CAROLUS R.

Q*Uandoquidem Reverendissimus in Christo Pater*, Gilbertus *Archiepiscopus* Cantuariensis, *Primas totius* Angliæ *& Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater*, Humfredus *Episcopus* Londinensis, *aliiq, Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo* Londinensi *legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre*, Richardo *Archiepiscopo* Eboracensi, *Primate* Angliæ *& Metropolitano, aliisq; Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin* Psalmorum à Jacobo Duporto, *Decano* Petriburgensi, *Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisq; literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra* Magnæ Britanniæ *&* Hiberniæ, *suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.*

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac previsum est, nequis Bibliopola aut Typographus aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hîc infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa huc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ.

Dat. in Palatio nostro de *Whitehall* 20. die *Februarii* 1666.
Regniq; Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

Guilielmus Morice.

CAROLUS R.

QUandoquidem *Reverendissimus in Christo Pater*, Gilbertus *Archiepiscopus* Cantuariensis, *Primas totius* Angliæ *& Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater*, Humfredus *Episcopus* Londinensis, *aliiq, Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo* Londinensi *legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre*, Richardo *Archiepiscopo* Eboracensi, *Primate* Angliæ *& Metropolitano, aliisq; Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin* Psalmorum *à* Jacobo Duporto, *Decano* Petriburgensi, *Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisq; literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra* Magnæ Britanniæ *&* Hiberniæ, *suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.*

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac previsum est, nequis Bibliopola aut Typographus aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hìc infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa hùc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ.

Dat. in Palatio nostro de *Whitehall* 20. die *Februarii* 1666.
Regniq; Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

Guilielmus Morice.

ΔΑΒΙ'ΔΗΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ,

SIVE

METAPHRASIS LIBRI

PSALMORUM

Græcis Versibus Contexta.

Per JACOBUM DUPORTUM

CANTABRIGIENSEM,

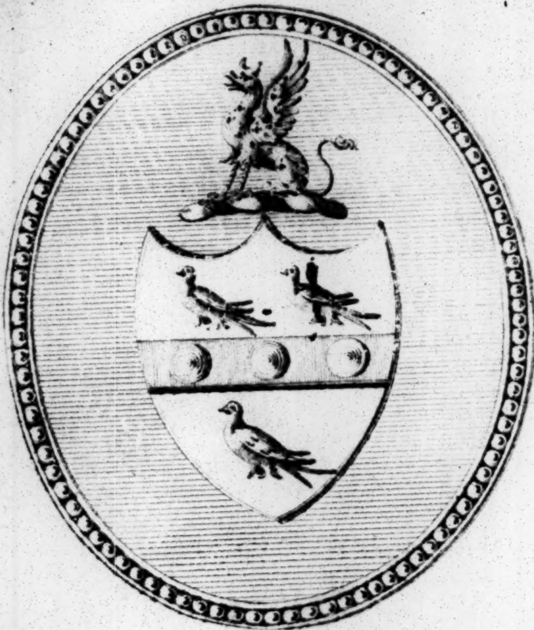
Regium Græcæ Linguæ Exprofessorem,

D. P.

LONDINI,

Typis *Andr. Clark*, Impensis *Richardi Chiswell*, sub Signo Rosæ & Coronæ D. *Pauli* Cœmeterio.

M. DC. LXXIV.

Henry Vincent Bayley

CAROLUS R.

Quandoquidem *Reverendissimus in Christo Pater*, Gilbertus *Archiepiscopus* Cantuariensis, *Primas totius* Angliæ *& Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater*, Humfredus *Episcopus* Londinensis, *aliiq*, *Episcopi*, *Decani*, *Archidiaconi*, *& Clerici*, *in Synodo* Londinensi *legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre*, Richardo *Archiepiscopo* Eboracensi, *Primate* Angliæ *& Metropolitano*, *aliisq; Episcopis ejus Provinciæ) Metaphrasin* Psalmorum à Jacobo Duporto, *Decano* Petriburgensi, *Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam*, *Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisq; literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra* Magnæ Britanniæ & Hiberniæ, *suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.*

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac previsum est, nequis Bibliopola aut Typographus aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hic infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa huc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ.

Dat. in Palatio nostro de *Whitehall* 20. die *Februarii* 1666. Regniq; Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

Guilielmus Morice.

ΔΑΒΙΔΗΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ,

SIVE

METAPHRASIS LIBRI

PSALMORUM

Græcis Versibus Contexta.

Per JACOBUM DUPORTUM

CANTABRIGIENSEM,

Regium Græcæ Linguæ Exprofessorem,

D. P.

LONDINI,

Typis *Andr. Clark*, Impensis *Richardi Chiswell*, sub Signo Rosæ & Coronæ D. *Pauli* Cœmeterio.

M. DC. LXXIV.

BODLEIAN
P
29 SEP 1959
LIBRARY

Augustissimo, Potentissimo, Pientissimoq;

MONARCHÆ CAROLO II.

Magnæ Britanniæ, Franciæ, & Hiberniæ Regi, Fidei Defensori, Domino & Regi meo Clementissimo.

Augustissime Rex, Domine Clementissime,

Ereor equidem, ne extremæ imprudentiæ, imò & impudentiæ, mihi dicam impingant nonnulli; quod tam levidense munusculum Sacrosanctæ *Tuæ Majestati* offerre & dedicare ausus sim. Et haberent certe me confitentem reum, nisi præsto mihi essent duo magni Patroni, qui causam meam agerent, meque defenderent *David* scilicet, & *Homerus*; ille divinæ Musicæ, & sacræ Poeseos; *Musarum* hic humaniorum, & secularis omnis disciplinæ, nedum Poeseos,

Poeſeos; parens ac princeps. Opus itaque hoc plane Regium, Pſalterium Regii Vatis; Regis, inquam, *Davidis*, ad filum & ſtylum Regis Poetarum *Homeri* attemperatum, cui, niſi Regi, inſcriberem aut conſecrarem? Cui vero Regi, niſi Illi, qui cum cæteris virtutibus, tum inprimis Patientia, & Pietate (quæ duæ in hoc Libro *Pſalmorum* utraque pagina elucent) ad *Davidem* proxime accedit? Priorem quod ſpectat, fruſtra ſim, ſi quicquam illius gloriæ rudi hoc & impolito calamo me adjicere poſſe confidam. Novit ſiquidem non tantum *Britannia* Tua, ſed & univerſus, quaqua patet, terrarum orbis, quo Tu robore pectoris, quam invicta animi fortitudine, novercantis fortunæ tela retuderis; quam Tu petulantiſſimorum hoſtium minas, impetus, & inſultus, imo ſceleratiſſimorum perduellium & alaſtorum furias; incredibili prorſus & Heroica, vel *Davidica* potius & Divina patientia & æquanimitate pertuleris. Quantum nunc mihi geſtit animus, hanc ʼΕΙΚΟʼΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗʼΝ fuſius proſequi, & vivis

vivis (quod aiunt) coloribus à capite ad calcem depingere atque delineare Sacrosanctæ *Majestatis Tuæ* sub cruce militantis Effigiem; qua Archetypo huic, Regio nempe nostro Psalmographo, à Regno pariter & Urbe pulso, exacte & ad amussim respondes! Sed peritioris penicilli hoc negotium est, nec Epistolam brevem, sed ingens Volumen desiderat. Quinimo Iubet mihi potius gratulari *Majestati Tuæ*, vere jam post dispersas tot nubes & tempestates Serenissimæ, mutatam sortem, & versam (ut ita loquar) tabellam. Est enim profecto Icon hæc, qua Regium Vatem repræsentat *Majestas Tua*, *Dianæ* illi veteri omnino similis, ex altera parte tristis, ex altera hilaris. Dum vero ab una in alteram oculos flectimus, & ipsum quasi vertentis fortunæ cardinem contemplamur, illud sane permirum, imo pene miraculi loco habendum, quod tam subito resedit tempestas, & veluti momento temporis tantus rerum & animorum æstus deferbuit. Sed mirari forte desinet, qui illud meminerit in sacra Historia

de

2 Sam. 19.14. de reditu *Davidis*, *Et inclinavit* (sive Deus, sive Rex, utrovis enim modo exponere licet) *cor totius populi quasi viri unius*, (in amorem scilicet & obsequium desideratissimi Principis, quem diuturna jam absentia chariorem fecerat) *miseruntque ad Regem dicentes*, *Revertere tu & omnes servi tui*. Quis autem de Regio Vate hoc scriptum legat, qui non & de Te, (*Rex Serenissime*) à Tuis quandoque parem in modum recipiendo, idem hoc Vaticinium esse arbitretur? Siquidem cum in *Angliam* Tuam auspicatissime jam redires, quam unanimi omnium Ordinum consensu, quam junctis subditorum Tuorum studiis atque suffragiis, imo acclamationibus & votis, exceptus es! Denique, quam gratulabundi omnes undiquaque certatim ad Te convolarunt! Certatim, dico; etenim, ut per omnia quadraret similitudo, etiam hic apud nos inter diversarum partium homines, uti olim inter *Israelem* & *Judam*, honesta quædam contentio æmulatioque orta est, utri scilicet priores essent, aut esse deberent, in reducendo Rege nostro

ſtro *Davide*. Utrobique igitur, tam in proſperis rebus, quam in adverſis, Prototypo ſuo conformis hæc Imago eſt. Ut enim antea *Davidem* afflictum & exulem, & à perduellibus fugientem, in exemplum patientiæ Tibi propoſuiſti; ita nunc viciſſim, mutata in melius (Deo Immortali gratias) rerum facie atque forma, eundem reducem regnoque reſtitutum, & de hoſtibus tum exteris, tum domeſticis triumphantem, & denique admirabili civium ſuorum ſtudio & amore florentem, pietate ac religione imitaris. Atque hæc altera illa Virtus eſt, qua Autoris noſtri vivam Te præſtas Effigiem, & quaſi ad *Davidicæ* Lyræ modulos Te totum componis. Quid enim aliud ſibi vult *Liturgiæ* publicæ injuria temporum collapſæ, Cultuſque Divini & Religionis reſtauratio? Quid aliud *Sacerdotum* ac *Levitarum* in ordines & locos ſuos redintegrata diſtributio, redditaque iis ſua portio, curaque acriter demandata, ut muneri ſuo fideliter incumbant? Quid aliud Melodia ſacra & Muſica Templi, qua quotidie, *Mane & ve-* 1 Chro. 23.30.

 ſperi

speri laudes Dei Hymnis & Canticis & *Psalmis* inprimis *Davidicis* celebrantur? Quid aliud *Organa* Davidis *in*
2 Chro. 29. 26. *domo Domini*, & Symphonia sacra *cum*
Ver. 25. *cymbalis & psalteriis, & citharis secundum dispositionem Regis Davidis*? Quid denique puri & orthodoxi Cultus constans professio, veræque Fidei strenua defensio, Precumque publicarum diligens frequentatio, qua aliis exemplo
Psal. 42. 4. præis, & *stipatus caterva*, adinstar *Davidis, incedis ad domum Dei*? Quid hæc omnia, nisi pietatem curamque Religionis proclamant plane *Davidicam*? Quæ cum ita sint, profecto quicquid Regium hunc Vatem & Virum Dei *Davidem* spirat ac sapit, id omne Tu (*Rex Pientissime*) Tuo quodam jure, hoc est, optimo Tibi vendicare poteris: Hymnos præsertim, *Psalmosque* ejus, utpote quos nuper adeo in Choris & Ecclesiis nostris, silentio propemodum obrutos & consopitos, resuscitavit Sacratissima *Tua Majestas*, & veluti è postliminio ad nos reduxit, & suavi cordium vocumque harmonia, & modulatione, Musicaque symphonia denuo cantandos instituit.

Et

Et merito quidem; cum enim cœleſtis omnis doctrinæ ac pietatis communis quaſi quidam Theſaurus ſit hic Liber *Pſalmorum*, cuivis hominum ordini, ætati, & conditioni accommodus; (unde & tam frequens & aſſidua ejus Lectio, præ cæteris Scripturis, in Eccleſia ſemper obtinuit) tum vero in eo quamplurima occurrunt, tum in *Hoſannah*, tum in *Hallelujah*, tum in Supplicationibus & Votis, tum in Hymnis Euchariſticis & Gratulationibus, quæ Tibi tam exacte quadrant, ut non magis de *Davide* ipſo, in ſenſu (quem vocant) Literali & Hiſtorico, quam de *Tua Majeſtate* in Figura & Typo dicta eſſe videantur. Quod ſiquis hac de re dubitet, legat ſaltem ut (innumera alia omittam) quæ habentur Hymno decimo octavo, atque etiam centeſimo quadrageſimo quarto; & facile intelliget, quam par utriuſque Veſtrum ſors & conditio fuerit, quam gemina utrique gratulandi materia, quam parallelum denique Pſalmodiæ argumentum. Porro autem, me quod attinet, cui, inter alios, licet omnium

indignissimo, id muneris & honoris obtigit, ut Cultui Divino in Sacello Tuo Regio, ubi Hymnodia hæc tam sacro & solenni (quidni dicam cœlesti & Angelico) more peragitur ac celebratur, aliquoties vacem; videor mihi quodammodo crimen læsæ Majestatis vix effugere posse, si hoc *Davidis* Psalterium, utcunque à me translatum, alii, quam Tibi inscriberem aut dedicarem. Vides, (*Clementissime Rex*) quantum absit, ut de favore Tuo benignaque hujusce Opusculi acceptatione desperem, qui ne culpam quidem aut veniam hujus Dedicationis deprecari sustineam; cum, si hoc, quicquid est munusculi, Tibi non obtulissem, vix putem me aut juri Tuo, aut aliorum expectationi, aut deniq; officio meo satisfecisse. Quod siquid in Te nihilominus proterva hac & importuna *Majestatis Tuæ* compellatione peccaverim, ad Clementiæ Tuæ aram supplex confugio, ubi pro certo habeo, tutum mihi asylum fore. Quamobrem obnixe à Te peto, & omni qua possum animi submissione oro Te & obtestor, (*Rex Serenissime*)

me) ut hanc Lyram *Davidis*, Heroico & *Homerico* plectro percussam sub Augustissimi Nominis Tui auspicio ac patrocinio in publicum prodire patiaris. Et quandoquidem ex bis decumanis malorum fluctibus emerseris, ex viginti plus minus annorum periculis & calamitatibus & quasi naufragiis ad nos enataveris, & salvus evaseris, sinas Psalmodiam hanc *Davidicam*, veluti Votivam Tabulam, Tuo, vel potius sub Tuo Nomine in Ecclesia, & Domo Dei collocari, & quasi in Templi parietibus suspendi hoc donarium; Opus (uti spero quidem, & auguror) iturum in secula, & ad seros dimanaturum nepotes, æternum gratitudinis Tuæ, imo meæ, imo nostræ omnium de Te recepto & restituto monumentum. Et certe, cum post Reditum Tuum Felicissimum complura Carmina Gratulatoria, quasi tot Soteria, de recuperata *Britanniæ* vita ac salute prono animo, placidoque, & sereno vultu acceperis; quidni sperem Te & Divina hæc Cantica pari cando-

re & clementia, aut etiam majore, utpote à summo Rege & Vate composita, quanquam ab infimæ sortis homuncione Tibi oblata, amplexurum; hoc præsertim tempore tam fausto & auspicato, quando tot Carmina Optimi Fortissimique Regis peropportune Tibi obveniant, tanquam tot ἘΠΙΝΊΚΙΑ de hostibus Tuis devictis & triumphatis, & porro etiam propediem (uti spero) triumphandis? Idem Deus Immortalis, qui *Majestatem Tuam* hactenus plusquam *Ariadneo* Providentiæ filo ex tot malorum Labyrinthis eduxit, Solioque feliciter reposuit Avito, pergat porro Te jam in eo sedentem protegere sub umbra alarum suarum, & favoris sui scuto defendere. Et qui *meminit Davidis* nostri, & *omnis afflictionis ejus*, idem *inimicos ejus induat pudore*, *sed super ipsum floreat Diadema ejus*. Idem denique, qui tam miraculose *redemit de interitu vitam Tuam*, magis magisque indies *coronet Te misericordia & commiserationibus* in terris;

Psal. 132. 1.
Ver. 18.
Psal. 103. 4.

&

& ſero, ſero tandem æternum Te coronet in cœlis. Ita ex animo vovet, & precatur aſſidue

MAJESTATIS TUÆ

Servus, &

Subditus, &

Sacellanus humillimus,

Jacobus Duportus.

---

cu
ja
&
p
li
ac
n
C
o
v
L
P
n
c

PRÆFATIO
AD
LECTOREM.

Um in Græca Poeſi, & inprimis *Homerica*, jam à puero mediocriter verſatus fuerim, operæ pretium me facturum exiſtimavi, ſi Poeticam meam facultatem qualemcunque exercerem in Divino aliquo argumento, & ſtylum ac phraſin *Homericam* ad ſacram materiam accommodarem: Quippe id jampridem apud me ſtatueram, *Ægyptiorum* gemmas, & aurum, & ſpolia, ſiqua fortè obtinueram, ad *Iſraelis* peculium transferre, exoticam omnem & humaniorem literaturam, quantulumcunque nactus fueram, Altari ac Templo Dei offerre & conſecrare. Hinc factum, ut mihi in mentem venerit, partem aliquam S. Scripturæ Græcis aſtringere Pedibus, utì *Apollinaris* & *Nonnus* jam olim fecerunt; quod & pro modulo meo, Deo adjuvante, præſtiti. Siquidem triginta fermè abhinc annis Librum *Jobi* & novennio pòſt Tribiblon *Solomonis*, Proverbia ſcilicet, Eccleſiaſten, & Cantica, Græco carmine utcunque donavi. Poſtquam igitur reliquos ferè omnes metricos Scripturæ Libros abſolveram præter

Psalterium *Davidis*, cœpi tandem de ejus etiam Metaphrasi cogitare. Id nimirum apud omnes in confesso est, Regium nostrum Vatem *Davidem* (uti & *Solomonem*) divina sua Oracula, quæ & proinde Cantica appellant ἐμμέτρως scripsisse; licèt metri genus, quo scripserit, etiamnum hodie ignoretur: Nam an dexterè satis & peritè *Gomarus* & alii tractent *Lyram Davidicam*, qui Psalterii rhythmos & modulos, pedes & numeros tam minutim nobis tradunt, ac si Hebraicæ Poeseos atque Prosodiæ apices ad unguem callerent, equidem cum *Ludovico Capello* vehementer dubito; judicent doctiores. *Davidem* igitur nunc (utì & antea *Solomonem*) hîc in Titulo operis Ἔμμετρον appello; non quasi καταλογάδην, & solutâ oratione fluat in Fontibus Hebræis Textúq; Originali, sed quòd in Lingua sua metri genere obscuro nobísque prorsùs incognito procedat; jam verò in aliam Linguam translatus, carminis etiam genere tralatitio & usitato, & vel ipsis tyronibus noto ac familiari, Heroico scilicet & *Homerico* donatus sit. Prima itaque hæc ansa & origo hujus Opusculi fuit. Alii nempe S. Scripturæ Codices (ut dixi) Gnomici & Poetici Græcis versibus à me jamdudum expressi viam mihi stravere etiam ad metricam hanc *Psalmorum* Metaphrasin: Eóque magìs, quòd illam à me seriò flagitarent Viri quidam doctissimi, tam nostrates quàm exteri, qui non desinebant utique hoc pensum urgere, & per literas à me contendere, ut Patrem Filio, *Davidem Solomoni* adderem. Non dicam eos currenti mihi calcar addidisse: Hæsi enim, fateor, aliquandiu, & in dubio fui, an ulteriùs in hoc instituto pergerem: Modò enim verebar, nè impar humeris meis onus aggrederer, si prolixum & arduum hoc opus in me susciperem: Siquidem---*Facile est Epigrammata bellè Scribere, sed Librum*

scribere

ſcribere difficile eſt, ut inquit ille; Sic & aliud profectò eſt, triginta circiter Capita Proverbiorum, aliud, Pſalmorum Seſquicenturiam bene interpretari. Modò & illud mecum arguebam, nimirum in hoc pulvere Poetico ſatìs jam à me deſudatum hactenus, *Sat metris Muſiſque datum*--, etiam in Sacro argumento ſpecimen unum & alterum Græcæ Poeſeos abundè jam exhibitum; ut omnino verendum ſit, nè Metricæ tot Metaphraſes & mihi & aliis tædium nauſeámque pareant: præſertim cùm alia ætas alia ſtudia, alios conatus poſtulet. Et quid attinet, exhauſtis jam & areſcentibus propemodum venis, Poeticam venam tentare; & præcipitante jam ætate, & ingruente, ſi non ingraveſcente, ſenio, pauxillum id quod ſupereſt vitæ ſpatium pangendis verſibus conſumere? Hûc & illud inſuper acceſſit, quòd viderer alioquin etiam ſerò nimis hoc penſum aggredi, quippe quod alii jam antea & quidem magna cum laude perfecerant. Quorſum enim actum agerem, aut *Iliadem* poſt *Homerum* ſcriberem? Cavendum cenſuit *Achilles Homericus*, Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος (nedum τέταρτος) ἔλθοι. At verò tres ad minimum hoc mihi argumentum præripuerunt, ut hanc Metaphraſin jam molienti mihi vix ſpicilegium poſt meſſem reliquum eſſe videatur. Hæc ferè & hujuſmodi μορμολύκεια mihi hanc telam ordienti obverſabantur animo; quæ ut ut primo intuitu remoram mihi injicere poſſe videbantur, penitiùs tamen inſpicienti certè tanti non erant, nec id ponderis aut valoris apud me obtinebant, ut me ab incepto prorsùs deterrerent. Difficultatem itaque diligentiâ fregi, & quaſi orexi quâdam & acri cupiditate animi prolixitatem tædiúmq; operis devoravi. Quamobrem verò indecorum adeò, aut intempeſtivum ſeni hoc negotium eſſet, nè id quidem me capere fateor.

Imò tantum abest ut Sacram hanc Poesin vergenti jam ætati minus convenire existimem, ut equidem contrà potiùs haud satìs sciam, *quid melius* tam annosus *agerem*; aut in quo scribendi genere, hoc jam senectutis limen ingressus me commodius exercerem. Quid enim? cum ἤδη σπένδομαι, & propè instat tempus quo fiam mortis & sepulchri victima, an cum *Abrahami* ariete jam immolando *inter vepres hærerem cornibus*, Gen. 22. 13. spinosis controversiis me implicarem, & rixis Theologorum & altercationibus Scholasticis caput perplexum haberem & intricatum? Quanto id satiùs Sacro huic *Parnasso* suaviter indormire, & inter *Hymnos Davidicos* & Cantica divina consenescere, & *Cygneo more* (non cum *Olore Mantuano*, aut *Cygno Dircæo Thebano Lyrico*, aut *Venusino* illo *canoro alite*, sed cum meliore & diviniore Lyrico, *amœno Psalte Israelis*) *cantando mori*, & inter modulos & melodias Sacras animam (quæ ex quorundam Philosophorum placitis in Harmonia consistit) efflare & effundere? Jam verò nec illud me multùm movit, nec tam validum mihi argumentum fuit, ut propterea scilicet ab hoc Opere desisterem, quòd alii jam antea id præoccupaverint, méque præverterint. Quidni enim liceat pluribus in eadem palæstra se exercere, & in eodem stadio decurrere, præsertim cùm diversâ viâ ad eandem metam grassentur? Nullum certè opus humani ingenii, nedum in hoc genere scribendi, usque adeò perfectum, nec tam omnibus numeris absolutum fuit, ut non & posterorum studio & industriæ locus relinquatur, *Utile est plures Libros à pluribus fieri diverso stylo etiam de materiis iisdem*, inquit alicubi St. *Augustinus.* Nec tantùm utile, sed & jucundum fuerit diversos Scriptorum stylos & calamos quasi in eadem arena colludentes & colluctantes invicem inter se conferre.

Nemini

Nemini igitur fraudi nec præjudicio esse debet, si penso jam ab aliis præoccupato manum admoveat; quandoquidem fieri potest, & non rarò accidit, ut antecedentia cedant sequentibus, & post aliorum conatus aliquid in eodem genere ab aliis sive ingenio & eruditione politius & elegantius, sive curâ & diligentiâ limatius elaboratiúsque procedat. Quod an à me ullatenus in hoc argumento præstitum sit, meum non est statuere, quin aliis potiùs judicandum relinquo. Plures sanè reperti sunt, qui ante me hunc triverunt callem, & *Davidis* Psalterium Poeticâ Metaphrasi, vel etiam Paraphrasi, illustrârunt. De Latinis jam non loquor; inter quos *Beza*, *Flaminius*, *Eobanus Hessus*, &, qui in hoc argumento facilè omnibus palmam præripuit, *Buchananus*. Sed de Græcis nunc mihi sermo est: Illi autem, quos saltem mihi videre contigit, tres tantùm sunt. Horum primus, & longè primus, *Apollinaris* est, seu *Apollinarius*, seu *Apolinarius*, & sic quidem à Græcis Scriptoribus semper, ni fallor, cum simplici λ Ἀπολινάριος appellatur. Erat autem *Apollinaris* (hâc enim nomenclaturâ deinceps utar) *Laodiceæ* in *Syria* Episcopus; qui utcunque *de anima Christi à Catholica dissenserit*, ut loquitur *Augustinus*, Libro De *Hæresibus*, negans scilicet Christum animam rationalem assumpsisse cum corpore; erat tamen alioqui vir apprimè doctus & eloquens, imò *nulli suæ ætatis variâ ac solidâ doctrinâ cessit*, inquit, Cl. *Vossius*, Libro De *Græcis Poetis*. Floruit verò *Apollinaris* 4to æræ Christianæ seculo, sub *Juliano*, ac inprimis *Valentiniano* & *Valente* Imperatoribus, adeóque *Basilio* Magno & *Gregorio* Nazianzeno σύγχρονος fuit. *In S. Scripturas innumerabilia scripsit*, utì testatur *Hieronymus*, Libro De *Scriptoribus* Ecclesiasticis; inter quæ excelluit *Opus* illud *triginta non minùs librorum*, *nobilissimum & maximum*, *quo*

insanas

inſanas Porphyrii calumnias magnâ probationum mole confudit; *Vincentii Lirinenſis* verba ſunt, in *Commonitorio*. Sed ea ferè omnia temporum injuriâ & barbarie quaſi communi quâdam voragine abſorpta, abſumptáque ſunt. Sola hæc ex tam grandi naufragio nobis relicta eſt tabula, *Pſalmorum* ſcilicet *Davidicorum* Metaphraſis Heroicis verſibus contexta: quæ ut ut fortaſſe haud uſquequaq; adeò elegans nec concinna ſit, nollem tamen eam tam ſeverè & acriter virgulâ cenſoriâ caſtigâſſet *H. Stephanus*, & poſt eum *Petavius*: Quandoquidem, ut reliquas ejus laudes & virtutes omittam, quæ ſanè nec paucæ ſunt, nec obſcuræ, quibus tanquam tot ſtellulis fulget, eſt certè præterea vel ipsâ antiquitate veneranda; ſaltem ſi Titulus non mentitur Autorem, & veteris illius *Apollinaris* verus ac genuinus hic fœtus eſt, quod nemo hactenꝰ (quem ſciam) in dubium unquam vocavit, nedum inficias ivit. Alioquin, ut ingenuè fatear, & dicam quod ſentio, niſi communis adeò & paſſivitùs recepta apud omnes hæc opinio eſſet, & tam altas ubiq; egiſſet radices, ut eam convellere, aut vel leviter concutere velle, nimiam fortè pervicaciam & αὐθάδειαν argueret, & faſtuoſi ac præfidentis animi indicium haberetur, putarem ego non extra omnem prorsùs controverſiæ aleam poſitam hanc rem eſſe, quin adhuc diſquirendi locus relinquatur; & appareat aliqua ſaltem dubitandi ratio, annon ſpurius & ὑποβολιμαῖος hic partus, & alii cuipiam potiùs quàm ei, cujus nomen præ ſe fert, adſcribendus ſit. Et illud inprimis ſcrupulum mihi injiceret, quòd non tam terſus & teres, non tam politus & elegans, & (ut verbo dicam) non tam *Homericus* eſſe videatur hujuſce Metaphraſtæ ſtylus, quàm illius fuiſſe par & credibile eſt, qui omnium conſenſu Græcarum literarum, Græcæ inprimis Poeſeos peritiſſimus, *Homeri* præſertim ſtudioſus adeò atq; æmulus fuit,

ut

ut Poemata Sacra haud pauca ad illius imitationem scripserit, uti ex *Sozomeno* refert *Lillius Gyraldus*, De *Poetarum Historia, Dialogo* 5to. Porrò autem multa eum scripsisse testatur idem ille Græcus Historicus, ídque adeò ἤθει τε, καὶ φράσει, καὶ χαρακτῆρι, καὶ οἰκονομίᾳ ὁμοίᾳ τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἐν τούτοις εὐδοκιμήσασιν· ut nisi nimium fortasse φιλάρχαιοι homines essent, *Apollinarem* certè cum præclarissimis quibusque in suo genere Scriptoribus antiquis non immeritò comparandum censerent: An verò tam insigni elogio dignus sit hujusce Metaphraseos Autor, penes eruditos judicium esto. Quid quòd cùm è Veteribus non pauci *Apollinaris* Operum meminerint, *Hieronymus*, *Socrates*, *Sozomenus*, *Philostorgius*, *Suidas*, alii, eorum tamen nemo istius Metaphraseos mentionem facit. Imò & *Gyraldus* loco jam laudato, quanquam multa eum metricè scripsisse affirmat, *Ejus tamen*, inquit, *quod sciam, versus haudquaquam supersunt*. Hæc fermè sunt, quæ fortè virum me constantiorem fluctuare, & aliquantulùm subdubitare facerent, annon ψευδεπίγραφον hoc Opus sit. Verùm ego non is sum qui velim contra torrentem niti, aut refragante toto ferè Criticorum senatu istam *Psalmorum* Metaphrasin huic Autori abjudicare. Sit igitur hujusce fœtûs parens, per me licet, is cui vulgò tribuitur, verus scilicet & vetus ille, de quo hactenus egimus, *Apollinaris*. *Proximus huic*, (quantum ego novi) *longo sed proximus intervallo*, utpote qui Patrum nostrorum memoriâ vixit, *Æmilius Portus* est, *Francisci* illius *Cretensis* filius, & ut patriâ & natione Græcus, ità & Græcis literis non mediocriter instructus, & *Ferrariæ* primùm, dein *Aureliæ Allobrogum* Græcæ Linguæ Professor: qui ut in *Dionysio Halicarnassensi*, *Proclo Platonico*, aliísque à se Latinè versis, suam Græcitatis peritiam ostendit, ità & *Homeri*

Interpretatione qualicunque palàm fecit, quàm illius Poeſeos ſtudioſus fuerit. Ejus Græcam *Pſalmorum* Metaphraſin verſibus itidem Heroicis concinnatam primus mihi oſtendit non ità pridem, & perhumaniter communicavit Vir Clariſſimus, &, ſi quiſquam alius de Repub. literaria optimè meritus, D. *Busbeius*, Regiæ Scholæ *Weſtmonaſterienſis* per multos jam annos Moderator celeberrimus. Sed, ut verum fatear, *Theſaurus* (quod aiunt) *carbones*. Nec mirum; quandoquidem in Epiſtola Metaphraſi ſuæ præfixa teſtatur Vir doctiſſimus, ægrotantem ſe, aut vixdum à morbo convaleſcentem, hoc Opus compoſuiſſe: Quod ſanè quis vel ipſo tacente facilè conjiciat, adeò languido & inerti & flaccido & elumbi ſtylo ac filo decurrit: at profectò Poeſis præſertim Sacra vividum ac vigens ingenium, animum valentem & erectum poſtulat, cùm contrà diutini corporis morbi frangant animi vires, & ſuccidant nervos ingenii, & denique vigorem & acumen mentis retundant. Sed unde unde id fuerit, utique hoc in Scripto talem ſe geſſit *Æmylius*, ut niſi Autorem Libri Titulus præ ſe ferret, non Græcùm Profeſſorem, nedum in *Homero* tantopere verſatum, ſed alium quempiam infimi ſubſellii Græculum eſſe exiſtimes, & *Diſcipulorum inter jubeas plorare cathedras*. Et, ſi hanc vidiſſent Metaphraſin, quid de ejus Autore dixiſſent duo illi Cenſores, qui *Apollinarem* ſic in ordinem cogunt, ut *in multis ejus Verſibus ne umbram quidem agnoſcant concinnitatis & elegantiæ Poeticæ?* Tertius jam & ultimus, qui Pſalmodiam *Davidicam* Græcis verſibus expreſſit, is eſt, quem dixi, *Dionyſius Petavius*, Natione Gallus, ex Societate *Jeſu* Theologus, qui non multis (opinor) abhinc annis diem obiit; Vir ſanè doctiſſimus, & cùm multifariâ eruditione præditus, tum Græcæ inprimis Linguæ ſcientiâ non leviter

viter imbutus. Is igitur, inter complura alia egregia tam in Theologicis quam in Philologicis doctrinæ ſuæ monumenta, etiam Metricam *Pſalmorum* Paraphraſin poſt ſe reliquit, eruditam certè, &, meo quidem judicio, elegantem. Fruatur enim ille, per me licet, laude ſuâ; nemini ego detractum velim. Et quanquam ille, qui antiquiſſimi Metaphraſtæ rigidus adeò, nè dicam iniquus, cenſor fuerit, nec ipſe fortaſſe ubique ſcopum attigit, nec Poeticæ phraſeos & elegantiæ leges exactè & ad amuſſim ſervaverit, ego tamen par pari non rependam, nec nævos illius, ſi qui ſint, retegere conabor. Hoc interim citra omnem livoris aut malignitatis ſuſpicionem mihi affirmare liceat, vereri me ſcilicet, nè & ipſe eidem culpæ affinis ſit, quam alteri impingit. Id nimirum in *Apollinari* reprehendit, quòd ſolâ Septuaginta Seniorum Interpretatione nixus, Textum Hebræum non conſuluerit, nec inſpexerit; imò nè intellexerit quidem: quò factum, ut à ſcopo loci, & ſenſu S. Scripturæ haud raró deflexerit, aberraverítque. Ubi illud certè inprimis fatendum, Græcam Verſionem τῶν ό maximam ſemper autoritatem in veteri Eccleſia obtinuiſſe: quin & Græcos Patres ferè ad unum omnes eam ubíque ſecutos, utpote Linguæ Hebrææ penitùs ignaros. At verò *Apollinaris, id quod Theologorum Græcorum non paucis defuit, Hebraicæ Linguæ admodum peritus fuit*, inquit Cl. *G. Voſſius*, *De Poetis Græcis*, Cap. 9. Quicquid de peritia ejus ſit, at ſaltem intellexiſſe eum hanc Linguam teſtatur *Suidas*, ex *Philoſtorgio* Hiſtorico *Arriano*, Καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τε ἦν. Quanquam ergo Græcam Verſionem, utpote tum temporis maximè inſignitam, & vulgò receptam, in pleríſque ſecutus ſit, fieri tamen poteſt, imò haud prorſùs inveriſimile mihi videtur, ut etiam ad Textum Origi-

nalem nonnunquam oculos & mentem adverterit. Quid autem? an *Petavius* ipse in sua Paraphrasi Textui Hebræo tam mordicùs adhæret? tantúmne ejus autoritati tribuit, ut nè latum unguem ab eo discedat? πολλȣ̃ γε κ̀ δεĩ. Ait quidem se in Translatione sua, tres illas palmarias Bibliorum Editiones, Hebræam, Græcam, & Latinam ob oculos habuisse: interim tamen palàm & ingenuè fatetur, se, quando ambas retinere non potuit, *Hebraicâ relictâ, ad Græcam solam adhæsisse; quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat.* Quamobrem nec *Apollinaris* Fontes Hebræos neglexisse magìs censendus est, quàm ipse *Petavius*; nec ille Græcæ LXX virali Versioni propiùs pressiùsque institisse, quàm hic Veteri Vulgatæ Latinæ, (quam & pro Authentica habuit) etiam ubi ab Hebræo Textu discedit. Atque hi quidem Tresviri illi Græci sunt Metrici *Psalmorum* Interpretes, quorum hodiéque extant integræ totius *Psalterii* Metaphrases, saltem qui ad manus & oculos meos pervenerunt. Jam verò præter hos, sunt & tres alii, qui non integrum (quod sciam) *Psalterium*, sed aliquot duntaxat Psalmos *Davidis*, Græcis Versibus transtulêre; quorum Editionem curæ atque industriæ debemus Doctissimi Diligentissimique *Henrici Stephani*. Ii sunt *Paulus Dolscius*, qui *Elegiaco*, & *Joannes Serranus*, qui partim *Heroico*, partim *Lyrico*, & denique ille, quem dixi, *H. Stephanus*, qui partim *Heroico*, partim *Sapphico*, partim etiam *Anacreontico* Carmine in sua Versione usus. Et de *Dolscio* quidem nihil ampliùs me reperisse memini, nisi quòd *Conradus Dinnerus* in suo Græcorum Poetarum Catalogo ejus nomen reponit, atque etiam in sua Græcorum Epithetorum Farragine ejus Versus aliquot Elegiacos, ídque (uti illorum mens & sententia innuere videtur,

nec enim Opus Autoris designatur) ex *Psalmorum* Versione adducit. Illis autem ex Versibus, cum Ecloge illa *Stephaniana* comparatis, non malè mihi colligere videor, integram *Psalmorum* Metaphrasin, eodem filo (certè non admodum compto illo nec eleganti) ab eo contextam, in Bibliothecis alicubi latere, quamvìs eam jamdiu quæsitam nondum mihi invenire contigerit. Postquam hæc scripseram, ex *Draudii* Bibliotheca didici, *Paulum Dolscium* tum Sapientiam *Siracidæ*, tum Psalterium *Davidis* Græco Carmine vertisse. *Serranum* quod spectat, *Gallus* utique is *Vivariensis* fuit, Vir sanè pius & doctus, quantùm ex Operibus ejus, partim Theologicis, partim etiam Philologicis, conjicere licet. Græcæ porrò Linguæ peritiam non vulgarem in eo fuisse ostendit tum nova illa & accurata *Platonis* Editio, haud ità multis abhinc annis ab eo adornata, tum & *Psalmorum* aliquot *Davidicorum* illa, quam dixi, Translatio. Ex illo enim specimine, ut *ex pede Herculem*, facilè dignoscas & intelligas, quantus is Vir fuerit, & quam egregius Poeta Græcus, sive puritatem Sermonis, sive Carminis nitorem & elegantiam spectes; ut si totum profectò transtulisset *Psalterium*, vix aliorum aut ingenio aut industriæ locum reliquisset; adeò cæteros omnes, meâ quidem sententiâ, in hoc genere Metaphraseos excelluit ac superavit: nisi fortè popularem ejus excipias, *H. Stephanum*, qui & Carmina ejus vulgavit, ac typis impressit: Is enim inter omnes literarum Principes ac Heroas, qui superiori seculo Hellenismi studio, Græcæque Linguæ cognitione claruerunt, ut in omni Græca literatura meritò primas obtinuit, ità & in Poesi Græca, & inprimis *Homerica* vere φερώνυμος, *Coronam* adeò aliis omnibus lauream nq; præripuit. Atque hi sunt, quotquot saltem mihi novisse contigit, qui *Davidis* Psal-

ſerium, ſive totum, ſive ex parte, Græcis Verſibus expreſſerunt. Quid ergo? Egóne ut cum tantis Viris contendere, aut comparare me auſim, qui penſum hoc poſt eos ſuſceperim? Procul à me abſit hæc οἴησις, qui meo *modulo ac pede metiri* me didici, & *novi, quàm ſit mihi curta ſupellex*. Quanquam autem non adeò mihi *Suffenus* ſum, ut credam me cornicum oculos confixiſſe, aut præ cæteris omnibus, qui in hoc pulvere deſudârunt, palmam me meruiſſe confidam; οὐχ οὕτω τετύφωμαι ἔγωγε· Illud tamen, uti ſpero, citra jactantiam ſpondere auſim, Metaphraſin hanc noſtram eatenùs ſaltem aliis præferendam, quòd nimirum & quoad ſtylum Ὁμηρικωτέρα, & quoad ſenſum Ἑβραϊκωτέρα ſit. Et *Homericæ* quidem dictionis tam diligens ſectator, nè dicam religioſus affectator, ubîque ſum, ut Hemiſtichia quàm plurima, imò & integros ſæpe Verſus ex *Homero* non quidem ſuffuratus (quia hoc palàm præ me fero, nec diſſimulo, nec inficias eo) ſed mutuatus fuerim. Quid quòd vix à me impetravi ullum ferè Vocabulum uſurpare, aut in hanc noſtram θείαν αὐλὴν (ut cum *Euſtathio* loquar) libentèr admittere, quod in Principe Poëtarum non invenerim? Quò factum, ut in quibuſdam vocibus interpretandis propemodum mihi aqua hæreret, cùm ægrè ſcilicet ſe offerret, & vix uſpiam extaret dictio *Homerica*, quæ Lyræ *Davidicæ* eſſet planè conſona, & Sacro Textui exactè quadraret. Nec illud certè mirum, ſi Poeta Ethnicus, tametſi omnis Helleniſmi Fons & Oceanus, haud tamen cum omni ſua ubertate & copia Voces nobis ſuggerere ac ſuppeditare poſſit, quæ ad Sacri Textûs Majeſtatem Divinitatémq; aſſurgant. Habet præterea & omnis Lingua, & inprimis Sancta, ſua quædam idiomata, phraſes ſuas & formulas loquendi, quæ difficulter admodum in aliam

Lin-

Linguam transferuntur. Imò *sunt quædam verba certarum Linguarum, quæ in usum alterius Linguæ per interpretationem transire non possunt*, inquit de hac ipsa re S. *Augustinus*, *De Doct. Christ. lib.* 2. *cap.* 11. Supplendus utcunque hic defectus fuit; & alicunde saltem petenda, & si fortè ex illo, quem dixi, Fonte haurienda fuêre Græca Vocabula, quæ Hebraicis si non ad amussim responderent, ad eorum tamen vim & notionem quadantenus exprimendam sufficerent. Et profectò cùm aliter fieri non potest, contenti esse debemus hoc *Catone*. De una aut altera hujusmodi Voce te præmonere, Benigne Lector, operæ prætium mihi visum est; quò ad interpretationem nostram candidè interpretandam promptior paratiórque accedas. Et inprimis se offert celebre illud Tetragrammaton, Nomen Dei proprium & incommunicabile, יהוה, quod in Hymnis hisce *Davidicis* utramque paginam facit, imò in singulis ferè paginis frequenter occurrit, quod & Citharæ *Davidicæ* insculptum fuisse tradunt Hebræi. Cujus vera & genuina punctatio, adeóque recta pronuntiatio, cùm vix ipsis *Judæis*, nedum *Christianis*, cognita & perspecta sit, quid mirum si difficulter adeò in aliam Linguam transfundatur, & in ejus Versione tantoperè laborent Interpretes. Græci ubîque Κύριον reddunt, & post eos Vetus seu Vulgatus Interpres Latinus (qui *Hieronymus* esse perhibetur) *Dominum*; uno tantùm loco excepto, *viz. Exod.* 6. 3. ubi scilicet ἐμφατικώτερον & signantiùs ponitur nomen יהוה, ibi siquidem Vulgatus habet *Adonai*. Veteres hos Interpretes & nos etiam, qui *ab Antiquitate non recedimus nisi coacti*, sequimur in Translatione nostra Vernacula, nisi paucissimis duntaxat in locis, (quorum unus est ille *Exodi* jam laudatus, & alius in hoc Libro *Psalmorum*) ubi & ob eandem rationem, majo-

majorem scilicet Vocis emphasin, יהוה post *Junium* nos *Jehovam* reddimus. *Gallicana* Versio (ut jam alias omittam) habet *L'Eternel*, nec incongruè, meo certè judicio; siquidem Hebræum יהוה (ut & fortè Græcum Κύριος ei respondens apud LXX Seniores) non tam *dominium* & *potestatem*, quàm *essentiæ infinitatem*, *æternitatèmque* designat. Recentiores sanè Interpretes, qui ausi sunt Nomini huic ἀνεκφωνήτῳ puncta illa, nunc quidem vulgò recepta, sed noviter inventa, tribuere, adeóque *Jehovam* aut *Jovam* confidenter satis (ne quid ampliùs dicam) post *Petrum Galatinum*, vel potiùs *Raymundum Martini*, & *Porchetum Genuensem* (nam horum ille saltem alterutrius compilavit scrinia, & dissimulato Autoris nomine totum ferè Opus fœdo & immani plagio exscripsit & suffuratus est) transtulerunt, vellem equidem nos docuissent, quâ autoritate freti, aut quibus rationum momentis nixi, sic legerint aut punctaverint: quandoquidem istius lectionis aut pronuntiationis nec vola nec vestigium extat apud Antiquos, nec ulla omnino vox est in Lingua Hebræa istius formæ aut analogiæ. Quòd si in re tam crepera & obscura conjecturæ locus sit, & si præcipuos Linguæ Sanctæ Magistros & Coryphæos sequi, eorúmque sententiam, vel potiùs conjecturam amplecti velimus, non *Jehova*, sed *Javo* vera ac nativa hujus Vocis lectio & punctatio fuerit, ab הוה, יהוה, ut à עקב, יעקב, & similia. Unde Ἰαὼ apud Veteres Ethnicos pro *Javo*, (ut Δῖος *Divus*, Αἰὼν *ævum*, *in quibus* v *consonans, quoniam eâ carent Græci, omissa & neglecta*, inquit *Drusius*) Ut in illo *Apollinis Clarii* Oraculo apud *Diodorum Siculum*, Lib. 1. Φράζεο τ̃ πάντων ὕπατον Θεὸν ἔμμεν' Ἰαώ· cujus inter alios meminit *Macrobius*, nec non *Clemens Alexandrinus*. Quin & *Theodoretus* Quæst. 15. in *Exodum*, ubi de Tetragram-

mato,

mato, Καλοῦσι δὲ αὐτὸ Σαμαρεῖται μὲν Ἰαβὲ, Ἰουδαῖοι δὲ Ἰαώ. Et *Epiphanius*, Hæresi 26, ait *Gnosticos* primo suo Principi Deo nomen dedisse Ἰαὼ, quia nimirum sciebant nomen summi & veri apud *Judæos* Dei esse יהוה. Illud profectò constat, hoc Hebræum יהוה, quia ignota erat antiquitùs, utpote aut illicita, aut certè inusitata, ejus propria & genuina lectio atque pronuntiatio, per puncta vocalia vocis אדני *Adonai*, legi & pronuntiari solitum à Veteribus. Ità proculdubio legit *Hieronymus*, qui *Dominum* semper interpretatur: Ità ante eum LXX, aliique Interpretes Græci: Ità & Apostoli ipsi, qui post τοὺς ο' etiam Κύριον ubîque reddunt. Ità Chaldæi Paraphrastæ, qui ejus loco usurpant אדני. Quin & etiamnum hodiéque ità legi ac pronuntiari debere, saltem si Analogiam & Antiquitatem spectemus, validissimis (utì mihi quidem videtur) argumentis probavit, ut *Mercerum*, *Drusium*, *Amamam*, utrumque *Buxtorfium*, aliósq; Hebraicæ literaturæ Duces & Antesignanos taceam, Vir Hebraicarum itidem literarum callentissimus *Ludovicus Capellus* in peculiari De SS^to^ hoc Nomine יהוה *Oratione*; quam fortiter & animosè oppugnavit, & refutandam suscepit, in sua de eodem hoc Tetragrammato *Dissertatione*, Cl. noster *Gatakerus*. Utcunque verò hæc ità se habeant, nolo ego hanc litem meam facere, nec de hujusce Vocis lectione aut pronuntiatione cum quoquam acriter digladiari, nec contentionis funem ducere; præsertim cùm de re ipsa & significatione inter partes convenit. Fruatur quisque judicio suo, modò utrinque facessat superstitio; nec temerè adeò cuipiam hæc dica impingatur, ac à nonnullis præ nimio æstu & fervore animi fieri solet. Equidem, etiamsi illorum, quos dixi, argumenta tantum apud me ponderis & valoris habeant, ut ubicunque in Sacris Codici-

bus

bus comparet Sacrosanctum hoc Nomen יהוה, mallem cum Antiquis omnibus, tam *Judæis*, quàm *Christianis*, *Adonai* legere ac pronuntiare.: tamen in aliis Linguis, putà Latinâ, & Anglicanâ nostrâ, non intercedo, quin retineatur, per me licet, Vox *Jehova*; quandoquidem apud plurimos jam Theologos, quà Pontificios, quà Reformatos, tamdiu invaluit; & aliquoties etiam in Vernacula nostra Versione occurrit, cui ego sanè tantum tribuo, ut temerè ab ea discedere mihi religio sit. Et quid si hæc vera non sit nec genuina Tetragrammati pronuntiatio? Quàm multa enim Nomina Propria, in alias Linguas derivata, ità transformantur, ut à pronuntiatione propria & primæva longè recedant? Avorum quidem nostrorum ævo, cùm primùm audiri cœpit istud Nomen *Jehova*, viri Antiquitatis amantes, & Hebræo *Adonai*, & Latino *Dominus*, jamdudum assueti, καινοτομίαν hanc & novitatem minùs patienter ferebant: Pontificii inprimis, utpote Vulgato suo Interpreti superstitiosè nimis & supra modum addicti. Ità ut *Genebrardus*, Sacrarum Literarum Professor *Parisiensis*, doctus sanè, sed præfervidi & acris ingenii Vir, mirum quas Tragœdias excitet, & quàm furiosè debacchetur, hanc ob rem, vel potiùs Vocem, in nonnullos sui temporis Theologos: *Septuaginta*, (inquit) *Hieronymus*, & *cæteri habent in Exodo*, NOMEN MEUM *ADONAI* NON MANIFESTAVI EIS: *Ubi hodie impii vetustatis temeratores*, & *Nominis Dei ineffabiles profanatores*, *atque adeò transformatores*, JOVA vel JEHOVA, *vocabulo novo*, *barbaro*, *fictitio*, *irreligioso*, & Jovem *Gentilium redolente*, *legunt*. Hoc nimirum horrendo carmine, vel potiùs fulmine à *Jove* desumpto, *F. Junium*, (opinor) *Castellionem*, aliósque è Reformatis percutere voluit: cùm tamen *Raymundus*, & *Galatinus*, qui primi hanc monetam

monetam cuderunt, ex alia officina prodierint. Verùm enimverò multò aliter nos animati ſumus, imò eſſe debemus; poſtquam ſcilicet longâ jam conſuetudine & tractu temporis emollita & commendata nobis hæc Vox eſt. Quamvis ergo nullo (quod ſciam) firmo tibicine, nec Veteris ſcilicet cujuſquam Autoris Teſtimonio, nec argumento ab analogia deſumpto, nitatur hæc Tetragrammati lectio & pronunciatio, tamen cùm tamdiu inoleverit, utpote communi jam uſu trita & recepta in Scholis, & Roſtris, & Scriptis Theologorum; equidem haud ſcio, an tanti ſit eam ſollicitare, & num expediat eam ſede & poſſeſſione ſuâ, quam per tot jam annos occupavit, ejectum ac deturbatum ire. Quorſum verò, inquies, hæc tam multa de Tetragrammato? nempe nè cui mirum videatur, ſi Nomen hoc tam Sanctum & Venerandum, tam ἄφραςον & ἀνεκφώνητον, tam myſticum denique & ineffabile, in aliam Linguam facilè transfundi non poſſit, & nè in Græca quidem, licèt omnium copioſiſſima, plenè perfectéque exprimi & repræſentari. Quid igitur? an, quia tam frequenter occurrit, & quidem interdum plus vice ſimplici in uno commate, ideò tanquam otioſum & redundans omitterem aliquoties ac diſſimularem? (quod ab aliis tamen factitatum video) at verò id mihi religio erat, SS[tum] hoc Nomen, quod nuſquam certè ſuâ emphaſi caret, vel ſemel ἀνεκφώνητον, & quaſi ſicco pede inſalutatum præterire, atque negligere. An per Græcum Κύριον redderem, quod paſſim fecit *Dolſcius?* at Poetico ſtylo mihi utendum eſſe memini, Vocem verò Κύριος apud Veteres Poetas me legiſſe non memini in Carmine Heroico, nedum *Homerico:* imò nec eâ unquam uſus (quod ſciam) aut *Apollinaris*, aut *Nazianzenus*, aut *Nonnus*; ut *Laurentium Rhodomannum*, alióſque recentiores

Græcos Poetas Christianos, omittam. An igitur pro Κύριος, Κοίρανος substituerem, quod *Petavio* placuisse video? *Homerica*, fateor, hæc Vox est, sed (ni fallor) nimis angustæ & restrictæ notionis, quàm ut Nomini Divino Κύριος aptè respondeat, aut augusti illius Tetragrammati יהוה vim ac majestatem satis exprimat. Κοίρανος certè *Dux* aut *Princeps* est potiùs, quàm *Rex* aut *Monarcha*; (& videntur distingui apud Poëtam Κοίρανος & Βασιλεύς· nec enim prorsùs ἐκ παραλλήλου ponuntur. ---Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς---) aut saltem *Rex temporarius*, vel, *qui ad tempus Regio munere fungitur*. Κοίρανος (inquit *Eustathius*) ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· adeò ut ad Regem Æternum, & Supremum omnium Monarcham designandum, frigida nimis & humilis & angusta hæc Vox sit. Meliùs itaque (opinor) & consultiùs *Apollinaris*, qui in sua Metaphrasi Nomen Tetragrammaton per hæc & similia expressit, Βασιλεύς, Παμβασιλεύς, Ποιμὴν, Ἄναξ, Μάκαρ, Ἄφθιτος, Ἀθάνατος. Ex tanta varietate visum est mihi duo tantùm seligere, quibus passim utor, Ἄναξ, & Ἀθάνατος, tum quia pura puta sunt *Homerica*, tum potissimùm quia ad SS^tum^ illud Dei Nomen repræsentandum maximè mihi videntur accommoda. Et quidem Ἄναξ stylo *Homerico* examussim respondet, tum *Hieronymiano* Latino *Dominus*, tum Græco τῷ ὁ ΚΥ'ΡΙΟΣ, in communi saltem notione accepto. Cæterùm Ἀθάνατος optimè convenit cum Gallico *L'Eternel*, & cum Hebræo ipso יהוה, (quippe quod non *essentiam* tantùm, sed & *æternitatem* Dei significat; cujus scilicet vel ipsæ Literæ, juxta Hebræorum Magistros, connotant tres Temporis differentias, Præsens, Præteritum, & Futurum; quasi dicat, *Ens* seu *Existens ab æterno in æternum*, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, uti hoc

No-

Nomen explicat & παραφράζει Sanctus *Joannes* in *Apocalypsi*) Imò & cum Græco Κύριος, modò peculiari eo sensu, quo volunt nonnulli, usurpetur hæc Vox à LXX Interpretibus; *viz.* ut nullum omnino respectum habeat ad Hebræum אדני, nec tam *dominium* & *potestatem*, (ut apud τοὺς ἔξωθεν) quam *essentiam* & *existentiam*, denotet; nec à Nomine Κῦρος, *dominium*, seu *autoritas*, sed à Verbo κύρειν, aut κυρεῖν, i. e. τυγχάνειν, εἶναι, *esse*, (ut יהוה ab הוה) derivetur, & Κύριος non sit δεσπότης, sed ὁ ὤν· de qua tamen notione hujus Vocis Κύριος, apud τοὺς ο', judicent doctiores; ego sanè ἐπέχω, & ampliùs cogitandum censeo. Et hæc quidem hactenus de Tetragammato, satis, si non nimis, fortasse multa. Sed quia passim adeò & crebrò (ut dixi) occurrit, & veluti intercalaris hæc Vox in *Psalmis* est, non abs re fore existimavi, de ejus interpretatione paulò fusiùs hæc in antecessum præmittere, ut clariùs cuivis ratio constet, quomodo & quare sic transtulerim; Ἄναξ scilicet, aut Ἀνάκτωρ, ubique ferè ejus vice & loco usurpans. Altera jam Vox, de qua præmonitum te velim, Erudite Lector, quâ etiam sæpissimè utitur Regius Psaltes, est ישע, vel ישועה, vel תשועה, (unde & *salutare* illud Nomen, *quod est suprà omne Nomen*, ישוע, *Jesus.*) Græci Interpretes exprimunt modò per σωτηρίαν, Vocem Communem, modò per σωτήριον, Vocem ipsis peculiarem, & (ut nonnulli loqui amant) Hellenisticam. Vetus Latinus *Psalmorum* Interpres, quem Vulgatum vocant, Græcorum vestigiis pro suo more insistens, vertit modò *salutem*, modò *salutare*: quæ posterior, sic Substantivè posita, etiam pura puta Ecclesiastica Vox est, nec Ethnicis Latinæ linguæ Autoribus (quod sciam) cognita, nec usitata: *Apollinaris* ἀλκήν, ἄλκαρ, ἀρωγήν, φέγγος, βοήθιον, φάος, &

& ſimilia: Apud *Petavium* eſt σωτὴρ, σαωτὴρ (concretum pro abſtracto φ σ,ῆσ & σά σωτήριον φ φρέσιον, αἰγλὴ αὐγὴ & ejuſmodi: quæ ſanè ego neutiquam damno nec reprehendo; ſunt enim Græca ſatis apta: id tantùm dico, videri eorum nonnulla parùm poetica, multò minùs *Homerica*; qualia ſunt illa, σωτὴρ, σαωτὴρ, σωτήριον βιωτήριον & ſi fortè alia. Apud *Homerum* certè legas σόος, *ſalvus*, *tutus*, σαώτερος, *tutior*, *incolumior*, & σαῶσαι, *ſervare*; at σωτὴρ, &c. non legas. Nec verò id mirum, non extare apud Veteres Græcos, nec Poetas Ethnicos, Vocabulum, quod exactè reſpondeat Hebræo ישועה, & *ſalutem* proprie ſignificet, prout nos Chriſtiani ἐν ὀνόμασι ὡς *ſalutem* ſumimus; quandoquidem iis, ut ישוע, *Jeſus Salvator*, ità & ישועה, *ſalus*, æterna ſcilicet, quæ ſola vera & propria *ſalus* eſt, penitùs ignota fuit & incomperta. Quid igitur facerem? quærenda mihi Vox erat apud *Homerum*, quæ *ſalutem* ſignificaret. Legenti mihi ſtatim occurrit φόως, quá & commodiorem cùm non inveni, acquieſcendum & utendum cenſui, iis fermè in locis, ubicunque in Hebræo eſt ישע, aut ישועה, aut תשועה, & in Græco σωτηρία, ſeu σωτήριον. Φόως itaque à me paſſim pro *ſalute* poni, iis ſolummodò mirum videbitur, qui in *Homero* hoſpites nimis & peregrini ſunt. Siquidem eo in ſignificatu ſæpiùs uſurpari à Poeta hanc Vocem, & diligens Lector facilè perſpiciet, & locuples teſtis eſt, in ſuo Gloſſario, optimus *Homeri* Interpres *Heſychius*, Φόως. φῶς, χαρὰ, σωτηρία *lumen*, *lætitia*, *ſalus*: ubi Cl. *Heinſius*, pro χαρὰ legendo ἐσχάρα, Doctiſſimi Lexicographi locum non emendat, ſed corrumpit; eſt enim φόως ſæpiuſculè apud Poetam non tantùm *lumen* aut *ſplendor*, *ſolis* putà, aut etiam *ignis*, (quod apud eundem eſt ἐσχάρη, & πυρὸς αὐγὴ) ſed etiam *ſolatium*, *lætitia*, *auxilium*, *victoria*, *ſalus*, ἢ περ ὃς

νίκην

νίκην καὶ σωτηρίαν ἐπιχεῖρα, inquit *Eustathius*. Ex his jam facilè conjicies, Amice Lector, quàm studiosus ubîque (superstitiosus, dixerint fortasse alii *Homeri* imitator fuerim, cùm & Vocabula ex eo deprompserim ad eas etiam res significandas, quæ nè omnino quidem Ὁμηρικῶς exprimi posse videbantur. Id nimirum operam dedi, ut totum hoc quale quale Opusculum nihil aliud quàm Cento quidam *Homericus* esse videretur, & qui hanc *Psalmorum* Metaphrasin legit, is aut *Davidem* Ὁμηρίζοντα, aut *Homerum* (detur erbo venia) Δαβιδίζοντα, legere se existimaret. *David Simonid. noster, Pindar. & Alcæus, Flaccus quoq; Catull. & Seren* inquit *Hieron.* quidni addam jam ego *& Homerus?* Certè si iterum conflagraret *Ilium*, & *Ulysses* denuo naufragium faceret, si *Homeri* *Ilias* & *Odyssea* flammá & igni, aut diluvio & aquâ, perirent, eò tolerabilior esset jactura, quòd rudera quædam & reliquiæ ex illo incendio, laceræ quædam & disjectæ tabulæ ex illo naufragio, adhuc essent superstites, quamdiu durabunt Ὁμηρόκεντρα illa, quæ alii *Eudociæ* Imperatrici, alii *Patricio* Presbytero, adscribunt, quibus scilicet *Historia Domini Versibus* [Homericis] *explicatur, & Evangelii majestas sub Metri leges mittitur*, quemadmodum de *Juvenci* Poemate loquitur *Hieronymus*. Non id mihi aut aliis de hac Metaphrasi polliceri ausim, quasi incomparabilis Poetæ damnum, si quo modo forte (quod absit) contingeret, Opusculo hoc ex Parodiis & Centonibus Homericis consuto ullatenus resarciri posset. Neque hæc à me dicta ità accipi velim, ac si *Homeri* Opera ex Juvenum manibus, imò aut Virorum, excutere conarer; aut quasi nullam Poesin nisi Sacram in Scholas aut Academias admittendam censerem. Quàm procul à fanatico hoc errore & Anabaptistico delirio absim, nôrunt ii qui me nôrunt; & ii

certè

certè me nôrunt contrà potiùs nimio nimis φιλόμηρον, & philologiæ plus æquo amantem, & denique paulò fortaſſe quàm par eſt, ſeni præſertim Theologo, Veterum Poetarum lectioni & ſtudio addictiorem. Quamobrem neutiquam in me (opinor) hæc cudetur faba; imò longè, longè à me faceſſat hæc inſania, quaſi ad thus & ſcombros damnata vellem *Homeri* Poemata, eorúmque loco Rhapſodias meas atque Centones ſubſtitutum, & Græcæ Poeſeos ſtudioſis commendatum irem; quod tamen alicubi factum audivi, at (quod palàm hîc teſtor atque profiteor) Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον, --- verùm inſcio me & invito factum. Neminem ſanè unquam legi neque fando accepi, præter illud *monſtrum hominis* Caligulam, *de abolendis* Homeri *Carminibus cogitâſſe.* Deus bone! quenquámne eò amentiæ prolapſum? equidem id vix facilè crederem, niſi Hiſtoricus fide digniſſimus retuliſſet *Suetonius*. *Apollinaris* quidem, de quo fusè jam antea diximus, Hebraicam Archæologiam ſcripſit, uti Autor eſt *Sozomenus* ſuprà laudatus, ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως *ad exemplar Poematis Homerici*, ut *Chriſtopherſonus* interpretatur; *ad Homeri imitationem*, ut *Lil. Gyraldus*; perperam uterque, (ni fallor) potiùs, *pro Poeſi Homerica*, vel *loco Poeſeos Homericæ:* non quòd *Homeri* Poeſin aut ipſe ſupprimere, ſuámque in ejus locum ſubrogare & ſubſtituere hoc pacto voluerit, aut aliquando etiam ab aliis ſubſtitutum iri ſperaverit; nec enim tam inani ſpe lactaverit ſe vir tantus: ſed ut ii, quibus jam non liceret *Homerum* in Scholis legere, aliquem ſaltem *Homeriſtam* ejus loco haberent. Caverat nimirum Edicto publico *Julianus* ὁ Παραβάτης, nè *Homericorum* Poematum, aliorúmve *Gentilium* Librorum uſus *Chriſtianis* permitteretur: quod quidem Decretum Principis illius ingeniosiſſimè

nioſiſſimè nequam, non ſolùm ut barbarum per ſe & inhumanum, ſed ut rei *Chriſtianæ* noxium atque perniciosum, exagitant paſſim in Scriptis ſuis & execrantur Veteres Eccleſiæ Patres; inprimis S. *Gregorius Nazianzenus*, priore *Steliteuticâ* in *Julianum*. Unde & illud obiter lubet obſervare, quantopere ſcilicet literæ humaniores ad Divinam ſcientiam conducant, quàmque utiliter Philologia Theologiæ ſubſerviat, & ancilletur; quandoquidem is, qui ὁ Θεολόγος peculiari & proprio cognomento dici obtinuit, hoc ἀλογίας Decretum, quo *Chriſtianæ* juventuti Philologiæ & literarum humaniorum ſtudiis interdixit ſceleratus ille Apoſtata, tam ægrè & acerbè tulit, ut omnes ingenii & eloquentiæ nervos ac vires, quibus plurimùm pollebat, contra illud intenderit. Jam verò, adverſus inſanum illud Imperatoris Edictum, hoc quaſi antidotum invenerunt & oppoſuerunt Clariſſima illa Eccleſiæ Lumina, Viri doctrinâ & ſanctitate præſtantes, qui iis temporibus vixêre; nimirum ut hanc literarum calamitatem utcunque penſarent, multa & ipſi ingenii ſui monumenta atque Opera ad Veterum *Ethnicorum* imitationem ſcripſerunt, eâdem ferè ſtyli ac ſermonis elegantiâ & venuſtate, quæ in *Gentilium* Libris comparet. Hos inter *Apollinaris* noſter, ut occurreret huic inopiæ, & (quemadmodum loquitur Doctiſſimus noſter *Montacutius*, Notis in priorem *Nazianzeni* Invectivam) οἴκοθεν τὴν τῶν ἔξωθεν ἔνδειαν *ſuppleret*, ἐκ τῶν θείων Γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβὼν argumentis ex S. Scriptura depromptis, Libros non paucos compoſuit, eóſque Metricos, ad exemplum & normam *Gentilium* Poetarum; eorum præcipuè ſtylum & phraſin imitatus, qui in quoque genere excelluêre. *Menandrum* itaque in Comœdiis, in Tragœdiis *Euripidem*, *Pindarum* in Lyricis, in Epicis denique & Heroicis *Homerum*

merum

merum ſecutus, ad cujus exemplum Hiſtoriam Biblicam uſque ad tempora Regis *Saulis* pro Græcarum Literarum numero 24 Voluminibus contexuit. Sed *Sozomeni* verba hùc apponere forte non abs re fuerit. Ἀπολινάριος οὗτος εἰς καιρὸν τῇ πολυμαθείᾳ καὶ τῇ φύσει χρησάμενος, ἀντὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἡρῴοις τὴν Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν συνεγράψατο μέχρι τῆς τοῦ Σαοὺλ βασιλείας, καὶ εἰς κδʹ μέρη τὴν πᾶσαν πραγματείαν διεῖλεν, ἑκάστῳ τόμῳ προσηγορίαν θέμενος ὁμώνυμον τοῖς παρ' Ἕλλησι στοιχείοις κατὰ τὸν τούτων ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν. *Hiſt. Eccleſ. lib.* 5. *cap.* 17. Quorſum hæc? nempe ut appareat *Apollinarem*, etſi ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως Heroico Carmine & Pſalterium *Davidis* tranſtulerit, & Archæologiam Hebraicam compoſuerit; non tamen eo animo id feciſſe, ac ſi *Homeri* Poemata ex *Chriſtianorum* Scholis expelli, ſuáque illorum loco recipi & admitti voluerit; ſed ut inſigne hoc damnum, jacturam ſcilicet *Homericæ* Poeſeos, quam *Chriſtianorum* ſcholis & manibus nefario illo Edicto excuſſerat *Julianus* Carminibus ſuis *Homerico* ſtilo contextis quomodocunque ſuppleret atque ſarciret. Non eadem mihi *Homerum* imitandi ratio, nec occaſio; nec enim ſub *Juliano*, ſed ſub *Conſtantino* vivimus. Nequam ille Apoſtata hunc humanioris Diſciplinæ theſaurum *Chriſtianis* invidit, imò his armis atque ſubſidiis ſpoliare eos voluit ac denudare, nè ipſe *propriis pennis configeretur*: At, quod idem ille Παραβάτης olim in *Miſopogone* Sarcaſticè nimis & Ironicè, id veriſſimum eſſe nos pro comperto habemus, Τὸ Χ οὐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν, οὐδὲ τὸ Κ· nec Χριστὸς nec Κωνσταντῖνος noſter (Κάρολος.) neuter Reipublicæ Literariæ infeſtus, neuter humaniores literas, nec *Gentilium* Autorum libros prohibet neque proſcribit. Veteres inprimis Græcorum Poetas quis unquam credet

vel

vel à *Christo* vel à Rege *Christiano* posse damnari, quorum tres citavit, adeóque eorum Versus (ut loquitur, ni fallor, *Tertullianus* alicubi) *sanctificavit* Doctor Gentium? Neutiquam igitur ad supplendam hujus thesauri inopiam, aureorum dico *Homeri* Carminum, opus mihi erat, ut *Apollinari* olim, *Homeristam* agere: Licet enim per leges *Dei* & *Cæsaris*, *Gentiles* Poetas, & præ aliis eorum Principem, legere. Licet sanè, & per me liceat: Quid enim? egóne ut me legi velim, *Homerum* verò negligi? at ô quàm vanum, imò quàm ridiculum, hoc vel semel in animo habere? siquis hoc maximè vellet, aut seipsum, aut alium quemvis in *Homeri* locum subrogare, næ is planè anserem (quod aiunt pro olere, & carbones pro thesauro. O quàm ridere soleo *Hadrianum*, qui de *Antimacho* in ejus locum substituendo cogitavit! Idem quippe est *Homero* versum, ac *Jovi* fulmen extorquere. Virebit, virebit æternùm laurus *semper florentis Homeri* (quàm *carus* mihi es, *Lucreti*, ob hoc Epitheton!) nullo unquam maligno aut pestilenti sidere afflata, nullâ invidiæ aut livoris ærugine contacta, nullo denique violentioris auræ aut sinisterioris famæ vento concussa. Me quod attinet, tantum abest ut laceris hisce pannis & Parodiis, imò Rhapsodiis & Centonibus ex *Homero* consutis & consarcinatis, quicquam ei detractum aut derogatum iri putem, ut contrà potiùs existimem, sperem certè, imò confidam, eum propterea majori deinceps in honore & pretio futurum. Etenim post *Homericos* & *Virgilianos* Centones in quædam Historiæ Sacræ Capita jam olim scriptos, nunquis ex illo tempore aut *Mæoniden* minùs dilexit aut *Maronem*, ac non potiùs pluris æstimavit, & magis quàm antea in manibus & in deliciis habuit? utpote cùm viderit quàm facilè ambo & libenter migrent in caulam

Christi, & quasi proselyti Ecclesiæ fiant; cùm animadverterit eorum Versus tam feliciter παρῳδεῖσθαι, & à sua sede in aliam multò honorificentiorem tam nullâ aut levi mutatione transferri. Post S. *Gregorii Nazianzeni* Carmina, nunquis, cui sanum sinciput, τοὺς ἔξωθεν Poetas Græcos abjiciendos censuerit? aut post *Nonni* & *Apollinaris* Metaphrases, *Homeri* Poemata minoris æstimanda duxerit? Longè alia mihi mens, alius animus; qui eo consilio telam hanc filo (quantum potui) *Homerico* pertexui, non ut pios & *Christianos* juvenes in Principe Poetarum evolvendo negligentiores redderem, ac si jam minùs utilis aut necessaria esset illius lectio; quin potiùs ut acriori in posterum *Homericorum* fontium siti & ardore eorum animos accenderem & inflammarem. Fruatur itaque ille, per me licet, & certè fruetur, regno & solio suo supra omnes cujuscunque ævi Poetas, quod per tot jam annorum secula jure suo, junctísque omnium eruditorum suffragiis atque sententiis, ringente quantumvis & frendente *Zoilo*, obtinuit & occupavit. Nihilominus tamen haud video, cur non simul consistere, & in iisdem studiis ac scholis amicè conspirare & possint & debeant Poesis Sacra & Profana, Christiana & Ethnica; modò hæc, uti par est, illi subserviat ac famuletur. Et quàm bene inter se conveniunt *David* & *Homerus*; ille Regius Vates, hic Poeta Princeps; ille primus Hebræorum Psaltes seu Hymnographus, nam *Moses*, & *Debora*, & siqui forte alii eo priores, unum aut alterum duntaxat Hymnum composuerunt, nec ὅλῳ τῷ θυλακίῳ sed τῇ χειρὶ tantùm Divinum hoc melos nobis admensi sunt, nec idcirco Psaltæ aut Psalmographi dici meruerunt; ille igitur primus *Judæorum* Μελοποιός; hic antiquissimus inter *Gentiles*; ille Lyricus, hic etiam Citharœdus, si modò (uti volunt

non.

nonnulli) ſub perſona vel *Phemii* vel *Demodoci* ſeipſum repræſentavit: Denique nec abludunt tempora; ſiquidem *Homerus*, niſi nos optimorum Chronologorum fallit calculus, aut *Davidi* ipſi, aut ſaltem filio ejus *Solomoni* ſuppar, ſi non omnino contemporaneus & æqualis fuit. Quamobrem fieri profectò non poteſt, quin primum hunc & ſummum inter Ethnicos Poetam, Lyræ *Davidicæ* tam aptè & ſuaviter ſuccinentem, ob hoc ipſum magis in deliciis habeant, & impenſiùs ament eruditi ac admirentur: dum ingenti cum voluptate, nec minore cum fructu, legunt & intelligunt quàm appoſitè atque concinnè illius Muſa ad cœleſtem Muſicam, illius Carmina ad Divinum argumentum flecti & accommodari poſſint: præſertim cùm & illud etiam meminerint, quod jamdudum monui (in Præfatione *Gnomologiæ* noſtræ *Homericæ* præfixa) nimirum eſſe & alioquin in ejus Poematis non pauca Divinis eloquiis apprimè conſona, & penè ad amuſſim conſentanea, quemadmodum & ibi in *Paralleliſmo Sacro*, adductis utrinque locis & ſimul comparatis, ὀφθαλμοφανῶς & evidenter oſtendi. Equidem profiteor me ſeriò & ex animo ſuffragari atque ſubſcribere ſententiæ *P. Molinæi*, Tractatu de *Cognitione Dei*, ubi ait, Davidis *Poemata enthea tantum diſtant ab* Homero, *quantum cœlum à terra, & fabulæ humanæ à Veritate Divina.* Dum itaque de *Homerica*, vel (ſi ità loqui liceat) *Homerocentrica Pſalmorum* Verſione aliquando cogitarem; animóque perpenderem, quàm ἀλλόκοτον, & παράδοξον, fortean & ἀδύνατον nonnullis videri poſſet, Poetæ Carmina in Prophetæ Cantica convertere, & quaſi transformare, excidit mihi, neſcio quomodo, veluti aliud agenti, hoc Diſtichon,

Ἶσον, ὅσ' ὕμνον Ὁμήρου ἀοιδὴν θῆκε Δαβίδου,
Ὅς θ' ὕδωρ (μέγα θαῦμα) μελίφρονα οἶνον ἔθηκε.

Non quòd æquè difficilis & miraculosa utrinque sit transmutatio; (siquidem *hoc* à Domino nostro non nisi miraculo factum legimus in Evangelio, cùm *illud* levi quâdam verborum immutatione seu deflexione, (*Parodiam* vocant Grammatici) fieri possit, & à nobis etiam hîc quomodocunque factum sit) sed quòd innumeris adeò parasangis Hieropsaltes noster Vatésque Divinus Ethnicum illum transcendat, eíque longissimè antecellat, tantum denique ab eo distet, quantum *vinum ab aqua*, aut *cœlum à terra*, ——— ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης quo utique hemistichio *Homerico*, Latinè verso, immensam hanc disparitatem exprimendam censuit Clarissimus ille Theologus jam laudatus. Nam & illud fortasse obiter notare operæ pretium fuerit, quòd ubi *Mæoniden* nostrum sic in ordinem cogit, támque longè, & meritò quidem, infra *Davidem* deprimit, eodem in loco proverbiali hâc locutione ex eo ipso desumptâ, ad id nimirum quod voluit declarandum, sive casu, sive consilio & de industria, usus est. Utcunque verò inter duos hosce tam latum & vastum discrimen sit, sive materiam & argumentum, sive spiritum ac genium utriusque spectemus, quippe eorum unus θεόπνευστος & θεοδίδακτος, alter Φοιβόληπτος tantùm & μουσοπάτακτος fuit (quanquam & *Plato* in *Ione* eum ἔνθεον vocat, & *Julius Scaliger*, qui alioquin haud honorificè nimis de eo loqui solet, in *Poetice*, pro suo more, fidenter nimis, etiam in θεοπνεύστων numero ponit.) Ut ut, inquam, hæc ità se habeant, ausim tamen dicere cum Doctissimo nostro *Bogano*, Libro, cui Titulus, *Homerus* Ἑβραΐζων,

Si complures phrases & formulas loquendi Biblicas *&* Homericas *inter se comparemus, neminem Poetam tantopere referre Scriptores Sacros.* Nec verò intra phrases tantùm & formulas quasdam hæc affinitas consistit; quinimò Narrationes non paucæ & Historiæ aut plane eædem, aut non prorsùs absimiles, utrobique reperiuntur (ἵνα δείξωμεν τὸν ποιητὴν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θείας τῶν Προφητῶν ἱστορίας πολλὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μεταβαλόντα ποίησιν. Verba sunt *Justini Martyris* in *Parænetico*) Nec Historiæ solummodò, sed etiam Gnomæ, seu Sententiæ morales, (quarum Syllogen & Sylvam in Libro jam citato exhibemus) valde similes, & propemodum parallelæ. Ubi *& illud insuper* dixi *observatu dignum mihi videri, nempe in hoc Parallelismo Sacro, in hac symphonia Divinæ, humanæque sapientiæ, maximum reperiri consensum inter Poetarum Principem ejúsque* Συγχρόνους, *Duumviros dico illos, quorum temporibus vixisse creditur* Homerus, Davidem, *&* Solomonem: *Siquidem ex horum Libris, utpote Gnomologicis & Poeticis, plures loci petuntur, quibus Sententiæ* Homericæ *quadantenus affines, quàm ex ullis aliis Scriptoribus Sacris, uti Scripturarum Indicem in calce* Gnomologiæ *nostræ annexum inspicienti patebit*. Quod & mihi tum temporis observatum, quando de hac *Davidicorum Psalmorum* Metaphrasi nè per somnium quidem cogitavi. Atque hæc de Phrasi & Stylo hujusce Operis (quàm vellem sanè ut sic maximè esset) *Homerico*, vel de meo (detur & voci pariter & rei venia) *Homerismo:* De quo plura non addam, postquam illud duntaxat adjecero, quod refert *Mollerus*, is cujus eruditæ in *Psalmos* extant *Prælectiones*; nempe Præceptorem suum, *Philippum Melanchthonem*, dicere solitum, *Nullum esse Scriptum elegantius in Mundo*, PSALTERIO DAVIDIS. Ut profectò nihil mirum, sin è *Homeri* quidem

dem dictio utcunque elegans, concinna, & copiosa, inimitabilem hanc *Davidicæ* phraseos elegantiam assequi aut exprimere valeat. Et hactenus, nimium certè diu, velut in cortice hæsimus; jam verò quod ad Sensum verborum & medullam attinet, mentémque & sententiam Sacri Scriptoris, quomodo scilicet in ea reddenda processerim, & quibus auxiliis in ea eruenda exprimendáque usus fuerim, id demum restat, Benigne Lector, ut paucis te præmoneam. Inprimis itaque Translationem nostram Vernaculam, utpote omnium quas unquam Sol vidit accuratissimam, & Hebraicæ Veritati maximè consentaneam, ubîque ferè secutus sum. Dico *ferè*, nam siqua fortè erat discrepantia, aut vel discrepantiæ suspicio, à Textu Hebræo, statim ad Sacros illos Fontes recurri; haud prius procedendum ratus, quàm diligenti cum iis collatione factâ, ad quorum fluxum scilicet & tenorem, tanquam ad certam & indubitatam Veritatis normam, me conformavi. Atque hactenus saltem Metaphrasin hanc nostram, ut ut cæteroquin inferiorem, aliis præferendam censebit æquus & cordatus Lector, quòd nimirum Textum Originalem penè examussim sequatur. Quoties ego istud audivi, cùm consilium meum de hoc Opere quibusdam communicavi, *At hoc jam antea fecerunt alii?* At, inquam ego, nullus stylo (nedum Centone) *Homerico*, de quo prolixè jam suprà egimus; imò nullus, quod rei caput est, ex Fonte Hebræo. Quotquot enim antehac *Psalterium* Græco versu donârunt, seu Antiqui, seu Moderni, *Apollinaris* putà, & *Petavius*, (qui duo soli ἀξιόλογοι) ij vel ex Græca Versione LXX Seniorum; vel, quod perinde est certè in hoc Libro *Psalmorum*, ex Vetere Vulgata Latina, ut plurimùm suas adornârunt Metaphrases. Quantum ad Græcam LXX-viralem, quis est, qui non eam meritò

magni æstimet, ac venereretur, sive Antiquitatem ejus & Excellentiam, sive Autoritatem & Usum, addo & Elegantiam, spectemus? Me quod attinet, siqui sunt, qui hanc Interpretationem summa in veneratione habent, eique proximum post Sacros Fontes locum, quem in Ecclesia semper obtinuit, tribuendum putant, ego certè in illorum numero me esse profiteor. Latinas quidem Versiones olim tam multas fuisse, ut *numerari nullo modo possent*, testatur S. *Augustinus*, De *Doctr. Christ. lib.* 2. *cap.* 11. Illas verò omnes (ut jam Orientales omittam) ante tempora *Hieronymi* ex hac Græca factas, Autor est alibi idem Sanctissimus Pater. Unde facilè conjicere licet, quanto in pretio & honore fuerit Versio hæc τῶν ό. apud Veteres Ecclesiæ Patres, tam Græcos, quàm Latinos; si unum forte excipiamus quem dixi *Hieronymum*; quem sanè, Virum alioqui Sanctissimum Doctissimúmque, sunt qui hac in re humani aliquid passum fuisse suspicantur. Imò & inter alios *Augustinus* ipse, & *Ruffinus* præsertim, ejus æmulus & contemporaneus, hanc ei dicam scribere videntur, ac si nimirum, ut novæ suæ Versioni Latinæ, quam ex Hebræo tum temporis adornabat, plus honoris atque autoritatis conciliaret, Græcæ huic paulò fuisset iniquior, dum nævos ejus & errores sæpiusculè adeò quæsitâ occasione detexit, aut saltem sibi detegere visus est: Quam ille suspicionem, uti pluribus ex locis Scriptorum ejus apparet, procul à se amoliri contendit. Fac tamen erràsse aliquoties Septuaginta Seniores; nec enim prorsùs ἀναμάρτητοι erant, nec, ut opinor, θεόπνευστοι (pace *Augustini* & aliorum id dixerim, qui Spiritu Prophetico, adeóque Divino, eos afflatos pronuntiant.) Esto autem, ut occurrant nonnulla in hac Versione, quæ scopum non omnino attingunt, sed à genuino Textu Hebræo nimium quantnm

aber-

aberrant atque deflectunt, quæ quis propterea non immeritò reprehendat; at videndum interim, ne non plura ſint, quæ, nimio carpendi ſtudio in tranſverſum raptus, temerè ſugillet, aut in ſequiorem partem detorqueat. Quicquid de his ſit, non deerunt fortaſſe in poſterum Viri Docti, qui adversùs *Hieronymi* & aliorum exceptiones & cenſuras pro LXX Interpretibus Apologiam aliquando ſuſcipiant, & Græcæ Verſionis Vindicias ſcribant; quarum etiam ſpecimen nobis dedit Cl. noſter *Pearſonus*, in *Præfatione* ſua *Parænetica*, quam præfixit Græcis Bibliis apud nos *Cantabrigiæ* nuper impreſſis. Illud interim diſſimulare non poſſum, quòd nempe in Epiſtola *Hieronymi* ad *Suniam* & *Fretelam* (quam eò diligentiùs legi, quòd in Græca *Pſalterii* Tranſlatione examinanda tota conſumitur) quædam mihi videbar obſervâſſe, unde meritò quis conjicere poſſit, Doctiſſimum hunc Patrem non tam inſenſum & inimicum fuiſſe Interpretationi τῶν ό, ac nonnulli fortaſſe exiſtimant. Primò enim, non procul ab initio illius Epiſtolæ affirmat *Græcam Editionem LXX Interpretum, quæ in Hexaplis reperiebatur, à ſe in Latinum ſermonem fideliter verſam fuiſſe.* Deinde cùm in tota illa Epiſtola, Græci *Pſalmorum* Interpretis ab Hebræo Textu diſcrepantias oſtendit, profitetur ſe non quidem temerè nec ſuâ ſponte eam ſuſcipere provinciam, utpote *rem* (uti ait) *magni operis & majoris invidiæ*, ſed ab iis invitatum & rogatum per Epiſtolam, quarum piæ adeò & honeſtæ petitioni deeſſe non potuit. Poſtremò, quod palmarium erat, & me maxime movebat, ubicunque per totam illam Epiſtolam Græci Codicis ab Hebræo diſſonantia notatur, id intelligendum ſubindicat, non de Verſione Septuaginta Interpretum, ſed de alia, quæ Κοινὴ, *Communis*, dicebatur. Ex. gr. *Calix meus inebrians quàm præclarus eſt,*

Pro

Pro quo in Græco legisse vos dicitis, ποτήριόν σου, *id est*, *Calix tuus. Sed in* Κοινῇ *hic error obtinuit. Cæterum & LXX, & Hebræi, & omnes Interpretes*, Calix meus *habent, & Hebraicè dicitur* כוסי, *alioqui si* Calix tuus *esset, diceretur* כוסך. Et sic alibi passim. At Græci Codices, qui nunc extant, omnes, ni fallor, etiamnum habent ποτήριόν σου. Atque ità in singulis *Psalterii* locis, de quibus in illa Epistola sententiam & censuram suam tradit *Hieronymus*, eadem adhuc manet Versionis Græcæ ab Hebræo Fonte dissensio. Ex his jam duo hæc Porismata mihi colligere in promptu erat; primùm, Græcam hanc Editionem, quam nunc habemus, non esse eandem illam LXX Interpretum Versionem, quæ olim fuit temporibus *Hieronymi*; deinde & Græcam illam Editionem, de cujus adeò discrepantiis à Textu Originali, in ea Epistola responsum dat Doctissimus Pater, non esse Versionem τῶν ό, sed aliam potiùs, quæ Κοινὴ, *Communis & Vulgata*, & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur. *Alia est*, inquit, *Editio, quam* Κοινὴν, id est, *Communem appellant atque Vulgatam, & à plerisque nunc* Λουκιανὸς *dicitur, alia LXX Interpretum, quæ in* Ἑξαπλοῖς *Codicibus reperitur.* Atque hæc quidem speciosa mihi videbantur argumenta, quibus utcunque adduci possem ut crederem, imò sperarem, S. *Hieronymum* non tam rigidum nec severum fuisse Censorem Septuaginta Interpretum, ac plerique autumant. Sed decollavit mihi, fateor, ista spes, quando statim apud eum legi id, quod paulò pòst ibidem sequitur, ubi scilicet sibi ipsi tantùm non contradicit, (reconciliet qui potest) & quasi resorbet quod mox antea dixerat, hisce verbis, Κοινὴ *autem ista, hoc est, Communis Editio, ipsa est quæ LXX.* Ex quibus firmiter, ni fallor, concludere licet, planè contra quàm putâram, Et esse reverà LXX viralem Versionem, quam ille toties carpit

& vellicat (quod ex *Quæstionibus* ejus *Hebraicis* in *Genesin* multò adhuc luculentiùs apparet:) Et præterea eandem ipsam esse, quæ etiamnum hodie extat. Nam certè Κοινὴ illa, quæ & Λουκιανὶς, *Lucianea*, dicebatur, non alia erat quàm Vetus illa & Vulgata Versio τῶν ο', ex Editione *Luciani* Martyris; nec enim ille Novam cudit, sed Veterem tantùm recognovit emendavítque. Quamvìs autem hæc ità se habeant, nullus tamen, Græcæ huic Translationi vel maximè addictus, præstare poterit, eam omnino & ubique puram & integram & illibatam ad nos pervenisse; quin id potiùs fateatur necesse est, & aliquibus saltem in locis corruptam & vitiosam esse; mendas denique nonnullas & maculas, sive injuriâ temporum, sive Librariorum incuriâ, contraxisse: in iis saltem, quæ hodie extant, Græcorum Bibliorum Exemplaribus; nè *Romano* quidem, nec *Alexandrino* excepto. Quòd si usquam fortè, in reliquis Veteris instrumenti Codicibus hæc LXX-viralis Versionis puritas integritásque desideretur, inprimis certè hac ex parte maximè laborat Liber *Psalmorum*, & pessimè omnium habitus, exceptúsque est. Et cùm summam esse oporteat in Psalmis Hymnísque Harmoniam, nescio quo fato fieri dicam, quòd in *Psalterio Davidis* plurimæ sint Græcæ Versionis ab Hebræo Textu Dissonantiæ Discrepantiæque; & quidem plures fortassis, quàm in ullo alio Codice Veteris Testamenti: eæque tam ἄσπονδοι & ἀκατάλλακτοι dissensiones, ut nullo concordiæ glutine inter se coalescere, nullo Σοφῶν φαρμάκῳ connecti, nec reconciliari posse videantur: quoquo demum modo immutes, transmutes, flectas, torqueas Textum, sive Hebræum, sive Græcum, vel in Vocibus & Literis, vel etiam in Sensu & Significatu. Hoc jampridem observârunt Viri Doctissimi. Nec *Augustinum* hîc audio, *De Civit. Dei*, Lib. 18.

Cap.

Cap. 44. ubi ait, *In quibus ab Hebraica Veritate putantur LXX Interpretes discrepare, & bene intellecti inveniuntur esse concordes.* Imò verò *Græca Versio, quam nunc habemus, ab Hebræis Codicibus mirificè discrepat, cùm in aliis locis atque libris, tum præcipuè in* Psalmis Davidicis, inquit Clarissimus noster *Whitakerus*, De *S.Scriptura*, Controv. 1. Quæst. 2. Porrò siquis hac de re dubitet, & experiri velit, quanta & quàm frequens sit hæc discrepantia, legat saltem *Psalmum* sexagesimum octavum ex versione LXX Seniorum, comparétque cum Codice Hebræo; & facilè videbit, quantopere & quàm multis in locis aberret atque dissentiat Græca illa Interpretatio à Textu Originali. Has Hebræi Græcíque *Psalterii* dissonantias in unum quasi fasciculum nobis collegit *Hieronymus* Epistolâ suâ ad *Suniam* & *Fretelam* jam laudatâ; ubi *Psalmorum* Codicem ordine percurrens, complures locos adducit, in quibus Græci Interpretes ab Hebræo Textu discedunt. Sunt quidem hæ Discrepantiæ in rebus fortasse non ita magni momenti, sed tamen Discrepantiæ sunt à Sacris Fontibus & Hebraica Veritate. Quin & eædem etiamnum occurrunt in iis, quæ hodie extant, Exemplaribus τῶν ό· unde non immeritò concludere licet, haud aliam esse hodiernam Græcam Versionem, quæ LXX-Virûm nomine circumfertur, quàm quæ olim fuit, ævo nimirum *Hieronymiano.* Atque hæc de Græca Versione, quam utique *Apollinaris* in Metaphrasi suâ secutus est. Jam quod ad Veterem Vulgatam Latinam spectat, cujus præcipuè rationem habuit *Petavius* in sua Paraphrasi, peculiaris utique & hìc ratio est, cur de illa pauca dicamus. Exercuit sanè eruditos jamdiu hæc Controversia de Autore hujus Translationis: Sunt qui *S. Hieronymo* prorsùs abjudicant, & incerto tribuunt Autori: Alii ex Italica Vetere (quam, ex LXX-

virali Græca factam, aliis omnibus Latinis præferendam duxit S. *Augustinus*) & Nova *Hieronymiana* mixtam & conflatam volunt: Alii denique, quæ communis ferè Theologorum sententia est, & quam ego lubens me amplecti fateor, affirmare non dubitant, genuinum *Hieronymi* fœtum esse, maxima saltem ex parte, Vulgatam hanc Versionem Veteris Instrumenti: si modò *Psalmos* duntaxat excipias; siquidem luce clarius, & apud omnes in confesso est, hos nec ex *Hieronymi* Interpretatione esse, (quippe is aliam nobis ex Hebræo *Psalmorum* Versionem dedit, quæ hodiéque inter ejus Opera extat) nec ex Hebræo Codice conversos, sed ex Græco; quîcum etiam fermè ubîque consentiunt: Et hoc quidem fatentur ipsi Pontificii. *Interpres Latinus non ex Hebræo, sed ex Græco traduxit Psalmos*, inquit *Bellarminus*, ad *Versum* 13. *Psal.* 68. Et rursus, *Excepto* Psalterio, *Latina Editio cum Hebræis Codicibus magis convenit, quàm cum Græcis*, *De verbo Dei*, Lib. 2. Cap. 6. Videat ergò *Cardinalis*, an non ipse sua ipsius vineta cædat, quando eodem loco affirmat, *Græcam Interpretationem Septuaginta Seniorum adèo corruptam & vitiatam, ut omnino alia esse videatur*; cùm tamen Vetus & Vulgata *Psalmorum* Versio, quam pro Authentica habet *Bellarminus*, ex hac ipsa Græca Editione, etiam eo fatente, translata sit, & cum ea ferè ad amussim conveniat. Nunquid enim ex tam corrupto & vitiato Fonte traduci poterit Rivus tam purus, & limpidus, & incorruptus, ut pro Authentico S. Scripturæ Textu haberi debeat? Jam verò, ut Doctissimi quique Theologi ex Reformatis Vulgatum Interpretem, ejúsque Versionem, plurimi semper fecerunt, etiamsi Sacris Fontibus non æquandum, nedum in Αὐθεντίας throno collocandum, duxerint; ità vicissim errores ejus & nævos, & à Textu Hebræo

(nam

(nam de Vetere potissimùm Instrumento jam loquor) dissensiones discessionésque non paucas, præsertim in hoc Libro *Psalmorum*, agnoverunt jampridem etiam Romano-Catholici non pauci, iique nec infimæ Classis, Doctores; quotquot nimirum, seposito præjudicio partiúmque studio, sobriè, candidè, & ingenuè in hac causa versati, veritatem magìs quàm victoriam sectari voluerunt. Quales sunt (ut *Bellarminum* omittam, qui nec ipse multùm diffitetur) *Isidorus Clarius*, *Augustinus Steuchus*, *Arias Montanus*, *Sixtus Senensis*, *Santes Pagninus*, *Lucas Brugensis*, Cardinalis *Cajetanus*, alii: Quorum nonnulli, etiam post Concilium *Tridentinum*, imò & post binas illas, *Sixti* Quinti, & *Clementis* Octavi, Editiones, ambas, utì volunt, *Emendatissimas*, (quibus tamen aliam *Emendatiorem* dari posse concedit *Scrarius* ipse, in *Prolegomenis Bibliacis*) varios Vulgati Interpretis nævos & errores agnoscere non dubitârunt: Præsertim verò, strenuus ille Hebraicæ Veritatis Assertor, & Vindex, & Hyperaspistes adversùs *Morinum*, Vir Doctissimus, *Simeon de Muis*, Sacrarum Hebræarúmque Literarum in Academia *Parisiensi* non ità multis abhinc annis Professor Regius. Is igitur, cùm in *Psalmos* Commentarium ederet, & Veterem hanc Vulgatam Versionem vitiis & corruptelis passim scatere animadverteret; & hoc etiam apertè testaretur, Libello De *Hebraicæ Editionis Veritate*, quem Operi suo præfixit; Novam idcirco ex Hebræo Interpretationem sibi procudendam existimavit: Quod & fecit, eámque in Libro suo Commentario posuit, è regione Veteris Vulgatæ; hanc enim penitùs omittere & excludere non potuit, certè noluit, imò nec fortasse debuit, utpote quam *Tridentini* Patres, in Synodo congregati, solam pro Authentica habendam sanxerunt; ídque citra præjudicium, ut ille quidem

opi-

opinatur, Textus Originalis. *Neque verò*, inquit, *Hebraicæ Editioni derogat Sacroſancta Synodus; ibi enim Editio Vulgata cum aliis Latinis, non cum Hebraica Editione confertur.* Atque hanc eſſe mentem illius Decreti probat etiam Teſtimonio *Salmeronis* & *Vegæ*, qui ei Concilio interfuêre. Ad hanc itaque Verſionem, in ſua *Pſalmorum* Paraphraſi, non quidem unicè, ſed præcipuè, reſpexit *Petavius*. Quanquam enim ad Græcam ſe adhærere profitetur; tamen, quoniam ideò tantùm ſe hoc facere dicit, *quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Eccleſia Catholica utitur, Editione concordat*, profectò non tam Græcam LXX-viralem, (nedum Hebraicam) quàm Latinam Veterem & Vulgatam Editionem, ſequi cenſendus eſt. Quocirca, cùm alii omnes, qui *Pſalterium* hactenus Græcis Verſibus tranſtulêre, Metaphraſes ſuas traduxerint ex Verſionum rivulis, nè dicam lacunis, in quibus utique, Pontificiis ipſis fatentibus, hic inprimis *Pſalmorum* Liber, præ reliquis Sacris Codicibus, turbidè admodum & lutulentè fluit, certè magna me ſpes tenet, quando *aquæ dulciùs bibuntur ex ipſo Fonte*, Tranſlationem hanc noſtram vel eo nomine bonis doctíſque omnibus gratiorem & commendatiorem fore, quòd ex puris illis & limpidis, quidni addam & (pace *Morini* & aliorum) incorruptis, Hebraicæ Veritatis Fontibus hauriatur ac derivetur. Ad hanc igitur Sacrorum Fontium normam atque regulam me compoſui; ad hanc Cynoſuram oculos intendi: Non quòd & ad Tranſlationes etiam, ſuo loco & ordine, non reſpexerim: Siquando enim dignus vindice nodus ſe obtulerit, (quod non raro accidit, ſunt enim, ut in Epiſtolis *Paulinis*, ſic & in Pſalmis *Davidicis*, δυσνόητά τινα, loca quædam obſcura & difficilia, *profunda in quibus & Elephas natare poſſit*) tum verò præſertim conſului, præter Textum Originalem,

lem, Veteres etiam Interpretationes insigniores, & maximè ἐπιπολαζέσας, Græcam scilicet τῶν ο', & Vulgatam (quam vocant) Latinam, de quibus jam suprà dixi; Chaldaicam deinde, & Syriacam, aliásque in *Polyglottis* illis *Waltonianis*, stupendæ industriæ, nec minoris eruditionis, Opere, exhibitas & repræsentatas. Quoniam verò etiam post tot varias inter se collatas Versiones, nè sic quidem interdum de sensu alicujus loci satìs mihi liquidò constabat; idcirco opem petere, lucémque fœnerari coactus sum à laboribus & vigiliis Doctissimorum hominum, qui Divini nostri Vatis tanquam tot Ὑποφῆται, ejúsque Oraculorum Interpretes & Expositores sunt. Et certè magna eorum, quà Veterum, qua Recentiorum, copia, & vilis annona est. Cæterùm ex omni illo Commentatorum numero, qui in *Psalmos* scripserunt, (de Neotericis loquor) ut *Calvinum*, *Musculum*, *Lorinum*, *Mollerum*, alios, omittam, duos præcipuè & præ aliis maximè mihi adjumento fuisse fateor. Ii sunt, *Simeon de Muis*, in *Commentario*, de quo jam anteà dixi; & noster *Hammondus*, ὁ Μακαρίτης, *in Paraphrasi* suâ & *Annotationibus* Vernaculo sermone scriptis: (utinam verò & hæ, & illæ alteræ in Novum Fœdus, Latinè loquerentur, quò & ad Exteros etiam dimanaret tantus thesaurus!) Nobile par Interpretum, me quidem judice, & qui in indagando eruendóque Literali (quem vocant) sensu Textûs *Davidici*, sagacissimi felicissimíque. Sed & *Castellionis* Versionem, doctam sanè, & elegantem, & multa in paucis complectentem, (quam etiam in *Annotationibus* suis crebrò citat, & aliis præfert, *Paraphrastes* ille noster jam nominatus) haud rarò mihi usui & auxilio fuisse non inficior. Alii fortasse aliter de hisce Viris sentient; & per me licet, modò & mihi integrum sit meo etiam judicio frui. Quanquam verò tot tantósque

que ὁδηγοὺς & δᾳδούχους habuerim, qui per loca obſcura incedenti viam mihi commonſtrârunt, facémq; prætulerunt; tamen ingenuè profiteor, me nihilominùs aliquando tam denſis obſeſſum tenebris, ut vix ſat lucis viderem ad iter tutò capeſſendum, nec certi quid haberem, in quo firmiter pedem figerem, mihique planè & plenè ſatisfacerem: denique meræ conjecturæ aliquoties res erat. Nec profectò mirum, ſi Divini Vatis noſtri ambigua interdum ſint Oracula; de quorum mente atque ſententia *Qui bene conjexit , vatem hunc perhibebo optimum.* In his utcunque ſalebris ac tenebris locorum, quò minùs impingerem aut cæſpitarem, eam calcare ſemitam, cúmque tramitem ſequi conatus ſum, qui me rectà ad metam & ſcopum duceret; & equidem ſpero me à genuino Textûs ſcopo, ac vero ſenſu Sacri Scriptoris, haud admodum adeò nec frequenter aberraſſe nec deflexiſſe. Tantum eſt Humaniſſime Lector: Hæc volui neſcius nè eſſes; De cætero, vale, & fruere, & æqui bonique conſule.

ΨΑΛ. Α΄.

1 Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ, ὃς ἀνήνατο πάγχυ πιθέσθαι
Δυσσεβέων βουλῇ, αὐτῶν τε μετ᾽ ἴχνια βῆναι·
Οὐδ᾽ ἔστη ὀλοῇσιν ἐν ἀτραπιτοῖσιν ἀλειτέων·
Οὐδ᾽ ἐν ἕδρῃ λωβητήρων κάθισ᾽, οὐδὲ θοώκῳ.
2 Θεσμῷ δ᾽ Ἀθανάτοιο μάλ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη,
Θέσφατα δ᾽ ἐν φρεσὶ θῆκε διαμπερὲς, εὖ τ᾽ ἐνόησεν
Ἤματος, νυκτός θ᾽, ὅτι μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
3 Δένδρεον ὥς θ᾽ ἕστηκε παραὶ ποταμοῖο ῥέεθρα
Ῥίζῃσιν πυκινῇς, ὅθ᾽ ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, καρπὸς δέ τε γίγνεται ὥρῃ·
Τοῦ δέ κεν οὔποτε φύλλα χαμαὶ πέσοι, οὐδ᾽ ἀπόλοιτο·
Τοῖος ὅδ᾽ ἀνὴρ ἔσσετ᾽, ἐπεί οἱ πάντ᾽ ἀρετήσει,
Ὅ, ττι κεν ἐργάζοιτο, πολὺς δέ οἱ ἕψεται ὄλβος.
4 Οὐ τοῖοί περ ἔασιν ἀτάσθαλοι· ὡς δὲ κονίη,
Ἠὲ ἄχνη, τὴν στρομβηδὸν ἐϋτροχάλους κατ᾽ ἀλωὰς
Ῥίμφα μάλ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα διεσκέδασ᾽ ἶς ἀνέμοιο.
5 Τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ οὐ στήσονται ἀτάσθαλοι εἰνὶ δίκῃσιν,
Οὔτε ποτ᾽ εἰν ἐσθλῶν ἀγορῇ κακὰ μηχανόωντες.
6 Οὕνεκ᾽ Ἄναξ γινώσκει ἐνὶ φρεσὶν ἔργα δικαίων·
Δυσσεβέων δ᾽ ἀνδρῶν πᾶσαι ὁδοὶ ἔργα τ᾽ ὀλοῦνται.

ΨΑΛ. β΄.

1 Ἔθνεα τίφθ᾽ οὕτω βρέμεται, ὁμαδεῦσι δὲ λαοὶ,
Μὰψ αὕτως ἀτέλεστον ἐνὶ φρεσὶν ἔργον ἔχοντες;
2 Σὺν δ᾽ ἔσαν καὶ ἄγερθεν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Καὶ συμφράδμονες ἦσαν ἀολλέες ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Τῶν δέ θ᾽ ὁμηγερέων πυκινὴ ἠρτύετο βουλὴ
Ἀθανάτου αὐτοῦ τε κάτα, Χριστοῖό θ᾽ ἑοῖο.
3 Τῶν δέ τέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Εἰ δ᾽ ἄγετ᾽ αὐτῶν δέσματ᾽ ἀπορρήξωμεν ἕκαστος,
Καὶ λίν᾽ ἀπορρίψωμεν ἀφ᾽ ἡμέων τηλόθι μᾶλλον.

4 Καὶ τότε μὲν γελάσει, ὃς ἐν οὐρανῷ ὕψι καθίζει,
Τοῖς ἔπι κεν γελάσειεν Ἄναξ καὶ ἐφεψιόωντο.
5 Ἔνθα καὶ αὐτοῖσιν κεχολωμένος αἶψ' ἀγορεύσει,
Καί σφισιν ἄλγεα δώσει ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων,
Καί σφεας αἰνὰ ταράξει, ἐπεὶ χόλον ἔνθετο θυμῷ.
6 Ἀλλ' ἔμπης καὶ ἔγωγε Σιῶνος ἐπ' οὔρεϊ κλυτῷ
Παναγίῳ μὲν ἄνακτα διαμπερὲς ἐν θρόνῳ εἷσα,
Ἱδρύσας, ἵνα κεῖθι μάλ' ἔμπεδον ἐμβασιλεύῃ.
7 Ἀμφαδὸν ἀνθρώποισι θεοπροπίην ἀναφαίνων,
Βουλὴν Ἀθανάτοιο διίξομαι, ὅς μοι ἔειπεν,
Υἱὸς μὲν σύ μοι ἐσσί, πατὴρ δέ τοι εὔχομαι εἶναι,
Σήμερον ὅς σ' ἔτεκον, σὺ φόωσδέ τε σήμερον ἦλθες.
8 Εὔχεό μοι σύ, καὶ αἴτει, ἐγὼ δέ τοι ἔθνεα δώσω,
Σοὶ κλῆρόν τ' ἔμμεναι, κτῆσιν δέ τε πείρατα γαίης.
9 Τοὺς δὲ σιδηρείῃ ῥάβδῳ ῥαιστῆρί τε ῥήξεις,
Ῥαιστῆρι κρατερῷ θείνων, σφῶν τ' ἔθνε' ἀράξεις,
Ὡς ὅτε τις κέραμον κορύνη ξυνέαξε βαρείη
Ῥηϊδίως, τὸ δέ τ' αἶψα διατρυφὲν ἄγγος ὄλωλεν.
10 Ἀλλ' ἄγετ' οὖν βασιλῆες, ἰδὲ φράζεσθ' ἐνὶ θυμῷ·
Νῦν πέπνυσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πεπνῦσθαι ἄμεινον,
Καὶ πεπνυμένοι ἐστὲ δικασπόλοι, ὔμμε δὲ μήτις
Καὶ πινυτὴ φρένας ἵκοι, ὅσοις Θεὸς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
11 Ἀθανάτον δ' ἅζεσθε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Γηθόσυνοι κραδίῃ, ἅμα δὲ τρόμος ὔμμε λάβῃσι.
12 Κύσσατε δ' Υἱόν, ἵν' ὔμμιν ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη,
Μηδ' ἑο χωομένοιο ὁδοῦ ἄπο πάμπαν ὄλοισθε·
Εἰ χόλος οἱ ὀλίγον περ ἐνὶ στήθεσσι δέδηεν,
Ὄλβιοι οἱ αὐτῷ γε πεποιθότες, ὅσσοι ἔασιν.

ΨΑΛ. γ'.

Ὢς ἀνδρῶν πληθὺς μέγ' ὀφέλλεται, οἵ μ' ἐτάραξαν,
Ὡς μάλα μυρίοι εἰσ', ἐμεῦ ἀντίον οἵπερ ἀνέσταν.
2 Ὡς μάλα πολλοὶ ἐπὶ ψυχῇ ἐμῇ εὐχετόωνται·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Οἰώθη ὅδ' ἀνήρ· Θεὸς οὔ οἱ ἐπιρρόθος ἐστίν,
Οὔτέ ποι ἐκ τῶνδε κακῶν ἄκος, οὔτ' ἀλεωρή.
3 Ἀλλὰ σύ, Ἀθάνατ', ἀσπὶς ἐμοί, καὶ χάρμα, καὶ εὖχος,
Ὅς κεφαλήν μοι ἀείρας, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὄπασσας.

4 Φωνῇ μὲν ἐβόησα, βοὴ δέ μεν αἰθέρ' ἵκανε,
Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησ', ὁ δέ μεν βοόωντος ἄκουσεν
Οὔρεος ἐξ ἱεροῖο, καὶ οὐκ ἀμέλησε λιτάων.
5 Κείμην ἀσφαλέως, καί με γλυκὺς ὕπνος ἔμαρψεν·
Αὖτε δ' ἀνηγέρθην, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν·
Ὅττι μοι Ἀθάνατος παρὰ θ' ἵστατο, καί με φύλαξεν.
6 Εἰ περί τ' ἀμφί τ' ὄρουσ' ἐμεῦ κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Μυρίοι, ὅσσα τὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ,
Οὐδ' ὧς μοι ταρβήσει ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
7 Ἀθάνατ', ἀλλὰ Θεός μευ, ἄγ' ὄρσεο, καί με σάωσον·
Δυσμενέας μεν πάντας ἐπεὶ σὺ γναθμὸν ἔτυψας,
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν ὀλοοὺς ξυνέαξας ὀδόντας.
8 Οὕνεκ' ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως· ὁ γάρ ἐστι σαωτήρ·
Λαοῖ σὲ μὲν ἀρετῶσι φιλοφροσύνῃσι τεῇσι.

ΨΑΛ. δ'.

1 Γουνοῦμαί σε, Ἄναξ, σὺ δὲ σύνθεο, καί μεν ἄκουσον,
Εὐνομίης ὃς ἐμῆς γε Θεὸς καὶ μάρτυρός ἐστι,
Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμι, καὶ ἐν φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
Στεινόμενόν μ' ἐσάωσας, ἵν' εὐρυτέρην ὁδὸν ἔλθω,
Ἀμπνεύσω τε κακῶν, καὶ ὀϊζύος ἐκλελάθωμαι·
Νῦν τ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἵληθί τε, κλῦθί τε φωνῆς,
Κλῦθί μευ εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
2 Ὦ ἀνδρῶν γενεή, πόθ' οὕτω καὶ τέο μέχρι
Μὰψ αὔτως βούλεσθ' ἐμ' ἀτιμίησιν ἰάλλειν,
Σχέτλιοι, ἠδέ τ' ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαι;
Ἕως πότε δ' ὔμμι φίλον κενεὰ φρεσὶ μήδε' ὑφαίνειν,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνειν, ἀνεμώλιά τ' ἐργάζεσθαι;
3 Ἴστε δ' ὅτ' Ἀθάνατος τὸν ἀμύμονα λέξατο φῶτα,
Ὅς τε θεουδὴς ἦσι, καί οἱ κτέρας ἐξέλετ' αὐτῷ.
Τῷ καὶ ἐμεῦ βοόωντος ἀκούσει πρόφρονι θυμῷ.
4 Ὑμέας δὲ τρόμος αἰνὸς ἔχοι, καὶ μήτις ἀμαρτεῖν
Τετλάτω, ἀλλ' αἰδεῖσθε, καὶ ἐν λεχέεσσιν ἕκαστος
Ἦ, διαλέξασθε κραδίῃ φρεσίν, ἐστὲ δ' ἕκηλοι.
5 Ἔρδετε ἱερὰ κατὰ δικαιοσύνης ἐρατεινῆς,
Θαρσαλέοι, πίσυνοι θ' ἱερῷ μένει Ἀθανάτοιο.
6 Ὧς φάσαν ἡ πληθύς, Ἐσθλὸν τίς ἂν ἄμμιν ὀρᾶσθαι
Δῷ; Σὺ δέ τ' ἄμμιν, Ἄναξ, λαμπρὴν σεῦ δεῖξον ὀπωπήν.
7 Ὧ δ' ἔρξας μοι χάρμα μετὰ φρεσὶ μεῖζον ἔθηκας,

Καὶ μᾶλλόν μοι θυμὸν εὐφροσιώνησιν ἴηνας,
Ἢ τῶν ἀνθρώποισιν, ὅτε σφίσιν ἄσπετος ὄλβος,
Σῖτος ἀπειρέσιος, καὶ ἀθέσφατος οἶνος ἔησι.
8 Κείσομ' ὁμῶς εὔκηλος, ἰδ' ὕπνε δῶρον ἑλεῦμαι,
Οὕνεκ', Ἄναξ, σύ-γέ μοι σόον οἰκεῖν οἶος ἔδωκας.

ΨΑΛ. ε'.

1 ΣΥ'νθε', Ἄναξ, καὶ ἄκεσον, ἐμῆς δέ τε κέκλυθι φωνῆς,
Καὶ φρεσὶ σῇσι νόησον ἐμοῦ μηδήματα θυμοῦ.
2 Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅς μοι Βασιλεύς τε Θεός τε
Εἰς, ὀλοφυρομένου, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
3 Ἠῶθέν μευ, Ἄναξ, ὄπ' ἀκέσεαι εὐχομένοιο
Πρωΐ, περὶ δέ σοι χεῖράς τε καὶ ὄμματ' ἀναχὼν
Εὐχωλὴν ἀναπέμψω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
4 Ὅττι σὺ ἐ Θεὸς εἶς, ὃς σχέτλια ἔργα φίλησας,
Οὐδ' ἄρ ἀταθαλίη σοι ἅδε φρεσὶν, ἐδέ θ' ἀυτ[illegible]ς·
Οὐδέ θ' ὑπωρόφιός σοι ἀνὴρ ἔσετ' αἴσυλα ῥέζων.
5 Οὐ σύ-γ' ἂν ὀφθαλμοῖσι χαλίφρονας εἰσοράασθαι
Ἀντία τετλαίης· συγέεις δέ τε πάντας ἀλιτροὺς,
Οἳ κακὰ ἔργ' ἔρδεσιν ἀταθαλίῃσι νόοιο.
6 Τοὺς-δ' ὀλέσεις, οἷσιν φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν·
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ, ὅς θ' αἵματος ἆτος
Ἠδὲ δόλων, ἐχθρὸς σοι, Ἄναξ, περὶ κῆρι τέτυκται.
7 Αὐτὰρ ἐγὼ σὸν ἂν οἶκον ἱκοίμην, σοῦ ἕνεκ' οἴκτου,
(Λίην γὰρ μέγας ἐστὶν) ἐυηείης τ' ἐρατεινῆς·
Ἐς θ' ἱερὸν σεῦ νηὸν ἐλεύσομαι, ἔνθα τ' ἔγωγε
Προπροκυλινδόμενος σ' αἰδέσσομαι, ἠδ' ἱκετεύσω.
8 Ἐς δὲ δίκην περιόντι σύ μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,
Ἀθάνατ', εὐνομίης τε τεῆς μοι δεῖξον ἀταρπὸς.
Εἵνεκα δυσμενέων, μή πε σφιν ἐπόψιος εἴην·
Ἠδ' ἐμέθεν προπάροιθε τεὴν ἴθυνε κέλευθον.
9 Οὐ γὰρ ἀληθείην τις ἀνὰ σόμ' ἔχων ἀγορεύειν
Τῶν-δ' ἔθελ', ἐδέ τι πιςὰ λέγειν, μάλα δ' αἴσυλ' ἕκαστος
Μήδεται ἐν κραδίῃ, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Ὡς δ' ὅτ' ἀναρροιβδεῖν μεμαὼς τάφος ἀνδρεὶ κέχηνεν,
Ὡς σφιν λαυκανίη ὀλοφώϊα πόλλ' ἀνιεῖσα,
Γλῶσσά τε ῥεῖα λόγοισι κεκασμένη αἱμυλίοισι
Κλέψε νόον, δολίοις τε παρήπαφεν ἀνέρα μύθοις.
10 Καδδὲ, Θεὸς, δικάσῃς αὐτὴν, ὡς σφᾶς διὰ βουλὰς

Περ-

Πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατ', ἐπεὶ κακὰ πολλά τ' ἔρεξαν,
Αὐτοὺς τε συφέλιξον ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς·
Οὕνεκ' ἀποστῆναι σέθεν ἔτλαν, σοί τε μάχεσθαι.
11 Οἱ δ' ἄρα σοί γε πεποίθασιν, κεχαροίατο θυμῷ,
Σοί τ' ἐπαγαλλόμενοι φρεσὶ γηθήσειαν ἅπαντες
Νωλεμέως, ὅτι σύ σφιν ἀμύνων χεῖρ' ὑπερέχεις·
Σοὶ δέ τ' εὐφραινοίαθ', οἳ οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
12 Ὅττι σὺ ἄνδρα δίκαιον, Ἄναξ, εὐδαίμονα θήσεις,
Καὶ χάριτι, στιβαρῷ σάκεϊ ὥς, ἀμφικαλύψεις.

ΨΑΛ. ς'.

1 ΜΗ' μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ,
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ, αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ὅτι οὐ μοι ἴς ἐνὶ γυίοις·
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, καί μευ σθένος ἐξαπόλωλεν·
Ἴησαί με, Ἄναξ, ὅτι ὀστέα μευ ἐταράχθη.
3 Ἤδη μοι καὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀτύχθη·
Ἀλλὰ σὺ ἕως πότ', Ἄναξ, τόσον ἀπερχὲς μενεαίνεις;
4 Στρέψον, Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μευ, καί με σάωσον,
Ῥῦσαι ἐνηείης σῆς εἵνεκα μειλιχίης τε.
5 Οὐ γάρ τις μνήμη σέθεν ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ
Γίνεται· ἐν δὲ τάφῳ τίς κεν τεὸν αἶνον ἀείδοι;
6 Πυκνὰ μάλα στενάχων ἔκαμον, κατέδευσα δὲ λέκτρον
Κλαίων παννύχιος, στονόεσσα δέ μοι πέλεν εὐνή,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἠδὲ ῥέουσα.
7 Κνύζωσεν δέ μοι ὄμματ' ἀνίη θυμὸν ἔδουσα,
Πένθεΐ τ' ἀλλήκτῳ τά μοι ἔφθιαθ', ὥστε γέροντι,
Οὔτε καὶ ἀμβλύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε,
Τύσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίοι, οἵ μ' ἐτάραξαν.
8 Ἔρρετέ μευ ἀπὸ πάντες, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε,
Σχέτλιοι, οὕνεκ' Ἄναξ ὄπα μευ κλαίοντος ἄκουσεν.
9 Ἔκλυέ μευ φωνεῦντος Ἄναξ, καὶ ἄκουσε λιτάων,
Εὐχωλήν μευ Ἄναξ ἀπεδέξατο πρόφρονι θυμῷ.
10 Οἱ ἔμ' ἀπεχθαίρουσι, καταισχυνοίατο πάντες,
Πολλὸν ἀτυζόμενοι, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Καὶ ἑλέτω σφέας αἶψα κατηφείη τε καὶ αἰδώς.

ΨΑΛ. ζʹ.

1 ΣΟὶ ἔπι ἔλπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, σοί τε πέποιθα
Μούνῳ· ὑπ' ἐκ πάντων σύ με ῥῦσαι ἠδὲ σάωσον,
Οἵ με διώκουσι, κλονέουσί τε νηλέϊ θυμῷ.
2 Μή με διαμελεϊστὶ λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς
Πάγχυ διαρπάξῃ, μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας,
Παρ δ' οὔτις τ' ἐπίρροθος, ἐμοὶ ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι.
3 Εἴ ποτέ μοι τόδ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἔργον ἐτύχθη,
Εἴ ποτ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
4 Εἰ κακὸν ἀνταπέδωκ', ἀπέτισά τε, ὅς περ ὑπῆρξεν,
Ὕβρεως ἀργαλέης χαλεπὴν ἐπέθηκά τ' ἀμοιβήν·
Εἰ τόν-δ', ὅς μ' ἤχθηρεν ἀναίτιον, εἵματ' ἀπηύρων,
Συλήσας, αὐτὸν δὲ κακοῦ οὐ μᾶλλον ἔλυσα·
5 Ψυχήν μου ζωήν τε διώκοι δήϊος ἀνήρ,
Καί μιν ἕλοι, μάρψαι τε, χέοι δέ μου αἷμα χαμᾶζε,
Κῦδος ἐμόν τε καὶ ἀγλαΐην κονίῃσι μιῆναι.
6 Ὄρσεο, Ἄναξ, μενέαινε, καὶ ἔγρεο, μηδέ τ' ἐρώει,
Καὶ χόλον ἔνθεο θυμῷ ἐοικότα, οἷς ἔρεξαν
Δυσμενέες μου, ἐπεὶ κρατερή σφεας λύσσα δέδυκε·
Τὴν δὲ δίκην ἀνέγειρέ μου εἵνεκα, τὴν ἐπέτελλες.
7 Καί νύ κε μυρία φῦλα σε κυκλώσαιντο φωτῶν,
Πάντη ἀγειρόμενοι· τῶν δ' εἵνεκεν ὕψοσ' ἀερθεὶς,
Σὸν θρόνον εἰσαναβαίν', ἵνα τοι θέμις ἐστὶ καθίζειν.
8 Τῷ σύ, Ἄναξ, ὃς πᾶσι δικασπόλος ἐσσὶ βροτοῖσι,
Καὶ νῦν εἵνεκ' ἐμεῖο δίκην ἰθύντατα εἴπῃς,
Καί με κατ' εὐνομίην μου, ἀμύμονά τ' ἔργα δικάζῃς.
9 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει πότμος ἀλιτρούς·
Οἵ τ' αὐτοὶ νῦν σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλέωνται.
Καὶ νύ κεν ἱδρύσειας ἐπὶ χθονὶ φῦλα δικαίων·
Ὅττι δίκαιος Ἄναξ κραδίην νεφρούς τε μεταλλᾷ,
Καὶ μελεδήματ' ἐρευνᾷ, ἅ τις φρεσὶ βυσσοδομεύει.
10 Ἀσπὶς καὶ ἔρυμ' ἐστὶν ἐμὸν Θεὸς, ὅς τε φυλάσσει
Ἀνέρας εὐσεβέας, καὶ ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας.
11 Ἦ ῥα Θεὸς μετὰ πᾶσι δίκην ἰθύντατα εἶπεν·
Ὅς τε κατ' ἦμαρ ὀδώδυσται, ὁρόων κακὰ ἔργα.
12 Εἰ δὲ μεταστρέψαι οὐκ ἤθελ' ἀτάσθαλος ἀνήρ,
Αὐτὸς ἔθηξεν ἄορ, τανύσας δ' ἐν ἑτοίμασε τόξον.
13 Τῷ δ' ἔπι χωόμενος θανατηφόρα τεῦξε βέλεμνα·

Οἱ

Οἵ τ' ἄλλους ῥύχουσι βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Τοῖς ἐφ' ἑοὺς ὥπλισσε τανυγλώχινας ὀϊστούς.
14 Τὴν μὲν ἀτασθαλίην φορέει ἐγκύμονι θυμῷ
Ὠδίνων, ἄτην σὺν τ' ἔλλαβε κῆρει βαρεῖαν,
Τὴν δὲ κακὴν ἀπάτην ἄγαγε προφόωσδε καὶ ὕβριν.
15 Ὃς καὶ ἐπεὶ κάπετον ποίησε βαθεῖαν ὀρύξας,
Ἣν αὐτὸς ποίησεν ὀρυκτῇ ἔμπεσε τάφρῳ.
16 Ὡς ὅγε νηπιέῃσιν ὀπίσσυτον κακὸν ἕξει·
Αὐτὴν κακκορυφῆς μιν ὑπόδροπος ἵξεται οἶτος,
Ἄλλοις ὅνπερ ἔταξ', ὧ τ' αὐτοῦ κεφαλῇ πέσει
Ἣν ὕβριν τε βίην τε, καὶ ἡ κεφαλῇ ἀναμάξει.
17 Ὑμνήσω τὸν Ἄνακτα δίκης ἕνεχ', ἢ ἐπέοικεν,
Ὑψίστου τ' Ἄνακτος ἀεὶ κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.

ΨΑΛ. ηʹ.

1 Ὦ Παντυπέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷόν σου κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν,
Ὃς δέ τε κῦδος σὸν ὑπὲρ οὐρανὸν εὐρὺν ἔθηκας.
2 Νήπιοι ἀρτιγενεῖς, οἳ ἔπι πνείουσι τόκοιο,
Οἵ θ' ὑποτίτθιοί εἰσι, καὶ ἐν κόλποισι τιθήνης,
Τυτθοῖσι στομάτεσσι τεὸν κράτος ὑμνήσουσι,
Σῆς ὑποθημοσύνῃσι, σὺ γάρ σφισιν ἔμβαλες οἴμας,
Εἵνεκα σῶν ἐχθρῶν, ἵνα τ' ἄνδρας δυσμενέοντας,
Οἵ τ' ἄλλους σίνονται ἀμυνόμενοί σφισιν αὐτοῖς,
Ὕβρεος οὐλομένης παύσαις, ἔργων τε βιαίων.
3 Οὐρανὸν ὡς ἐνόησα, τεῶν ἔργον παλαμάων,
Ἀγλαόν, εἰσανιδών, σοὶ δάκτυλοι ὅνπερ ἔταξαν,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἃ σὺ πάντα σοφῇ τεκτήναο βουλῇ·
4 Ἄνθρωπος τί ποτ' ἐστὶν, ἐπεὶ μιμνήσκεαι αὐτοῦ;
Ἢ παῖς ἀνθρώπου, αὐτοῦ ὅτ' ἐπίσκοπός ἐσσι;
5 Τυτθὸν ἐδεύησας, ὀλίγου δέ μιν ἶσον ἔθηκας
Οὐρανίοισι Νόεσσι, σοὶ ἄγγελοι οἵπερ ἔασι,
Τοῖς ὀλίγου μιν τ' ἶσον, ἴδ' οὐ πολὺ μείονα θῆκας,
Κύδεΐ τ' ἀγλαΐῃ τε περὶ κρᾶτ' ἐστεφάνωσας.
6 Πάντων μιν κρατέειν ἔθηκες, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ὅσα χερσὶ τεῇσιν ἔταξας,
Καὶ σύγε ταῦτα φέρων ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἔθηκας·

7 Πάντα μάλ', εἰροπόκους τ' ὄϊας, καὶ βοῦς ἀγελαίας,
Θῆράς τ' ἀγροτέρους, οἵπερ τ' ἐν ὄρεσσι νέμονται·
8 Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα,
Αἳ πτερύγεσσι πέτονται ὑπ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
Ἰχθῦς τ' αὖ, νεπόδων τε γένος, καὶ κνώδαλα πάντα,
Ὅσσα διαπρήσσουσιν ἁλὸς πολιοῖο κελεύθους.
9 Ὦ πανυπέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷόν σου κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν.

ΨΑΛ. θ'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον,
Πάντα τε θαυματά σου καταλέξω, μέρμερά τ' ἔργα.
2 Χαιρήσω σοι ἀγαλλόμενος καὶ ἐπαγλαϊεῦμαι·
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ ὕπατε κρειόντων.
3 Ὁππότε δυσμενέες μου ἀποστρέψαντες ὀπίσσω
Χάσσονται, σεῖο προπάροιθε πεσόντες ὀλεῦνται.
4 Ὅττι σὺ, ἡνίκ' ἔμοιγε μετὰ σφίσι νεῖκος ὄρωρε,
Τόφρα συνήγορος ἦσθα, καὶ ἐν δίκῃ ἦλθες ἀμύντωρ·
Ἐν δὲ θρόνῳ ἐκάθησο θεμιστοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Ἐν δὲ δικαζομένοισι δίκην ἰθυντάτα εἶπες.
5 Ἔθνεα δὲ στυφέλιξας, ἀεικέα πότμον ἐφῆκας
Αἰνὸν ἀλείτῃσιν, τῶν δ' οὔτινα φῆμιν ὀπίσσω
Κάλλιπες, οὐδ' ὄνομα, σβέσσας δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
6 Ἐχθρὲ, κακὴ κεφαλὴ, νῦν μὲν σοὺς αἰπὺς ὄλεθρος,
Ἣ δὴ λοίγια ἔργα διαμπερὲς ἐκτετέλεσαι,
Πάντα δ' ἔθηκας ἔρημα, πόλεις δέ τε ἐξαλάπαξας,
Τάων δ' οὔ τις μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται,
Νώνυμνοι δέ τ' ἔασι, καὶ ἀκλειῶς ἀπόλοντο.
7 Αὐτὰρ Ἄναξ ὕψιστος ἔχων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀλλήκτον μένει· θέτο δ' οἱ θρόνον, ἔνθα δικάσσῃ.
8 Λαοὺς κεν δικάσσειεν ἐπ' ἰθείῃσι δίκῃσιν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Παρ δέ σφ' εὐνομίῃ ὁσίας κρινέει θέμιστας.
9 Ἔσσεται Ἀθάνατος καὶ τειρομένοισιν ἀρωγὸς,
Ὕβριος ἠδὲ βίης ἀλεωρὴ ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ἣν καδδὺς σὸς ἦτι, καὶ ἀσφαλὲς εἶλαρ ἐν ὥρῃ,
Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτ' ὀϊζυὸς ἦμαρ ἱκάνῃ.
10 Σοὶ δέ τε θαρσήσουσιν, ὅσοι τεὸν οὔνομ' ἴσασιν·
Οὐ γὰρ, Ἄναξ, αὐτοὺς ποτε κάλλιπες, οἵ σε ματεῦσι.

Ὑμνεῖτ'

11 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον ναετῆρα Σιῶνος ἐραννῆς,
Καὶ ἀνὰ λαὸν ἅπαντ' ἀγγέλλετε οἷά τ' ἔρεξεν.
12 Ὁππότ' ἀνείρηται περὶ αἵματος ἠδὲ φόνοιο,
Ἐν δίκῃ ἀντιπάσας, μάλα κεν μεμνέῳτο πενιχρῶν,
Οὐδὲ βοῆς λελάθοιτο βιαζομένων ἀνθρώπων.
13 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ εἴσιδέ μ', οἷα πέπονθα,
Οἷά τ' ἐφυβρίσθην ἀνδρῶν παρὰ δυσμενεόντων,
Πρόφρων ὅς μ' ἀνάειρας ὑπ' ἐκ θανάτοιο πυλάων.
14 Ἀμφαδὸν ὡς κλέος εὐρὺ καὶ αἶνόν σοι καταλέξω
Πάντα μάλ' εἰνὶ πύλῃσιν, ὅθι ξυνίασι πολῖται,
Μυρία φῦλα Σιῶνος, ὁμηγερέες τε γίνονται·
Χαιρήσω, ὅτι σὺ φόως ἐμοί ἐσσι καὶ ἄλκαρ.
15 Ἀλλ' ἐς βόθρον ἔβαν δύσοντό τε ἔθνεα φωτῶν,
Σχέτλιοι, ὅν τε καὶ αὐτοὶ ὅμως ἄλλοισιν ὄρυξαν·
Καὶ σφέτερον πόδα μάρψε λίνον, τὸ κρύβδα πέτασσαν.
16 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος πέλεται Θεὸς, οἷα δικάζει,
Αἴσιμα πινυμένος κακοεργοὺς· ἦ γὰρ ἀλιτρὸς
Ἐμπλέκεται ἔργοισιν, ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Ὥς εἰ ὀλομένοιο λίνου ἅψισιν ἁλῴη.
17 Τάρταρον ἐς ζοφόεντα μεταστρεφθεῖεν ἀλεῖται,
Λαοί τε ξύμπαντες οἳ ἐκλελάθοντο Θεοῖο.
18 Οὐ γὰρ ἀεὶ πτωχῶν λήθη ἀκομιστίη τε
Ἔσσεται· οὐδέ τι πάγχυ πενιχρῶν ἐλπὶς ὀλεῖται.
19 Ὄρσο, Ἄναξ, μηδ' ἄνδρες ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο·
Ἔθνεά σοι προπάροιθε δίκη δριμεῖα κιχάνοι.
20 Τοῖσι δ' ἐνὶ φρεσὶ τάρβος, Ἄναξ, θέο, ὄφρ' εἰδῶσιν
Ἔθνε', ὅτ' ἀνδρομένης γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι.

ΨΑΛ. ι'.

1 ΤΙ'φθ' ἑκὰς ἵστασ', Ἄναξ, τί δ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ
Ὥρῃ τ' ἀργαλέῃ ἔλαθες τόσον, οὐδὲ φαάνθης;
2 Ὥς περ ἀλιτρὸς ἔῃ, κεχρημένον ἄνδρα διώκει,
Δήϊος, ὑβρίζων. ὑποπλίῃσι νόοιο·
Σφῇσι κακορραφίῃσιν ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἁλῷεν.
3 Πολλὰ γὰρ εὔχετ' ἀλιτρὸς, ἐνὶ φρεσὶν οἷα μενοινᾷ·
Κερδαλεόφρων ὃ εὐλογεῖ Θεὸν, ἠδ' ἐρεθίζει.
4 Οὐκ ἀλέγει φρεσὶν ᾗσι Θεὸν κακομήχανος ἀνήρ,
Ὡς ὑπερήφανός ἐστι, Θεὸν δ' ἔμμεν οὔποτ' ὀΐει.
5 Τοῦ δέ τε ἔργ' αἰεὶ θυμαλγέα, λυγρά τ' ἔασι·

Τῆλε δ' ὑπέρθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν τεὰ θέσφατ' ἔθηκεν,
Οὔτ' ἴδεν, οὔτ' ἐνόησ'· ἀνδρῶν δ' ἄρα δυσμενεόντων,
Ὅσσοι ἔασιν, ὁ δ' οὐ μετατρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει.
6 Γηθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Οὔ νύ μοι ἐστυφελίχθαι ἐπὶ δέος· ἤτε γὰρ αἰεὶ
Σῶς ἔσομ' ἤματα πάντα, καὶ οὔποτέ μ' ἵξετ' ὀϊζύς.
7 Πλῆτο δέ οἱ ἀρῆς στόμα, καὶ δόλου, ἠδ' ἀπατάων·
Καί οἱ ὑπὸ γλώσσῃ ἄτη ματίη τε πέλονται.
8 Κρύβδην εἶν ἀγροῖσι καὶ ἐν κευθμῶνι καθῆστο·
Κἀνθέσιν ἐν σκοπιοῖσιν ἀναίτιον ἄνδρα κατέκτα·
Λάθρα δ' ἐπὶ πτωχὸν δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπάς.
9 Κρυπτάδιον λόχον εἶσε λέων ὡς ᾗ ἐνὶ λόχμῃ·
Ἧσται δὴν λοχόων, ἵνα θ' ἁρπάσῃ ἄνδρα πενιχρὸν,
Ἥρπασεν ἄνδρα πενιχρὸν, ἐς ὃν λίνον ὁππότ' ἔρυσσεν.
10 Ἧσται δ' ἀλεὶς, κύψεν τε δολοφρονέων, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας, μικρός τε καὶ οὐτιδανὸς δοάτ' εἶναι
Κερδοσύνῃ, μέγας ὤν, λοχόων ἵνα ῥεῖα λάθῃσιν,
Ὕβρεος ἐξ ὀλοῆς, πτωχῶν δέ τε πουλὺς ὅμιλος
Οἷς κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
11 Τῶν δὲ Θεὸν λελαθέσθαι ὅμως ἔφαθ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ,
Οὐδέ ποτ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ ἣν ἀπέστρεψεν ὀπωπήν.
12 Ἀλλὰ σὺ, Ἀθάνατ', ὄρσο, τεὴν δέ τε χεῖρ' ἀνάειρε·
Μηδὲ βιαζομένων φρεσὶν ἐκλελάθοιο πενιχρῶν.
13 Τίπτε Θεόν τ' ἀθερίζει ἀτάσθαλος, ἠδ' ἐρεθίζει;
Ὃν κατὰ θυμὸν ἔειπε, Σὺ δ' οὐκ ἂν τοῦτ' ἐρεείνοις.
14 Ἀλλ' ἴδες· ἄτην γὰρ καὶ ὑπέρβιον ὕβριν ὄπωπας,
Χερσὶν ἀμείψασθαι, ἵνα τ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο.
Σοὶ δ' ἕε τ' αὐτὸν ἐπέτρεψεν κεχρημένος ἀνὴρ,
Παιδὸς ὅ,τ' ὀρφανικοῖο φύλαξ καὶ ἐπίρροθός ἐσσι.
15 Ἶν' ἀμενηνώσσοντε, βραχίονά τ' ἆξον ἀλείτρου,
Καὶ κακομηχάνου ἀνδρός· ἑὴν δέ τε ὕβριν ὀπίσσω,
Ἠδέ τ' ἀτασθαλίην διζήμενος, οὐκ ἂν ἐφεύροις.
16 Ἄρχει ὁ Ἀθάνατος, Βασιλεὺς ὅδε νωλεμὲς αἰεί·
Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλεν ἑῆς ἐξ ἔθνεα γαίης.
17 Σὺ κρήηνας, Ἄναξ, ὑβριζομένοισιν ἐέλδωρ
Ἀνδράσι, καὶ τίσ' ἔδωκας ὅσων σφέας ἵμερος ᾕρει;
Ἵλαος· ὥς κεν σύ σφιν ἑτοιμάσσαιο μενοινὴν,
Καὶ κραδίην, ἵνα τοι καταθύμιον εὐχομένοισι
Κανὼν τελέσῃς, καὶ πρόφρων τὴν δ' ἐπακούσῃς·
18 Παιδός τ' ὀρφανικοῖο δίκην, πτωχοῖό τ' ἔρυσθαι

Τειρο-

Τειρομένους, ἵνα τ' ἄνδρες ἐπιχθόνια φρονέοντες,
Τρῶνται, μηκέτι πάγχυ βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν
Ἄλλους ὡς σίνωνται, ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.

ΨΑΛ. ια'.

1 Ἀθανάτῳ θάρσησα, πέποιθά τε πᾶσαν ἐπ' ἰθύν·
Τίπτ' οὖν κερτομέοντες ἐμὸν προσεείπετε θυμόν,
Εἰς ὄρος ὥς ὄρνις πλαζόμενος φεῦγ' ὅττι τάχιστα;
2 Ἦ γὰρ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἑὸν βιὸν ἐκτανύσαντο,
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασαν, τόξῳ δὲ σίδηρον·
Ἀνέρας ὄφρα βάλωσιν ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας,
Λάθρη ἀνωΐστοισι τιτυσκόμενοι βελέεσσιν.
3 Εἴγε διαρραισθέντα θεμείλια νέρθεν ὄλοντο,
Καὶ λύθεν ἕρματα πάντα, τί κεν ῥέξειε δίκαιος;
4 Ὦ, ἐνὶ νηῷ Ἄναξ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν αἰεί,
Αὐτοῦ τε θρόνος ἐστὶν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾷ βλεφάροισί τε φῦλ' ἀνθρώπων,
Παπταίνων ἐφ' ἕκαστον ὁρᾷ, ἐὺ πειρητίζων.
5 Ὅς γε δίκαιος ἔῃσιν, Ἄναξ ἐὺ πειρητίζει·
Ὧ, δ' ὕβρεις τε βίη τε καὶ αἴσυλα ἔργα μεμήλῃ,
Τόν γε μάλ' ἐχθαίρει, στυγέει δέ τε ᾧ ἐνὶ θυμῷ.
6 Ἦ κ' ἐπ' ἀλιτροῖσιν παγίδας, πῦρ, ἠδὲ θέειον
Κακχεῦαι, κακὸν ὄμβρον ὁμοῦ, δεινήν τε θύελλαν·
Ἡ γὰρ μοῖρα κακὴ καὶ θέσφατος αἶσα τέτυκται,
Ὥς εἴ σφιν πίεειν τάδ' ἐνὶ κρητῆρι μιγείη.
7 Ὅττι δίκαιος Ἄναξ, φιλεῖ αἴσιμα ἔργα δίκην τε·
Καὶ ἐπ' ἀμύμονα φῶτα ἑκὼν τρέπει ὄσσε φαεινώ.

ΨΑΛ. ιβ'.

1 Ἔγρεο λίσσομ', Ἄναξ, ἄμμιν δ' ἐπιτάρροθος ἐλθέ,
Εὐσεβέες γὰρ παῦροι ἐνὶ μερόπεσσι βροτοῖσι,
Καὶ μινύθουσι δίκαιοι ἐν ἀνδράσιν· ἦ μὲν ὄλοντο,
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
2 Ψεῦσται, κερδαλέοι τε, δολορραφίῃσιν ἄριστοι,
Ἠδὲ ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ὡς αἰεὶ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγουσ' ἀλλήλους· δίδυμον δέ τε ἦτορ ἔχοντες
Ἐσθλ' ἀγορεύουσιν, κακὰ δὲ φρονέουσιν ὀπίσσω.

3 Αἰμύλα χεῖλε' Ἄναξ, κεν ἀπολμήξειεν ἅπαντα,
Γλῶσσαν ὑπερφιάλων τε, μέγ' εὐχομένων τ' ἀνθρώπων.
4 Οἵ θ' ὑπέροπλον ἔειπον ἀγλωοείησι νόοιο,
Γλωσσῇ κεν ἡμετέρῃ ἡμῖν μέγα κῦδος ἄροιτο,
Χεῖλε' ἐφ' ἡμῖν ἔσῃ, λόγων εὖ εἰδόσι πάντων·
Τίς δ' ἡμῖν τὸ μῦθον ἐνόσσεται, ἄμμι τ' ἀνάξει;
5 Ἀλλ' ὑβριζομένων ἕνεκ' ἄτης ἠδὲ πενιχρῶν,
Πτωχῶν τε στοναχῆς, καὶ οἰζύος εἵνεκα λυγρῆς,
Ἀνστὰς ἐμμαπέως κεχρημένον ἄνδρα σαώσω
Ἐκ χειρὸς ὑβριστέω, ἠδ' ἐκ παγίδος στονοέσσης·
Ὣς ἔφατ' Ἀθάνατος, τοῦ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
6 Ἄγν' ἔπεα ξύμπαντα πέλει ἔπε' Ἀθανάτοιο,
Καὶ καθαρ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος εἰνὶ καμίνῳ,
Ἑπτάκις ὃς κεκάθαρται ἐνὶ τριτοῖς χρόνοισι.
7 Τοὺς-δὲ σὺ περφρονέως, Ἄνα, ῥύσεαι ἠδὲ σαώσεις,
Ἔκ τε κακοῦ, γενεῆς τ' αἰεὶ ἀπὸ τῆσδε φυλάξεις.
8 Ἀμφὶ περὶ στιχόων ται ὁμιλαδὸν ἄνδρες ἀλεῖται,
Ὄφρα λῃόσχαπ κῦδος ἀπιμόταλοι πειν ἐόντες
Πάντων ἀνθρώπων, ἀσύφηλοί θ' ὡς μελανασταί.

ΨΑΛ. ιγ'.

1 Ἕως πότ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἐπιλήσεαι ἐμμενὲς αἰεί;
Σὴν τ' ἀγανὴν τεὸ μέχρις ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ὀπωπὴν
Κρύψεις νωλεμέως, ἐμὲ δ' οὐκέτ' ἐσόψεαι αὖθις;
2 Ἕως πότε μερμηρίξω ἐνὶ φρεσὶ κήδεα πέσσων,
Ἤματά τ' ἀμαλόων, πυκινῶς ἀναχνύμενος ἦτορ;
Ἐχθρὸς μοι τεὸ μέχρις ἐπαύξεται ἀγλωρει θυμῷ;
3 Σώθεο καί με ἄκουσον, Ἄναξ, Θεὸς ὅς τέ μοι ἐσσί·
Ἀχλὺν δ' ἐκέδασον, καὶ δὸς φάος ὀφθαλμοῖσι,
Μή μ' ἄλλως θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔνθα τε κο μήσωμαι ὑπὸ χθονὶ χάλκεον ὕπνον.
4 Ἐχθρὸς μήποτε φήῃ ἐμοὶ ἔπι κῦδος ἀρέσθαι·
Δυσμενέες δέ τ' ἐπεὶ χύμενοι κεχαρείατο θυμῷ,
Ἤν ἐειπὼν ποτε ποσσὶ κακῷ ὅπι πήματι κύρσω.
5 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ σεῦ ἐννείῃ τε πέποιθα·
Σύν τε φόως κ' ἐμὸν ἦτορ ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνοι.
6 Μέλψω Ἄνακτ', ὅτι με περφρων τοσοῦτον ὄνησε,
Τοσοῦτον μ' ὤνησε φίλος, τόσα τ' ἐσθλὰ ἔοργεν.

ΨΑΛ. ιδ'.

1 Οὐκ ἔμμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ' ἱερῇ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυτο, καὶ οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἄπο πάντες ἄμαρτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἳ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατά τ' ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν λιτανεύουσ' αἰὲν ἐόντα.
5 Ἔνθα μάλ' ἐζόμενον καὶ ἐδείδισαν ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Οὕνεκ' ἐν ἀνθρώπων γενεῇ Θεός ἐστι δικαίων.
6 Πτωχῶν λωβήσασθε νόον καὶ ἐπίφρονα βουλὴν,
Ὅττι Θεὸν σφίσιν ἔρυμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔθεντο.
7 Ὡς ὤφελλε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεναι ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἐὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρου ἐξανάγῃσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεὴ, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

ΨΑΛ. ιε'.

1 Ὦ Πάτερ, ὦ Βασιλεῦ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τίς μετὰ σεῦ ἕδος ἕξει, ὑπωρόφιός τέ τοι ἔσται;
Σῇ τίς ἐνὶ κλισίῃ; τίς ἐν οὔρεϊ σῷ ἐρατεινῷ
Ἱερῷ ἐνναέτης, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένῃσιν;
2 Ὅς κεν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Ὧ τε δίκη φίλη ἐστὶ, καὶ αἴσιμα ἔργα μέμηλεν·
Ὅς δή τ' ἀληθέα μῦθον ἀπὸ κραδίης ἀναφαίνει,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει·
3 Οὐδέ τι κερτομίας καὶ ἐλέγχεα λάθρ' ἀγορεύει,
Οὔτε τῷ οὖν κάκ' ἔοργεν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,

Ου-

Οὔτε τινὰ στυγεροῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτει,
Λωβεύων, ἐπεὶ οὔ οἱ ἐπεσβολίη φίλη ἐστί.
4 Τῷ δέ τ' ἀνὴρ ἀσύφηλος ἐπόψιος εἴδεται εἶναι,
Καὶ λώβη, ὡσεί τις ἀτίμητος μετανάστης·
Τοὺς δὲ μάλιστα τίει, οἷσιν νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖο καὶ ὅρκια πιστὰ μένει, ἐπεὶ ἄρ κεν ὀμόσσῃ,
Οὐδ' ἐπιορκήσει, εἴπερ καὶ πήματι κύρσῃ.
5 Οὐδέ τι δῶκεν, ἵνα πλεῖον μετόπισθε λάβῃσιν,
Ἐκ φιλοκερδείης, καὶ ἀεικέα μισθὸν ἄρηται
Οὗ ἕνεκ' ἀργυρίοιο, τὸ καὶ τρωκτέων γέρας ἐστίν.
Οὐδέ τι δωροδόκος σκολιὰς ἔκρινε θέμιστας,
Οὐδέ γε τιμῆς εἵνεκ' ἀμύμονα σίνατο φῶτα,
Ἀλλὰ καὶ ὡς νηποινὶ δίκην ἰθύντατα εἶπεν.
Ὃς τοῖος, τά τ' ἔρεξεν ἀνὴρ, ὅδε νωλεμὲς αἰεὶ
Στήσεται ἀσφαλέως, ἔσεται δέ τε ἀστυφέλικτος.

ΨΑΛ. ιϛ'.

1 Ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ· ὅτι σοί γε πέποιθα.
2 Ψυχὴ μοῦ Θεῷ εἶπε, Σύ μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος·
Εἰ ἐσθλόν περ ἔρεξα, σὲ δ' οὐδ' ὡς οὔ ποτ' ὄνησα,
Οὐδέ τι σοὶ τῶν ἦδος, ἅ μοῦ πέλεν αἴσιμα ἔργα.
3 Ἦ ποτε τοῖς ὁσίοισιν ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι
Χραισμ', ὅσπερ εὖ ἔρδω, οἵ τε προφερέστατοι ἀνδρῶν,
Τοὺς τ' ἄλλων προβέβουλα, τίω δέ τε ἔξοχα πάντων.
4 Σχέτλιοι, οἳ ἕτερον μετὰ δαίμονα ῥίμφα θέουσι,
Τοῖσιν τ' ἄλγεα πολλὰ, κακὸν δέ τε ἔσσετ' ὀπίσσω·
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ σπείσω, οὐδ' ἄρξομαι, οἵπερ ἐκεῖνοι,
Οὐδὲ χολὴν χεύσω, λοιβὴν δέ τε αἱματόεσσαν,
Οὐδὲ τά γ', οἷα σέβονται, ἀνὰ στόμ' ἔχων ὀνομήνω.
5 Ἀθάνατός μοι μοῖρα πέλει καὶ κλῆρος ἀμύμων,
Αἶσά τ' ἐμῆς κύλικος, τήν μοι εἵμαρτο νέμεσθαι·
Σὺ κλήροιό τ' ἐμοῖο φύλαξ, ὑπό τ' οἶκον ἐρείδεις.
6 Εὖ δέ μοι οὖρα πέπηγ', (ἐπεὶ ἀνδράσι γαῖα δέδασται,)
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος χώρῃ ἐνὶ ἱμερόεσσῃ,
Ἡδείῃ, λιπαρῇ, μενοεικέα δ' ἔλλαχον αἶσαν,
Ἣν αὐτός τ' ἔθελον, καλὴ δέ μοι ἔπλετο μοῖρα.
7 Αἰνήσω τὸν Ἄνακθ', ὅς μοι ξυμφράσσατο βουλάς·
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀροῦσι νυκτὸς ἀμολγῷ·

Καὶ

Καί μ' αἰνῶς ἐρέθοντες ἐνείκεσαν ἔνδοθι νεφροί,
Ἠδ' ἐπιτιμήσαντο μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ,
8 Ἀθάνατόν μοι ἐς ὦπα διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκα·
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν παρά μοι ἐπὶ δεξιὰ, οὐκ ἂν ὀλισθῶ.
9 Τοὔνεκα δὴ κραδίη μοι ἐϋφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Γλῶσσά τε γήθησεν, τῇ σὸν κλέος ἐσθλὸν ἀείδω·
Χρώς τέ μοι εὔκηλος κατακείσεται ἀτρέμας εὕδων,
Καὶ νεκρὸς περ ἐὼν, ἔτι δ' οἱ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
10 Οὐ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν καταλείψεις εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἀλλ' Ὁσίοιο τεοῖο καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Μνήσεαι, οὐδέ γε πάμπαν, ἐπεὶ λίπεν ὀστέα θυμὸς,
Τηκεδόνι στυγερῇ φθίσθαι νέκυν ἱερὸν ἐάσεις,
Οὐδέ τι τεθνειῶτα κατὰ χρόα πάντα σαπῆναι.
11 Ἀλλά μοι ἰθεῖαν δείξεις βιότοιο κέλευθον,
Πομπὸς ἐών· παρὰ σοὶ μὲν ἡδέα χάρματα μίμνει
Μυρία, πὰρ δὲ τεοῖσι προσώπασι φῦλ' ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· ζωὴ δέ τε ἔτης
Πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίῃ,
Σῇ ἐπὶ δεξιτερῇ αἳ νωλεμὲς αἰὲν ἔασι.

ΨΑΛ. ιζ'.

1 ΣΥ'νθε', Ἄναξ, καὶ κλῦθι δίκης, βοόωντος ἄκουσον,
Εὐχωλῆς μὲν ἄκουσον, ἰδ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Χείλεσιν ἣν ὁσίοισι, καὶ οὐ δολίοισιν ἔχευα.
2 Κεῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοί ἐπὶ ἴσοει πεῖραρ ἕλωμαι·
Ὅ,ττι περ ἰθὺ τέτυκται, ἰδ' ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν.
3 Ἦ μάλ' ἐμῆς κραδίης πειρήσαο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πολλὰ διοπτεύων σκοπὸς ὥς ἐμέ τ' ὀξὺ νόησας,
Ἠδέ μεν ἀργύρου ὡς πειρώμενος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἀλλ' οὐδ' ὡς κακὸν εὗρες ἐμὸν νόον, οὐδ' ἀπατηλόν·
Οὐ γάρ μοι δολόεσσά ποθ' ἥνδανε μῆτις ἀλιτρῶν,
Οὐδ' ἕτερον μετὰ κεύθω ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζω.
4 Πολλὰ μάλ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Ἀνέρες, αὐτὰρ ἔγωγε τεοῖς ἐπέεσσι πιθήσας,
Ἔκ τε κακῶν ἔκλινα, καὶ οὔ τι με θυμὸς ἀνῆκεν
Ἔρδειν ἔργα βίαια, τά θ' ὑβριστῆρες ἔρεξαν.
5 Ἴχνια μὲν ἴθυνον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσιν,
Ὄφρ' ἴω ἀσφαλέως, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
6 Πρὸς σὲ, Θεὸς, φώνησα, σὺ γὰρ φωνεῦντος ἀκούσεις,

Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, καὶ ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Φωνῆς εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
7 Μειλιχίην δὲ τεὴν καὶ ἐνηείην ἀνάφαινε,
Ὡς λίην μεγάλην· ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες
Οἷος σὺ σαόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐσσι·
Ὡς καὶ σοί γε φίλον, σῇ δεξιτερῇ τε βίῃ τε
Ῥύεσθ' ἀπ' ἀντιβίων τοὺς ἀνέρας ἠδὲ σαῶσαι,
Οἳ πίσυνοί τοι ἔασι, τεῇ δέ τε θάρσυνοι ἀλκῇ.
8 Ῥῦσαι ἐμὲ, γλήνην θ' ὡς ὀφθαλμοῖο φύλαξον
Ἀρτεμέα· πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικάλυψον,
9 Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς ἀνδρῶν κακὰ μητιοώντων,
Δυσμενέων τε βίης, οἵ μοι θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν ἀεικέλιον, περί τ' ἀμφί τέ μ' ἠγερέθοντο.
10 Βέβριθέν σφι δέμας σάρκεσσι καὶ ἀργέτι δημῷ.
Ἀμφὶ δὲ πιαρ ἔχει λιπαρὸν στόμα, καὶ χερύα πάντα·
Τῷ καὶ ἀγηνορίῃσιν ὑπέρβια πολλὰ λέγουσιν.
11 Ἴχνια νῶϊ λοχόωντες ὁμιλαδὸν ἀμφιθέουσιν
Ἡμέας, ἠδ' ἐνόησαν ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντας·
Ἠδὲ κάτω βάλον ὥστε δόλῳ κύπτοντες ἔρεζε.
12 Ὡς ὅτε λῖς σίντης κεῖται πυκινῇ ἐνὶ λόχμῃ,
Σμερδαλέος, μάλα γάρ μιν ἐδωδῆς ἵμερος αἱρεῖ,
Σκύμνος τε κρατεροῖο λέοντος ταρφέσιν ὕλης
Κυπτάζει λοχόων, εἴπου μέγα κύρμα κιχείη.
13 Ὄρσαι ὑποφθάμενός μιν, Ἄναξ, ἵν' οἱ ἐλπὶς ὀλώλῃ,
Καί μιν ἀποστυφέλιξον· ὑπ' ἐκ χερὸς ἀνδρὸς ἀλείτεω
Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν σῷ ἄορι, καί μοι ἄμυνον.
14 Ἐξ ἀνδρῶν ἐμὲ ῥῦσαι, Ἄναξ, καὶ χειρὶ σάωσον,
Ἀνδρῶν γηγενέων, οἳ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔχουσι,
Τοῖς ὄλβον σὺ δίδους ἐμπλήσαο γαστέρ' ἑάων,
Τοίων, οἷά τέ σοι κειμήλια κείμενα πολλά·
Ἀμφότερον δ', ἅμα τέκνα θ' ἅλις καὶ χρήματ' ἔχοντες,
Αὐτοὶ πολλά τ' ἄφυξαν, ἄδην τεκέεσσι τ' ἔλειψαν.
15 Ἀλλ' ἐγὼ εὐδικίῃσι τεὴν ἀναφανδὸν ὀπωπὴν
Ἀθρήσω, σέ τ' ἐσῶπα ἰδὼν, ἅλις, ὁππότ' ἀναστὰς
Ὄρσομαι ἐξ ὕπνοιο, τεῆς κεκορέσσομαι αἴγλης.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. ιη'.

1 Ἤ σε φιλήσω, Ἄναξ, ὅς μοι σθένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
2 Ἀθάνατός μοι πέτρη, ἰδ' ἄσπετον ἕρμα τέτυκται,
Ῥύστης, ἠδὲ Θεός μου, ἰδὲ κράτος ᾧ κε πεποίθω,
Ἀσπὶς ἐμὴ, στιβαρόν τε κέρας, κῦδός τε φόως τε,
Ὑψηλὸς δέ τε πύργος, ἔπαλξίς θ' ᾗ σὸς εἰμί.
3 Ἀθάνατον λιτανεύσω, ὃς ἔξοχα τ' αἰνετός ἐστι·
Τῷ κε σαωθείην ἀνδρῶν ἀπὸ δυσμενέοντων.
4 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες μέλανος θανάτοιο κέχυντο,
Καί μ' ἔχον ὡς ἀψῖσι λίνου ἄλυκτα πανάγρου·
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον-δε κάτεισι
Χειμάρρους, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἐπὶ μοὶ δεινός θ' ὅμαδος καὶ φλοῖσβος ὀρώρει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, οἵ μοι μέγα τάρβος ἐνῶρσαν.
5 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες στυγεροῦ ἀΐδαο κέχυντο,
Ὡς λίνα· προὔτυψαν θανάτοιό τε δίκτυα λυγρά.
6 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ τότ' ὀϊζύος ὥρῃ,
Πρὸς δὲ Θεόν μου ἔηκα βοὴν· ὁ δέ τ' ἔκλυεν αὐδῆς
Αὐτόθεν ἐξ ἱεροῖο, βοὴν τέ μου εἴασεν ἐλθεῖν
Εἶθαρ ἑὸ προπάροιθε, καὶ οὔασιν οἷσιν ἔδεκτο.
7 Τόφρ' ἐλελίχθη πᾶσα, καὶ ἔβρεμε κινυμένη χθών·
Αἰπεινῶν τ' ὀρέων ἀμυδὶς δεδόνητο θέμεθλα,
Κινήθη δ' ὑπένερθε καὶ ἔβρεμεν, ὡς ὁ χολώθη.
8 Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥινῶν ἀνεκήκιεν ὑψόσε καπνὸς,
Δεινὶ δ' ἐκ στόματος φλὸξ ὤρετο χωομένοιο,
Θῶυε δέ τ' ἀμβολάδην, πυρὸς ἄνθρακας ἐξανιεῖσα.
9 Οὐρανὸν ἀγκλίνας κατέβη· ὑπὸ ποσσὶ δ' ἑοῖσιν
Ἀχλὺς ἀμφὶ μέλαινα χύθη, καὶ νὺξ ἐρεβεννή.
10 Ῥίμφα πέτατο Χερούβῳ ὀχούμενος, ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ·
Ἵπτατο δὲ πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
11 Ἀμφὶ δέ οἱ κευθμῶνα χέε ζόφον ἠερόεντα,
Ἀχλυῒ ἐσσάμενος· κλισίην δέ οἱ ἔμμεν' ἔθηκεν,
Ἦ, λάθοι, ὕδωρ τε δνοφερὸν, τά τ' ἐν αἰθέρι δίῃ
Γίνονται, νέφεα στήσας, πυκινὰ, σκιόεντα.
12 Τοῦ δ' ἀναφαινομένου νέφε' ᾤχετο μαρμαρυγῇσι,
Σὺν δὲ χάλαζη ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
13 Καὶ τότ' Ἄναξ βρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Καὶ ὑψιβρεμέτης δεινὴν ἀνενείκατο φωνὴν·
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφος διὰ ῥηγνυμένοιο,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
14 Αὐτίκα δὲ ψολόεντας ἑοὺς προέηκεν ὀϊστοὺς,
Σφέας τε διεσκέδασεν· πυκινῇσί τε ἀστεροπῇσι
Τῶν-δε πτυσκόμενος, μεγάλ' ἐπτοίησεν ἅπαντας.
15 Ἐκ δ' ἔφανον πηγαὶ ὑδάτων, καὶ βένθεα δεινὰ,
Βένθεα δεινὰ, μυχοί τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Καὶ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθε πέφηνεν·
Ὡς σύ-γ' ὁμοκλήσασκες, Ἄναξ, κεχόλωσο δὲ θυμῷ,
Ῥινῶν τε δὲ μεῖαν αὐτμὴν ἐξανέηκας.
16 Ὑψόθεν ἄγγελον ἧκε, λαβών δέ με ἐξάγαγεν ἄτης·
Πολλῶν τ' ἐξ ὑδάτων ἐμὲ ῥύσατο, καὶ ἐσάωσε.
17 Ῥύσατο δ' ἐξ ἐχθροῦ θοῦριν ἐπειγομένου ἀλκὴν,
Δυσμενέων τ' ἀνδρῶν· ἐπεί ἦ μου κρείσσονες ἦσαν.
18 Οἳ καὶ ὑποφθάμενοί με διαῤῥαῖσαι μεμάασιν
Ἄτης ἤματι λυγρῷ· Ἄναξ δέ μοι ἕρμα τέτυκτο.
19 Χῶρον ἐς εὐρύτερόν μ' ἐκ στεινωποῖο μετῆγεν·
Ἐκ τε κακοῦ ἐσάωσ', ὅτι οἱ κεχαρισμένος ἦα.
20 Κὰδ δὲ δικαιοσύνην μου ἐμοὶ χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Δῶκεν Ἄναξ· τοῦ δ' εἵνεκ', ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες, ἐοικότα μισθὸν ὄρεξε.
21 Μέμνημαι γὰρ Ἄνακτος ἐφετμέων, ἃς ἐπέτελλεν,
Οὐδέ τ' ἐμοῖο Θεοῖο ἀτασθαλίῃσιν ἀπέστην.
22 Τοὺς γὰρ θέσφατα πάντ' ἐμέο προπάροιθεν ἔθηκα,
Ὄφρα φυλαξαίμην· τοὺς δ' οὔποτ' ἀπῶσα θέμιστας.
23 Πὰρ δ' οἱ ἀναίτιος ἦα· σεβασσάμενος τόγε θυμῷ,
Μήποτ' ἀτασθαλίῃ εἴκειν, μήτ' αἴσυλα ῥέζειν.
24 Τοὔνεκ' ἔμοιγε Θεὸς μενοεικέα δῶκεν ἀμοιβὴν
Τῆς τε δικαιοσύνης μου, ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες ἑῆς προπάροιθεν ὀπωπῆς.
25 Ἦ μὲν μειλίχῳ ἀνδρὶ σὺ μειλιχίην ἀναφαίνεις,
Ὅς δέ τ' ἀμύμων ᾖ, τῷ-δ' ἔσσεαι αὐτὸς ἀμύμων.
26 Καὶ καθαρῷ καθαρὸς, σκολιόφρονι δὲ σκολιόφρων
Φὴς ἔμμεναι, ἵν' ἕκαστος ἐοικότα μισθὸν ἄρηται.
27 Τειρόμενον γὰρ λαὸν ὀϊζύος ἐξανελύσεις·
Ὄσσε καταπλήξεις ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ῥεῖά γ' ὑπερφίαλον μινύθων, καὶ ἀγλωόεσσα κάρφων,
28 Ὅττι σύ μοι λύχνου δαίων φλόγα παμφανόωσαν,
Αὐτίκ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀπώσεις πᾶσαν ὁμίχλην,

Ἠέρ·

Ἠέρα τε σκεδάσεις, καί μοι φάος ἐγγυαλίξεις.
29 Καὶ γὰρ σεῖο ἕκητι μέσας ἔῤῥηξα φάλαγγας,
Ῥεῖα δ' ἢ καὶ τεῖχος ὑπεράλμενος, ὅττι Θεός μου
Ἐν σθένος ὦρσεν ἐμοὶ, καὶ ἐπίῤῥοθος ἦε ποδοῖϊν.
30 Ἡ δίκη ἐστὶ Θεοῦ, ὃ δὲ πάντα κατ' αἶσαν ἔρεξε·
Θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο ἀμύμονα πάντα πέλονται,
Καὶ λόγος ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Λαμπρός τε, στερεός τε, τελεῖ δὲ μάλ' ὥσπερ ὑπέστη·
Ἀσπὶς ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν, οἳ αὐτῷ θάρσυνοί εἰσι.
31 Τίς Θεός ἐσθ' ὅτε μὴ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο;
Πέτρη τίς κρατερὴ πλὴν ὅ γ' ἡμετέροιο Θεοῖο;
32 Ἀλλὰ Θεός με ζῶσεν, ὁδόν τ' ἰθεῖαν ἔθηκεν
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
33 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, μάλ' ἀρτίπος ὄφρα γενοίμην,
Καρπαλίμους τε πόδας, πόδας ὡς ἐλάφοιο ταχείης·
Ὕψι μ' ἐν οὔρεσιν εἷσεν ἐπ' ἄκειας, ἧ σόος εἰμί.
34 Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τ' πτόλεμόν τε,
Τοὺς μ' ἔμπαιον ἔθηκε, μάχης τ' εὖ εἰδότα πάσης·
Καί τε σιδήρεον κατέαξα βραχίονι τόξον,
Τόσσον μοι σθένος ἠΰ, καὶ ἶν' ἀπέλεθρον ἔδωκεν.
35 Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ κρύψας τε με, καὶ ἐσάωσας·
Δεξιτερή σου ἔμοιγε μέγ' ἔρυμα καὶ ἄλκαρ ἐτύχθη,
Μειλιχίη δὲ τεὴ πιμὴν καὶ κῦδος ὄρεξεν.
36 Ἴχνιά μοι εὔρυνας, ἵν' ἀσφαλέως προβιβῶντι
Μήπου στεῖνος ἔῃ, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ·
37 Δηΐους οὖν ἐδίωξα ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστῶν,
Οἱ μὲν προπάροιθεν ἔφευγον, ἐγὼ δ' ἐδάμασσα κιχάνων·
Οὐδ' ἄψορρον ἔβην, πρὶν αὐτόθι πάντας ὀλέσσαι.
38 Τοὺς ῥ' ἔβαλον κρατερῶς, τοὶ δ' ἤειπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀνστῆναί σφισιν αὖθις, ἐμοῖς δ' ὑπὸ ποσσὶ πεσόντες,
Κεῖντο λευγαλέως βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
39 Ζώσαό με σθένος ἠΰ μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Οἳ δέ τέ μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον πολεμίζειν,
Τοὺς δὲ κακῶς ὄλεσας, καὶ ἐμοὶ ὑπὸ ἶφι δάμασσας.
40 Δυσμενέας δέ τέ μοι φύγαδ' ἔτραπες, οἱ δ' ἐφέβοντο,
Ὡς ἐμ' ἀπεχθαίροντας ὀλέσσω δηεροτιμήσας.
41 Οἱ μὲν ἐφώνησαν, παρὰ δ' οὐ σφισιν ἔσκεν ἀμύντωρ·
Ἀθάνατον λιτάνευσαν, ὁ δ' οὐκ ἀΐεσκε λιτάων.
42 Ἔνθ' αὐτοὺς σμῶ τ' ἔθλασ' ἄραξά τε, ὥστε κονίην
Λεπταλέην, ἣν ῥίμφα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο,

Νέρθε δὲ πόσσ' ἔρραισα δεδμημένον ἠΰτε πηλόν,
Στείβων, ὥς τ' ἐν ἀγυιῇσιν κέχυτ' ἤλιθα πολλός.
43 Ἀνδρῶν μ' ἐξ ὁμάδου ὕπαγες σόον, ἔκ τε κυδοιμοῦ,
Λαοῦ ὁμοκλήσαντος ἔρειν καὶ νείκεα παύσας·
Ἔθνεσι δ' ἀρχὸν ἔθηκας ἀνασσέμεν· ἧ κεν ἔμοιγε
Ἀλλοδαποί τε καὶ ἀγνῶτες πειθοίατο λαοί.
44 Οἵ κε πίθοιντό μοι αὐτίκ', ἐπεὶ καὶ ἐμεῖο πύθοιντο·
Καί τε ἐμοὶ ὑποείξουσιν πόλλ' ἔθνεα φωτῶν,
Ξείνων, ἀλλοδαπῶν, ἐμ' ὑποδδείσαντες, ἀνάγκῃ,
Καὶ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ἐμοὶ ἦρα φέροντες.
45 Ἀλλοθρόοις ἄνδρεσσι βίη καὶ θάρσος ὀλεῖται,
Οἳ καὶ ὑπαὶ δείους πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες,
Σπέσσιν ἔνι πτήξουσι, μόλις δέ κε θυμὸς ἀνείη
Οὐδέποτ' ἐρπύζειν ἔκτοσθε μυχοῖο θύραζε.
46 Ζώει Ἄναξ· ὁ δέ τ' αἰὲν ἀοιδῇσι κλεϊέσθω,
Ἕρκος ἐμόν, πέτρη τε· Θεός τε μάλ' αἰνετὸς εἴη,
Ὅς τ' αἰεί μ' ἐσάωσε, φόως τέ μοι ἔπλετο μοῦνος.
47 Ἐκ Θεόφιν τίσις ἐστὶν ἐμεῦ, ὅ μοι ἔπλετ' ἀμύντωρ,
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
48 Ῥύσατό μ' ἐξ ἐχθρῶν· σὺ δὲ τούς-δ' ὑπὲρ ὕψι μ' ἄειρας,
Ὅσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἔκ τ' ἀνδρός μ' ἐσάωσας ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντος.
49 Τοὔνεκ', Ἄναξ, σ' αἰνήσω ἐν ἔθνεσιν, οἷά μ' ἔοργας·
Ὕμνοισίν θ' ἱεροῖσι τεὸν κλυτὸν οὔνομ' ἀείσω.
50 Ἄσπετον ᾧ βασιλῆϊ φόως καὶ κῦδος ὀπάζει,
Τῷγε φίλα φρονέων, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν,
Ὅν δέ τ' ἐπὶ θρόνῳ εἷσε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Δαβίδῃ, ἧ γενεῇ τε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ιθ'.

1 Οὐρανὸς ἐξήγγειλε μέγα κλέος Ἀθανάτοιο·
Τέκτων οἷος ἔῃ, σάφα δεῖξε καὶ ἄσπετος αἰθήρ,
Ὅς μιν ἐπισταμένως τεχνήσατο χερσὶν ἑῇσι.
2 Καὶ τόδε γ' ἤματί τ' ἦμαρ ἀειφραδέως κατέλεξε,
Καὶ νὺξ νύκτα δίδαξεν, ἀμοιβαίῳ τινὶ κύκλῳ
Ἄμφω ἱεμένω ἱερὸν δρόμον ἐκτολυπεύειν.
3 Οὐ σφισιν, ὡς μερόπεσσιν, ἔνι θρόος, οὐδέ τι γῆρυς,
Οὐδέ ποτε σφετέρην τις ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκούσε·

Τῶν

4 Τῶν δὲ κανὼν καὶ μέγα διὰ χθόνα πᾶσαν ἴενται,
Ὥς τ' ἔπεα περόεντα δι' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τοῖς ἔνι τ' ἠελίῳ κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
5 Οἷος δ' ὑψορόφου κίε νυμφίος ἐκ θαλάμοιο
Κρείων, χάρισσιν τε κεκασμένος ἠνορέῃ τε,
Ὥς ὅγ' ἐείσατ' ἰὼν ποτὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Βῆ δὲ θέειν κατὰ κύκλον, ἑὸν δρόμον ὄφρα τελέσσῃ,
Κυδιόων, ἀκτῖσι δ' ἀγαλλόμενος πεπότηται·
Ὥς ὅτ' ἀεθλοφόρος τις ἀνὴρ μάλα ῥίμφα θέῃσιν,
Ἀμφότερον, σθένεϊ τε, ποδωκείῃ τε πιθήσας.
6 Τῷ δέ τ' ἀπὸ νύσσης τέταται δρόμος, ὦρτο δ' ἀπ' ἄκρου
Οὐρανοῦ, ἵετο δ' αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἄκρον ἱκέσθαι,
Δυσομένου τ' ἀνιών τε διηνεκέϊ στροφάλιγγι·
Οὔτι δ' ἐῆς αἴγλης ἀλέης δέ τε ἄμμορόν ἐστιν.
7 Ἦ ῥα τελειότατος θεσμὸς πέλει Ἀθανάτοιο,
Ζωγρεῖ τ', ἐμπνείει τε μῦθος τεπνηότι θυμῷ·
Τοῦ δὲ θεοπρόπιον πιστόν τε, καὶ ἔμπεδον αἰεὶ,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησεν.
8 Ἀθανάτοιο μάλ' ἰθεῖαι τελέθουσι θέμιστες,
Καὶ κραδίην εὔφρηναν· ἐφετμὴ δ' Ἀθανάτοιο
Ἁγνὴ, καὶ γλυκερὸν φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκεν.
9 Αἰδὼς Ἀθανάτοιο πέλει καθαρὴ καὶ ἀμύμων,
Μίμνει τ' ἔμπεδον αἰεί· ἀληθέα θέσφατα πάντα,
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο δίκαιαί τ' εἰσὶ θέμιστες.
10 Αἵπερ τοῦ χρυσοῖο μέγ' ἱμερόεσσαί εἰσιν
Ἐκτῆσθαι, πολλοῦ ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
Καὶ γλυκίους μέλιτος, καὶ κηρίου ἡδὺ ῥέοντος.
11 Αἵ τέ μοι εὖ θ' ὑπέθεντο, καὶ ὡς μάλα πόλλ' ἐδίδαξαν
Σὸν θεράποντ'· ἐπεὶ εἴ τις ἀνὴρ καὶ τῇσι πίθηται,
Τάς τε φυλάξῃσιν, μισθός κέν οἱ ἄρκιος εἴη.
12 Ἀμπλακίας τίς ἑὰς ἔγνω φρεσὶν, οἷά τ' ἀμάρτῃ;
Τῷ σύ με τῶν δὲ κακῶν καθαρὸν καὶ ἀμύμονα θείης,
Νηπιέῃ ἅ τ' ἔρεξα, λάθεν δέ με, οὐδ' ἐνόησα.
13 Ἴσχε δ' ὑπερβασίης καὶ ἐρήτυε σὸν θεράποντα,
Μή τι σε πως ἀλίτωμαι ἀγηνορέῃσι νόοιο,
Αἱ δέ τ' ἐμεῦ κρατέωσιν, ἐγὼ δέ τε τῇσι πίθωμαι·
Ὥς κεν ἀμώμητος πάμπαν, δεινῆς τε κακῆς τε
Αἰὲν ἀτασθαλίης καθαρός τε καὶ ἄμμορος εἴην.
14 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὃς ἐμὸν κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Ὅς τέ με περφρονέως παντὸς κακοῦ ἐξανέλυσας,

Ἦ

Ἦ τοι ἅδοι φρεσὶν ἄμφω ὁμῶς, κεχαρισμένα τ' εἴη,
Καί τ' ἔπεα στόματος, καὶ ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

ΨΑΛ. κ'.

1 Ἀθάνατος σὲ ἀκοῦσαι ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Τῶν δ' Ἰακωβιαδέων Θεοῦ οὔνομά σοι ἐπαμύναι.
2 Σοὶ δὲ μέγ' ἐξ ἱεροῖο φόως τε καὶ ἄλκαρ ὀπάζοι·
Ἐκ τε Σιῶνος σοί-γε βίην καὶ κάρτος ὀφέλλοι.
3 Καὶ θυέων μεμνέωτο, καὶ ἱρῶν ὅσσα τ' ἔρεξας,
Εἴη δ' οἱ χαρίενθ', ὅσα οἱ κατὰ μηρί' ἔκηας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, κνίσση δέ τε οὐρανὸν ἵκοι.
4 Περίφρων σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
Καὶ βουλὰς, θυμοῦ τε νοήματα πάντα τελέσσαι.
5 Χάρμα μέγ' ἔσσεται ἄμμι φόως τεὸν, οὓς ἐφύλαξας·
Σήματ' ἀειρόμενοί τε, ἀγαλλόμενοί τε, Θεοῖο
Οὐνόματι κρατεῇ τε πεποιθότες ἡμετέροιο,
Στήσομεν· Ἀθάνατος δώῃ σοι ὅ,ττι κεν αἰτῇς.
6 Εὖ μὲν νῦν τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Οὕνεκά τ' Ἀθάνατος πέλεν οὗ βασιλῆος ἀμύντωρ,
Ἐκ δὲ κακοῦ ἐσάωσεν, ἐπεί μιν χρῖσεν ἐλαίῳ·
Οὐρανόθεν δ', ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν, ἀκούσει,
Ῥῦσθαί μιν μεμαὼς ᾧ κάρτεϊ, δεξιτερῇ τε,
Ἰφθίμῃ, σθεναρῇ τε, σαῶσαί τ' αἰὲν ἑτοίμῃ.
7 Ἄλλοι μέν τ' ὀχέων, δίφρων τ', ἄλλοι δὲ καὶ ἵππων,
Ἡμεῖς δ' Ἀθανάτου μόνου ἡμετέροιο Θεοῖο,
Τοῖο δέ τ' οὐνόματος μεμνησόμεθ', οὔτε τὰ ἄλλου.
8 Οἱ μὲν ἀνέκλινθεν, καὶ κάππεσον ἐν κονίῃσιν·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες τ' ὀρθοὶ, μάλα τ' ἔμπεδοί εἰμεν.
9 Τὸν βασιλῆα σάωσον, Ἄναξ· ὁ δέ τ' ἤματι κείνῳ,
Ὁππόθ' ἑ λισσώμεσθ', ἡμέων ἵλαος ἀκοῦσαι.

ΨΑΛ. κα'.

1 Ἀθάνατ', ἦ ῥα τεῇ βασιλεὺς κεχαρήσεται ἀλκῇ·
Ὡς λίην κατὰ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθεὶς
Γηθήσει, ἐπεί οἱ σὺ φόως ἐτέτυξο καὶ ἄλκαρ,
2 Καὶ σὺ μέν οἱ τόσα δῶκας, ὅσα φρεσὶν ᾗσι μενοίνα·
Ὅ,ττι δ' ἀνὰ στόμ' ἔχων ποτέ σ' ἤτεεν, οὐκ ἀνένευσας.
3 Δῶρα δέ οἱ φθάμενος δῶκας μάλα πολλὰ καὶ ἐσθλά·

Καί

Κάδ οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανον χρύσειον ἔθηκας.
4 Ἤτεε μὲν βίοτόν σε, σὺ δ' οἱ μάλα μακρὸν ἔδωκας,
Δηθά τ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο·
Ἀλλά γε νωλεμέως τε καὶ ἤματα πάντα βιῶναι
Δῶκας, μήποτε πάγχυ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆν.
5 Ἀλκῇ σῇ καὶ ἀρωγῇ ὅδ' ἄσπετον ἤρατο κῦδος·
Τῷ τιμήν τε καὶ ἀγλαΐην ἐπὶ πουλὺν ἔχευας.
6 Ὄλβον οἱ εὐθενίην τε διαμπερὲς ἐγγυάλιξας
Θεσπεσίην, χαρμῇσι καὶ ἐσσομένῃσι πυθέσθαι·
Μειδιόων δ' ἀγανοῖσι προσώπασι μείλιχος αἰεὶ,
Ὡς λίην οἱ θυμὸν εὐφροσύνῃσιν ἴηνας.
7 Ἀθανάτῳ γὰρ ἄναξ πίσυνος· τῷ τ' ἔμπεδος ἔσται,
Ὑψιμέδοντος ἐννεσίῃ, ὅς οἱ ἕρμα τέτυκτο.
8 Μάρψει δυσμενέας σέο χεὶρ, ὅσοι γὰρ ἔασι·
Δεξιτερὴ δ' ὀλέτειρα κιχήσεται ἐχθαίροντας·
9 Τοὺς δὲ καταφλέξεις, πυρόεσσῃ τ' ἶσα καμίνῳ
Θήσεις ἤματι τῷ ὅτε σοι χόλος αἰνὰ δέδηε·
Καδδέ κεν Ἀθάνατος σφέας τε βρόξειε χολωθεὶς,
Δαρδάψειέ τε πάγχυ πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
10 Τῶν δὲ γονὴν προθέλυμνον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ῥαίσεις, ἔκ τ' ἀνδρῶν δήμου τέκε', ὅσσα φύτευσε,
Ὡς σφισιν ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
11 Οὕνεκά τ' αἴσυλα τοί γε σέθεν κάτα μηχανόωντο·
Ἠδὲ δόλον πολύπειρον ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Ῥάψαντες κακὸν ἔργον, ὃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
12 Τῷ τέ σφεας ἀμυδὶς στήσεις κεφαλήν τε καὶ ὤμους
Ἀντικρὺ σκοπὸν ὥς, ἵν' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστοὺς
Σοῖσι βάλῃς κατενῶπα, πτυσκόμενος βελέεσσιν.
13 Ὄρσεο, Ἄναξ, σῇ τ' ἀλκὶ βίηφί τε ἶφι πιθήσας·
Ἡμεῖς δ' εὐκελάδοις σὸν κάρτος ἀείσομεν ὕμνοις.

ΨΑΛ. κβ'.

1 Τίπτε, Θεὸς, Θεὸς ὅς τέ μευ ἔπλεο, τίπτε μ' ἀνῆκας,
Τέτληκάς θ' οὕτω προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα;
Τίπτε φόως ἑκὰς εἶ μινυρομένοιο γὰρ ἔμπης;
2 Ἤματ' ὅπως γ' ἐβόησα, Θεός μευ, καί σ' ἱκέτευσα
Πολλὰ, σὺ δ' οὐκ ἀΐεις· σιγῇ δέ μοι οὐδ' ἀνὰ νύκτα,
Οὐδέ τι μοι κατάπαυμα κακοῦ γένετ', οὐδέ τ' ἐρωή.
3 Ἀλλ' ὅσιος σὺ πέλεις, ὅσπερ χαίρεσσί τ' ἀοιδῇ

Κῦδος τ' Ἰσακιδέων, Ἰσραήλοιό τε λαῶ,
Ἔξοχά σ' αἰνεοῦντος, μέσσῳ ἔνι οἰκία ναίεις.
4 Σοί γε πεποίθασιν πατέρες τετληότι θυμῷ·
Σοί γε πεποίθασιν, σὺ κακῶν δ' ἐῤῥύσαο πάντων.
5 Λισσόμενοί σ' ἐκάλεσσαν, ὀϊζύος ἔκ τ' ἐσσάωθεν·
Σοὶ πίσυνοι ἐγένοντο, καὶ οὐ σφισιν ἐλπὶς ὄλωλεν.
6 Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληκος ἐν αἴσῃ ἠέπερ ἀνδρὸς,
Ἀνθρώπων λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιος ἄλλων,
Καὶ λαῶν μέγ' ὄνειδος, ἐλέγχιστος ζωόντων.
7 Πάντες μ' εἰσορόωντες ἐμοὶ ἔπι ἡδὺ γέλασσαν·
Χείλεσι δὲ συγκεροῖσι χάνον, καὶ ἐφεψιόωντο,
Κίνησαν δὲ κάρη, καὶ κερτομέοντες ἔειπον·
8 Ἀθανάτῳ πίσυνος, φάτο δ' ὡς ῥύσεσθαι ἔμελλε·
Ῥυσάσθω, ἐπεὶ οἱ κεχαρισμένος ἔπλετο θυμῷ.
9 Ἀλλὰ σύ μ' ἐκ γαστρὸς, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἐξάγαγες πρόφρονως-δε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Ἐν δὲ νεηγενέϊ στάξας μένος ἐξέτι κόλπου
Μητέρος, ἣ τότε μοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε.
10 Σοὶ δ' ἐπιτέτραμμαι ἐκ γαστέρος, ἠδὲ μέμηλα,
Καὶ σύ γ' ἐμὸς Θεὸς εἶς, ἐξ οὗ ἐμὲ γείνατο μήτηρ.
11 Μὴ ἑκὰς ἵστασ' ἐμεῖο, τόσον τ' ἀπονόσφι λιασθείς·
Ἐγγύθι γάρ τ' ἄτη, παρὰ δ' οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
12 Πολλοὶ μέν τε βόες περί τε ἀμφί τ' ἔμ' ἠγερέθοντο,
Ζαχρεφέες ταῦροι Βασάνοιό με κυκλώσαντο.
13 Ὡς δ' ὅτε λῖς σίντης χάνε γαμφηλῇσιν ἔησιν,
Ἄγριος, ὠμοφάγος, μέγα δὲ σθένεϊ βλεμεαίνων
Γλαυκιόων τ' ἰθὺς φέρεται, κρειῶν ἐρατίζων,
Σμερδαλέα ἰάχων, δεινὸς δὲ φθόγγος ὀρώρει·
Ὡς καί μοι στομάτεσσι κεχηνότες οἵ-γ' ἐπόρουσαν.
14 Ἐκκέχυμ' ὡς ὕδωρ, διά τ' ἔτμαγεν ἄψεα πάντα,
Οὐδ' ἔτι μοι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι·
Κῆρ δέ μοι ἠΰτε κηρὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν·
Ὡς ὁ μὲν οὖν μαλερῷ πυρὶ τήκεται, ὥς τέ μοι ἦτορ
Φθίνει, καὶ μέσσοισιν ἐνὶ σπλάγχνοισι τέτηκεν.
15 Οὐκέτι μοι μένεσσιν ἔτι σθένος, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ξηράνθη δὲ βίη, ὥς τ' ὄστρακον αὖον ἐτύχθη·
Γυῖα κατεσκλήκασ', ἔχεται δὲ γλῶσσα λάρυγγος
Δίψῃ καρχαλέοιο· σὺ δ' ἐς θάνατόν με κόνιν τε,
Ἐς θάνατόν τε κόνιν τε, χυτλῷ τ' ἐπὶ γαῖαν ἀνῆγες.
16 Πολλοὶ μέν με κύνες περί τ' ἀμφί τε ἠγερέθοντο,

Οὐλό-

Οὐλόμενοι, ἀνδρῶν δὲ κακῶν περιέσταθ' ὅμιλος·
Χεῖρας ἐμὰς τε πόδας τε διαμπερὲς ἐξεπέρησαν.
17 Ῥηϊδίως κεν πάντα μου ὀστέα πεμπασσαίμην·
Οἱ δέ με θηεῦνται, καὶ ἐγὼ σφιν ἐπόψιός εἰμι.
18 Εἵματά μου δάσαντο μετὰ σφίσιν, ἀμφὶ χιτῶνος
Πάλλοντο, κλήρους ἐβάλοντό τε, ὅς κε λάχησιν.
19 Ἀλλὰ σὺ μή ποτ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἀπὸ νόσφι λιασθῇς·
Ὦ κράτος ἕρμα τε μου, τάχα μοι ἐπιτάῤῥοθος ἐλθέ.
20 Ῥῦσαι ὑπ' ἐκ ξίφεος τε ἐμὸν μενοεικέα θυμόν·
Τόν τ' ἀγαπητὸν ἐμὸν κυνὸς ἐκ κράτεός τε βίης τε
Καρχάρου, ὄφρ' οἱ μή ποθ' ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
21 Ἐκ στόματός με σάω φαρυγός τ' ὀλοοῖο λέοντος,
Σμερδαλέου· καὶ γὰρ σύ ποτ' ἔκλυες εὐχομένοιο
Ἐκ κεράτων, καί ἄφαρ μ' ἐῤῥύσαο, μουνοκερώτων.
22 Οἴσομαι σὸν κῦδος τε κασιγνήτοισιν ἐμοῖσιν
Ἀγγελέω, μέσσῃ τ' ἀγορῇ τεὸν αἶνον ἀείσω.
23 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὕμμες, ὅσοι φρεσὶν αἰδέσσασθε
Ἀθάνατον· τοῦ δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείδετε πάντες
Οἱ Ἰακωβιάδαι, τοῦ δ' αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Πᾶν Ἰσραήλοιο γένος, καί ἑ δείδιτε λίην.
24 Ἀνδρὸς οἰζυροῖο βοητύος οὐκ ἀλόγησεν,
Οὐδέ τ' ἀποστρωπᾶται οἰζύος ἐν φρεσὶν ἧσιν
Ἔτλη, οὐδ' ἀθρίζεμεναι ὕπα λισσομένοιο,
Οὐδέ τι νοσφίσθη, ἀλλ' οὖν βοόωντος ἄκουσεν.
25 Ἔνθεν ἑλών σ' αἰνήσω, ἰδ' ἐκ σέθεν ὕμνον ἀείσω
Εἰν ἀγορῇ μεγάλῃ, πολλῷ τ' ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Ἀνθρώπων δὲ πάροιθε θεουδέα θυμὸν ἐχόντων,
Καί σε μάλ' ἁζομένων, εὐχωλάς μου ἀποτίσω.
26 Πτωχοὶ ἐννείῃ τε κεκασμένοι ἄνδρες ἔδονται,
Καί κεν ἅλις σφίσιν εἴη· ἱμειρόμενοι δέ τ' Ἄνακτος
Τόνδ' αἰνήσουσιν, κῆρ δέ σφιοι νωλεμὲς αἰεὶ
Βρίεται, οὐδ' ἄρα τις γε φίλης αἰῶνος ἀμέρσει.
27 Πάντα δὲ μεμνήσονται ὁμιλαδὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ ποτί μιν τρέψονται ὁμόφρονα πείρατα γαίης·
Καὶ ἱκέται σοί γ' ἔσσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
Προπροκυλινδόμενοι, καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων.
28 Καὶ γὰρ ὁ Ἀθάνατος σκῆπτρόν τ' ἔχει ἠδὲ θέμιστας·
Καὶ λαῶν, ὅσσοι περ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Πάντων μὲν κρατέει μοῦνος, πάντεσσι δ' ἀνάσσει.
29 Πάντες οἱ ἀφνειοὶ καὶ πίονα οἶκον ἔχοντες

Οἷα πάρεστιν ἔδονται ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὡς δ' ἔφαγον, λιτανεύσουσιν Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Τῷ δὲ γόνυ κλινέουσιν ὅσοι ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν·
Οὐδέ θ' ἑὸν τις ζωγρήσας ἐβιώσατο θυμὸν,
Οὐδέ θ' ἑῇ ψυχῇ παλινάγρετον ἔμμεν' ἔδωκεν,
Οὔθ' ἑλετὴν, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
30 Ἔσται τις δ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε καὶ αἷμα
Αὐτὸν δειδιότων, οἵ μιν θ' ἀζοίατο θυμῷ·
Αὕτη καὶ γενεὴ κεκλήσεται Ἀθανάτοιο,
Οὕνεκά μιν τίμησαν, ἑοῖς τ' ἐπέεσσι πίθοντο.
31 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην, ἔργον δέ τε οἷον ἔρεξεν,
Ἥ κε ἀοίδιμον ἦσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἳ τόδ' ἔπειτ' ἐρέουσι καὶ ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν,
Ὀψίγονοι δ' ἑτέροισι, καὶ ὀψιγόνων ἔπι παῖδες,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

Ψ Α Λ. κγ'.

1 ΠΟιμήν μοι Θεός ἐστιν, ὃ δ' ἐνδυκέως με κομίζει·
Οὔτε ποτ' οὖν βρώμης δευήσομαι, οὔτε τῶν ἄλλων.
2 Ἐν χλοεροῖσι νομοῖσι, καὶ ἐν νεοθηλέϊ ποίῃ,
Ἔνθα μ' ἄγων ἀνέπαυσεν ἐφ' ὕδασιν ἦκα ῥέουσιν.
3 Πολλάκι μοι ζώγρησε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Ἂν δ' ἄγαγε ψυχὴν ὀλιγηπελέοντί περ ἔμπης·
Ἠδέ μοι ἡγεμόνευσεν ἐν ἰθείῃσιν ἀταρποῖς
Οὗ ἕνεκ' οὐνόματος, καί τ' ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
4 Εἴ περ ἂν ἄγκεα βαίνω ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι,
Ἧ, σκιὴ οὐλομένη ναίει μέλανος θανάτοιο,
Ἀλλ' οὐδ' ὥς τι κακὸν δείσω φρεσὶν, οὐδέ τι λίην
Ταρβήσω, ὅτι σὺ ξὺν ἐμοὶ ἅμα· σὴ δέ τε ῥάβδος
Σκηπάνιόν τε τεὸν μέγα μοι παραμύθιον ἔσται.
5 Δαῖτα δέ μοι προπάροιθεν ἐφώπλισας, ἠδὲ τράπεζαν,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεὶς, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Οἵ κέ με λεύσσωσιν θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ.
Ἔχρισας κεφαλήν μοι, ἰδ' ἤλειψας λίπ' ἐλαίῳ·
Πλεῖον ἔμοιγε δέπας καὶ ἐπιστεφὲς ἡδέος οἴνου
Ἔπλεθ', ὑπερχειλής τε κύλιξ, μεθύουσα ποτῆτι.
6 Ἦ μοι ἐνηείη ἐλεημοσύνη τ' ἐρατεινὴ
Ἕψονται φύλακες καὶ ὀπάονες ἤματα πάντα,

Εως ἔτι που ζωοῖσι μετέσσομαι· ἐν δὲ Θεοῖο
Δώμασιν οἰκήσω, μιμνέω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. κδ'.

1 Ἀθανάτου πέλε γαῖα, καὶ ὅσσα τε γαῖα κεχάνδει
Κόλπῳ ἐν εὐρυχόρῳ· τοῦ δ' ἔπλετο πᾶσα περὶ χθών,
Πάντες θ' οἳ ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
2 Τὴν γάρ τ' ἐρρίζωσεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πῆξέν τ' ἀσφαλέως ποταμοὺς ἐπὶ καλλιρεέθρους.
3 Τίς νύ κεν ἀμβαίη βροτὸς εἰς ὄρος Ἀθανάτοιο;
Κεῖθι δὲ τίς στήῃ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι;
4 Τοῦ τ' εἰσὶν καθαραὶ χεῖρες καὶ κῆρ ἀμίαντον·
Οὐδέ ποθ' ἣν ψυχὴν μάψ ὤμοσεν ἀφραδίῃσιν·
Οὐδ' ἐπίορκον ὄμοσσεν, ἵν' ἀνέρας ἐξαπατήσῃ.
5 Ὄλβον ὅγ' εὐθενίην τ' ἐξ Ἀθανάτου ἅλις ἕξει,
Τῷ τ' εὐεργεσίῃ ἔσετ' ἐκ Θεοῦ ἠδ' ἐλεητύς,
Ὅς μιν ἐθὼν ἐσάωσε, κακῶν τ' ἐρρύσατο πάντων.
6 Ἥδ' ἀνδρῶν γενεή, οἵ τε φρεσί μιν ποθέουσι,
Σπουδῇ τε ζητεῦσιν, ἐπεί σφεας ἵμερος αἱρεῖ,
Οἱ Ἰακωβιάδαι, μέμασι δ' ἔθεν ἄντα παρεῖναι.
7 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠρέθεσθ' ὕμμες, θύραι ἱραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τὸ κλέος ἄφθιτον αἰεί.
8 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τ' ἄφθιτον αἰεὶ
Τὸ κλέος; Ἀθάνατος, τοῦ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἀθάνατος, κρατερός τε καὶ ἴφθιμος πολεμιστής.
Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμὰ κάρηνα,
Ἠρέθεσθ' ὕμμες, θύραι ἱραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
10 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς; ταμίης πολέμοιο,
Ἀθάνατός τ' ἀρχὸς στρατιάων· οὗτος ὅγ' ἐστὶ
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.

Ψ Α Λ. κε'.

1 Ἀθάνατε, πρὸς σὲ φρένα μου καὶ θυμὸν ἀείρω.
2 Σοί γε πέποιθα, Θεός μου, ἐλέγχεα μή με πιθείης·
Μηδέ κατ' αἶσχος ἐμοὶ χλεύαις κακὸν, ἐλπίδ' ὀλέσσας,
Μήτ' ἐχθρούς μου ἔασον ἐμοὶ ἔπι ἐγκαγχάασθαι.
3 Ἀλλά γε πάντες, ὅσοι πίσυνοι μάλα σοί γε πέλονται,
Λώβης ἄμμοροι εἶεν, ἐλεγχείης τ' ἀλεγεινῆς,
Μήτ' αἰσχυνθεῖεν, μήτε σφίσιν ἐλπὶς ὄλοιτο,
Ἐσθλὸν ὀϊόμενοις· τοὶ δ' αἰσχυνθεῖεν ἅπαντες,
Ὅσσοι ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι μὰψ ἀλίτοντο.
4 Δεῖξον ὁδοὺς μοι, Ἄναξ, καὶ σάς με δίδαξον ἀταρπούς·
5 Τῆς δέ τ' ἀληθείης σύ-γε μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,
Ὅππως μὴ ἀβροτάξω ἰὼν ποτε· καί με δίδασκε,
Ὅττι Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, φόως τε μέγ', ὅς με σάωσας·
Σοὶ πίσυνός τε μένω ποτιδέγμενος ἤματα πάντα.
6 Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, μνῆσαί τ' ἐλέοιο τεοῖο,
Σῆς τ' ἀγανοφροσύνης, ἐπεὶ σὺ μάλ' ἤπιός ἐσσι
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν, φίλα τε φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
7 Μή ποτέ μου ἥβης ἀλιτήματα βάλλ' ἐνὶ θυμῷ,
Μηδέ τ' ἀτασθαλίης μιμνήσκεο νηπιέης τε·
Οἷάθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν,
Ὅσσα τ' ἔρεξα πάλαι, εἵως ἔτι τηλίκος ἦα·
Τῶν δ' ἔκλησις ἔοι, μηδὲ μνήσαιό γε πάμπαν.
Κὰδ δ' ἔλεον σὸν, Ἄναξ, μιμνήσκεο μᾶλλον ἐμεῖο,
Σὴν δι' ἐνηείην, καὶ μείλιχον ἔνθεο θυμόν.
8 Ἀθάνατος δ' ἐΰς ἐστι, καὶ ἐνδικίῃσι κέκασται·
Τοὔνεκ' ἀλιτροὺς ἄνδρας, ὅσοι τ' ἀφάμαρτον ὁδοῖο,
Ἰθεῖάν τε διδάξει, ἠδ' ἔσται πομπὸς ἀπήμων.
9 Οἳ δ' ἀγανοί τ' εἰσὶν, καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχουσι,
Τοῖσι δίκην πρόφρων ὑποθήσεται, ἥν τε κέλευθον.
10 Ἀμφότερον δ', ἔλεός τε, ἀληθείη τε πέλονται
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο ἀταρπιτοὶ ἠδὲ κέλευθοι,
Ἀνδράσιν οἳ ἐφύλαξαν ἃ θέσφατα, συνθεσίας τε·
Αἵ μιν ἑαὶ ὁδοί εἰσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντος.
11 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὑπὲρ οὐνόματός γε τεοῖο,
Φείδεο καί μ' ἐλέαιρ', ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι,
Καί μου ἀτασθαλίῃ ἵληθ', ἐπεὶ ἄασπετός ἐστιν.
12 Ἀθάνατον τίς ἀνὴρ φρεσὶν ἅζεται ἠδὲ φοβεῖται;

Τόνδ'

Τόνδ' ὅγ' ἀγινήσει, πομπὸς τέ οἱ ἔσσετ' ἀπήμων
Εἰν ὁδῷ ἐξαίτω, ἥ θ' οἱ καταθύμιός ἐστιν.
13 Ἀφνειός τ' ἔσεται, μένεει δέ οἱ ἄσπετον ὄλβος
Ἔμπεδος, οὐδέ τι οἱ θυμὸς δαμήσεθ' ἑάων·
Καί κεν ἑὴ γενεὴ τοῦδ' αἵματος ἐκγεγαῶτες,
Κλῆρον ἔχοιεν ἅλις, γῆν τε κληρωσαίατ' ὀπίσσω.
14 Τοῖσί μιν ἀζομένοισιν Ἄναξ ἑὰ δήνεα φαίνει,
Ὅσσα τε κεκρύφαται ἑτέροις, σφίσιν ἀμφαδὰ θῆκεν,
Ὅρκιά τε σφά θ' ὁμῶς, καὶ ἑοῦ μηδήματα θυμοῦ.
15 Ὄμματ' ἐπ' Ἀθάνατον ποτιδέγμενος αἰὲν ἀείρω,
Ὅττι με ἐξερύσει πόδας ἐξ ὀλοοῖο λίνοιο.
16 Καὶ σὺ μεταστρέψας, ἐμέ τ' εἴσιδε καί μ' ἐλέαιρε
Σχέτλιον, οἶος ὅτ' εἰμὶ, δύῃ τ' ἀρημένος αἰνῇ.
17 Κήδεα μέν μοι ἄεξετ', ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ἀργαλέων με πόνων καὶ ὀϊζύος ἐξανάλυσον.
18 Εἴσιδ' ἐμὴν ἄτην ὀδύνας τε καὶ ἄλγεα λυγρά·
Ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, ἄφες τ' ἀλιτήματα πάντα.
19 Φράζεο δυσμενέας μευ, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ ἔασι,
Καὶ ἔμ' ἀπέχθηραν, κατὰ δ' ἔστυγον ἔχθεϊ λυγρῷ.
20 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μοι ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε·
Μή με καταισχυνέεσθαι ἔα, ὅτι σοί γε πέποιθα.
21 Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμ', ἰθὺ φρονέων τ' ἐνὶ θυμῷ,
Κῆρ καθαρόν με φυλάξαι, ὁδός τ' ἰθεῖα σαώσαι·
Ὅττι σε νωλεμέως μίμνω ποτιδέγμενος αἰεί.
22 Ἀλλὰ σύ γ' Ἰσακίδησιν, Ἄναξ, ἀπ' ἀπάρροθος ἐλθὲ,
Ῥῦσαί τ' Ἰσραήλον ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης.

ΨΑΛ. κϛʹ.

1 ΚΡῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσοει πεῖραρ ἕλωμαι,
Ὅς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἔω, καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Ἀθανάτῳ θάρσησα πίθησά τε πάγχυ ἐπ' ἰθύ·
Οὐδέ κε νυστάζοιμί ποτε φρεσὶ τῇσδε πεποιθώς.
2 Πειρῶ ἐμεῖο, Ἄναξ, κραδίην καὶ θυμὸν ἔταζε·
Νεφρούς τε κραδίην θ' ὡς ἄργυρον ἐν πυρὸς αὐγῇ.
3 Σὴ γὰρ ἐνηείη μοι ἐνωπῇ καὶ ἐνὶ θυμῷ·
Καὶ κατ' ἀληθείην σεῦ ἐμὰς ἰθύνα κελεύθους.
4 Οὐκ ἐγὼ ἢ προπέδοσι καὶ αὔτως ψευδομένοισιν
Ἀνδράσιν ὡμίλησ', οὐ μοι ἅδε τῶνδε θόωκος·
Οὐδέ θ' ὁμάρτησα κρύβδην κακὰ μηδομένοισιν.

5 Ἀλλ' ἀγορίην ἤχθηρα βροτῶν κακὰ μηχανοώντων,
Οὐδ' ἑταρός ποτ' ἔην, οὐθ' ἷζον τῶν δ' ἐνὶ βουλῇ
Οὐλομένῃ, οἷς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλε.
6 Χεῖρας νιψάμενος, καί μάλα ῥύπα πάντα καθήρας,
Ὧς σὸν, Ἄναξ, περί τ' ἀμφί τ' ἴω περικαλλέα βωμόν·
7 Φωνῇ ἀειζήλῳ ὡς θαύματα σὰ κατέλεξας
Πρόκλυτ' ἐπυμνήσω, σά τε μέρμερα ἔργα διείπω
Πάντα μάλ' ἀμφαδίην, ἵνα καὶ παῖδες δοίατο λαοί.
8 Οἶκον, Ἄναξ, κλισίην τε τεὴν περὶ κῆρι φίλησα,
Καὶ ἕδος, ᾧ σὸν κῦδος ἀγάλλεται, ἔνθα τε ναίει.
9 Μήποτ' ἐμὴν ψυχὴν μεθ' ἀλιτρινόοισι πθείης,
Μηδέ τ' ἐμὴν αἰῶνα μετ' ἀνδράσιν αἱματόεσσι·
Μηδ' ὁμὸν ἄμμι κακὸν, μία τ' ἀμφοῖν μοῖρα γένοιτο.
10 Οἵ γε σφῇσι τε χέρσ' ἔρδουσιν ἀτάσθαλα πολλά·
Δεξιτερῇσί τε πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα δέχονται.
11 Αὐτὰρ ἀμύμων ἔσομ' ἐγὼ καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Πρόφρονέως σύ με ῥῦσαι ὑπὸ ἐκ κακοῦ, ἠδ' ἐλέησον.
12 Ἀσφαλέως ποσὶν ἑστήκειν ὁμαλῷ ἐνὶ χώρῳ·
Ἀνδρῶν ἐν ἀγορῇσιν, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω.

ΨΑΛ. κζ'.

1 Ἀθάνατος φάος ἐστὶν ἐμὸν καὶ ἀθέσφατον ἄλκαρ,
Ὅς τέ με ῥεῖα σάωσε· τίς οὖν μοι τάρβος ἐνόρσει;
Ἕρμα βίοιο Ἄναξ· τίς τ' οὖν με δεδίξεται ἀνήρ;
2 Ὁππότε μοι χρίμφθησαν ἐπαΐξαντες ἀλεῖται,
Δυσμενέες τ' ἐπὶ μοὶ καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ὄρουσαν,
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμαῶτες θυμοβόρῳ λύσσῃ,
Καὶ χρόος ἆσαι, ὀλισθόντες πέσον ἠδ' ὀλέκοντο.
3 Εἴ μοι ἐπὶ στρατὸς ἦλθ', ἅμα τε στίχες εἵατο λαῶν,
Οὐ λίην ταρβήσω ἐνὶ φρεσὶν, οὐθ' ὑποδείσω·
Εἴ περ καὶ ἐπὶ μοί πόλεμος πολύδακρυς ὄρηται,
Θαρσήσω γὰρ καὶ ὥς, καί μοι νόος ἄτρομος ἔσται.
4 Ἕν τόδ' Ἄνακτ' ᾔτησα πάρος, τόδε τ' εὔξομαι ἤδη,
Ὥς που Ἀθανάτοιο δόμῳ ἔνι ναιετάοιμι
Νωλεμὲς ἤματα πάντ', ὄφρα ζωοῖσι μετείω,
Κάλλος ἑὸν τ' ἐσιδεῖν, καὶ ὃν ἱρὸν ἐξερεείνειν.
5 Ἡ γὰρ ἐνὶ κλισίῃ με κρύψει ὀϊζυρὸς ὥρῃ,
Ἐν δ' οἴκοιο μυχῷ καθύπερθέ τε ῥεῖα καλύψει·
Στήσει δ' ἀσφαλέως πέτρῃ ἐπὶ ὕψος ἀείρας.

6 Νῦν δ' ὑπὲρ ἀντιβίας, ὅσσοι περιναιετάουσιν,
Ὑψοῦ μὲν τὸ κάρη, κῦδος δ' ἔθ' ὑπέρτερον ἕξω·
Τοὔνεκ' ἀγαλλόμενός μιν ἐπαινέσω, ἱρὰ καλὰ
Αὐτοῦ ἐνὶ κλισίῃ ῥέξας κεχαρηότι θυμῷ·
Μέλψομαι Ἀθάνατον, λιγυρῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ.
7 Ἀλλ' ἵληθι, Ἄναξ, καί μευ βοόωντος ἄκουσον·
Σώθεο, καί μ' ἐλέησον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς.
8 Εἶπεν ἐμὴ κραδίη, καὶ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄνωγεν,
Ὡς λίην μοι ἔοικε, σὺ δ' οὖν θαμὰ καὶ τὸ κελεύεις,
Πολλά σε λίσσεσθαι, ἱκέτην δέ τοι ἔμμεναι ἄντην·
Πολλά σ', Ἄναξ, λίσομαι, ἱκέτης δέ τοι ἔσσομαι ἄντην.
9 Μὴ ἀγανὴν ἀπ' ἐμεῖο τεὴν τρέπε τηλόθ' ὀπωπήν,
Μηδὲ κότῳ ἐμέθεν νοσφίζεο σοῦ θεράποντος·
Ὅς τέ μοι ἕρμα τέτυξο, μὴ οὖν ἐμὲ πάγχυ μεθείης,
Μηδέ με καλλείψαις, Θεὸς ὅς τέ μευ ἐσσὶ φόως τε.
10 Εἴπερ γάρ με πατήρ τε καὶ αὐτὴ ἥ τέκε μήτηρ
Ἄμφω καλλιπέωσιν μεθῶσί τε μοῦνον ἐόντα,
Ἄν δ' ἕλετ' Ἀθάνατος, καὶ ἑῷ ἐσαγείρατο κόλπῳ.
11 Ὦ Ἄνα, σήν με δίδαξον ὁδὸν, καὶ ἀμύμονι πομπῇ
Εἵνεκα δυσμενέων μευ ἄγ' εἰς ἰθεῖαν ἀταρπόν.
12 Μή μ' ἐχθρῶν παραδιδοῖσθαι νόῳ καὶ θέλουσι λύσσῃ·
Ψευδεῖς γὰρ κατ' ἐμεῖο δόλον ῥάπτοντες ἀνέσταν
Μάρτυρες, οἵ τε βίην πνείουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ.
13 Καί νύ κεν ἔκ μ' ἔλιπε ψυχὴ, εἰ μὴ ἐπεπίθεα,
Ὄφρα γ' ἔπι ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶν ἔλεον πολὺν Ἀθανάτοιο,
Καὶ χάριν, οἷός τ' αὐτὸς ἐΰς τε καὶ ἤπιός ἐστιν.
14 Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος πολιδέγμενος ἔμπης·
Θάρσει, ὁ δὲ κραδίην τοι ἐνισάξει μένος ἠΰ·
Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος πολιδέγμενος ἔμπης.

ΨΑΛ. κη'.

1 Πρὸς σὲ βοήσω, Ἄναξ, σὺ δὲ μή με πάρεχθε σιωπῇ·
Μήποτέ σευ παρειδόντος ἀνηναμένου τε σιωπῇ
Τοῖσιν ὁμοῖος ἔω, οἳ ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
2 Κέκλυθί μευ βοόωντος, ἐμῶν δέ τ' ἄκουε λιτάων,
Ὡς λίτομαι ποτὶ σεῖο ἕδος ἱερὸν χεῖρας ἀναχών.
3 Μή με κακοῖς ἄνδρεσσι, καὶ οἷς φίλον αἴσυλα ῥέζειν,
Σύ τ' ἐρύσαις, μηδέ σφιν ὁμὴ ἐμὲ μοῖρα κιχάνοι,

Οἵ

Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακὰ φρονέουσι δὲ θυμῷ.
4 Τίσειαν σφέτερ' ἔργα, κακοῤῥαφίην τ' ἀλεγεινήν,
Οἷά περ χερσὶν ἔρεξαν, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο·
Δὸς σφιν ἀτασθαλίης ἐπιεικέα πάμπαν ἀμοιβήν,
Οἵ' ἔρξαν σφιν ὄπαζε, δίκη τ' ἰθεῖα γένοιτο.
5 Οὕνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγουσιν ἐνὶ φρεσὶν ἔργα Θεοῖο,
Οὐ δέ ποτέ σφι μέμηλεν ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξε·
Τούσδε διαῤῥαίσει, δείμαι δ' αὖτ' οὐκέτι μέλλει.
6 Ἀθάνατος δ' αἰνείσθω, ἐμῆς ἐπεὶ ἔκλυε φωνῆς,
Ἔκλυεν εὐχομένου φωνῆς, καὶ ἄκουσε λιτάων.
7 Ἔρυμα καὶ ἀσπὶς ἐμοὶ ἱερὴ ἴς Ἀθανάτοιο,
Τῷ δὲ πέποιθ' ἐμὸν ἦτορ, ὅ μοι ἐπιτάῤῥοθός ἐστι,
Νῦν με καὶ ἵκετ' ἀρωγὴ, ἐπεὶ ὅ μοι ἐστὶν ἀμύντωρ·
Τοὔνεκά μοι κραδίη μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Καί μιν ἀοιδῇσι κλείω ὕμνοισί τ' ἐμοῖσι.
8 Τῶν δέ τε ἄλκαρ Ἄναξ, εἶλάρ τε σόως περ τέτυκται
Αὐτοῦ τοῦ βασιλῆος, ὃν ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
9 Σὸν λαόν τε σάω, κλήρῳ περ μάλ' ἵλαος εἴης,
Βόσκε περ καὶ μέγ' ἄεξε, ἄειρέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. κθ′.

1 ΚΕ'κλυτέ μευ λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Κάρτει οἳ εὖ χεῖρά τε διακριδὸν εἶναι ἄρειστοι,
Εἰ μάλα καρτεροί ἐστε, Θεὸς τόγε ὔμμιν ἔδωκεν·
Αὐτῷ οὖν δότε κῦδος (ὃ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων)
Ἀθανάτῳ δότε κῦδος ὁμοῦ τιμήν τε βίην τε.
2 Ἀθάνατον τιμῇσι γεραίρετε, ὡς γὰρ ἔοικε,
Καὶ καθ' ἑὸν κλυτὸν οὔνομ' ὑπέρτατόν οἱ δότε κῦδος·
Ἀζόμενοι τιμᾶθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Ἠδὲ σεβαζόμενοί οἱ ἐν περικαλλέϊ νηῷ.
3 Φωνὴ Ἀθανάτοιο ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι Θεὸς βρέμεται, τοῦ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί,
Δεινὸν ὅγ' ἐβρόντησε, μέμυκεν δ' ἄπειρος αἰθὴρ
Τοῖο δ' ὑπὸ βροντῇ, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ἀθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι θεσπεσίοισι.
4 Φωνῇ Ἀθανάτοιο βίη καὶ κάρτος ὀπηδεῖ,
Φωνῇ Ἀθανάτοιο δέος καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
5 Ὡς ὁ μέγ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο,
Οὐρανὸς ἐσμαράγησεν, ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα,

Ἔβρε-

Ἔρρεμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, ἔνθα δὲ κέδροι,
Κέδροι τοῦ Λιβάνοιο θυώδεες ἐρρήγνυντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων.
6 Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσι, νέοι θ' ὡς μονοκέρωτες·
Ὡς Λιβάνου Συρίοιό θ' ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα
Σκαίρει τε τρομέει τε, Θεοῦ κλύπος ὁππότ' ὀρώρει.
7 Ἀθάνατος βρόντησεν ἱεὶς φλογόεντα βέλεμνα,
Μαρμαρυγῇσι δ' ἔησι πυρὸς σέλας αἰθομένοιο
Ἧκεν ἀπ' οὐρανόθεν, διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφους διὰ ῥηγνυμένοιο.
8 Βροντῇ ὑπ' Ἀθανάτοιο, ὅτ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,
Νέρθ' ἐλελίχθη μὲν γαῖα, τρομέοντο δὲ βῆσαι,
Βῆσαί τε τρομέοντο, καὶ ἄλσεα μακρὰ Καδήσου.
9 Φωνὴ Ἀθανάτοιο μογοστόκος ἔσ' ἐλάφοισι,
Καὶ θάμνους γύμνωσε βαθείης ταρφεσιν ὕλης·
Πάντες δ' ὧν ἐνὶ νηῷ ἑὸν κλέος εὐρὺ λέγουσιν,
10 Ἀθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν,
Ὕψι μάλ', ἔνθ' ὄμβρων ταμίης ἄνδρεσσι τέτυκται,
Ἔνθα καὶ Ἀθάνατος βασιλεύει νωλεμὲς αἰεί.
11 Ἀλκὴν δώσει Ἄναξ ᾧ λαῷ· τοῖο δ' ἕκητι
Ὦ, λαῷ ὄλβος τε καὶ εἰρήνη ἄλις ἔσται.

ΨΑΛ. λ'.

1 Ὑψώσω σε, Ἄναξ, κλείω θ' ὕμνοισιν ἐμοῖσιν,
Οὕνεκά μ' ὑψόσ' ἄειρας, ἀνήγαγες ἔκ τε βερέθρου,
Οὐδέ με δυσμενέεσσιν ἄθυρμά τε χάρμα τ' ἔθηκας.
2 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, Θεός μου, πόλλ' ἱκετεύων·
Καί σύ γέ μοι ἰητρὸς, ἀκέσσω τ' ἄλγεα παύσας.
3 Ὦ Ἄνα, σὺ ψυχήν μου ἀνήγαγες ἐξ ἀΐδαο,
Ζωγρήσας, ἵνα μὴ ὑπὸ γῆν ἴω, ἔς τε βέρεθρον.
4 Μέλπετε Παμβασιλῆ, ὅσοι οἱ ὀπάονές ἐστε
Ἁγνοὶ ἀμώμητοί τε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῦ δέ τε ἱερὸν οὔνομ' ἀείδετε καὶ κλέος ἐσθλόν,
Μνημοσύνην θ' ὕμνοισιν ἀγάλλετε θεσπεσίοισιν.
5 Οὐ μὲν γάρ τ' ἐπὶ δηρὸν ἑὸς χόλος, ἀλλὰ μίνυνθα,
Ἡ δὲ χάρις ζωοῖσι διαμπερὲς αἰὲν ὀπηδεῖ·
Εἴπερ καὶ ἀνὰ νύκτα γόος κλαυθμός τε γένηται,
Πρωῒ δ' εὐφροσύνη, ἅμα τ' ἠοῖ χάρμα πέφανται.

6 Ὄφρα μοι ὄλβος ὀπήδει, ἔφην ἐμὴν ἔμπεδος αἰεί·
Οὐδέ τι θυμὸς ἔολπε κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω.
7 Σὺ κράτος οὔρεϊ μου, καὶ μοι σόον ἔμμεν' ἔδωκας,
Ἀθάνατ', αὖθι μένοντα, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ·
Ὡς δ' ἀγανὼ ἀπ' ἐμεῦ ὄσσε τρέπες, ἤχθετό μοι κῆρ.
8 Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα, καὶ Ἀθάνατον λιτάνευσα.
9 Τί χραισμεῖ ἐμὸν αἷμα; τί πότμος μου μέγ' ὄνειαρ,
Εἴ ποτέ κεν θανέοιμι, χυτὴ δέ με γαῖα καλύψαι;
Ἦ ῥ' ὑπένερθεν ἐοῦσα κόνις τεὸν αἶνον ἀείσει;
Ἠδὲ τεὴν ἐνέρεισιν ἀληθείην καταλέξει;
10 Κλῦθί μου, Ἀθάνατε, ζωῆς ὤκά τε, καί μ' ἐλέησον,
Καὶ ἵληθι, Ἄναξ, ἠδ' ἵκεο μοι ἐπαρωγός.
11 Νῦν δέ μοι αὖ τε κακῶν δῶκας χαρίεσσαν ἀμοιβὴν,
Πένθεος εὐφροσύνην τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν,
Ὀρχηθμόν τε γόοιο, χορειτυπίην τ' ἐρατεινήν·
Ἠδέ με γυμνώσας ῥακέων περὶ χάρματα ἕσσας.
12 Ὄφρα σε κῦδος ἐμὸν τιμήσῃ κηρόθι μᾶλλον,
Γλῶσσά τέ μου ὕμνοισι διηνεκέεσσιν ἀείσῃ,
Μηδ' ἀκέουσα γένηται, ἐπεὶ ἐξῆρχεν ἀοιδῆς·
Ὦ κύδιστε Ἄναξ, ὅς μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος,
Ἦ σε μάλ' αἰνήσω, κλείω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. λα'.

1 ΣΟὶ, Ἄνα, θάρσυνός εἰμι, σύ μοι κράτος ᾧ τε πέποιθα·
Μή με καταισχυνέεσθαι ἔα ποτὲ, μηδέ τι λώβην
Ἔμμεναι· εὐδικίῃ σῇ ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, ῥῦσαί τέ με ὅττι τάχιστα·
Πέτρη μοι κρατερή τ' εἴης, καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν ἀσκηθὴς αἶψα γένωμαι.
3 Πέτρη γὰρ σύ γέ μοι, καὶ πύργος ἀμήχανός ἐσσι·
Τῷ ῥά μοι οὐνόματος τεοῦ εἵνεκα πομπὸς ἰόντι
Γίνεό τε πρόφρων, καί μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε.
4 Ἐξέρυσαί με λίνοιο, τό μοι δόλῳ ἄνδρες ἔθηκαν
Λάθρῃ· ἐμὸν γὰρ σὺ κράτος ἐσσὶ, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ.
5 Τεΐν ἔκ' ἐπέτρεψα ψυχὴν μου χερσὶ τεῇσι·
Μυρί' ἄποινα διδοὺς σύ μ', Ἄναξ, θανάτοιό τ' ἔλυσας,
Ὅς περ ἀληθείης Θεὸς ἔπλεο, καί με σάωσας.
6 Ἐχθροί μοι τὰ μάταια μετὰ φρεσὶ μὰψ ἀλέγοντες·
Ἀθανάτῳ δὲ πέποιθ', αὐτῷ δέ τε θάρσυνός εἰμι.

7 Σὴ

7 Σῇ ἀγανοφροσύνῃ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει δέ τε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰανθείς·
Κήδεο γὰρ μογέοντος ἐμεῦ ὑπ' ὀϊζύος αἰνῆς,
Ψυχῆς τ' εἰνὶ πόνοισιν ἐμῆς ὅθεν ἠδ' ἀλέγιζες.
8 Οὐδέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ἐνὶ χερσὶν ἔελσας·
Ἐς δ' ὁδὸν εὐρυτέρην πόδας ἤγαγες ἐκ στεινωποῦ.
9 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέησον, ἐπεὶ κρατερ' ἄλγεα πάσχω,
Τειρόμενος δ' ὀδύνῃσι διηνεκέεσσι τέτηκα,
Ὄμματά τε ψυχήν τ', ἰδὲ γαστέρα πόλλ' ἀχέουσαν.
10 Ὥς μοι ὀϊζυροῦ βίος ἄνεται ἠδ' ἐνιαυτοὶ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν·
Οὐδέ μοι ἶς ἔτι λείπετ' ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Οὐδὲ βίη, φθινύθει δέ τ' ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Ὀστέα δ' αὖα σέσηπε, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα.
11 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν λώβη, καὶ ἐπόψιος ἦα
Πάντων, τῶν δὲ μάλιστ', οἳ γείτονες ἦσαν ἐμεῖο,
Γείτονες ἠδὲ ἔται με κατέστυγον, ἀμφὶς ἰόντες·
Ὅσσοι καὶ με θύρηφι περ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὡς ἴδον, ὡς ἔφυγον, καὶ ἐμεῦ ἀπονόσφι λίασθεν.
12 Ἔκλησις δέ μοι ἐστὶν ἐν ἀνδράσιν ἠΰτε νεκροῦ,
Οὗ τε καὶ ἐκλελάθοντο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Οὐδέ τις αὐτοῦ μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται·
Ὡς ἐμεῦ οὔτις ἐνὶ κραδίῃ ὅθεν οὐτ' ἀλεγίζει·
Ἀγγεϊ δ' ἴκελός εἰμ' ἀχρηΐῳ ὅπποτ' ὄλωλεν,
Ἠδ' ἐάγη, τὸ δέ τ' αἶψα κολὸν γίνετ', οὐδενόσωρον.
13 Πολλῶν ὕβριν ἄκουσα κακὴν ἐπικερτομεόντων·
Οὐδέ πω ἀσκηθής· πάντῃ δέος, ἢ περ ἔην γε·
Ἕως οἳ ὁμοῦ ἐπὶ μοὶ ὀλοφώϊα δήνε' ὕφαινον,
Σὺν δέ τε φραζόμενοί μοι ἀτάσθαλα μηχανόωντο,
Ἱέμενοι κτεῖναι, καί μου ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι.
14 Αὐτὰρ ἐγὼ πίσυνος σοι, Ἄναξ, Θεὸς εἷς σύ μοι, εἶπον.
15 Ὧραι μοῦ μοῖραί τε βίου ἐπὶ σοί γε πέλονται·
Δυσμενέων ἀνδρῶν ῥύσαιό με ἐκ παλαμάων,
Δηΐων ἔκ τε βίης, ὅσοι κακά τε φρονέουσι,
16 Καί με διώκουσι, τρύχουσί τε νηλέϊ θυμῷ.
Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε, καί με σάωσον ἐυνείης ἕνεκεν σῆς,
Ἠδὲ φιλοφροσύνης, ὅτι σοι νόος ἔστ' ἐλεήμων.
17 Μή τι καταισχυνώμαι, Ἄναξ, ἱκέτης ὅ τοι εἰμί·
Ἀλλὰ καταισχυνώνται ἀλιτροὶ, κὰδ δὲ σιωπῇ

Ἔλθωσ' εἰς ἀΐδαο, κακῶς τ' ἀπὸ πάμπαν ὄλωνται.
18 Χείλεα, τοῖς αἰεὶ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Σχοίατ', ἀκήν τ' εἶεν, τά τε λωβεύουσι δικαίους,
Κερτομέοντ' αἰσχροῖσιν ἀταρτηροῖς τ' ἐπέεσσιν,
Ὕβρει ἐξ ὀλοῆς, καὶ ἀγηνορίῃσι νόοιο.
19 Οἷ', ὅσα τ' ἐσθλὰ πέλει, ἅ, τε σοὶ κειμήλια κεῖται,
Ὄφρ' ἔῃ αἰὲν ἕτοιμα, σέ τ' αἰδομένοισιν ὀπάσσαι,
Ὡς ἐθέλεις, ἅ, τε σοί γε πεποιθότας ἄνδρας ἔρεξας
Ἀμφαδίην, ὄφρα γνώωσί τε φῦλ' ἀνθρώπων!
20 Θήσεις σφέας τοι ἐς ὦπα, καὶ ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν
Ἀρτεμέας τε σόους θ' ὡς ἐν κευθμῶνι φυλάξεις,
Ὕβρεος ἔκ τε κακῆς ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ἔκ τ' ἄτης ὑπάγων, γλωσσάων τ' οὐλομενάων
Νείκεος ἐκ λυγροῦ, κλισίῃ δέ τε ἀμφικαλύψεις.
21 Αἰνετὸς ἔστω Ἄναξ, ὅ μ' ἐφίλατο, καὶ ἐλέησεν
Ἔξοχα, θεσπεσίως, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Οἷά μ' ἔοργ', ὀχυρῇ ἀρρήκτῳ τ' εἰνὶ πόληϊ.
22 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπεύδων (φύγα δ' ἔβλαπέ με τρόμος αἰνός)
Ὡς μετανάστης εἰμὶ τεῆς ἀπάτερθεν ὀπωπῆς,
Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλα, σὺ δ' οὐκέτι μ' ὄψεαι αὖθις·
Ἀλλ' ἔμπης γε λιτὰς ὄπα τ' ἔκλυες εὐχομένοιο.
23 Ἀμφαγαπάζετε πάντες ἐνὶ φρεσὶ Παμβασιλῆα,
Οἵ ῥ' ὅσιοι ἑοί ἐστ'· ὅτ' Ἄναξ πιστοῖσιν ἀμύνει,
Ἠδέ θ' ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάζει.
24 Ἀνέρες ἔστ', ὁ δέ τ' ὔμμιν ἐνιστάξει μένος ἠΰ
Πᾶσιν ἐνὶ κραδίῃ, οἳ Ἄνακτί γε θαρσυνοί ἐστε.

ΨΑΛ. λβ'.

1 Τρὶς μάκαρ, ᾧ περ ἀτασθαλίης κακὰ δεσμὰ λέλυντο,
Τοῖς ἤλιτο τὸ πάρος, κεκάλυπτο δὲ πάμπαν ἀμπλακίας.
2 Τρὶς μάκαρ ἐστί, ᾧ ἀμπλακίην Θεὸς οὐκ ἀνέθηκεν,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην, τῷ τ' οὐ δόλος ἔστ' ἐνὶ θυμῷ.
3 Ὄφρ' ἀκέων ἤμην, σιγῇ τ' ἀλιτήματ' ἔκευθον,
Ὀστέα μοι φθινύθεσκε πανημερίῳ γοόωντι,
Ὡς μὲν ἀκηχεμένου στοναχὴ ἀλίαστος ὀρώρει.
4 Ἤματα γὰρ νύκτας τε σὴν ἔτλην χεῖρα βαρεῖαν,
Πᾶς δ' ἐξηράνθην, ὥς τ' ἐν θέρει αὐχμὸς ἐπὶ χθών·
Ὡς δ' ὅταν ἔργα βοῶν, καὶ ἀρούρας σείριος ἄζῃ,
Καί τε φέρῃ πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι,

Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ἀπὸ δὲ χροὸς ἰκμὰς ὄλωλε.
5 Σοὶ μὲν ἀτασθαλίην μετ' ἀειφραδέως κατέλεξα,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην μετ' ἐνὶ φρεσὶν ἔνδον ἔκευσα·
Εἶπον, Ὑπερβασίας ἐρέω μετὰ σχέτλιά τ' ἔργα
Ἀθανάτῳ, ἅ τ' ἔοργ' ἀλιτήμενος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Ὣς ἐφάμην· σὺ δέ τ' αὐτίκ' ἐμοὶ ἵλαος ἔησθα,
Καί μοι δέσματ' ἔλυσας ἀλιτροσύνης ἀλεγεινῆς
Περιφρονέως, οὐδ' ὕβειν ἐπίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
6 Τῷ σοι ἕκαστος ἀνὴρ, ᾧ τ' ἂν νόος ἦσι θεουδὴς,
Εὔξεται ἤματι τῷ ὅτε τοι φίλον ἐστὶν ἀκοῦσαι,
Ἦ ῥά οἱ ὕδατα πόλλ' οὐκ ἄν ποτε ἐγγύθεν ἔλθοι,
Εἴ περ καὶ ποταμὸς χειμάρροος οἴδματι θύῃ.
7 Πὰρ δέ τοι ἐκρύφθην, σὺ δέ τ' ἔπλεό μοι ἀλεωρὴ,
Ἦ, σόος εἰμὶ λαθών· σύ μ' ὀϊζύος ἐξαναλύσεις,
Πολλάς τ' ἐμβαλέεις φρεσὶ μετὰ μηχινδέας οἴμας,
Τῇσι τεός τ' αἶνος, σύ τ' ἀείσεαι, ὅς μ' ἐσάωσας.
8 Οἶμον ἐγώ σε διδάξω, ὁδῷ ἔνι τ' ἴχνια θήσεις,
Ἣν ἰέναι σοι ἔοικεν, ἐμῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Σοὶ βουληφόρον ἔσσεται ἐμὸν καὶ ἐπίσκοπον ὄμμα.
9 Μὴ γίνεσθ' ἵππῳ οὐρῆΐ τε πάμπαν ὁμοῖοι,
Τοῖς ἄνοος κραδίη, οὐδὲ φρένες ἐντὸς ἔασι·
Καὶ στόμα δ' ἰσχέμεναι χημοῦ χρεὼ ἠδὲ χαλινοῦ,
Μή ποτε χριμφθεῖεν, καὶ δηλησαίατο φῶτα.
10 Ὃς μὲν ἀλιτρὸς ἔῃ, τῷ δ' ἄλγεα πολλὰ λέλειπται.
Ὃς δὲ Θεῷ πίσυνος, περί τ' ἀμφί τε τόνδ' ἐλεητύς.
11 Χαίρετε δ' Ἀθανάτῳ, καὶ εὐφραίνεσθε δίκαιοι,
Οἷσίν τ' ἰθεῖα κραδίη, ἀλαλάξατε πάντες.

ΨΑΛ. λγ'.

1 ΧΑίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι, ἐπεὶ ὁσίοισιν ἔοικε
Τόνδ' αἰνεῖν, καλὸν δέ τ' ἀειδέμεναι κλέος αὐτοῦ.
2 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ,
Μελπόμενοι, καὶ νάβλῃ ἀείδετέ μιν δεκαχόρδῳ.
3 Κλείετέ μιν μολπῇ, λιγυρὴν ἐντύνετ' ἀοιδὴν,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται·
Θεσπεσίως κελαδεῖτε, καὶ ἰδρείῃσι νόοιο.
4 Ἐσθλὰ γὰρ Ἀθανάτου ἔπε', ἔργα τε πάντα δίκαια.
5 Εὐνομίην τε δίκην τε φιλεῖ μένος Ἀθανάτοιο·
Τοῦ δ' ἐνεργεσίης πλῆτο χθὼν πουλυβότειρα.

6 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε λόγῳ γένετ' Ἀθανάτοιο,
Ἔνθα τε κόσμητοι στρατοὶ εἵατο, καὶ στίχες ἄστρων,
Ἠδ' ἐτὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Ἃ στόματος θείοιο τετυγμένα τ' ἦεν ἀϋτμῇ.
7 Ὡς θημῶνα, ὕδατα ξυνάγων ἁλὸς, εἰς ἓν ἄγειρε,
Κορθύεται δὲ θάλασσα, καὶ ἵσταται ἢ ἐνὶ μοίρῃ·
Θῆκε δὲ βένθεα πόντου ὑπ' ἠϊόνεσσι βαθείης,
Οἷα ταμείοισιν κειμήλια κείμενα πολλά.
8 Τοὔνεκα γαῖαν ἅπασαν ἔχοι φόβος Ἀθανάτοιο·
Δείσειάν τέ μιν ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
9 Αὐτὸς γάρ τ' ἔπος εἶπε, καὶ ἐμματέως ἐτέτυκτο,
Αὐτίκα μὲν θ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον,
Τοῦδέ τ' ἐφημοσύνῃ πάντ' εὖ κατὰ κόσμον ἄρηρεν.
10 Ἀθάνατος βουλὰς ἐθνέων μεσσηγὺ κολούει·
Καὶ λαῶν ἀλίωσε νοήματα, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Ὡς οἱ δ' οὐκ ἐπὶ πάγχυ τέλος μύθοισιν ἔθηκαν.
11 Δήνεα δ' Ἀθανάτοιο διαμπερὲς ἔμπεδα μίμνει,
Ὅσσα μενοινήσῃ, καὶ ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ
Ἀλλήκτοις γενεῇσι, καὶ ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
12 Τρὶς μάκαρ, οὗ Θεός ἐσθ' ἱερῆ ἴς Ἀθανάτοιο,
Ἔθνος τε λαός θ', ὃν ἐλέξατό οἱ κλῆρος εἶναι.
13 Οὐρανόθεν καθορᾶται Ἄναξ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πάντῃ ὀπιπτεύων, πάντων τ' ἴδε φῦλ' ἀνθρώπων.
14 Ἔνθεν, ἣ οἱ ἕδος ἐστὶν, ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Πάντας, ὅσοι περ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες.
15 Συμπάντων τεῦξε κραδίας, πάντ' ἔργα νόησεν.
16 Οὐ στίχες αἰχμητέων, οὐδὲ στρατὸς ἄσπετος ἀνδρῶν
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ δύναται βασιλῆα σαῶσαι·
Οὐδὲ μέγα κράτος ἄνδρα, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Ἐξ ἄτης ῥύετ', οὐδ' οἱ ἐπήρκεσε κῆρα μέλαιναν.
17 Ἵππος ψευδαλέος, καὶ ἀμήχανος ἄνδρα σαῶσαι·
Οὐδέ τιν' ᾧ σθένεϊ μεγάλῳ ῥύετ', οὐδὲ βίηφι.
18 Ὀφθαλμὸς Θεοῦ ἐστὶν ἐπ' ἀνέρας, οἵ τε ἑὸν θυμῷ
Ἅζονται, ὑπό τε πεποιθότες, οὕνεκ' ἐνηής·
19 Ῥύσασθαί τ' ἐκ θανάτου, μή τις σφίσι θυμὸν ὀλέσσῃ,
Καὶ, ὅτε λιμὸς ἔῃ, θρέψαι, ζωούς τε φυλάξαι.
20 Ψυχὴ δ' ἡμετέρη Θεῷ ἔλπεται, ἠδὲ ἑ μίμνει
Συνεχὲς, ὅς τ' ἄλκαρ καὶ ἀμύντωρ ἄμμι τέτυκται.
21 Τῷ γὰρ ἀγαλλόμενον κεχαρήσεται ἄμμι φίλον κῆρ,
Εἵλαρ ὅτ' οὔνομ' ἑὸν πέλει ἱερόν, ᾧ ἐπέπιθμεν,

22 Ἄμμιν,

Ἄμμιν, Ἄναξ, ἀγανός τε καὶ ἵλαος ὧδε γένοιο,
Οἷά περ ἐλπόμεθ' αὐτοὶ, ἐπεί τοι θαρσυνοί εἰμεν.

ΨΑΛ. λδ'.

1 Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Νωλεμέως ἑὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἀθανάτῳ μάλ' ἀγαλλόμενος μάκαρ εὔξομαι εἶναι,
Τῷ δέ τε χαίρουσα ψυχὴ ἐμὴ ἀγλαϊεῖται·
Τοῦ δ' ἄνδρες πεύσονται ἐνηέες ἠδὲ πενιχροὶ,
Οἳ καὶ ἀκούσαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.
3 Δεῦτ' ἄγετε, ξὺν ἐμοὶ ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα,
Τοῦ δ' ὄνομ' ὑψόσ' ἅμα ξυνῇ φορέοιμεν ἀοιδῇ·
4 Ἀθάνατον λιτάνευσα, ὁ δ' ἔκλυεν εὐχομένοιο·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πασέων ἐμὲ ῥύσατο ταρβοσυνάων.
5 Οἳ δέ μιν εἰσορόωντο, φόως ἐπὶ τοῖσι φαάνθη·
Οὔτε κατηφείης νέφει σκιόωντο πρόσωπα.
6 Πόλλ' ἠρᾶθ' ὅδ' ἀνὴρ κεχρημένος, ἠδ' ἐβόησεν·
Ἀθάνατος δ' ἐπάκουσε, κακῶν τ' ἐκ ῥύσατο πάντων.
7 Κυκλόσε δ' αὖλιν ἔθηκεν ὁ Ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Ἀμφί μιν αἰδομένοισιν, ἀρλώ τ' ἀπὸ τοῖσιν ἄμυνε.
8 Γεύσασθ' ἠδ' ἴδεθ' οἷος Ἄναξ ἀγαθὸς καὶ ἐνηής·
Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ, ὃς ἐνὶ φρεσὶ τῷδε πέποιθεν.
9 Ἄζεσθ' ὔμμες Ἄνακθ', ὅσιοι ἑοὶ οἵ νύ περ ἐστε·
Ὅττι μιν ἀζόμενοι οὐ τῶν ἐπιδευέες εἰσί.
10 Χρειὼ μὲν λιμός τε κιχάνει τέκνα λεόντων·
Οἳ γὰρ θευδέες εἰσ', οὐ βρώμης οὔτε τῶν ἄλλου
Ἐσθλοῦ δευήσοντ', οὔτε χρειὼ ἵξεται αὐτούς.
11 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν φίλα τέκνα, ἐμῆς δ' ἐπικέκλυτε φωνῆς·
Εὐσεβίην δέ τε ὔμμε φόβον τε Θεοῖο διδάξω.
12 Τίς κεν ἀνὴρ ἐθέλῃσι δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Καὶ ἔρδηται αἰῶνος, ἐάων ὄφρα τ' ἐπαύρῃ,
Ἠδ' ἀγαθὸν ζώησι βίον θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ;
13 Γλῶσσαν ἔεργ', ἵνα μή τι κακόν ποτε μυθήσαιτο,
Ἴσχε τε χείλεα σὰ, μή πως ἀπατήλια βάζοι,
Μηδέ τί τοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων.
14 Χάζεο μὲν κακοεργίης, ἀπό τ' ἴσχεο πάμπαν,
Σοὶ δ' εὐεργεσίη αἰεὶ περὶ κῆρι μελέσθω·
Εἰρήνην τ' ἀγάπαζε, καί οἱ ἕπεο αἴ κε φύγῃσιν.
15 Ἀθανάτου ὀφθαλμοὶ ἐπ' ἀνέρας εἰσὶ δικαίους,

Οὔατα

Οὔατα δ' εὐχομένων ὄπ' ἀκουέμεν αἰὲν ἑτοῖμα.
15 Ἀθανάτοιο δ' ὀπωπὴ ἐπ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἀλιτροῖς,
Τῶνδε καὶ οὔνομ' ὀλέσσαι ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ὡς μήτις μεμνέῳτο πύθοιτό τε ἐσ-περ ὀπίσσω.
17 Εὐσεβέες βοόωσιν, Ἄναξ δέ σφεων ὄπ' ἀκούει·
Πάντων ἔκ τε κακῶν ῥύεται καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
18 Ἀθάνατος σχεδόν ἐστιν ἀδάκεα θυμὸν ἔχουσιν,
Οἷς τ' ἐάγη φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὕνεχ' ἄμβλον·
Καὶ φρένα τειρομένοισι φόως πόρε, τοὺς τε σάωσε.
19 Πολλαὶ μέν τ' ἆται, καὶ πολλὰ κάκ' εἰσὶ δικαίου·
Ἀλλά μιν ἐκ πάντων ῥύεται μένος Ἀθανάτοιο.
20 Ὀστέα πάντα φύλαξε, καὶ οὐ νύ τι τῶν ποτ' ἀράχθη.
21 Ἀλλὰ κακὸν κακὸν ἄνδρα φίλης αἰῶνος ἀμέρσει,
Σχέτλιον, ὃς καὶ ἑῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλεῖται·
Τοὺς δὲ κιχήσεται ὄλεθρος, οἳ ἐχθαίρουσι δίκαιον.
22 Ἐκ δὲ κακοῦ ψυχὴν ῥύεται Θεὸς ὧν θεραπόντων·
Ἀρτεμέες δέ τε πάντες, ὅσοι τε πεποιθότες αὐτῷ,
Καὶ σόοι ἔσσονται, οὐδέ σφεας ἵξετ' ὄλεθρος.

Ψ Α Λ. λε'.

1 Δυσμενέεσσιν, Ἄναξ, μοι ἐριζόντεσσιν ἔριζε,
Ἀντίβιον μαχέσαιο μαχειομένοισιν ἔμοιγε.
2 Τοῖσι δὲ σὺ πρόμος ἐλθὲ, καὶ ἀσπίδα λάζεο χερσὶ,
Ἀσπίδα καὶ σάκος εὐρὺ, καὶ ὄρσεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
3 Ἐκ δέ τε ἔγχος ἐρυσσάμενος δηΐοισιν ἐμοῖσιν
Ἔλθοις ἀντιόων, ἵνα μὴ προτέρω ἐλάσωσι,
Μηδέ μοι ἀσσοτέρω προμόλωσιν θύουσι λύσσῃ·
Ψυχῇ ἐμῇ ὡς εἰπὲ, Φόως τεόν εἰμι καὶ ἄλκαρ.
4 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μεμασιν τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
5 Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὣς τε διασκεδάσαι σφέας ἄγγελος Ἀθανάτοιο.
6 Τοῖσιν ὁδὸς σκολιόεσσα, καὶ ἢ τις ῥεῖά κ' ὀλίσθοι,
Γίγνοιθ', ἣ περ ἴωσιν· ὁ δ' ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐπισπέρχων φεύγοντας ὄπισθε διώκοι.
7 Μαψιδίως γὰρ ἐμοὶ σφέτερον λίνον ἐξεπέτασσαν,

Λυγρὸς

Λυγρὸν, κρυπτάδιον, βόθρον δ' ὤρυξαν ἔνερθε,
Καί μοι ἀναιτίῳ ἀνδρὶ, κακῷ ἵνα πήματι κύρσω,
Ψυχῇ βόθρον ὄρυξαν ἐμῇ, καὶ ῥάψαν ὄλεθρον.
8 Τὸν μὲν ἀνωϊστὶ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνοι,
Καὶ λίνῳ, ὃ κρύβδην ἄλλοις θῆκ', αὐτὸς ἁλώη,
Ἀργαλέῳ, ὥς καί οἱ ἐπίσπαστον κακὸν εἴη.
9 Τοὔνεκα δ' Ἀθανάτῳ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει τε μάλιστα, φόως ὅ μοι αὐτὸς ἐτύχθη.
10 Καὶ τότε δὴ ξύμπαντά μευ ὀστέα ὧδ' ἐρέουσι,
Τίς σοὶ ὁμοῖος, Ἄναξ, κεχρημένον ὅς τ' ἐσάωσας
Ἀνδρὸς ἀπ' ἰφθίμου, ὃς ἕο κρείσσων τε γυίοισι,
Ἀνδρὸς ἀφ' ὑβριστέω κεχρημένον ἠδὲ πενιχρόν;
11 Ψεύδεα δ' ἀρτιώσαντες ἐμοὶ ἔπι μάρτυρες ἔσταν·
Οἵ με τά τ' οὐκ ἐνόησα μεταλλήσκον, καὶ ἔροντο,
Τῶν δέ τε νῆϊς ἐγὼ, καὶ πάμπαν ἀναίτιος ἦα.
12 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ μοι ἀεικέα μισθὸν ἔδωκαν,
Ἱέμενοι κτεῖναί με, φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσαι.
13 Ἀλλ' ἐγὼ, ὄφρα μὲν οἱ νούσῳ τεύχοντο βαρείῃ,
Σάκκον ἐπὶ χρόα θῆκα, ῥάκος δέ με εἵματα ἕσσα·
Ἐλλισάμην, καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Μάψ, ἐπεὶ οὔ σφι μέμηλε, τὰς οὐκ ἀπόναντο λιτάων,
Αἵ τ' ἐς κόλπον ἐμόν γε παλιμπετὲς ἀπονέοντο
Εἰς ἀγαθὸν περ ἐμοὶ, οὐδ' ὡς ἀνεμώλιοι ἦσαν.
14 Τοῖος ἔην, ὡς εἴ μοι φίλτατος ἦεν ἑταῖρος,
Ἠὲ κασίγνητος νούσῳ ἀρημένος αἰνῇ.
Βῆν γὰρ κατηφήσας, μελανείμων, πένθεϊ κυφὸς,
Ὡς ὅτε τ' ἀνέρι μητρὸς ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
15 Οἱ δ', ἐπεὶ ἀασάμην, μεγάλῳ ἐπὶ πήματι κύρσας,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Οἱ δ' ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν ἀτίμητοι μελανάσαι,
(Τοὺς δ' ἐγὼ οὐδ' ἔγνων, πάντων δέ τ' ἀναίτιος ἦα)
Κερτομέοντες, ἐπεσβολίης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
16 Οἷά τε πολλὰ μολοβροί, ἐπίκλοποι ἠπεροπῆες,
Κέρτομα βάζουσιν, καὶ ἐπ' ἀνδράσιν ἐψιόωνται·
Ὥς μ' ἔδακον μύθοις, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐπὶ μοὶ ὀλοοὺς ἔβρυξαν ὀδόντας.
17 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρις ἐπόψεαι, ἠδ' ἀλογήσεις;
Αὐτὴν ἐκ τε κυδοιμοῦ ἐμὸν φίλον ἔξελε θυμὸν,
Πότμου θ', ὅν μοι ῥάψαν ἀπηνέες, ἐκ τε λεόντων

Μουνογενῆ ἀγαπητὸν ἐμὴν μηλιηδέα ῥῦσαι.
18 Ἦ κεν ἐγὼ κλείω σ' ἀγορῇ ἐνὶ κυδιανείρῃ, 2
Καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω ὅθι πλεῖστος πέλε λαός.
19 Μή μοι ἐπεγχετόωνται ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως.
Μή σφισι χάρμα τ' ἔω· μήτ' εἰς ἐμὲ δενδίλλωσιν, 3
Οἵ τέ με μαψιδίως καὶ ἀναίτιον ἐχθαίρουσιν.
20 Οὐ γάρ τ' εὖ βάζουσι φιλοφροσύνῃσι νόοιο, 4
Οὔτ' εἰρήνη σφιν καταθύμιος, αὐτὰρ ἐκήλοις
Ἡσυχίοις τ' ἐπὶ γῇ ἀπατήλια μητιόωσιν.
21 Οἵ τ' ἐπί μοι στομάτεσσι κεχηνότες ὧδ' ἀγόρευον, 5
Κερτομίοις ἐπέεσσ', Αἶ, αἶ, εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν.
22 Ἦ σὺ τόδ', Ἀθάνατ', εἶδες, ἀκὴν μὴ ἧσθαι σιωπῇ· 6
Σώθεο, μηδέ τ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἄπο νόσφι λιασθῆς.
23 Ὄρσο, Θεός μου Ἄναξ τε, καὶ ἔγρεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ·
Κεῖνε δὲ νεῖκος ἐμόν, [illegible] θ' ἵστασο εἰνὶ δίκῃσι.
24 Κεῖνέ μ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ὡς εὖ περὶ οἶδα δικάζειν, 7
Εὐνομίῃσι τεῇς, μηδέ σφιν χάρμα γένωμαι.
25 Μηδ' εἴπωσι ποτὶ σφέτερον μεγαλήτορα θυμόν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ὡς ἄμμι φίλον φρεσίν, ὡς ἐτελέσθη,
Πάγχυ καθ' ἡμέτερόν γε νόον τάδε ἔργα τέτυκται· 8
Μηδ' εὔχωνθ', ὡς εἴ με καταβρόξαντες ὄλεσσαν.
26 Τοῖσιν δ' αἴσχεα πόλλ' ἀμυδὶς κάκ' ἐλέγχεά τ' εἴη,
Οἳ ὑπεροπλίῃσιν ἐμῇ χαίρουσιν ἀνίῃ·
Αἰδοῦς τε λώβης τε μέλαν νέφος ἀμφιέσαιντο, 9
Οἵ μοι ἐπεγχετόωνται ἀγηνορίῃσι νόοιο.
27 Οἱ δ' ἀλαλάξαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Οἵ μοι ἀρηγόνες εἰσὶ δίκῃ, (ἰθεῖα γάρ ἐστιν) 10
Ἠδ' ἐπίηρα φέρουσιν ἀναιτίῳ· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ περὶ πάντων αἰνετὸς εἴη, 11
Ὃ θαλίῃ θεράποντος ἑοῦ ἐπιήνδανε θυμῷ.
28 Εὐδικίην δὲ τεὴν ἐρέει ὁσίας τε θέμιστας 12
Γλῶσσά μου, ἠδὲ πανημερίη τεὸν αἶνον ἀείσει.

ΨΑΛ. λϛ'.

1 Ἡ μὲν ἀτασθάλου ἀνδρὸς ὑπερβασίη ἀλεγεινὴ
Εἶπέ μοι ἐν κραδίῃ, ἐπεὶ εὖ τόδε οἶδ' ἐνὶ θυμῷ, 1
Οἷος ὅδ', οὐδὲ Θεοῖο μεταστρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει,
Νήπιος, οὐδέ ποτ' αὐτὸν ἑὸν προπάροιθεν ἔθηκεν, 2
Οὔ τέ τι οὖν αὐτοῦ μιν ἔχει δέος, οὔτέ τις αἰδώς,

Οὐ Θεοῦ οἱ αἰδώς τις ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἔῃσι.
2 Καὶ ἅδεν οὖν ἔστ' αὐτῷ, ἰδ' ἀσκηθὴς δοκέει εἶναι,
Εἰσόκ' ἀτασθαλίην, τήν τε φρεσὶ βυσσοδομεύει,
Πᾶσιν ἀριγνώτη, στυγερή τ' ἀναφανδὸν γένηται.
3 Αἴσυλα δ' ἔπεα στόματος, δολόεντά τ' ἔασιν·
Οὐκέτι πεπνυμένως ἐθέλει, οὔτ' αἴσιμα ῥέζειν.
4 Κείμενος ἐν λεχέεσσιν ἀτάσθαλα μήδεται ἔργα·
Βῆ δ' ἀν' ὁδὸν μεμαὼς, οὐκ ἰθεῖαν περ ἐοῦσαν,
Οὔτ' ἀγαθήν· οὐδὲ στυγέει κακὸν ἐργάζεσθαι.
5 Μειλιχίη σέο, Ἄναξ, εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Καί σέο ἀληθείη ἔν τ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
6 Σὴ δὲ δικαιοσύνη ὡς οὔρεα μακρὰ τέτυκται·
Σαί τε δίκαι πολιοῖο ἁλὸς βένθεσσιν ὁμοῖαι,
Ἀγνοῖς· ἀνθρώπους σὺ Ἄναξ, θῆράς τε φυλάσσεις.
7 Ὡς ἀγαθή τε, Θεός, περιώσιον, ἠδ' ἐρίτιμος
Σὴ ἀγανοφροσύνη· τῷ καὶ μάλα φῦλ' ἀνθρώπων
Ἔλπονται σέο εἶναι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιῇ ἠνίκ' ἄρα σφέας ἀμφεκάλυψε,
Τῇ πίσυνοι ἄραρ εἰσὶ, τεθαρσήκασί τε λαοί.
8 Οἱ δ' ἐμπλήσονται θαλέων σοῦ πίονος οἴκου·
Καί σφιν ἅλις πίνειν δώσεις ποταμοῖο τεοῖο,
Αἰεὶ τερπωλῇσι μελισταγέεσσι ῥέοντος.
9 Ὠκεανὸς σὺ γάρ ἐσσι βίου, ἐκ σεῖό τε πηγὴ
Αἰῶνός τ', ἀγαθῶν τε φρείατα πάντα νάουσι,
Καὶ ποταμοὶ, ὅσσων περ γλύξεσις πάντεσσι τέτυξαι,
Ἠδὲ πατήρ· ἐν σῷ δὲ φάει φάος ὀψόμεθ' ἡμεῖς.
10 Μειλιχίης ἔτ' ὄναιντο τεῆς, οἵ κέν σ' ἐνὶ θυμῷ
Γνῶσι, καὶ εὐδικίης, οἷσιν νόος αἴσιμός ἐστι.
11 Μὴ ποσί τις βλάψαι μ' ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων·
Μηδὲ βίη χερί τε κρατερῇ μ' ὤσαιατ' ἀλιτροί.
12 Κάππεσον ἔνθ' ἄνδρες, τοῖς σχέτλια ἔργα μεμήλει·
Καὶ ἐπεὶ οὖν συφέλιχθεν, ἄμ' ἤειπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Αὖθις ἀναστῆναι, οὐδ' ἐκφυγέειν κακότητα.

ΨΑΛ. λζ'.

1 ἈΝδράσι μὴ φθονέῃς, οἷσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν·
Μηδ' ἐπὶ τοῖς κακοεργοῖσιν δύσζηλος ἔησθα,
2 Ταμνόμενοι γὰρ τοί γε τάχ' ἠΰτε χόρτος ὀλεῦνται,
Ἠδὲ μαραινόμενοι ἄφαρ ὡς τέρεν ἄνθεα ποίης,

Αὔτως τηλεθόωντα μινυνθὰ γὰρ, οὐκ ἔτι μάλα δήν.
3 Ἀθανάτῳ πίσυνός τε πέλευ, ἅμα τ' αἴσιμα ῥέζε·
Καί νύ κεν εὔκηλος γαίῃ ἔπι τ' οἰκία ναίοις,
Καί ῥ' ἐτεὸν βόσκοιο, βίος δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
4 Ἀθάνατός σοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο·
Καί κέν σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
5 Ἀθανάτῳ μάλ' ἕκηλος ἐπιβλέψαις τὰ σὰ ἔργα·
Τῷ πίσυνός τ' εἴης, ὁ δέ κεν ῥέα ἐκτελέσειεν·
Ὧν δέ σε ἵμερος εἷλ', αὐτῷ τάδε πάντα μελήσει.
6 Σὴν δὲ δικαιοσύνην ὥσπερ φάος ἀμφαδὰ θήσει,
Ὡς φάος ἠελίοιο, δίκην τέ σευ ὡς μέσον ἦμαρ.
7 Ἴσχεο δ' Ἀθάνατον σιγῇ ποτιδέγμενος αἰεί·
Μηδέ ποτ' ἐν θυμῷ τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά τις δοκέει μάκαρ ἔμμεν' ἀτάσθαλος ἀνὴρ,
Εἴ περ τ' εὖ ζώῃσιν, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.
8 Παῦε, ἔα δὲ χόλον, μηδ' ἀσπερχὲς μενέαινε·
Μὴ νεμέσα, μὴ καί οἱ ὁμῶς κακοεργοὺς ἔῃσθα.
9 Καὶ γὰρ παρέγχυ κακῶς οἱ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ὀλεῦνται·
Οἳ δὲ τοῦ Ἀθανάτῳ πίσυνοι περὶ κῆρι πέλονται,
Κτήσονται γαῖαν, δηθὰ ζωοῖσι μιγέντες.
10 Οὐ μὲν γὰρ δηναιὸς ἀλείτης, ἀλλὰ μίνυνθα
Μίμνει· εἰ οὖν νῦν ἔστιν, ἄφαρ δ' οὐκ ἔσσετ' ὀπίσσω·
Καὶ ἕδος ὃν σπουδῇ διζήμενος οὐκ ἂν ἐφεύροις.
11 Γαῖαν δὲ κτήσονται ἐνηέες ἄνδρες ἕκηλοι,
Πλούτου τ' εἰρήνης τε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ.
12 Ἀνδρὶ δικαίῳ ἀλιτρὸς ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς,
Τῷ δὲ νεμεσσηθεὶς οὐλοὺς ἔβρυξεν ὀδόντας.
13 Ἀλλ' ἐπί οἱ γελάσει ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο·
Ἔγνω γὰρ κατὰ θυμὸν, ὅ οἱ σχεδὸν αἴσιμον ἦμαρ.
14 Σπάσσαντο ξίφος ὀξὺ, βιόν τ' ἐτάνυσσαν ἀλιτροὶ,
Ἱέμενοι πτωχὸν πελάσαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Πτωχὸν λευγαλέον κεχρημένον, ἠδ' ἐναρίξαι
Ἀνέρας, οἳ βίον εὖ ἰθύνουσ', ἠδὲ κατ' αἶσαν.
15 Τῶν δέ τε φάσγανον ὀξὺ διὰ πρό τε εἴσεται αὐτῶν
Μέσσην κακκραδίην, ἅμα τ' ἀγνυμένοιο βιοῖο.
16 Ἀνέρος εὐσεβέος ζωὴ, ὀλίγη τε φίλη τε,
Κρείσσων, ἢ πολέων ἄφενος καὶ πλοῦτος ἀλιτρῶν.
17 Καὶ γὰρ δυσσεβέων σθένος ἠδὲ βραχίονες ἀνδρῶν
Πρυμνοὶ ἀραχθήσονται· Ἄναξ δέ τε ἕρμα δικαίων.
18 Ἀθάνατος δ' ἀνδρῶν ἴδεν ἤματα καὶ βίον ἔγνω,

Οἳ γὰρ

Οἵ γὰρ ἐναίσιμοί εἰσιν· ἀκήρατος ἔν σφιν ὀπίσσω
Κλῆρος ἔπι, κλῆσίς τε μάλ' ἔμπεδος ἔσσεται αἰεί.
19 Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτε τ' ἤματα λυγρὰ πέλονται,
Οὔ νύ κεν αἰσχυνθεῖεν· ἐπὴν δέ τε λιμὸς ἵκηται,
Ἔσσεθ' ἅλις σφ', ἵνα μὴ βρώμης ἐπιδευέες ὦσι.
20 Δυσσεβέες δ' ἀπολεῦνται, ἰδ' ἐχθροὶ Ἀθανάτοιο·
Ὡς δ' ὁπότε κριῶν τε καὶ ἀρνῶν πίονα δημὸν
Πῦρ δήϊον φθίνησιν ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν,
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·
Ὡς οἱ ἀποφθίμενοι κνίσση καπνός τε γίνονται.
21 Οὐκ ἀπέδωκε δάνον, ὅ,τ' ἔλαβ' ἀτάσθαλος ἀνήρ·
Ὅστις δ' αὖ ἀγαθὸς, καί κεν περιικὸς χαρίσαιτο,
Πολλοῖς πολλὰ δίδους, ἐπεί οἱ νόος ἔστ' ἐλεήμων.
22 Οἷς ὁ φίλα φρονέει ἐνὶ θυμῷ, τοίδ' ἄρα γαῖαν
Κτήσονται· οὓς δ' αὖθ' ὁ κατεύχει, τοίδ' ἀπολεῦνται.
23 Ἴχνιά τ' ἰθύνει καὶ ὁδὸν Θεὸς ἀνέρος ἐσθλοῦ·
Ὅν τε βίον φιλέει, καὶ ἑοῖς ἐπιτέρπεται ἔργοις.
24 Εἰ πέσεν, οὐκ ἀπόλωλεν· Ἄναξ γὰρ ὑπερέσχεθε χεῖρα.
25 Ἦ ποτὲ κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει,
Ἀλλ' οὐ καλλειφθέντα ποτ' ἄνδρα δίκαιον ὄπωπα,
Οὐδ' ἑὰ τέκν' ἀνὰ δῆμον, ἐπεὶ χρεὼ ἵκεν ἐδωδῆς,
Αἰτίζοντ' ἀκόλους, οὐδ', οὕνεκα λιμὸς ἀνώγει,
Πλαγχθέντ', αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ·
Οἷοί τε πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
26 Ἤματα πάντ' ἐλεεῖ, καὶ χρηΐζοντι δανείζει·
Παῖδες ἑοὶ μάκαρες, καί σφιν πολὺς ὄλβος ὀπηδεῖ.
27 Χάζεο πόλλ' ἀπάνευθε κακοῦ ἄπο, αἴσιμά τ' ἔρδε·
Σοὶ δ' ἕδος ἔμπεδον ἔσσεθ', ὃ ναίοις νωλεμὲς αἰεί.
28 Ὅττι δίκην φιλέει Θεός· οὐδέ ποθ' οὓς θεράποντας
Καλλείπει, ὁσίους, οἱ δ' ἤματα πάντα σάωθεν·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν γενεὴ προθέλυμνος ὀλεῖται.
29 Γαῖάν κεν λάχοιεν, ἰδὲ κλήσαιντο δίκαιοι,
Νωλεμὲς οἰκεῦντες· μετανάσται δ' οὔποτ' ἔσονται.
30 Ἀνέρος εὐσεβέος στόμ' ἐπιφροσύνας ἀγορεύει·
Τοῖο δ' ἀπὸ γλώσσης ῥέει εὐνομίη τε δίκη τε.
31 Θεσμὸν ἑοῖο Θεοῖο φίλον περὶ κῆρι φυλάσσει
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖς· τῷ καὶ ποσὶν οὐκ ἂν ὀλίσθοι.
32 Ὡς σκοπὸς, ἄνδρα δίκαιον ἀτάσθαλος ὀξὺ νόησεν·
Τῷδ' ἔπι καὶ λόχον εἷσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
33 Ἀλλ' οὔ πως μιν ἐπιτρέψει χείρεσσιν ἑῇσιν

Ἀθα-

Ἀθάνατος, καὶ οὔποτ' ἐάσει κύρμα γενέσθαι·
Καδδέ μιν οὐ δικάσει, ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὄρωρῃ.
34 Ἀθάνατον δ' ὑπομένων, ἑὴν ποτιδέγμενος ἰθύν·
Τοῦ δέ θ' ὁδὸν βαίνης, μηδ' ἄλλοθι σὸν πόδα θείης,
Καί σέ κεν ὑψόσ' ἀείραι, ἵνα κτήσαιό τε γαῖαν,
Δυσσεβέες τ' ἀπόλοιντο, σύ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο.
35 Εἶδον δυσσεβέα κρατερὸν θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένον ἠνορέῃ τε,
Δενδρέῳ αὐθιγενεῖ ἴκελον μάλα τηλεθόωντι.
36 Ἀλλά γε παρμέμβλωκε, καὶ αὐτίκα γίνετ' ἄφαντος,
Οὐδ' ἔτ' ἔην· σπουδῇ διζήμενος οὐ μιν ἐφεῦρον.
37 Εἰσιδ' ἀμύμονα φῶτα, δίκαιόν τ' ἄνδρα νόησον·
Ἀνδρὸς γὰρ τοιοῦδε πανόλβιός ἐστι τελευτή.
38 Οἱ δ' ἄρ ἀτάσθαλοί εἰσιν, ὁμοῦ ἀπὸ πάντες ὀλεῦνται·
Τοῖσί τ' ἀλιτροῖσιν τέλος ἔσσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
39 Εὐσεβέων δὲ σόως ἐξ Ἀθανάτοιο τέτυκται,
Ὅς σφίν τ' ἄλκαρ ἔησι κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ.
40 Καί σφιν ἀρήξει Ἄναξ, καὶ ῥύσεται· ἐκ δ' ἄρ ἀλειτέων
Ῥύσεται, ἠδὲ σαώσει, ὅτ' αὐτῷ θαρσυνοί εἰσι.

ΨΑΛ. λη'.

1 ΜΗ' μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ·
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἐν γὰρ πῆχθεν ἔμοιγε τεοὶ πτερόεντες ὀϊστοί,
Ὀξέες· ὅς τ' ἀμοτόν με βαρείῃ χειρὶ πιέζεις.
3 Ὡς σὺ μάλ' ὠδύσαο, φθινύθει μοι ἐπ' ὀστεόφι χρώς·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν
Εἵνεκ' ἐμῆς ἄτης, νούσου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
4 Καὶ γὰρ ὑπὲρ κεφαλὴν ἀλιτήματά μου βεβαῶτα,
Κύματά θ' ὡς ἐμὲ θῆκεν ὑποβρύχα· καί με βαρύνει,
Ὡς ὅτε πού τινα φῶτα πελώριον ὄβριμον ἄχθος
Τείρει βαστάζοντα, φέρειν ὃ δ' ἔτ' οὐ κε δύναιτο.
5 Τήκομαι ὠτειλῇσι καὶ ἕλκεσι μυδαλέοισι·
Σηπομένων δ' ἄρα τῶν γε κακὴ γίνετ' ἐκ χροὸς ὀδμή,
Νηπιέην δ' ἐμὴν, ἀεσιφροσύνην τ' ἀλεγεινήν.
6 Λίην δ' ἔξοχα λοξὸς γίνομαι, ὀδυνῇσί τε κυφός·
Ἑρπύζω δὲ πανημέριος τετιημένος ἦτορ,
Καί μ' ἀδινοῖο γόοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
7 Ψοιαί μου νούσοιο κακῆς πλεῖ τ' ἀμφί τε νεφροὶ

Πίμ-

Πίμπλανται, κενεῶνά τ' ἀεικέλιον λάβεν ἕλκος·
Οὐδέ τι μοι σόον ἔστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν.
8 Οὔ μοι ἔτ' ἴς· πολλῇσι ζ' ὑπέρρηγμαι ὀδύνῃσι·
Στήθεσιν ἐμβρέμεται κραδίη, κέλεται δέ με θυμὸς
Πένθεσι τειρόμενον στοναχὴν ἀλίαστον ὀρίνειν·
Καὶ σύγ' ἐμὸν σάφα οἶδας ἐέλδωρ, ὅ,τι ἑό με χρεώ·
9 Οὐδ' ἔλαθόν σε, Ἄναξ, ἐμὰ δάκρυά τε στοναχαί τε.
10 Πάλλετ' ἐμοὶ κραδίη, καὶ ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει·
Καί μ' ὀλιγοδρανέοντα βίη λίπεν, ἐκ δέ μοι αἴγλη
Ὀφθαλμῶν ἀπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
11 Τηλέφιλοι ἕταροί τε ἀφ' ἕλκεος ἔσαν ἐμοῖο·
Οἵ τέ μοι ἄρθμιοι ἦσαν, ἐμεῦ ἀπονόσφι λίασθεν,
Βὰν δέ τ' ἐμὲ προλιπόντες ὁμῶς πηοί τε ἔται τε.
12 Ἱέμενοί μοι θυμὸν ὀλέσσαι δίκτυα θῆκαν·
Οἵ μοι πῆμά τε ῥάψαν, ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον,
Ἠδὲ πανημέριοι κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
13 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτε κωφὸς ἔην, ὥς τ' εἴ νύ μοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἦν, ἔμφρον τετληότι θυμῷ·
Ὥς τ' ἀκέων καὶ ἄναυδος, ὅ,τ' οὔποτε γῆρυν ἵησι.
14 Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ὥς τ' οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς,
Ὥς τ' ἀνὴρ ἀγανός, καὶ ἤπια δήνεα εἰδώς,
Ὅς τ' οὔπω τινὰ νείκεσ' ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Οὐδέ θ' ὁμοκλήσας χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
15 Σοὶ γὰρ ἔπ' ἔλπομ', Ἄναξ· σὺ δ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀκούσεις.
16 Εἶπον γάρ, Μή πως χάρμ' ἀντιβίοισι γενοίμην·
Οἵ μοι ἐπαυχετόωνται, ἐπὴν ποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
17 Πὰρ γὰρ ἐμοὶ ἄτη, τάχα καὶ πεσέεσθαι ὀΐω·
Αἰεὶ δ' ἄλγος ἐμόν μοι ἐνωπῇ, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ.
18 Ἦ γὰρ ἀτασθαλίην μου ἀειφραδέως καταλέξω,
Ἠδέ μοι αἰνὸν ἄχος φρεσὶν ἔσσεται, οὕνεχ' ἅμαρτον.
19 Ἀλλ' ἐχθροί μου ἔτι ζωοὶ κρατεροί τε πέλονται·
Οἵ τέ μ' ἀπεχθαίροντες ἀναίτιον, οὔτι δίκῃσι,
Μαψιδίως στυγέουσιν, ἐπήβιμοι αἰὲν ἔασιν.
20 Οἳ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο ἀεικέα τῖσαν ἀμοιβήν,
Δυσμενέες μοι ἔασιν, ὅτι φρεσὶν αἴσιμα ᾔδεα·
Ὅ,ττι καὶ ἐσθλὸν ἔῃσιν, ἐμοὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
21 Μή με, Ἄναξ, κατάλειπε, Θεός μου, μηδ' ἀποχώρει
Λίην, μηδ' ἐμέθεν νοσφίζεο τηλόθι μᾶλλον.
22 Σπεῦδ' ἄγ', Ἄναξ, μοι ἀμύνειν, φάος ὅ μοι ἐστὶ καὶ ἄλκαρ.

ΨΑΛ. λθ'.

1 Ἦ Ῥ' ἐφάμην σπουδῇ πεφυλαγμένος αἰὲν ἔσεσθαι,
Μή ποθ' ἁμβλοεπὴς στρεπτὴ μου γλῶσσα γένοιτο,
Μηδέ τι μοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων·
Τῷ τε χαλινώσειν στόμα μου παρεόντος ἀλείτεω.
2 Τέτληκ' ἴσος ἀναύδῳ, ἀκὴν δέ τε ἧα σιωπῇ,
Οὐδέ τι ἐκφάσθαι ἔπος ἤθελον, οὔτ' ἀγαθόν περ·
Οὐδ' ὥς μοι λῆγε τὸ πένθος, ἀτὰρ καὶ μᾶλλον ὀρίνθη.
3 Θέρμετο δὲ κραδίη μοι ἐνὶ φρεσίν· ἕως τ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ὥρμαινον, πῦρ ἐν στήθεσσι δέδηε·
Γλῶσσα δ' ἄρ οὐκέτ' ἐπαύσατ', ἔπος δ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
4 Ὦ Ἄνα, δεῖξον ἔμοιγε ἐμὸν τέλος, ὄφρα δαείω
Ἤματά μου, τέο μέχρις ἔτι ζωοῖσι μετείω,
Εἰδέω θ', ὡς δειλή τε μινυνθάδιός τέ μοι αἰών.
5 Αἰὼν ὡς παλάμη, ὡς δάκτυλοι ἤματ' ἔασιν,
Ὡς ὀλίγον μοι τέρμα, βίοιό τε μέτρον ἔθηκας,
Οὐδέν θ' ὡσεὶ σέθεν ἀντ' αἰὼν ἐμὴ, οὐτιδανή τε·
Ἦ μάλ' ἕκαστος ἀνὴρ, εἴπερ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ζωὸς καὶ σόος ἦσιν, ἅπας λῆρός τε κόνις τε.
6 Ἦ μάλ' ἀνὴρ σκιή ἐστι, βίος τ' εἴδωλον ἀμαυρόν·
Ἦ μάλα μαψ κλονέονται ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων·
Χρήματ' ἀγείρει ἀνὴρ, οὔτ' ἔγνω τίς κεν ἐπαύρῃ.
7 Νῦν δὲ τίς, Ἀθάνατ', ἐλπὶς ἐμή; τέῳ αὖτε πέποιθα;
Ἦ ῥα σύ γ' ἐλπὶς ἐμὴ μόνος ἔπλεο, σοί τε πέποιθα.
8 Ῥῦσαι, καί με σάωσον ἐμῶν ἀπὸ ἀτασθαλιάων
Πασέων· μηδέ μ' ἔα λώβην καὶ ἐλέγχεά τ' εἶναι
Ἀνέρι νηπυτίῳ, νόον ὅς τ' ἀποφώλιός ἐστι.
9 Σιγῇ ἀτρέμας ἦν, ἀκέων θ', ὅτι αὐτὸς ἔρεξας.
10 Ἴσχεο σὴν μάστιγα ἐμεῦ ἄπο, παῦε δὲ ῥάβδον·
Ἐκ μ' ἔλιπε ψυχὴ, ὀλιγηπελίην τ' ἔχε θυμόν,
Τόσσον ἔγωγε τεῇ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
11 Εἵνεκ' ἀτασθαλίης ὅτε σὺ βροτὸν ἄνδρα χαλέπτεις,
Δεινὸν ἐπιπλήσσων, χάριν οἱ ἀπὸ πάγχυ μαραίνεις,
Καὶ κάλλος, κατὰ δὲ χρόα τήκεις σητὶ ἐοικώς,
Ὅς τε καὶ εἵματ' ἔδῃ· ματίη δ' ἄρα φῦλ' ἀνθρώπων.
12 Σιώθεο, καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ὄπα λισσομένοιο,
Κλῦθί μου εὐχωλῆς, ὅς σοί τε γέγωνα βοήσας·
Σιγῇ μήτε παρέλθ' ἐμὰ δάκρυα, ὅς γέ τοι εἰμὶ

Ξεῖνος

Ξεῖνός τ' ἀλλοδαπός τε μινυνθάδιός τ' ἐπὶ γαίῃ,
Ὡς πατέρες μου ἅπαντες, ὅσοι πρό τ' ἐμεῖο γένοντο.
13 Ἴσχεο, καί με ἔα, ἵνα μοι ὀλίγον περ ἔῃσιν
Ἀμπνεῦσαί τε πόνοιο, καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγεῖραι,
Πρίν με μολεῖν, καὶ μή που ἔτι ζωοῖσι μετεῖναι.

ΨΑΛ. μ'.

1 Ἔτλην μὲν καὶ ἔμεινα Θεὸν ποτιδέγμενος ἔμπης·
Ὃς δέ τ' ἐπεγνάμφθη, καί μου βοόωντος ἄκουσε.
2 Καί με σμερδαλέοιο ἀνήγαγεν ἐκ τε βερέθρου,
Πηλοῦ τ' ἐκ μαροῦ, ἐξ ἰλύος τε βαθείης·
Πέζην ἐπ' ἀσφαλέως ἐμά τ' ἴχνια θῆκε πόδας τε.
3 Ὅς τε νέην ὑπ' ἐμοὶ ἔθετ' ἠδ' ἔντυνεν ἀοιδήν,
Ὥς μιν ἀνὰ στόμ' ἔχων Θεοῦ ἀμοῦ αἶνον ἀείσω·
Πολλοί κεν τόδ' ὁρῷεν, ἰδὲ δειμεοίατο θυμῷ,
Καί νύ κεν Ἀθανάτῳ πίσυνοί μετόπισθε γένοιντο.
4 Τρὶς μάκαρ ἔσσετ' ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅς θ' ἑὸν ἄλκαρ
Θῆκε καὶ ἐλπωρὴν ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Οὔτ' ἄρ ὑπερφιάλων, οὔτε ψευδέων ἀλεγίζει.
5 Πολλὰ μέν εἰσιν, Ἄναξ ὁ Θεός μου, θέσκελα ἔργα,
Μέρμερα, ὅσσα τ' ἔρεξας, ἄγη δ' ἔχεν εἰσορόωντας·
Πολλὰ δ' ἔασιν ἐς ἄμμε τεοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Οὔ κέ τις ἐξείης ποτέ τοι τάδε πεμπάσσαιτο·
Πάντα μάλ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν·
Μᾶλλόν τις καὶ κύματ' ἀριθμήσειε θαλάσσης,
Οὕνεκα μυρία εἰσίν, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.
6 Οὔτε θυηλή σοι καταθύμιος, οὔθ' ἑκατόμβη·
Οὔατά μοι τετρήνας ἀνοίξας τ', ὄφρα πίθωμαι·
Ἱερὰ δὲ καλ' ἵνα τοι κατὰ πίονα μηρία κήῃ
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, οὐκ ᾔτεες οὐδ' ἐπέτελλες,
Οὐδὲ φίλ' ἱερά, τοῖς σε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι,
Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
7 Καὶ τότ' ἔφην, Ἰδὲ ἔρχομ', ἐμεῦ περὶ θέσφατα ταῦτα
Γεγράφατ' ἐν πίνακι πτυκτῷ δέλτῳ τε παλαιῇ·
8 Ἔρδων ὡς ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τέρπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου· ἐμοὶ δ' ἐνὶ θεσμὸς ἀγηρὸς
Νηδυίοισι τεὸς, καί μιν περὶ κῆρι φυλάσσω.
9 Ἐξήγγειλα δίκην μεγάλῳ ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·

Οὐδ' ἄρ ἔχον σιγῇ, ὡς εὖ σύ καὶ, Ἀθάνατ', ἔγνως.
10 Οὐδὲ δικαιοσύνην σὴν ἐνὶ φρεσὶν ἐντὸς ἔκευθον,
Αὐτὰρ ἀληθείην καὶ ἀρωγήν σὴν κατέλεξα·
Οὐδέ τι σιγῇ εἶχον ἐνηείην ἐρατεινὴν
Μειλιχίην τε τεήν, οὐδ' ὡς σοι πιστὰ πέλονται,
Ὡς σύ τ' ἀληθὴς εἶς· μέσσῃ τὰ δὲ πάντα πίφαυσκον
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, ὅθι τε πλεῖστος πέλε λαός.
11 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, καὶ μὴ σὸν ἀπ' οἶκτον ἔρυκε
Νόσφιν ἐμεῖο· τεὴ δὲ φιλοφροσύνη με σαώσαι,
Σὴ δέ τ' ἀληθείη με φυλάξαι νωλεμὲς αἰεί.
12 Πάντη γὰρ περί μ' ἄται ἐκυκλώσαντο βαρεῖαι,
Μυρίαι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Μάρψασαί μ' εἶχόν μου ἀμπλάδες, οὐδ' ἔτι μοι ἦν
Δέρκεσθαι, πόσσον μ' αὐτέων νέφος ἀμφεκάλυψεν,
Ὅσσαι γε τρίχες οὐδὲ καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Τῷ μ' ἔλιπε κραδίη, ὀλιγηπελίη τ' ἔχε θυμόν.
13 Σοὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥῦσθαί με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
14 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Ἄυτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
15 Καί κεν ἀποῤῥαισθέντες ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλὰ,
Οἵ μοι ἐπεγγελόωνται, Αἶ, αἶ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
16 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερποίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῇ
Συνεχές, Ὑψούσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
17 Αὐτὰρ ἐμεῖο Ἄναξ πτωχοῖο περ ἠδὲ πενιχροῦ
Κήδεται· ἄλκαρ ἔμοιγε σὺ καὶ ἐπιτάῤῥοθός ἐσσι·
Μή μοι δηθύνησθα, Θεός μου, αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

ΨΑΛ. μα'.

1 Ὄλβιος, ὃς πτωχοῦ ὄθεται φρεσὶν ἠδ' ἀλεγίζει·
Ἀθάνατός μιν ῥύσεται οἰζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἀθάνατός μιν δηθὰ μετὰ ζωοῖσι φυλάξει
Ἀρτεμέ', ὡς ἐπὶ γῇ μάκαρ ἦσι καὶ ὀλβιοδαίμων·
Οὐδέ θ' ἑ δυσμενέεσσιν ἐάσει κύρμα γενέσθαι.

3 Εἰ δέ ποτ' ἐν λέκτρῳ κεῖται χαμὲπ' ἄλγεα πάσχων,
'Αθάνατος δ' ἄρα οἱ γε βίον καὶ κάρτος ἐνήσει·
Πᾶν δ' οἱ πορσυνέεις λέχος, τὸν μὲν νοῦσος ἔχησιν.
4 Εἶπον, Ἄναξ μ' ἐλέαιρε, φίλον δέ μοι ἦτορ ἄκεσσαι,
Ψυχήν τ' ἴησαι, ὅττι σοι ἀλιτήμενός εἰμι.
5 Πολλά με λωβήσαντο, κακὰς δὲ τὴν γε δὰν ἐπαρὰς
Δυσμενέες, Πότε οἱ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεθ', ἐὸν δέ τε πάμπαν ἀπὸ χθονὸς οὔνομ' ὀλεῖται;
6 Τῶν δ' εἴ τις μ' ἰδέειν ἔλθῃ, ἀνεμώλια βάζει·
Μαψ δέ τέ μοι μύθοισι χαριζόμενος μειλιχίοισιν,
'Εσθλὰ μὲν ἀγγέλλει, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Καὶ ὅταν ἔνδον ἐκβῇ, λέγει ὅτε εἶσι θύραζε.
7 Πάντες ἐμ' ἐχθαίροντες ἐμοὶ ἔπι μῆτιν ὕφαινον,
Ἄγχι δ' ἔχον κεφαλὰς, ἵνα μὴ πεύθοιατ' οἱ ἄλλοι·
Καὶ κατ' ἐμεῖο δόλους ῥάψαν, καὶ πῆμα κακοῖο.
8 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Τοῦτον ἔχεται λώβη τε κακὴ, καὶ νοῦσος ἀεικής·
Νῦν δ' ὅτε πήματι κύρσε, καὶ ἤριπε, μηκέτ' ἀναστῇ.
9 Καὶ φίλος, ᾧ τε πέποιθ', ὅ, τε πιστότατος δὲ ἄρ' ἦν,
Ὅς μοι ὑπωρόφιος, καὶ ἐμῆς ἐξέμμορε δαιτὸς,
'Αλλ' ὕβριν εἴκων ὄγε μοι λὰξ ἔνθορεν ἔμπης.
10 Αὐτὰρ, Ἄναξ, ἵληθ', ἐλέαιρέ τε, καί μ' ἀνέγειρε,
Ὡς σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάσσω, οἷά μ' ἔρεξαν.
11 Οἶδ' ὅ μοι ἤπιός ἐσσι, φίλα φρονέεις τ' ἐνὶ θυμῷ,
'Εχθρὸς ὅτ' οὐ μοι ἐπευχετ' ἀγηνορέῃσι νόοιο.
12 Ἕρμα δίκης σύ μοι εἶς, καὶ ἀναίτιον ὄντα φυλάσσεις
'Εν πάντεσσι πόνοις, σοὶ ἐνωπῇ τ' αἰὲν ἔθηκας.
13 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ Θεὸς Ἰσραήλου
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀεί· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

ΨΑΛ. μβ'.

1 ὩΣ ὅτε καρχαλέη ἔλαφος ποταμοῖο ῥοάων
Πολλὸν ἱμειρομένη πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Πιδακιώσσα μέμυκε, τεῒν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει·
Ὡς σεῦ ἱμείρομ' ἔγωγε, Θεὸς, σέ τε πολλὰ ποθεῦντι
Πιδακιόων μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μέμυκε.
2 Ψυχή μευ δίψησε Θεὸν, Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Ἄντα Θεοῦ πότε μοι ἔσετ' ἐλθέμεν ἠδὲ φανῆναι;
3 Ἤματά μοι νύκτας τε τὰ δάκρυα ἐστὶν ἐδωδή·

Ὄφρα με κερτομίοισιν ἀνειρόμενοι προσέειπον
Συνεχὲς, Εἶδ' ἄγε νῦν λέγε ποῦ ἄρα σὸς Θεός ἐστιν;
4 Ταῦθ' ὡς οὖν ἐνόησα μετὰ φρεσὶν, ἃ πρὶν ἐτύχθη
Μυρομένῳ κραδίη μοι ἐνὶ στήθεσσι τέτηκε
Πένθεϊ τειρομένη, πάλαι ὡς ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
Ἤϊα, τοῖσι δὲ πομπὸς ἔην ἐπὶ δῶμα Θεοῖο,
Κεῖσε δ' ἄγον, λιγυρῇ μιν ἅμα κλείοντας ἀοιδῇ,
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, οἷς δήμιος ἦεν ἑορτή.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἐπικλείω μιν ἐῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς.
6 Θυμὸς ἔμοιγε, Θεός μου, ἐνὶ στήθεσσι ταράχθη·
Τοὔνεκά σου μεμνήσομ' Ἰορδανίης ἀπὸ γαίης,
Ἔκ θ' Ἑρμωνιτέων, ὄρεός τ' ἀπὸ Μιζαείοιο.
7 Καὶ ποταμὸς ποταμὸν καλέει, καὶ βένθεϊ βένθος
Ἠπύει· ἄμφω ὁμοῦ συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
Ὄφρ' ὀχετοὶ αὐλοί τε τεοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν
Ἐκ νεφέων· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ὕδατά σου καὶ κύματ' ἐμοὶ ἐπὶ πάντα βέβηκεν.
8 Ἀλλὰ κατ' ἦμαρ ἔμοιγε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Ἐσθλὰ διδώσει Ἄναξ· ἀνὰ νύκτα δὲ καί μιν ἀείσω,
Ἠδέ οἱ εὔξομ', ὃ καὶ Θεός ἐστιν ἐμοῖο βίοιο.
9 Νῦν ἐρέω δὲ Θεῷ, Σύ μοι ὁ κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Τίφθ' οὕτω φρεσὶ σῇσι λησασμὸς ἔπλευ ἐμεῖο;
Τίπτ' ἀχέων ἑρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
10 Ὡς δ' ὅτε τις ξίφος ὀξὺ δι' ὀστέα φωτὸς ἐλάσσῃ,
Τοῖαι ἐπεσβολίαι εἰσ' ἀνδρῶν δυσμενεόντων,
Ὄφρα με κερτομέουσιν ὀνειδίοις ἐπέεσσι,
Συνεχὲς εἰρόμενοι, Ποῦ νῦν ἄρα σὸς Θεός ἐστι;
11 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἐπικλείω μιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μου Θεός ἐστι.

Ψ Α Λ. μγ'.

1 Κρῖνε, Θεός, νεῖκός μευ, ἄρηγέ μοι εἰνὶ θέμισι·
Παρστὰς εἰνὶ δίκῃσιν ἐμοὶ ἀπὸ ὕβριν ἄμυνε
Ἔθνεος οὐλομένοιο, ὅ,τ' οὐ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη·
Ῥῦσαί μ' ἐκ δολίου καὶ ἀτασθάλου ἀνέρος ὁρμῆς.
2 Σὺ κράτεος γὰρ ἐμοῦ Θεὸς ἔπλεο, τίπτε μ' ἀπῶσας;
Τίπτ' ἀχέων ἑρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
3 Πέμπε φάος σὸν ἀληθείην θ', ὁδὸν ἡγεμονεύειν,
Καὶ πομποὺς ἔμμεναί μοι ἀπήμονας, ὄφρα μ' ἄγοιεν
Εἰς ἱρὸν σὸν ὄρος, σά τε δώματα ἀ[illegible]θηλα αἰεί.
4 Εἶμι τότ' ἀσπασίως Θεοῦ ἐς περικαλλέα βωμόν,
Πρὸς Θεὸν, ὅς μοι χάρμα, καὶ αἴτιος ἔπλετο πάσης
Γηθοσύνης, καὶ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνει·
Καὶ φόρμιγγι λιγείῃ, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω,
Καί σε, Θεός, μέλψω, ὅς τ' ἔξοχά μευ Θεός ἐστι.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἐπικλείω μιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μευ Θεός ἐστι.

Ψ Α Λ. μδ'.

1 Σεῖο, Θεός, τὸ πάροιθεν ἀκούσαμεν οὔασι φήμην,
Ἄλλοθι τε κλέος εὐρὺ καὶ ἐκ πατέρων πυθόμεσθα,
Οἷα σὺ μέρμερ' ἔρεξας, ὅτε ζώεσκον ἐκεῖνοι,
Καὶ προτέρῃς γενεῇσι, πρὶν οἱ σφάρεν ἤδ' ἐγένοντο.
2 Οἷον καὶ τόδε ἔργον ἔην μέγα τε κρατερόν τε,
Εὖτ' ἐξ ἔθνε' ἔλασσας, ἐνὶ χθονὶ τοὺς τ' ἐφύτευσας
Χειρὶ τεῇ, λαοὺς δ' ἐκάκωσας καὶ συνέλιξας.
3 Οὐ γὰρ γαῖαν ἔχον ξίφεϊ σφῷ οὐδὲ βίηφι,
Οὐδ' αὐτοὺς σφετέροιο σάωσε βραχίονος ἀλκή·
Δεξιτερὴ ἀλλὰ τεή, σόν τε κράτος ἠδὲ βραχίων,
Σόν τε φάος γλυκερὸν, καὶ μειδιόωντα πρόσωπα,
Ὅττι σφέας ἐφίλεις, καίτοι κεχαρισμένοι ἦσαν.
4 Ἦ ῥα, Θεός, σύ γέ μοι βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐσσι·
Νίκην ἠδὲ φόως Ἰακωβιάδῃσιν ὄπαζε.
5 Δυσμενέας διὰ σεῦ κεραΐζομεν, ἀντιβίους τε

Οὐνό-

Οὐνόματος διὰ σοῖο ποδῶν ὑπένερθε πατέομεν.
6 Οὐ γὰρ ἐγὼ τόξῳ πίσυνος· ξίφος οὔ με σαώσει.
7 Ἀλλὰ σὺ δυσμενέων ἐξ ἀνδρῶν ἄμμε σάωσας,
Ἠδ' ἡμέ' οἳ ἐχθαίρουσιν κακὸν αἶσχος ἔχευας.
8 Ἄλληκτον Θεὸς ἄμμι τέτυκται χάρμα καὶ εὖχος,
Τῷ δέ τε κυδιόωντες ἀγαλλόμεθα πρόπαν ἦμαρ·
Αἰνέομεν δὲ τεὸν κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
9 Ἀλλά γ' ἀπώσαο νῦν, καὶ ἐλεγχέας ἄμμε τίθηθα·
Εἰ πόλεμόνδε τ' ἴασ' ἁμοὶ στρατοί, οὐ σφιν ὁμαρτεῖς,
Οὐδ' ἐπιτάρροθός ἐσσι μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ.
10 Ἄμμε πρὸ ἀντιβίων φύγαδε τρωπᾶσθαι ἐφῆκας,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι θ' ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
11 Ὡς δ' οἶας βρώμην ἡμέας ἄνδρεσσιν ἔθηκας,
Οἳ δ' ἡμέων κρέα δάπτουσιν· διὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἡμέας ἐσκέδασας λαοῖσιν ἐν ἀλλοδαποῖσι.
12 Λαὸν σὸν ὡσεί περ ἀτιμήτους μετανάστας
Πρηνὰς, οὐ πιδανούς τε, ἀεικέλιον λάβες ὦνον,
Νήποινόν τ' ἐάσας, ὅθεν οὐ νύ κεν ἄξιον ἄλφοις:
13 Γείτοσι μὲν λώβην κάκ' ἐλέγχεά τ' ἄμμε τίθηθα,
Αἶσχος ἄθυρμά τε πᾶσιν, ὅσοι περιναιετάουσι.
14 Λώβην τ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ ἔθνεσι μῶμον ἔθηκας,
Καὶ συγγελῶν λαοῖσιν ἀοιδήν· τοὶ δ' ἄρ ἐφ' ἡμῖν
Κίνησάν τε κάρη, καὶ ὀνείδεα μυθήσαντο.
15 Αἰεί μοι προπάροιθεν ἐλέγχειη καὶ ὄνειδος·
Αἰδὼς ἀμφὶ πρόσωπα κατηφείη τε κάλυψε.
16 Λωβητῆρα δ' οὐλόμενον καὶ ἐπεσβόλον ἄνδρα,
Ὃς βλάπτει μύθοισι, φιλεῖ δέ τ' ὀνείδεα βάζειν·
Καὶ διὰ δυσμενέα στυγερὸν, κρατερόν τ' ὀλετῆρα,
Τοῦ ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκε.
17 Πάντα τάδ' ἄμμι γένονται, ὅμως σέθεν οὐ λαθόμεσθα·
Οὐδέ σοι ὅρκια πιστ' ἐψευσάμεθ' ἀφραδίῃσιν.
18 Οὐδέ τι τ' ἄψορρος κραδίη ἀπὸ σεῖο λιάσθη·
Οὐδὲ πόδες κλίναντο παρὲξ ὁδοῦ, ἣν ἐπιτέλλεις.
19 Εἴ γε σὺ ἄμμε τ' ἄραξας, ἰδὲ πληγῇσι δάμασσας
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' ἄγρια φῦλα δρακόντων
Ναίουσιν· νεφέλῃ δέ τ' ὀϊζύος ἀμφεκάλυψας,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, σκιῇ ὡς θανάτοιο μελαίνῃ.
20 Ἡμετέροιο Θεοῖο εἰ οὐνόματος λαθόμεσθα,
Καὶ θεῷ ἀλλοδαπῷ ποτε χεῖρας ὀρέξαμεν ἀμάς·
21 Οὐ νύ κεν εἰρύσαιτο Θεὸς τόδε, ῥεῖά τ' ἐφεύροι;

Ἀνδρε-

Ἀνδρομέου ὁ γὰρ οἶδε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ.
22 Σεῦ δ' ἕνεκ' ὀλλύμενοι περίπαν ἦμαρ κλεινόμενοί τε
Ἀνδράσιν ὠμηστῆσιν ἐλώρια νῦν πελόμεσθα,
Ἀργεννῆς ὀΐεσσιν ἐοικότες, ἅς τ' ἐπὶ δαῖτα
Σφάζουσ' ἄνθρωποι, ἢ γὰρ δίκη ἔπλετο μήλων.
23 Ἔγρεο, τίπτ' εὕδεις; τί δ', Ἄναξ, τόσον ὕπνον ἀωτεῖς;
Ὄρσεο, μηδ' ἡμέας γε σὺ ἀπῶσον νωλεμὲς αἰεί.
24 Τίπτ' ἄρ' ἀφ' ἡμείων τρέπεις ὄμματα; τίπτε σε λήθη
Αἱρεῖ ἡμετέρης τε δύης, καὶ ὀϊζύος αἰνῆς;
25 Ψυχὴ γάρ τε πεσοῦσα χαμαὶ κονίῃσιν ἐμίχθη,
Γαστὴρ θ' ἡμετέρη χθονὶ πίλναται ἠδ' ἐπιπήγει.
26 Ὄρσο, καὶ ἄμμιν ἄρηγε, λῦ' ἡμέας σοῦ ἕνεκ' οἴκτου.

ΨΑΛ. με'.

1 Ἦ Μοι καλὸν ἔπος κραδίη ἀναβάλλεται, ἐντὸς
Ἐν φρεσὶ πορφύρουσα· καὶ οἷα περὶ ἐς Βασιλῆα
Ἐν θυμῷ ποίησα, διΐξομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·
Γλῶσσά με ὦκα θέει, στύλῳ ἴδμονος ἀνδρὸς ὁμοίη,
Ὅς τ' εὖ ἐν πίνακι γράψαι μάθε χειρὶ ταχείῃ.
2 Κάλλει καὶ χαρίτεσσι κέκασσαι φῦλ' ἀνθρώπων,
Πολλή τοι χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν,
Ἥ τε περιπροχυθεῖσα τεοῖς χείλεσσιν ἐρίζει·
Τῷ τε Θεός σοι δῶκε μακαρτάτον ἔμμεναι αἰεί.
3 Ζῶσαι σὺ ξίφος ὀξὺ, Τεισάλκιμε, σῷ περὶ μηρῷ,
Ἀμφιέσας σὸν κῦδος ἀειπρεπὲς ἀγλαΐην τε.
4 Σῆς τιμῆς ἀπόναιο· σέβας τ' ἔχοι εἰσορόωντας,
Οἶος ἔλαθα· σὺ δὲ προτέρω ἄγε κύδεϊ γαίων,
Ἵνεκ' ἀληθείης, οἷόν τε μῦθον ἔειπες,
Εἵνεκ' ἐνηείης τε καὶ εὐδικίης τεθαλυίης·
Δεινὰ δὲ δεξιτερή σ' ἔκπαγλά τε ἔργα διδάξει.
5 Σοὶ δὲ μάλ' ὀξέες εἰσὶ τανυγλώχινες ὀϊστοὶ,
Πῆξαι ἐνὶ κραδίῃ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλῆος·
Καί νύ κε πίπτοιεν λαοὶ ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι.
6 Σεῖο, Θεὸς, ἤματα πάντα μένει θρόνος ἔμπεδος αἰεί·
Σκῆπτρόν τ' εὐνομίης σκῆπτρον τεὸν, ᾧ ῥά τε πάντων
Κοιρανέεις, κρατέεις τε· δίκη δέ τοι αἰὲν ὀπηδεῖ.
7 Εὐδικίην φιλέεις σύ, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων,
Ἐχθραί σοι δὲ πέλονται ἀτασθαλίη τε καὶ ὕβρεις·
Τῷ σὲ Θεὸς, ὁ Θεός σου, ἑταίρων σοῦ πέρι πάντων

8 Ἔξοχα, πλησίων καὶ εὔφρονι χρῖσεν ἐλαίῳ.
Σμύρνης ἀμβροσίης, ἀλόης, κασίης τ' ἐρατεινῆς
Πάντα μάλ' εἵματά σου ὀδμὴν ἡδεῖαν ἱεῖσιν,
Ἐκ μεγάρων πύκα ποιητῶν πεισοῦ ἐλέφαντος,
Κηλῶν, τοῖσί τε σὺ φρένα τέρπεαι ἔνδον ἰανθείς.
9 Κεδναί τοι πάρα πολλαὶ ἀγακλειταί τε γυναῖκες,
Πότνιαι, ἐν δ' ἄρα τῇσιν Ἀνάκτων εἰσὶ θύγατρες·
Σοὶ δ' ἐπὶ δεξιτερῆφι παρείσατο ἡ Βασίλεια,
Χρύσεα εἵματ' ἔχουσα, τετυγμένα ὀβρύζοιο.
10 Κλῦθι, φίλη θύγατερ, καὶ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο μῦθον,
Ἠδ' ἐμέθεν ξυνίεις οὔατα· τεῆς ἐπιλήθεο γαίης,
Καὶ δήμου, μή σοι μελέτω πατρώϊος οἶκος.
11 Καὶ τότε κεν Βασιλῆα τεῆς γλυκὺς ἵμερος αἱρῇ
Ἀγλαΐης· ὃ γάρ ἐστιν Ἄναξ τεὸς, ἅζεο δ' αὐτόν.
12 Δῶρόν τοι λαός τε φιληρέτμοιο Τύροιο
Δώσει, ἱερὰ φέρων· ἱκέται δέ τοι ἔμμεναι ἄντην
Εὔξονται, ἀφνειότατοι οἵ τ' εἰσ' ἐνὶ δήμῳ.
13 Καλὴ ἐντὸς ἅπασα πέλει θυγάτηρ Βασιλῆος·
Εἵματα δ' οἱ χρυσῷ πολυδαιδάλῳ εὖ ἤσκηται.
14 Καί κεν πρὸς Βασιλῆα, περὶ χροῒ λειριόεντι
Ποικίλον ἑσσαμένη ἑανὸν πολύκεστον, ἄγοιτο·
Τῇ θ' ἅμα παρθένοι ἁγναὶ, ὀπάονες αἵ οἱ ἕπονται,
Πρὸς σὲ, Ἄναξ, κεν ἄγοιαθ', αἵ οἱ φίλαι εἰσὶν ἑταῖραι.
15 Αἳ ἐπεὶ οὖν κεν ἄγοιατ' ἐυφροσύνῃσι νόοιο,
Ἐς θάλαμόν δὲ τ' ἴασι, δόμον βασιλήϊον εἴσω.
16 Ἀντὶ δὲ τῶν πατέρων παῖδές τοι ὄπισθεν ἔσονται
Τηλύγετοι, τοὺς πάντη ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης
Θείης κεν λαῶν ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας.
17 Πάσῃσιν γενεῇσι τεὸν κλυτὸν οὔνομα θήσω,
Μνημοσύνην θ', ἵνα τ' ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Τῷ τ' αἰνήσουσιν λαοί σε διαμπερὲς αἰεί.

ΨΑΛ. μς'.

1 ΘΑ'ρσος καὶ μένος ἄμμι πέλει Θεὺς, ᾧ τ' ἐπεπείθμεν·
Πὰρ δέ τε ἄλκαρ ἑτοῖμον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἡμέας οὖν τρόμος οὔ κεν ἕλοι φρένας, οὐδέ τι τάρβος,
Εἰ καὶ ἑοῖς ποτε γαῖα ὑποτρομέοιτο θεμέθλοις,
Κινυμένη, μέσσην πέσοι οὔρεά τ' εἰς ἅλα δῖαν.
3 Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

Δεινὸν

Δεινὸν παφλάζοι, σμαραγοῖ δέ τε πόντος ἀπείρων·
Οἴδματι δ' ὡς θύοντος ἀγαρρόου ὠκεανοῖο,
Καὶ βίῃ ὑψηλῶν ὀρέων τρομέοιτο κάρηνα.
4 Ἔστι δέ τις ποταμὸς καλλίρροος, οὗ τε ῥέεθρα
Συνεχὲς ἄρδοντα πόλιν εὐφραίνουσι Θεοῖο,
Κλειὴν τὴν κλισίην, ἕδος ἱερὸν Ὑψιμέδοντος.
5 Ἥ τ', ἐπεὶ οὖν Θεός οἱ ἔνι μέσσῃ οἰκία ναίει,
Στήσεται ἀσφαλέως, μενέει δὲ τὴν ἔμπεδον αἰεί·
Ἦ ῥά οἱ ἄγχι Θεός, καὶ περὶ μάλ' ἔσσετ' ἀμύντωρ.
6 Μαίνοντ' ἐκπάγλως, κλονέοντό τε ἔθνεα λαῶν,
Καὶ χῶραι· ὁ δ' ἧκεν ἑὴν ὄπα, τήκετο δὲ χθών.
7 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιῶν ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄρρηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.
8 Δεῦτ' ἄγετ' εἰσοράασθε περικλυτὰ ἔργα Θεοῖο,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
9 Ὃς πολέμους κατέπαυσεν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τόξον ἔαξε, κολὸν θῆκεν δολιχόσκιον ἔγχος·
Ἅρματα κολλήεντα κατέφλεξεν πυρὶ κηλέῳ.
10 Σχέσθε, καὶ εὖ πόδε ἴστε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οὕνεκ' ἔγωγε Θεός, καὶ ὑπέρτερον εὖχος ἔμοιγε
Ἔθνεα δώσουσιν, καὶ ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν
Ὕψιστός τ' ἔσομαι, ὕπατός τ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
11 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιῶν ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄρρηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.

ΨΑΛ. μζ'.

1 ΧΕρσὶν συμπλαταγήσαθ' ὁμοῦ πάντ' ἔθνεα φωτῶν·
Φωνῇ ἀγαλλόμενοι τε Θεῷ ἀλαλάξατε λαοί.
2 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ὕπατος, δεινός τε τέτυκται,
Αἰδοῖός τε, μέγας Βασιλεὺς ἐπὶ γαῖαν ἅπασαν.
3 Λαοὺς πάμπαν ἐλέσσει ὑφ' ἡμῖν ἶφι δαμάσσας·
Ἔθνεά τε συνοχίξει ὑφ' ἡμετέροισι πόδεσσι.
4 Κλῆρον λεξάμενος μάλ' ἀειπρεπέ' ἄμμι δίδωσι,
Κῦδος Ἰακώβοιο ὑπείροχον, ὅν τ' ἐφίλησεν.
5 Ἂν δ' ἔστη ἀνέβη τε Θεὸς μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Κυδιόων, εἰς ὕψος, ἀείζηλη δέ τε φωνῇ,
Σάλπιγγός τ' ἐνοπῇ ἱρὸν μῦθος Ἀθανάτοιο.
6 Δεῦτε Θεὸν λιγυρῇσιν ἀείδετ', ἀείδετε μολπῇς·
Ἡμέτερον μολπῇσιν ἀείδετ', ἀείδετ' Ἄνακτα.

7 Παμβασιλεὺς γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς χθονὸς εὐρυοδείης·
Τῷ καί μιν μολπῇσιν ἀείδετε πευκαλίμῃσιν.
8 Ἐθνέων κοίρανός ἐστι Θεός, ὁ δὲ πᾶσιν ἀνάσσει,
Ἥμενος εἰνὶ θρόνῳ, ὅθι οἱ ἕδος ἱρόν ἐστι.
9 Σὺν δ' ἦλθον λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Πάντες ὁμηγερέες λαῷ Θεοῦ Ἀβραμιδάων·
Ὅττι Θεοῦ ἐνὶ χέρσ' εἰσί τε καὶ ἕρκεα γαίης·
Ὅς τε μάλ' ὑψόσ' ἀέρθη, ὑπέρτατα δώματα ναίων.

ΨΑΛ. μη'.

1 Ἀθάνατος μέγας ἐστί, καὶ αἰνετὸς ἔξοχα πάντων,
Ἀμ-πόλιν ἡμετέρου Θεοῦ, ἠδ' ὄρος ἱρὸν αὐτοῦ.
2 Κάλλεϊ καὶ χάρισι στιλβόμενος αἰπὺ Σιῶνος,
Ὡς εὐδείελόν ἐστ', εὖ κεῖται καὶ πέρι πάντων,
Τοὔνεκα καὶ πάσης μέγα κῦδος ἄγαλμά τε γαίης·
Ἔνθα δὲ πρὸς βορέην τετραμμένον ἐξεφαάνθη
Τοῦ μεγάλου Βασιλῆος ἀγακλυτὸν ἱερὸν ἄστυ.
3 Τοῦδε καὶ ἐν πύργοισιν ἀείγνωτος Θεός ἐστιν,
Οἷόν τ' ἀσφαλὲς ἕρμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔησιν.
4 Ἤγερθεν γὰρ ἄνακτες, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο·
Βὰν δ' ἰέναι μεμαῶτες ἀολλέες, ἠδὲ παρῆλθον.
5 Ὡς ἴδον, ὡς θάμβησαν, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν·
Ταρβοσύνη δέ τ' ἄφαρ φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
6 Ῥίγησαν δ' ἔκπαγλα τεθηπότες, ἦ μάλ' ἄρα σφέας
Εἷλε φόβος τ', ὀδύνη τε φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
Ὡς ὅπου ὠδίνουσαν ἔχῃ ἄχος ὀξὺ γυναῖκα.
7 Ὥς θ' ὅτε καρτερὸς εὖρος ἐρεμνῇ λαίλαπι θύων,
Ὀρνύμενος σὰ ἔκηπ νέας κατέαξε Κιλίσσας.
8 Εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν, ὃ καὶ τὸ πρὶν πυθόμεσθα,
Ἐν πόλει Ἀθανάτοιο (ὅ, τε στρατιῇσιν ἀνάσσει
Πάσῃσ' ἐν πολέμῳ) πόλει ἡμετέροιο Θεοῖο,
Ὅττι Θεὸς στήσει, θήσει τέ μιν ἔμπεδον αἰεί.
9 Σῆς ἀγανοφροσύνης, ὥς τ' ἤπιος ὥς τ' ἐλεήμων
Ἐσσί, Θεός, μέσσῳ μεμνήμεθα σῷ ἐνὶ νηῷ.
10 Σὸν δὲ κατ' οὔνομ', Ἄναξ, οὕτω τεὸς ἄσπετος αἶνος,
Εὐρύ τε σὸν κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Δεξιτερὴ δὲ δίκης πλείη ὁσίων τε θεμίστων.
11 Γηθήσαι καὶ εὐφραίνοιτ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος·
Κοῦραι Ἰουδαῖαι λίην κεχαροίατο θυμῷ,

Οἷα

Οἷα σύ γ' ἐυνομίῃσι δίκαιά τε πολλά τ' ἔρεξας.
12 Δεῦτε περιστιχάασθ' ἱερὰ κρήδεμνα Σιῶνος
Κύκλῳ· πεμπάζεσθε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλετε πύργους.
13 Εὖ δὲ νοεῖθ', ὅσσαι, οἷαί θ' οἱ ἐπάλξιές εἰσιν,
Οἷαί τ' αὐλαὶ ἀνακτόρεαι καὶ δώματα καλά·
Καὶ ξυνίετ', ὄφρ' εἴπητε καὶ ἐσσομένοισιν ὀπίσσω.
14 Οὗτος γὰρ Θεὸς ἄμμι Θεὸς διά τ' ἀμπερὲς αἰεί·
Πομπὸς ὅδ' ἔσεται ἄμμι καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

Ψ Α Λ. μθ'.

1 ΚΕ'κλυτε μυρία φῦλα βροτῶν, λαοί δέ τε πάντες,
Ὕμμες ἀκούσατε πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες.
2 Ἠμὲν νώνυμοι, τοῖσιν γένος ἐστὶν ἀφαυρὸν,
Ἠδ' ὅσσοι κλειτῆς γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι,
Ἀμφότεροί τ' ἀναμὶξ, ἀφνειοί τ' ἠδὲ πενιχροί.
3 Μῆτιν ἀνὰ στόμ' ἔχων πεπνυμένα πόλλ' ἀγορεύσω·
Καὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδε', ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
4 Ἀμφότερον, πυκινόν τ' ἐρέω ἔπος ἠδὲ παλαιὸν,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ὅ,τ' ἐν οὔασι καὶ φρεσὶ θῆκα·
Αἶνον ἀείσω ἀναπτύξας φόρμιγγι λιγείῃ.
5 Τίπτε μὲ κεν δέος ἴσχοι ἀκήδειον ἤματι λυγρῷ,
Ὁππότε με πτέρνης συνεχὲς κυκλώσεται ἄτη,
Κήδε' ἀναχόμενον, καὶ ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ,
(Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν)
Ὄφρα βίου πύματον τελέω δρόμον, ἄλγεα πάσχων;
6 Χρήμασι μὲν πολλοῖσι πεποιθότες ἄνδρες ἀγαυοὶ,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένοι εὐχετόωνται·
7 Τῶν δ' οὔτις ψυχὴν πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Οὔτε θ' ἑὴν αὐτοῦ, οὔθ' οἷο κασιγνήτοιο·
Οὐδ' εἴ τις καὶ ἄποινα Θεῷ ἀπερείσια δοίη,
Οὐδ' ὥς μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλύσει·
8 (Οὐ γάρ τι ψυχῆς ἀντάξιον ἄλλο γένοιτο,
Οὐδ' εἴ τις τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε·
Εἴ γέ τις οὖν ἐθέλοι ζωάγρια μυρία τίσαι,
Ἀλλ' οὔ τι πρήξει, παύσει δέ τε νωλεμὲς αἰεί.)
9 Ὄφρ' ἔτι που ζωοῖσιν ὁμιλέοι ἤματα πάντα,
Μηδέ ποτ' εἰς ἀΐδαο μολὼν φθιμένοισι μετείη.
10 Εἶδε γὰρ ὡς ἔθανόν τ' ἄνδρες πύκα περιφρονέοντες·
Ξυνῇ δ' ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ βιότοιο τελευτῇ,

Ὅς δέ τε πέπνυται, ᾧ τε φρένες οὐδ᾽ ἠβαιαί·
Μίγδ᾽ ἄλλοισιν ὄλοντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως,
Νήπιοι, ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Καὶ ζωὴν ἑτέροισι λίπον καὶ πλοῦτον ὀπίσσω.
11 Καὶ τοῖς μὲν πάρος ἔσκεν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα,
Ὡς σφιν δώματα καλὰ τετύχαται ἄφθιτα αἰεί,
Οἰκία δ᾽ ἀλλήλοις μέλλει γενεῇσιν ἔσεσθαι·
Ξυνά τε γαιάων, σφέων τ᾽ αὐτῶν, οὐνόματ᾽ εἶναι
Ἤθελον, ὄφρα τ᾽ ἔησι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
12 Ἀνὴρ δ᾽ ἐν τιμῇ περ ἐὼν μίμνει οὔτι μάλα δήν,
Ἀλλ᾽ ὀλίγον, φηρσὶν δὲ τάχ᾽ ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.
13 Αὕτη μὲν δίκη ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἳ καὶ ὀϊόμενοι φρεσὶ περ κεχρῆσθ᾽ ἀγαθῇσιν,
Ἔξοχα νηπιέῃσι νοήματος ἤμβροτον ἐσθλοῦ·
Ἀλλ᾽ οὖν τῶν δέ τε παῖδες ἐπευφήμησαν ὀπίσσω,
Οἷ᾽ εἶπον, πατέρων δὲ κακή σφισιν εὔαδε βουλή.
14 Ὡς δ᾽ ὄϊες θνήσκουσι, καὶ εἰν ἀΐδαο τίθενται,
Σχέτλιοι, ἦ θάνατός σφι νομεὺς ὡς πώεϊ μήλων
Σημανέει· τῶν δὲ κρατέειν μέλλουσι δίκαιοι,
Πρώϊοι ἀνστάντες· φθίεται δέ σφ᾽ εἶδος ἀγητὸν
Καὶ μένος εἰνὶ τάφῳ ὀλοφωΐῳ, εἰς ὃν ἕκαστοι
Οἴχοντ᾽ ἐκ μεγάρων εὐπήκτων, ἃ πρὶν ἔχεσκον.
15 Ἀλλὰ Θεὸς ψυχὴν μευ ῥύσεται ἐκ θανάτοιο,
Ἔκ τ᾽ ἀΐδαο δόμων, ἵνα μὴ κρατέωσιν ἐμεῖο,
Οὕνεκά με πρόφρων ὑποδέξεται, ἠδὲ σαώσει.
16 Μή τι σε τάρβος ἔχοι, ὅτε τις τ᾽ ἀφνειὸς ἔῃσιν,
Ἐξ οἰκωφελίης, καί οἱ ἄσπετος ὄλβος ἕπηται.
17 Οὐ μὲν γάρ τι θανὼν ποτε οἴσεται εἰς ἀΐδαο,
Πάντα δὲ καλλείψει, κῦδος δέ οἱ οὐκ ἂν ὀπηδοῖ.
18 Εἰ καὶ ζωὸς ἐὼν ἕε τ᾽ αὐτὸν περ μακάριζε,
Νήπιος, οὐδέ τι οἵ γε κακὸν προτιόσσετο θυμός·
Ἢν δέ σε εὖ ἔρξῃς, σύ τ᾽ ὀνήσεαι, ἠδέ σ᾽ ὀπίσσω
Ἄνδρες ἐπαινήσουσι, φάτις δέ τοι ἔσσεται ἐσθλή.
19 Ἐς πατέρων γενεὴν, νεκύων τ᾽ ἐφ᾽ ὁμήγυριν εἶσιν·
Οὐδέ ποτε γλυκερὸν φάος ὄψεται ὀφθαλμοῖσιν.
20 Ὅσπερ τ᾽ οὖν ἀφνειὸς ἐν ἀνδράσιν ἔμμορε τιμῆς,
Οὐδέ τι πέπνυται, μάλα δὲ φρένας ἠλεός ἐστιν,
Ἦ λίην ὅγε φηρσὶ τάχ᾽ ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. ν'.

1 Ἀθάνατος φώνησε Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Παμβασιλεὺς ἔπος εἶπεν, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Συγκάλεσεν δέ τε γαῖαν ἀπ' ἠοῦς ἀνιόντος
Μέχρις δυσομένοιο ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
2 Οὔρεος ἐκ Σιῶνος, ὅ,τ' ἔξοχα καὶ περὶ πάντων
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβει, Θεὸς ἐξεφαάνθη.
3 Ἡμέων μὲν Θεὸς αὐτὸς ἐλεύσεται, οὔ τι σιωπῇ,
Οὐδέ κ' ἄναυδος ἔοι ἐλθών ποτε, οὐδὲ θ' ἕκηλος·
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε πυρὸς μένος αἰθομένοιο,
Πάντ' ἀναμαιμάον, δεινή τ' ἔστ' ἀμφὶ θύελλα.
4 Κηρύσσων ἀγορήνδε καλέσσεται οὐρανὸν εὐρὺν,
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν,
Ὃν λαὸν δικάσαι, ὁσίας κεῖναί τε θέμιστας.
5 Δεῦρό μοι οὖν Ὁσίους μευ ἀολλίσαντες ἄγοιτε
Πάντας ὁμηγερέας, ὅσσοι θυέεσσιν ἔμοιγε
Ῥήτρην ποιήσαντο καὶ ὅρκια συνθεσιάων.
6 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην μέγας οὐρανὸς ἀμφαδὰ θήσει·
Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστιν, ὃς ἐν λαοῖσι δικάζει.
7 Ἀντικρὺ δ' ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον,
Λαός μευ, ἱερὴ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Σοὶ δέ τε μάρτυρος ἔσσομ', ἀπηλεγέως τ' ἀγορεύσω,
Ἦ μάλ' ἐγὼ Θεὸς αὐτὸς, ἔγωγε δὲ σὸς Θεὸς εἰμι.
8 Οὔ τοι σευ θυέων ἐπιμέμφομαι, οὐθ' ἑκατομβέων,
Αἵ τ' ἐμέο προπάροιθε διαμπερὲς αἰὲν ἔασιν.
9 Ἐξ οἴκου φάτνης τε τεῆς οὐ βοῦν ἐρίμυκον,
Οὔτε τράγους ποτ' ἔγωγε τεῆς ἐκ δέξομαι αὐλῆς.
10 Πάντες γάρ τ' ἐμοί εἰσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Θῆρές τ' ἀγρότεροι, οἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Εἰλιπόδων τε βοῶν ἀγέλαι, καὶ πώεα μήλων,
Ταῦτ' ἐμὰ πάντα πέλονται, ἅ,τ' οὔρεα χίλια βόσκει.
11 Οἰωνοὶ δέ τε πάντες ὀρέστεροι, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, ἀρίγνωτοί μοι ἔασι·
Πὰρ δέ μοι ἀγρονόμοι θῆρες καὶ κνώδαλα πάντα.
12 Εἴ μέ ποτ' οὖν σιτοῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱροῖ,
Οὐκ ἄν τοι ἐρέω, οὐδ' εἴπω τίπτε δέ με χρεώ·
Πάντ' ἐμὰ γάρ τε πέλονται, ἅμα τραφερή τε καὶ ὑγρὴ,
Ὅσσα τε κεῖθι νέμονται, ἵν' ἀνδράσιν εἶδαρ ἔασι·

13 Ταύ-

13 Ταύρεια κρέ' ἔδομαι; πίοιμι δ' αἷμα τράγων;
14 Ἀλλ' αἶνόν τε χαίρειν τῷ Θεῷ κατ' ἱερὰ θύσαις·
Εὐχωλάς τε τεὰς ἀποτίσαις Ὑψιμέδοντι.
15 Ἦδέ με πόλλ' ἱκέτευσον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Ἄτης τ' ἀργαλέης· σὲ δ' ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω,
Καὶ σύ με κυδανέεις, καὶ ἐμὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσεις.
16 Πρὸς δέ τ' ἀλιτρὸν ἔειπε Θεὸς, καὶ ἐνείκεσε μύθῳ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι βροτῶν, ἵνα θέσφατά μου καταλέξῃς;
Ἢ ἵνα συνθεσίην μου ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσῃς;
17 Ἐχθραὶ ἐπεὶ ὑποθημοσύναι σοι πάμπαν ἔασι,
Καὶ ἐπέων μου οὐκ ὄθεαι φρεσὶν, οὔτ' ἀλεγίζεις.
18 Κλέπτῃ μὲν συνέριθος ἔης, ὅτε πού μιν ὄπωπας·
Μοιχοῖσιν δέ θ' ὁμίλησας, καὶ ἑταῖρος ἔησθα.
19 Ἐς κακὸν οὐλόμενον στόμα σου μάλ' ἑτοῖμον ἔθηκας·
Γλώσσῃ καὶ μύθοισι δόλους καὶ κέρδε' ὑφαίνεις.
20 Κερτομέων ἐπέεσσιν ἀδελφεὸν αἴσυλα βάζεις,
Ἥμενος ἐν λέσχῃ, καὶ πόλλ' οἱ ὀνείδεα χεύας,
Αὐτοκασίγνητόν τε κακῷ ἐκυδάζαο μύθῳ.
21 Καὶ σὺ μὲν οὖν τάδ' ἔρεξας, ἐγὼ δ' ἀκέων περ ἔμεινα·
Πάντα δ' ἔχον σιγῇ, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
Φῆς δέ με τοιόνδ' εἶναι, ὁποῖος ἔησθα καὶ αὐτός·
Ἀμφαδίην δέ σ' ἐλέγξω, ἐνωπῇ ἔργα τε θήσω.
22 Φράζεσθ' εὖ τόδε θυμῷ, οἳ ἐκλελάθεσθε Θεοῖο,
Μή τι διαρπάξω ὑμέας, παρὰ δ' οὔτις ἀρωγός.
23 Ὕμνον ἐμοὶ αἶνόν τε διδοὺς, καταθύμια ῥέζει
Ἱερὰ, καί με μάλιστα τίει· ὅς τ' αἴσιμα εἰδὼς
Ὃν βίον εὖ ἰθύνει, φόως τῷδ' ἐγγυαλίξω,
Φαίνων οὐρανόθεν, καί οἱ ἐκ Θεοῦ ἔσσεται ἄλκαρ.

Ψ Α Λ. να'.

1 ΣΗν κατὰ μειλιχίην, Θεὸς, ἵλαθι, καί μ' ἐλέαιρε,
Κατὰ δ' ἔλεόν τε τεὸν μάλα μυρίον ὅσσα θ' ἄμαρτον
Δειλὸς, ἀΐστωσον πάντ', ἔκ τ' ἀλιτήματ' ἄλειψον.
2 Νίψον ἀλιτροσύνας, καὶ λύματα πάντα κάθηρον,
Λύματα πάντ' ἄτης καὶ ἀμαρτάδος, ἠπερ ἀάτην.
3 Τὰς γὰρ ὑπερβασίας μου ἀνέγνων, οὐδ' ἐπικεύσω·
Καί μου ἀτασθαλίη μοι ἐνωπῇ αἰὲν ἐτύχθη.
4 Ἤμβροτον, ἠλιτόμην σε, σὲ μοῦνον φημ' ἀλιτέσθαι,
Καὶ τόδ' ἔρεξα κακὸν σεῦ ἐναντίον· ὄφρα τ' ἀμύμων

Εἴνι

Εἰνὶ λόγοισιν ἑῇς, καὶ ἀναίτιος εἰνὶ δίκησιν.
5 Εἰνί τ' ἀτασθαλίῃ πλάσθην πάλαι ἔμβρυον αὔτως,
Ἐν δέ τ' ἀλιτροσύνῃ σύν μ' ἔλλαβε γαστέρι μήτηρ.
6 Πότνι' ἀληθείη μάλα τοι φίλη, ἔνδον ἐοῦσα,
Ἀνέρος ἐν πραπίδεσσι· σὺ δ' αὖ πινυτὴν με διδάσκεις,
Κρύβδην, ὄφρ' εὖ εἰδῶ ἐνὶ φρεσὶν ἠδ' ἐνοήσω.
7 Σὺν γε δή μ' ὑσσώπῳ, καθαρὸς δέ τε ἔσσομαι ἔμπης·
Νίζε με, λευκότερος χιόνος τε κεν αἶψα γενοίμην.
8 Χάρματά μοι φαίνοις, ἐσθλῆς τ' ἐκ σεῖο πυθοίμην
Ἀγγελίης· ἵνα γηθήσῃ ποτέ μοι φίλον ἦτορ,
Ὀστέα θ', ἃ ξυνέαξας, ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθῇ.
9 Ὄμματα σὰ τρέψειας ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων,
Πάντα δέ μευ ἀλιτήματ' ἄϊστά τ' ἄπυστά τε θείης.
10 Τεῦξον, Ἄναξ, κραδίην καθαρήν μοι, καὶ νόον ἐσθλὸν
Αὖθις ἐνίσταξον, δὸς δ' ἄρτιον ἐν φρεσὶ θυμόν.
11 Μήποτ' ἀπόρριψόν με τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς,
Πνεῦμ' ἅγιόν τε τεὸν μή μευ ἀποαίρεο πάμπαν.
12 Αὖθις μ' ἐυφρήνειε φόως τεὸν, ἠδ' ἀποδώης,
Ὃ πρὶν ἔην γε, τεῆς μοι χάρμα καὶ ἦδος ἀρωγῆς·
Καί μοι πνεῦμα τεὸν πανελεύθερον ἕρμα γένοιτο.
13 Ἐκ δ' ἄρα σεῖο θεοπρεπίας ὑποθήσομ' ἀλιτροῖς,
Ἥ τ' ἴεναι σφιν ἔοικε, διδάξω σὸν κατὰ θεσμόν·
Οἱ δ' ἐπὶ σὲ τρέψονται ἀτάσθαλοι οἵπερ ἔασιν.
14 Ἀλλά με ῥῦσαι, Ἄναξ, ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε φόνοιο
Ῥῦσαί με πρόφρων, ὅς μοι Θεὸς ἐσσὶ φόως τε·
Καὶ τότ' ἀγαλλομένη χαίρουσά τε γλῶσσ' ἀλαλάξει,
Ἔκ τ' ἐρέει, οἷος πιστὸς σὺ καὶ ἤπιός ἐσσι.
15 Χείλε', Ἄναξ, μευ ἄνοιγε, πύλας τε καὶ ἕρκος ὀδόντων·
Καὶ τότ' ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
16 Οὔτε γὰρ ἱρεῖσιν φρένα τέρπεαι, ὄφρα τε ῥέζω,
Ἤτε τοι ἂν δοίην, εἴ σοι χαρίεντα τέτυκτο·
Ἀλλ' οὐ σῷ θυμῷ κεχαρισμέναι εἰσ' ἑκατόμβαι.
17 Ἱρὰ Θεῷ φίλα, συντετριμμένον ἀνέρος ἦτορ·
Ὅς τόδε ῥῆξεν, ἔρεξε τελήεσσας ἑκατόμβας·
Θυμὸς, ὃ συντέτριπται ἐνὶ φρεσὶν ἧς ἕνεκ' ἄτης,
Καρδίη, ἥ τ' ἔρρηκται ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ, Θεὸς, σοὶ ταῦτά γε δῶρα.
18 Εὖ ἔρξαις Σιῶνα, χάρις δέ οἱ ἐκ σέθεν εἴη·
Σιῶν' εὖ ἔρξαις, Σολύμων δέ τε τείχεα δείμαις.
19 Δὴ τότε δ' ἱερὰ καλὰ, δίκη δέ τε οἷσιν ὀπηδεῖ,

Ἄνδρες τοι ῥέξουσι, τεῷ κεχαρισμένα θυμῷ,
Ἱερὰ καὶ ὁλόκαυτα, τελήεσσας θ' ἑκατόμβας,
Καὶ βόας ἱερεύσουσ' ἐπὶ σῷ περικαλλέϊ βωμῷ.

ΨΑΛ. νβ΄.

1 ΤΙ'πτ' ἄρ' ὑπερφιάλως τόσον εὔχεαι, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὀβριμοεργ' ὑβριστὰ, κακορραφίῃσι νόοιο
Ἔρδων ἔργα βίαια; Θεὸς δὲ μάλ' ἤπιος αἰεὶ,
Τοῦδέ τ' ἐνηείη μένει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
2 Γλῶσσα δέ σου ἄτας καὶ κέρδεα λυγρὰ φυτεύει,
Σχετλίη· ὡς ξυρὸς ὀξὺς, ὅ, τε χρόα ῥεῖα ταμῇσιν.
3 Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μυθήσασθαι,
Μᾶλλον ἢ ἔσθλ' ἀγορευέμεναι· καὶ ψεύδεα βάζειν
Μᾶψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἢ εἰπεῖν ὡς θέμις ἐστί.
4 Γλῶσσα κακὴ, ψεύδεσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν,
Ὡς σὺ λόγους φιλέεις, ὅσσοι τ' ὀλοφώϊοί εἰσι.
5 Καί σε πρόχνυ κακῶς ὀλέσει Θεὸς, ἠδ' ἀλαπάξει,
Ἐξερύσει δὲ τεοῦ ἐκ δώματος, ἠδ' ἀποκόψει
Ῥιζόθεν ἐκ γαίης, ἵνα μὴ ζωοῖσι μετείης.
6 Ταρβήσουσι δίκαιοι ἐνὶ φρεσὶ, τοῦθ' ὁρόωντες,
Καὶ ἐπί οἱ γελόωντες ἐνὶ σφισιν ὧδ' ἐρέουσιν·
7 Οὗτος ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ, ὅς οἱ οὐ Θεὸν ἄλκαρ ἔθηκε,
Χρήμασι δ' αἰὲν ἔοισι (πολὺς γάρ οἱ ὄλβος ὀπήδει)
Θάρσυνος ἦν, ὕβρει καὶ ἀτασθαλίῃσι πιθήσας.
8 Ἀλλ' ἐγὼ νῦν τ' ἐλαίη ἐν οἴκῳ εἰμὶ Θεοῖο,
Χλωρὴ, τηλεθόωσα· Θεοῦ δέ τε θάρσυνος εἰμι
Μειλιχίη, καὶ τῇδε πεποίθεα νωλεμὲς αἰεί.
9 Τῷ σε, Ἄναξ, ἄλληκτον ἐπαινέσω, ὅττι ἔοργας·
Σὸν δ' ὄνομ' ἐλπὶς ἐμὴ, μενέω δέ τε τῷδε πεποιθὼς,
Ἐσθλὸν γὰρ τόδ' ἔμμεν δοκέει Ὁσίοισι τεοῖσιν·

ΨΑΛ. νγ΄.

1 ΟΥκ ἔμμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν.
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθηθ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶ τοι ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,

Εἴ τις που πέπνυται, καί οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἀπὸ πάντες ἄμβροτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή.
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἵ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατά τ' ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν γουνούμενοι ἐλλιτάνευσαν.
5 Ἔνθ' αἰνῶς φοβέοντ', εἴπερ τε καὶ οὐκ ἐνόησε
Τίπτε σφέας δέος εἷλε· Θεὸς γάρ τ' ὀστέα φωτῶν,
Οἵ σ' ἀμφεστρατόωντο, διεσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τοὺς δὲ κατήσχυνας, καί σφιν κατ' ὀνείδεα χεῦας,
Ὅττι Θεός σφεας οὐκ ἀλέγει φρεσίν, ἀλλ' ἀθερίζει.
6 Ὡς ὤφελλε σόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεν ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρου ἐξανάγῃσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι κραδίη, Ἰσραήλου δέ τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

ΨΑΛ. νδ'.

1 Οἰκτείρον με, Θεὸς, διά τ' οὔνομα σόν με σάωσον·
Σῇ δέ τε βίῃ ῥῦσαί μ' ἐξ ὕβρειος ἐνὶ δίκῃσι.
2 Συώθεο, καί μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ἔπα λισσομένοιο·
Καὶ ἔπεα στόματος μευ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
3 Ξεῖνοι γάρ μοι ὄρουσαν ἀνάρσιοι, ἀντία δ' ἔσαν
Ἀνέρες ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Οἵ τέ μ' ἀποκτεῖναι μεμάασιν, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Οὔ τι Θεὸν σφι τιθέντες ἐνωπῇ, οὔτ' ἀλέγοντες.
4 Ἔστι Θεός μοι ἀρωγὸς, ἰδ' ἄπτελον ἔρμα βίοιο·
Ἀθάνατος μετὰ τοῖσιν, ἀμύντορες οἵ μοι ἐόντες
Ῥύατ' ἐμὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ ἀΐδόσδε κατέλθω.
5 Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Καί σφι κακὴν ἀποτίσετ' ἀμοιβὴν, οἷα ἔρεξαν.
Τοὺς σύ γ' ὄλεσσον, ἐπεί σοι ἀληθείη φίλη ἐστὶ,
Πρόχνυ κακῶς, ὡς γάρ μοι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
6 Ἱερά σοι μάλ' ἑκὼν ῥέξω, καὶ πρόφρονι θυμῷ·
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ, ὅτι ἐσθλὸν ἔτυχθη.

Πάσης γάρ με δύης, καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσε·
Δυσμενέων δ' οἷόν κεν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα.

ΨΑΛ. νε'.

1 ΚΕκλυθί μευ φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Μηδὲ λιάζεο πάμπαν ἐμεῦ ἀπονόσφι λιτάων.
2 Σωύθεο, καί μευ ἄκουσον, ἐπεὶ ἀνδάζομαι ἔμπης
Πόλλ' ἔπεα στονόεντα, γόον δ' ἀλίαστον ἐείρω,
Οἴκτρ' ὀλοφυρόμενος, δεινόν τε γέγωνα βοήσας.
3 Ἀμφότερον, διά τ' ἀντιβίου δυσμενέα φωνὴν
Θυομένου, διά θ' ὕβριν ὑπέρβιον ἀνδρὸς ἀλείτου·
Μαψ γὰρ ἀτασθαλίην ἐπ' ἐμοὶ θέσαν, αἴσυλά τ' ἔργα,
Τῶν οὐκ αἴτιος ἦα· νεμέσσηθεν δ' ἐνὶ θυμῷ,
Καί μοι ἐπεὶ κεχολώατ', ἐγὼ σφισιν ἐχθοδόπησα.
4 Κῆρ ἄχομαι, τὸ δὲ καί μοι ἐνὶ στήθεσσι παλάσσει,
Καὶ τρομέει ὀδύνῃσι πεπαρμένον ὀξείῃσι·
Καὶ μέλανος θανάτοιό με δείματα λυγρὰ κιχάνει.
5 Τάρβος με φρένας εἷλ', ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Πᾶς δέ τ' ἄφαρ πέφρικα, καὶ ἔρριγ' αἰνόθεν αἰνῶς,
Καί μ' ὀλοοῖο φόβοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
6 Καὶ τότ' ἔφην, Εἴθε πτέρυγάς ποτ' ἔχοιμι πελείης,
Ὄφρα τ' ἀποπταίμην, καὶ ἀναπνεύσαιμι πόνοιο,
Καί κέν μοι πάντων τε κακῶν κατάπαυμα γένοιτο.
7 Τῆλε μάλα πλαγχθεὶς πότ' ἀπόπροθι ναιετάοιμι
Οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ ἕκηλος νόσφιν ἀπ' ἄλλων.
8 Σπεύδων δ' ὅττι τάχιστ' ἐθέλοιμί κεν ὥς ἀλέασθαι
Λαίλαπα θεσπεσίην, δεινήν τ' ἀνέμοιο θύελλαν.
9 Ῥαῖσον, Ἄναξ, σκέδασον γλώσσας καὶ μήδεα πυκνά,
Ὡς μὴ πάντων ἦσιν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Μηδ' ἕνα θυμὸν ἔχωσ', ὅτε συμφρασσαίατο βουλάς·
Ὅττι βίην ὕβριν τε κακήν τ' ἔριδ' ἀμπόλιν εἶδον.
10 Ἔνδον μὲν τὰ κάκ' ἐστὶ διαμπερές, ἀλλά γε πάντη
Ἤματά μιν νύκτας τ' ἐπὶ τείχεσιν ἀμφιβέβηκε·
Τῆδ' ἐνὶ μέσσῃ ὁμοῦ ἄτη ὀδύνη τε πέλονται.
11 Τῆδ' ἐνὶ μέσσῃ ἀλιτροσύνη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Οὐδὲ κακαὶ ἀπάται ποθ' ἑὰς λείπουσιν ἀγυιάς·
Κερδαλέοι δ' αἰεὶ καὶ ἐπίκλοποί εἰσι πολῖται,
Οἵ τε δολοφρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν.
12 Οὐ γάρ τ' ἐχθρὸς ἔην, ὅς ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦε,

Καί κεν ἀνεκτότερον τόδε μοι καὶ κέρδιον ἦεν·
Οὐδέ τις ἀντιβίων, ὅς τλῆ μοι ἐπαγχετάασθαι,
Καί κέν μιν τ᾽ ἔλαθον, καί μοι ῥέα φυκτὰ πέλοντο.
13 Ἀλλὰ σύ γ᾽, ἰσόψυχε, φίλων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦς κεδνότατός τε,
Ὅς τέ μοι ἡγεμόνευες, ὁδῷ τ᾽ ἔνι πομπὸς ἔησθα,
Γνωτὸς, τῷ δὲ μάλιστα πεποίθεα πᾶσ᾽ ἐπ᾽ ἰθύ.
14 Αἰεὶ δὲ γλυκύθυμοι ὁμοῦ συμφράδμονες ἦμεν,
Σφώ τε δύ᾽ ἐρχομένω ἱερὸν ποτὶ δῶμα Θεοῖο,
Ἔνθ᾽ ἅμυδις πωλεύμεθ᾽, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντε.
15 Μάρψαι δέ σφεας ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη,
Ζώοντες δὲ κατέλθοιεν δόμον ἄϊδος εἴσω·
Οὕνεκ᾽ ἀτασθαλίη σφιν ἐφέστιος, αἴσυλά τ᾽ ἔργα
Πολλὰ μάλα σφετέροισιν ὁμοῦ ἐνὶ δώμασι μίμνει.
16 Αὐτὰρ ἐγὼ Θεῷ εὔξομ᾽· ὁ δ᾽ Ἀθάνατός με σαώσει.
17 Εὔξομαι ἑσπέριος, καὶ ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι,
Καὶ ὁπότ᾽ ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Ὀρθί᾽ ἔγωγε βοήσω· ὁ δ᾽ εὐχομένου ὄπ᾽ ἀκούσει.
18 Ῥύσετ᾽ ἐμὴν ψυχὴν ἐξ αἰνῆς δηϊοτῆτος
Ἀντιβίων, ἵνα τ᾽ αὖθις ἕκηλος καὶ σόος εἴην·
Πολλοὶ γάρ μοι, ἐπεὶ ὃ παρίσταται, εἰσὶν ἀρωγοί,
19 Ἦ ῥ᾽ ἐπακούσει ἐμεῖο Θεὸς, τοῖς δ᾽ ἄλγεα δώσει
Δυσμενέεσσι, Θεὸς, τοῦ τ᾽ ἔσ᾽ ἀπερείσιος αἰών·
Οἳ δ᾽ ἐπεὶ οὐ θαλίῃσιν ὁμὴν δὴν ἔλλαχον αἶσαν,
Οὔ τοι ἀμείβοντες, Θεὸν οὐχ ἅζοντ᾽ ἐνὶ θυμῷ.
20 Οἳ δὲ φίλα φρονέουσι, καὶ οὔποτέ οἱ μαχέσαντο,
Τοὺς ἄρ᾽ ὅγ᾽ ὑβρίζων ἐβιήσατο χειρὶ βαρείῃ,
Ῥήτρην ψευσάμενος, κατὰ θ᾽ ὅρκια πιστὰ πατήσας.
21 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυκίων ῥέε βουτύροιο
Αὐδὴ, λειοτέρη τε, μάχη δ᾽ οἱ κῆρι μέμηλεν·
Αἱμύλιοι δὲ λόγοι μαλακώτεροι ἦσαν ἐλαίου,
Αὐτὰρ ὅμως ξιφέεσσιν ἐοικότες ἀμφιγύοισιν·
Ὣς ὁ μὲν ἔσθλ᾽ ἀγόρευε, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
22 Ῥίψον ἐπ᾽ Ἀθάνατον τὰ σὰ κήδεα, τῷ δὲ μελήσει·
Οὔτε ποτ᾽ οὖν βρώμης δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου·
Οὐδὲ γὰρ ἐστυφελίχθαι ἐάσει ἄνδρα δίκαιον.
23 Ἀλλά σφεας σὺ, Θεὸς, δόμον εἰς ἀΐδαο κατάξεις·
Ἄνδρες ἀπ᾽ αἰῶνος νέοι ἠδ᾽ ὑπὲρ αἶσαν ὀλέονται
Ἀνδροφόνοι, δόλιοί τε, πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι·
Θαρσήσω δ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ, πίσυνός τέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.

Ψ Α Λ. νϛʹ.

1 ΣΥ'νθεο, καὶ μ' ἐλέαιρε, Θεὸς, ὅτι θέλουσι λύσσῃ
'Ωμὸν βεβρώθειν μεμάασί με φῦλ' ἀνθρώπων,
Πᾶν δ' ἦμαρ πολεμίζοντες τείρουσι βίηφι.
2 Δυσμενέες με καταβρόξαι μεμάασι καθ' ἦμαρ·
Πολλοὶ γὰρ, Πανυπέρτατ' Ἄναξ, ἐμοὶ ἶφι μάχονται.
3 Ὄφρα με τάρβος ἔχει, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.
4 Αἰνήσω Θεὸν, οἷα ὑπέσχετο, καί μοι ἔειπε·
Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ,ττι μέ κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
5 Καδδ' ἦμαρ λοχόωσι παραστρέψαι μεμαῶτες
Μῦθον ἐμὸν, καὶ στρέψαι ἀποκλιδὸν, ὅ,ττι κεν εἴπω·
Τῶν δὲ τὰ πάντα νοήματ', ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθαι.
6 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Κρύβδην μοι λόχον εἷσαν, ἐμ' ἴχνιά τ' ὀξὺ νόησαν,
Ἔνθ' ἢ ἔνθ' ἂν ἴω, μέμασαν δέ τε θυμὸν ὀλέσσαι.
7 Ἦ κεν ἀτασθαλίῃσιν ὑπεκπροφύγοιεν ὄλεθρον;
Λαὸν σὺ στυφέλιζε, Θεὸς, κεκοτηότι θυμῷ.
8 Πλαγκτοσύνην μὲν ἄλην τὴν σὺ ἔγνως ἠδ' ἐνόησας,
Εὖ πεμπασσάμενος φρεσὶν, ὁσσάκις ἤϊα φεύγων·
Ἐν δὲ τεῷ ἀσκῷ ἐμὰ δάκρυα, μήποτ' ὄληται,
Χεύαις· οὐκ ἄρα γεγράφαται τάδε σῇ ἐνὶ βίβλῳ;
9 Πρὸς σὲ βοῶντος ἐμεῖο, παλιμπετὲς ἀπονέονται
Δυσμενέες· τόδε γ' οἶδ', ὅτι μοι Θεός ἐστιν ἀρωγός.
10 Αἰνήσω Θεὸν, οἷα ἑῷ μοι ὑπέσχετο μύθῳ,
Αἰνήσω τὸν Ἄναχθ', οἷόν μοι ὑπέσχετο μύθῳ.
11 Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ,ττι μέ κέν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
12 Εὐχάς σοι ἀποτῖσαι ἔοικέ μοι, ἅσπερ ὑπέστην·
Τῷ χάριν εἰδέω σοι, καὶ σὸν, Θεὸς, αἶνον ἀείσω.
13 Ῥύσαο γὰρ ψυχὴν μὲν ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσας·
Οὐ πόδας νυ καὶ ἔμοιγε φυλάξεις, μήποτ' ὀλισθῶ,
Ὄφρ' ἂν ὁδὸν βείω ἔτι πω κατενῶπα Θεοῖο,
Ζωοῖσιν μετεὼν, καὶ ὁρῶν φάος ἠελίοιο;

ΨΑΛ. νζ′.

1 Οἴκτειρόν με, Θεός, μ' οἴκτειρον, σοὶ γὰρ ἔγωγε
Θάρσιμός εἰμ' ἐνὶ θυμῷ ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων γὰρ σκιὴ ἔσσετ' ἐμοὶ ἄτης ἀλεωρή,
Καὶ σκέπας, εἰσόκεν αἵδε παρῳχήκασι θύελλαι.
2 Εὔξομαι Ὑψιμέδοντι Θεῷ, Θεῷ, ὅς τέ μοι αἰεὶ
Εἰν ἔργοισι παρέστατ', ἐμοὶ δέ τε πάντα τελευτᾷ.
3 Οὐρανόθεν καταπέμψει ὃν ἄγγελον, ὅς με σαώσει·
Τῷ δ' ἐπ' ὀνείδεα χεύσει, ὅ,τις μοι μήσατ' ὄλεθρον,
Καί με καταβρόξαι πάντῃ ἤθελε νηλέϊ θυμῷ·
Ἀμφότερον δ', ἔλεόν τε, ἀληθείην τ' ἐρατεινὴν
Αὐτὰρ ἀπ' οὐρανόθεν Θεὸς ἥσει μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
4 Ψυχὴ μοῦ μέσσοισιν ἐνὶ λείουσιν ἐτύχθη,
Ἀνδράσι θ' οἳ πυρὶ ἶσον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσι·
Τοῖς ἐνὶ μέσσοισιν κεῖμαι, ἀνὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Τῶν γὰρ ὀδόντες δοῦρα καὶ ἰοί, γλῶσσ' ἄορ ὀξύ.
5 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ποσσὶν ἐμοῖσι λίνον, καὶ δίκτυα λυγρὰ πέτασσαν·
Κύψε δέ μου ψυχή, καὶ δὴ πεσέεσθαι ἔμελλε·
Βόθρον ὄρυξαν ἔμοιγε, μέσῳ περ τ' ἔμπεσον αὐτοί.
7 Θυμὸς ἕτοιμος ἐμοί, Θεός, ἐν φρεσί, θυμὸς ἕτοιμος·
Μελπόμενος λιγυρῇ κλείω τεὸν αἶνον ἀοιδῇ.
8 Ἔγρεο κῦδος ἐμόν, σφῶϊ δ' ἐγρήγορθε καὶ ὔμμες,
Νάβλη καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν.
9 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ,
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
10 Οὕνεκα μειλιχίη σεῦ ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖον ἱκάνει.
11 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛ. νη'.

1 Ἦ ῥ' ἐτεόν γέ τι ὔμμι δίκη ἰθεῖα μέμηλεν,
Ὁππόθ' ὁμηγερέες, βουληφόροι ἀνέρες, ἐστέ;
Ἦ ῥα καὶ εὐνομίῃσι δικάζετε, φῦλ' ἀνθρώπων;
2 Ἀλλά γ' ἀτάσθαλα θυμῷ ἐπὶ χθονὶ μηχανάασθε·
Ὕβριν τ' ἀργαλέην ἰθύνετε χερσὶ, βίην τε,
Χειροδίκαι, ὡς εἰ ἐπιταίνετε ἶσα τάλαντα.
3 Πολλὰ μάλα πλάζονται ἀτάσθαλοι, ἠδ' ἀλόωνται,
Ἐκκλίναντες ὁδοῖο, νεηγενέες περ ἐόντες,
Ἄλλυδις ἄλλῃ, ἐπεὶ τὰ πρῶτ' ἐκ γαστέρος ἦλθον·
Τοῖς τ' αἰεὶ φίλον ἔσκ' ἀνεμώλια πόλλ' ἀγορεύειν,
Ἔμμαθον οὖν παιδνοί ἔτ' ἐόντες ψεύδεα βάζειν,
Μύθους τε κλοπίους, οἵ σφιν πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
4 Ἰὸν δ', ὡς ὄφιος θανατηφόρον ἰὸν ἔχουσιν·
Οὐδ' ἐθέλουσιν ἀκοῦσαι, ἐοικότες ἀσπίδι κωφῇ,
Ἥ περ κερδοσύνῃσιν ἑὸν κόνι οὖας ἔβυσεν·
5 Οὐδ' ἐπαοιδῇσι φρένα τέρπεται, οὐδ' ὄπ' ἄκουσεν
Ἀνέρος, εἰ ἐπαοιδὸς ἐὼν πύκα πέρ τ' ἐπαείδῃ·
Οὐδέ τ' ἐθέλχθη, ἐπεί οἱ ἀκήλητον μένος ἐστί.
6 Τῶν δ' ἄρ' ἐνὶ στόμασι κρατεροὺς, Θεὸς, ἆξον ὀδόντας·
Σύ τε μύλας νεαρῶν ἐνὶ γαμφηλῇσι λεόντων
Θλάσσον, Ἄναξ, ὅλους ἵνα τ' ἐκπτύσωσιν ὀδόντας.
7 Ὕδατα δ' ὥς, ἅ, τε ῥίμφα διέρρεεν ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ὥς οἱ τηκόμενοι, διά τ' αἶψα ῥέοντες ὄλοιντο.
Τῶν εἴ τις τε βιὸν τανύσας προέηκεν ὀϊστοὺς,
Οἵ γ' ἅλιοι εἶεν, βέλος ὥς, ὅ, τε τοξοφόροιο
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
8 Ὡς δ' ὅτε κοχλίῃ ἰκμὰς ἀπόλλυται, ὅς δὲ τέτηκεν,
Ἠΰτε ῥέων, μάλα δ' ὦκα κατείβεται οἱ γλυκὺς αἰών·
Ὡς θ' ὅτε γαστέρι γυναικὸς ἔνι βρέφος ἠλιτόμηνον,
Ὠκύμορον, τοῦτ' ὄλωλε, πρὶν ἠελίου ἴδεν αὐγάς·
Ὡς οἱ μέν τ' ἀπολοίατ', ἄφαρ τ' οἰχοίατο πάντες,
Μηδέ θ' ὁρῷεν ἔτι γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
9 Πρίν γ' ἤσθοντο λέβητες ἀκανθέων καιομενάων
Ὑμέτεροι, ἢ ζέσσαν ἐπειγόμενοι πυρὶ κηλέῳ·
Τοὺς ὅ γ' ἀφαρπάξει κακῇ ὡς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ὠμούς τε ζωούς θ' ἑλέει κεκοτηότι θυμῷ.
10 Γηθήσει δὲ δίκαιος ἀνὴρ, τίσιν ὁππόθ' ὁρῷτο,

Οἷον

Οἷον δὴ κακοὶ ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροντο·
Ἴχνια δυσσεβέων τε λοέσσεται αἵματι φωτῶν.
11 Ὧδέ κέ τις τότε εἴποι ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ ῥα δίκαιος ἀνὴρ ἔργων χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Ἔλλαβεν· ἦ ῥα μάλ' ἐστὶ μέγας Θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ γαίῃ
Κείνων πάντ' ἰθύνει, ἔχει δὲ τὸ ἔκδικον ὄμμα.

ΨΑΛΜ. νθ'.

1 Ἐκ δηΐων ῥῦσαί με, Θεός μου, καί μοι ἄμυνον
Ἀνέρας, οἳ ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
2 Ἐκ δέ με τῶν δὲ σάω, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Μηδ' ἔα ἀνδροφόνοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
3 Ψυχὴν γὰρ λοχόωντες ἐμὴν μεμάασιν ὀλέσσαι·
Ἄλκιμοι ἄνδρες ἐμοὶ ἐπ' ἀγηγέρατ'· οὔτε μου ἄτης,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσυνῆς, Θεὸς, εἵνεκα, τῶν περ ἔοργα.
4 Οἱ δὲ θέουσιν, ἅμα σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Οὔτι δίκῃ, ἐπεὶ οὐ σφιν ἐγὼ κακοῦ αἴτιος ἦα·
Ὄρσεο μοι ἐπ' ἀρωγῇ, ὅρα δέ με, οἷα πέπονθα.
5 Τῷ σὺ, Ἄναξ, ὃς τῶν στρατιάων ὄρχαμός ἐσσι
Πασάων, καὶ ἀγακλειτοῦ Θεὸς Ἰσραήλου,
Ἔγρεο τίνυσθαι πάντ' ἔθνεα, φῦλά τε φωτῶν·
Μηδέ θ' ὑπερφιάλων ποτὲ φείδεο, μηδ' ἐλέαιρε,
Ὅν τιν' ἀγηνορίῃσιν ἀτασθάλλοντα νοήσῃς.
6 Πολλὰ μάλα πλάγχθεν, ποτὶ ἑσπέρα τ' ἀπονέονται·
Καί σφεων ὥστε κυνῶν ἰαχὴ γένεθ' ὑλακομώρων,
Καππόλιν ὁππότ' ἴασιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
7 Ὀξέα δέ σφ' ἔπεα στόμ' ἐρεύγεται· ὡς ξιφέεσσι
Χείλεσι κερτομέουσιν· ἐπεὶ τίς, φασὶν, ἀκούει;
8 Καδ δέ σφέων γελάσεις σύ γε, Ἀθάνατ', ἠδ' ἀλογήσεις·
Ἔθνεα τε ξύμπαντα γέλων καὶ ἀθύρματα θήσεις.
9 Τῶν δ' εἴ τις μέγας ἐστὶ, καί οἱ σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν,
Ἀλλά γε κάρτος ἐὸν παρὰ σοὶ προφυλάξομαι ἔμπης·
Ὅττι σύ μοι, Θεὸς, ἕρμα, κακῶν δὲ τῶν εἷς ἀλεωρή.
10 Φθαίη κέν με Θεὸς λελιημένος, ὅς μοι ἐνηής,
Ὅς τέ μ' ἔθων ἐλέησε· καὶ ὄψομ' ἔκητι Θεοῖο
Δυσμενέας τὸ παθόντας, ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
11 Μὴ κτείνῃς, μὴ λαὸς ἐμὸς φρεσὶν ἧσι λάθοιτο·
Τοὺς δὲ βίηφι διασκέδασον, καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Καὶ συνέλιξον, Ἄναξ, ἡμέων σάκος εὐρὺ καὶ ἄλκαρ.

12 Οὐ-

12 Οὕνεκά τ' ἀκειτόμυθοι, ἀμβλοεπεῖς τε πέλονται,
Καὶ κακὰ πολλ' ὑπέροπλά τ' ἀνὰ στόμ' ἔχοντες ἔειπον·
Αὐτοί κεν σφετέρῃσιν ἀγλωσσείῃσιν ἁλῷεν,
Εἵνεκ' ἐπαρῶν, ψευδέων θ', ἅς τε μυθήσαντο.
13 Τοὺς σύγ' ὄλεσσον, ὄλεσσον, ἐπιζαφελῶς μενεαίνων,
Πρόχνυ κακῶς, ἵνα μή που ἔπι ζωοῖσι μετεῖεν·
Καὶ γνοῖεν, Θεὸς ὡς Ἰακωβιάδῃσιν ἀνάσσων,
Ἔστ' εὐρυκρείων καὶ ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
14 Πολλὰ δὲ πλαγχθεῖεν, ποτὶ ἑσπερά τ' ἀπονέοιντο·
Τῶν δ' ἰαχή τε γένοιτο κυνῶν ὡς ὑλακομώρων,
Κατὰ πόλιν ὁππότ' ἴασιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
15 Ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀλόωντο ἱμειρόμενοί που ἐδωδῆς·
Κνυζηθμῷ δὲ φέροιατ' ἐειβόμενοι ἀμφὶς ἀγυιάς,
Εἰ μὴ ἔχωσιν ἅλις βόσκειν σφῶν γαστέρ' ἄναλτον.
16 Αὐτὰρ ἔγωγε τεὴν δύναμιν καὶ κάρτος ἀείσω,
Καὶ ἔλεον σὸν ἀείσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φωνῇ ἀειζώῃ· σὺ γὰρ ἄλκαρ ἔμοιγε τέτυξο,
Ἠδὲ κακοῦ ἀλεωρὴ ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
17 Σὲ κλείω, σοὶ ἀείσω, ἐμὸν κράτος· οὕνεκ' ἀμύντωρ
Ἔστιν ἔμοιγε Θεός, Θεὸς, ὅς τέ μοι ἵλαος αἰεί.

ΨΑΛ. ξ'.

1 Ἄμμε, Θεὸς, συνέλιξας, ἀπώσαό τ', ἠδ' ἐκέδασσας·
Ἄμμι καὶ ὠδύσαο· στρέψας δ' αὖθ' ἵλαος εἴης.
2 Γαίῃ ἐν τρόμον ὦρσας, ἀρὴν τε βαρεῖαν ἐνῆκας,
Λῦσαι μὶν τε κακοῖσι συνέρρηξας πολέεσσι·
Τὴν δ' ἄκεσαι ῥωχμούς τε καὶ ἕλκεα, μὴ ἐρείπῃσιν,
Οὕνεκα νῦν σαλεύει, καὶ δὴ προσέεσσιν ὀΐει.
3 Λαόν σου μάλα πόλλ' ἰδέειν χαλέπ' αἰνά τ' ἀνῆκας·
Ἠδ' οἶνον πέειν καρωτικὸν ἄμμιν ἔθηκας.
4 Τοῖς δέ σε δειδιόσιν, καὶ ἐνὶ φρεσὶν ἁζομένοισι
Δῶκας ἐνὶ πτολέμῳ σημήϊον, ὄφρα τ' ἀερθῇ,
Ἀμφότερον, νίκης τε ἀληθείης θ' ἕνεκ' αὐτῆς.
5 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
6 Ἱερῷ εἰνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγὼ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθέ' ἄγκεα Σοκχώθοιο.

7 Ἔστιν

7 Ἔστιν ἐμὸς Γαλαάδος, ἐμὸς δέ τέ ἐστι Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἲς Ἐφραίμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦδ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
8 Μώαβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίῃ δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἥ τ' ἀμφιπόλων δίκη ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὔχεό μοι ὑποείκειν.
9 Τίς πόλιν εἰς ἄρρηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
10 Οὐκ ἄρα σὺ, πρὶν εἰ, Θεὸς, ἄμμε περ ἐξυφέλιξας;
Οὐ σὺ, Θεὸς, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
11 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἄλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.
12 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἔρξαιμεν ἀρωγῇ
Ῥεῖ'· ὃ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

ΨΑΛ. ξα'.

1 ΚΈκλυθί μευ φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον.
2 Γαίης ἐκ περάτηθεν ἐγὼ τετιημένος ἦτορ
Σοὶ ἐβόησ' ἱκέτης· σὺ δ' ἀγίνεε καί με κάθιζε
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ἣ ὑπερτέρη ἐστὶν ἐμεῖο.
3 Οὕνεκα σὺ σκέπας ἦσθ', κακῶν δέ τέ μοι ἀλεωρὴ,
Πύργος τε κρατερὸς δηΐων μευ ἔναντ' ἐτέτυξο.
4 Σῇ καὶ ἐνὶ κλισίῃ οἰκήσω νωλεμὲς αἰεί·
Θαρσήσω πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικαλυφθείς.
5 Περιφρονέως γὰρ ἐμεῦ, Θεὸς, ἔκλυες εὐχωλάων·
Οὔνομα δ' ἁζομένοισι τεὸν σὺ κλῆρον ὀπάσσας.
6 Δηθὰ μετὰ ζωοῖσιν ἐμεῦ Βασιλῆϊ διδώσεις,
Μακρὸν θ' οἱ αἰῶν', ἐπὶ τ' ἤμασιν ἤματα θήσεις,
Καὶ πολλῆς γενεῆσι κυλινδομένους λυκάβαντας.
7 Παρ Θεῷ ἄλληκτον μενέτ'· ἔλεον δὲ προμάχοις
Σοὶ δέ τ' ἀληθείην, φύλακας μάλ' οἱ ἔμμεν ἑτοίμους.
8 Τῷ κέ σε νωλεμέως κλείω, σόν τ' οὔνομ' ἀείσω,
Ὄφρα τοι ἤματα πάντ' εὐχωλάς μευ ἀποτίσω.

ΨΑΛ. ξβ'.

1 Ἤτοι ἐμὴ ψυχὴ Θεῷ ἔλπεται, ἠδέ μιν αἰεὶ
Μίμνει τετληυῖα· φόως δέ μοι ἐξ ἔθεν ἦλθεν.
2 Ἤτοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμα· οὐκ ἂν μάλα κινηθείην.
3 Ἀνέρι οὖν τέο μέχρι κακὰ φρεσὶ μητιάασθε;
Ἀλλά γε πάντες ἔπειτα κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες·
Ὡς δ' ὁπότε κλίνων τοῖχος πεσέεσθαι ἔμελλεν,
Αἱμασιή θ' ὑποσειομένη νεύουσα χαμᾶζε·
Ὥς θ' ὑμεῖς κε πέσοιτ', ἐπεὶ ἦ σχεδὸν ὔμμιν ὄλεθρος.
4 Βουλὰς βουλεύουσιν, ὅπως τόνδ' ἄνδρα δύωνται
Ἧς τιμῆς στερέσαι, καὶ ἀφ' οὗ ἕδεος συφηίξαι·
Ψεύδεα πολλὰ λέγειν αἰεὶ σφίσιν εὔαδε θυμῷ·
Εὖ μὲν γὰρ βάζουσι, κακὸν δ' ἀμυδὶς φρονέουσιν,
Εὐχὰς μὲν στόματι, κραδίῃ δέ τ' ἔχουσιν ἐπαράς.
5 Τλῆθι δ' ὅμως, φίλε θυμέ, Θεὸν ποτιδεγμένος αἰεί·
Οὕνεκεν ἐλπωρὴ θάρσος τέ μοι ἐξ ἔθεν ἐστίν.
6 Ἤτοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμα· οὐ κινηθήσομαι ἔμπης.
7 Ἐκ Θεοῦ ἐστιν ἐμοί γε φόως καὶ κῦδος ἀγητόν·
Πέτρη ἐμὴ ἀλκή τε καὶ ἐλπωρὴ Θεός ἐστι.
8 Τῷ δ' αἰεὶ πίσυνοι θαρσεῖτ' ἔλπεσθέ τε λαοί·
Ἐκ τ' ἄρα χεύατε οἱ ὑμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Εὐχόμενοι· Θεὸς ἐλπὶς ἀρωγή τ' ἄμμι τέτυκται.
9 Πάντα τὰ φῦλα βροτῶν ματίη ψεῦδός τε πέλονται
Πάμπαν, ἄτιμοι ὁμῶς, οἵ περ τε λελόγχασι τιμήν,
Ἶσοι πομφολύγεσσι, καὶ ὡς σκιαὶ ἀΐσσουσιν·
Εἰ δ' ἰσαίατο πάντες ὁμοῦ τῇ εἰνὶ ταλάντοις,
Ῥεῖά κεν ἠερέθοίατ' ὁμοῦ, ἀνεμώλιοι αὔτως,
Καὶ κενεοφρεσιώνης εἶεν κενεώτεροι ἀσκοί.
10 Μή τι κακοῖσι δόλοισι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Τολμᾶτ' ὑβρίζειν, ματίῃ μηδ' εἴκετε λυγρῇ·
Εἰ καὶ πλοῦτος ἀέξετ', ἄλις δέ τε ὄλβος ὀπηδεῖ,
Ἀλλά γε μὴ λίην ὑμῖν περὶ κῆρι μεμήλῃ.
11 Καὶ Θεὸς εἶπεν ἅπαξ, καὶ δὶς τ' εἰπόντος ἄκουσα,
Ὅττι βίη Θεοῦ ἐστιν, ἰδὲ κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
12 Καί σοι, Ἄναξ, ἔλεος πάρα, μειλιχίη τε νόοιο·

Ἀνδράσι

Ἀνδράσι γὰρ τ' ἔργων, οἳ ἐργάζονται, ἀμοιβὴν
Ἐκτελέεις, καὶ ἑκάστῳ ἐοικότα μισθὸν ὀπάζεις.

ΨΑΛ. ξγ'.

1 ἘΣσί, Θεός, σὺ Θεός μου· ἄμ' ἠοῖ ὄρσομ' ἔγωγε,
Καί σε μάλα σπουδῇ διζήσομαι, εἴ που ἐφεύρω·
Ὡς ὅτε τις τῆς ποτῆτος ἱμείρεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Ἀσκηθές, ἱέμενος πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Ὣς καὶ ἐμὴν ψυχὴν σέθεν ἄσπετος ἵμερος αἱρεῖ·
Σάρκες ἐμαί σε ποθεῦσιν ὁμῶς ἐνὶ διψάδι γαίῃ
Λυπρῇ, ἥ τ' ὄμβρῳ οὐ δεύεται, οὐδέ τ' ἐέρσῃ.
2 Ὥς σέ ποτ' εἰν ἱρῷ εἶδον, σὲ καὶ αὖθις ὁρᾶσθαι
Εἴη μοι, σέ τε, σήν τε βίην καὶ κῦδος ἀγητόν.
3 Ὅττι φιλοφροσύνη σοῦ ἀμείνων ἐστὶ βίοιο,
Τοὔνεκ' ἐγὼ χείλεσσιν ἐμοῖς τεὸν αἶνον ἀείσω.
4 Ὥς σέ τ' ἐπαινήσω, ἕως ἂν ζωοῖσι μετείω,
Ἔν τε σῷ οὐνόματι πρός σ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω.
5 Μυελῷ ὥς τε τιταινομένη καὶ πίονι δημῷ,
Ψυχή μου ἅλις ἕξει ἐάων, εὖτε σὸν αἶνον
Χείλεσι γηθοσύνοισιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
6 Ὄφρα σοῦ ἐν λέκτρῳ μέμνημαι, καί σ' ἀνὰ θυμὸν
Βάλλομαι ὁρμαίνων φυλακῇς ἐνὶ νυκτερινῇσιν.
7 Οὕνεκ' ἀρωγὸς ἔμοιγε καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἔησθα,
Τῷ σοι ἐπαγλαΐζομαι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι,
Τάων τε σκιῇ ἔνθα γανύσσομαι ἀμφικαλυφθείς.
8 Ψυχή μου κρατερῶς ἔχεται σέο, σοί τ' ἐπαρήγει·
Δεξιτερὴ γὰρ τεὴ ἐμοὶ ἀσφαλὲς ἔρυμα τέτυκται.
9 Οἳ δέ μ' ἀποκλεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Δύσονται ἔς τε βέρεθρον, ἐνέρτερά τ' ἔγκατα γαίης.
10 Ἄορι δεινόμενοι πεσέονται· φηρσί τε κύρμα
Μέλλουσιν καὶ ἀλωπέκεσιν μέλπηθρα γενέσθαι.
11 Ἀλλὰ Θεῷ Βασιλεὺς κεχαρήσεται· οἳ μὲν ὄμοσσαν,
Πάντες ἂν εὖχος ἀρέοιαθ'· ὅσοις γὰρ ψεύδεα βάζειν
Ἦ φίλον, ἦ ῥά νυ τοῖς ἐπὶ μάστακά τις κε πιέζοι.

ΨΑΛ. ξδ'.

1 Κέκλυθί μευ φωνῆς, Θεὸς, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Ἐκ δέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ὀλοοῖο φόβοιο
Ῥῦσαι, μήτις τήνδε φίλης μ' αἰῶνος ἀμέρσῃ.
2 Καί μ' ὕπαγ' ἐξ ἄτης, ἵνα μήποτε δῆμος ἀλειτέων
Δηλήσαιτ' ἐμὲ, κρύβδην ἅ, τε μητιόωσιν·
Ἔκ τε βίης ἀνδρῶν, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται,
Σχέτλιοι, οἵ τ' ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
3 Οἵ τε καὶ ὡς τανύηκες ἄορ σφι γλῶσσαν ἔθηκαν,
Θηξάμενοι, καὶ ἐπεσβολίας ὡς πικρὰ βέλεμνα,
Ἀντία κεντομέοντες, ὑπόπροθι λωβητῆρες·
4 Κρύβδα πιτυσκόμενοι, ἵν' ἀμύμονα φῶτα βάλωσιν·
Ὃν βάλον ἐξαπίνης, ἐπεὶ οὐ δέος οἱ ἐνὶ θυμῷ.
5 Οἱ δέ σφεας τ' αὐτοὺς κακὸν ἔρδεμεν ὀβριμόωντες,
Ἀμφὶ μάλα φράσσαντο, πέδας ὡς δεσμά τ' ἐπ' ἄλλοις
Κρύψαιεν δολόεντα· καὶ εἶπον, Τίς κεν ἴδοιτο;
6 Οἵ τ' ἐπεὶ οὖν μέμασαν κακὰ ῥάπτειν ἀνθρώποισι,
Κέρδε' ἐρεύνησαν πολυμήχανοι αἰὲν ἐόντες,
Παντοίους τε δόλους, σπουδῇ τ' ἐτέλεσσαν ἔρευναν·
Τῶν γὰρ κλεψίφρων κραδίη μῆτίς τε βαθεῖα·
Μήδεα πυκνά θ' ἕκαστος ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
7 Ἀλλὰ Θεός κ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφείη
Δεινόν· καί νύ κεν ἐξαπίνης βεβλημένοι εἶεν.
8 Γλῶσσα μὲν οὖν ἐπὶ τοῖσιν ἐπίσσυτον κακὸν ἥσει,
Αὐτοὶ γὰρ σφετέρῃσιν ἐπεσβολίῃσιν ὄλοντο·
Καί κεν ὁρῶντες ἄφαρ φυγάδε μνωοίατο πάντες.
9 Ταρβήσουσί τε πάντες ἐπιχθόνιοι ἄνθρωποι,
Ἔργον δ' ἀλλήλοισιν ἀναγγελέουσι Θεοῖο·
Εὖ μὲν γὰρ γνώσονται ἐνὶ φρεσὶν, οἷα ἔρεξεν.
10 Ὅσσοι δ' εὐσεβέες, μέγα κεν κεχαροίατ' Ἄνακτι,
Τῷ πίσυνοί τ' εἶεν· τοῖς τ' αἴσιμα ἔργα μέμηλε,
Καί νύ κεν εὐχετόωνθ', οἷσιν νόος ἐστὶν ἀμύμων.

ΨΑΛ. ξε'.

1 Αἶνός σ' ἐν Σιῶνι, Θεὸς, μένει αἰὲν ἑτοῖμος,
Δέγμενος· ἐκ τ' ἄρα τοι τετελεσμένη ἔσσεται εὐχή.
2 Ὅς θ' ἱκετήσιός ἐσσι, καὶ εὐχομένων ὕπ' ἀκούεις,
Ἤ σέ κεν, ὅσσοι ἔασιν, ἱκοίατο φῦλ' ἀνθρώπων.
3 Νικῶσίν με κακορῥαφίαι, καὶ κρείσσονές εἰσιν·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, σύ γ' ἵλαος ἔσσεαι ἡμῖν,
Πάνθ' ἡμέων ἀλιτήματ' ἀτασθαλίας τε καθαίρων.
4 Ὄλβιος, ὃν σύ γε τοι αἱρεύμενος ἔξοχον ἄλλων,
Ἐκπρεπέ' ἔκρινας, σοί τε σχεδὸν ἔμμεναι ἔθηκας,
Ὄφρα τοι ἐγγύθι ναίῃ ἐνὶ προθύροισι τεοῖσιν·
Ἡμεῖς κεν κορεσαίμεθ' ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς,
Ἠδ' ἀρετῆς οἴκου νηοῦ θ' ἱεροῖο τεοῖο.
5 Ἡμέων εὐδικίῃσιν ἀκούσεις μέρμερα ῥέζων,
Ὃς Θεός ἐσσι φόως θ' ἡμέων, μοῦνος ἄμμε σαώσας·
Ὧτε πεποίθασιν, τοί τ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Ναίουσιν· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἅμα χθονὸς εὐρυοδείης
Συμπάσης, νήσων θ' αἳ ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖνται.
6 Ὅς τε καὶ οὔρεα μακρὰ διηνεκέεσσι θεμέθλοις
Ἵδρυσ' ἶφι βίηφι, τὰ δ' ἔμπεδον αἰὲν ἄρηρε·
Ζώσατο δ' ὡς ζωστῆρα μέγα κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
7 Ὅς τ' ἠχὴν κατέπαυσε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κύματα παφλάζοντά θ' ἁλὸς, λαῶν τε κυδοιμόν.
8 Ἄνδρες τηλεδαποὶ, οἵ τε χθονὸς εὐρυχόροιο
Ἔσχατα πείρατ' ἔχουσι, τεοῖς τεράεσσιν ἀτυχθεν,
Τοὺς δὲ δέος φρένας εἷλε, σὰ μέρμερα ἔργ' ὁρόωντας·
Ἠέλιον δ' ἀνιόντ' εὔφρηνας, δυσόμενόν τε.
9 Γαῖάν τ' εὖ κομέεις, θαμέσιν τ' ἀρδμοῖσιν ἰαίνεις,
Ἀργυρέῃσι ῥοῇσι διïπετέος ποταμοῖο
Πιαίνων, τοῦ δ' αἰὲν ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ·
Οὕτω γάρ τε βροτοῖσι μελίφρονα σῖτον ὀφέλλεις
Ῥεῖ', ἐπεὶ ὧς σφιν ἑτοιμάσαο χθόνα πουλυβότειραν.
10 Ὄγμους εὖ ἄρδων θῆκας πίειραν ἄρουραν,
Νειόν τε μαλακὴν, εἴκῃ δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
Ὄμβρων μὲν ψιάδεσσι καὶ ὑετοῦ ἦκα ῥέοντι
Τήκεις, ὃν τε θάλος, χλοερὸν δέ τε ἔρνος ἀέξεις.
11 Δώροις σοῖς καὶ ἐνηείῃ ἔτος ἐστεφάνωσας,
Τοῦ περιτελλομένοιο ἄδην νέον αἰὲν ἐάων

Γαῖα

Γαῖα φέρει· τεὰ δ' ἴχνι', ὅς ἐν νεφέεσσι βέβηκας,
Στάξεν ὕδωρ ἐπὶ γῆν, τοῦ καὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
12 Στάξ' ἐπ' ἐρημαίους τε νομοὺς καὶ διψάδα γαῖαν·
Ἀμφὶ δ' εὐφροσύνην βῆσσαι ζώσαντο λόφοι τε.
13 Πλῆντο βοτῶν λειμῶνες. ἄλλην τε νομοὶ φορέουσιν,
Ἀμφὶ θ' ἕσσαντο βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων·
Λήϊου ἀλδήσκοντος ἅμα φρίσσουσιν ἄρουραι,
Ἄγκεά τε ζειδώρῳ ἅλις βεβριθότα καρπῷ,
Πυρῷ τε κριθῇ τε ἐπηετανὸν γανόωντα,
Ἀγλαΐῃ τ' ἀλαλάζει, εὐφροσύνῃσί τ' ἀείδει.

ΨΑΛ. ξϛ'.

1 ΠΑ'ντα Θεῷ ἀλαλάξατ' ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
2 Οὗ κλέος οὐνόματος λιγυρῇ ἀναμέλψατ' ἀοιδῇ·
Καί μιν ἐπαινεῦντες κλειτῇ κυδαίνετε μολπῇ.
3 Ὧδε δὲ καὶ εἴποιτε Θεῷ· Οἷος σὺ τέτυξαι
Δεινός τ' αἰδοῖός τε; καὶ ὡς σέο μέρμερα ἔργα;
Ὥστε καὶ ἀντίβιοι, ὅτι τοι κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Μὰψ ὑποείξουσιν, μάλα πειθομένοισιν ὁμοῖοι.
4 Ἄντην σ' αἰδέσεται, καὶ ἀείσει ἔθνεα φωτῶν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
Γαῖά τε πᾶσ' ἀμυδὶς σέ τε καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσει.
5 Δεῦτ' ἴδετ' ἔργα Θεοῖο, καὶ ὡς μερόπεσσι βροτοῖσι
Δεινὸς ὅγ' αἰδοῖός τε, ἐπεὶ μάλα μέρμερα ῥέζει.
6 Θῆχ' ἅλα πορφυρέην ὥστε ξερὸν ἠπείροιο·
Καὶ πεζοὶ ποταμὸν βαθυδινήεντα πέρησαν.
Ἔνθ' ἡμεῖς αὐτῷ μέγ' ἐχαίρομεν, ὅσσ' ἔοργε.
7 Πάντων κοίρανός ἐστιν ἑῇ ἀρετῇ τε βίῃ τε
Νωλεμές· ὀφθαλμοῖσι καὶ ἔθνεά τε σκοπιάζει·
Οἱ δ' αὐτῷ ἀπίθησαν ἀγηνοείῃσι νόοιο,
Οὐκ ἂν ἀειρόμενοί ποθ' ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο.
8 Εἶδ' ἄγετ', ἡμέτερόν γε Θεὸν κυδαίνετε λαοί·
Αἶνον ὃν ἐξαγορεύεθ', ὅπως πευθοίατο πάντες.
9 Ὅς καὶ ἔτ' ἄμμιν ἔδωκε φίλης αἰῶνος ἐπαυρεῖν,
Ψυχάς τε ζώγρησ', οὐδ' εἴασε ποσσὶν ὀλισθεῖν.
Ἡμέων γὰρ σύ, Θεός, πειρήσαο οἵτινες εἰμέν·
10 Ὡς ὅτε τ' ἀργύειον δοκιμάζων ἐν πυρὸς αὐγῇ
Τέκτων ἀμφιπονεῖται ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
Ὥς τέ σοι οὖν ἡμέας δοκιμαζέμεναι φίλον ἦεν.

11 Ἐς λίνον, ᾧ θ' ἥλωμεν, ἀνήγαγες ἄμμε πάναγρον·
Ἰξύϊ δ' ἡμετέρῃ χαλεπὴν ἐπέθηκας ὀϊζύν.
12 Κρασὶν ἐφ' ἡμετέροισιν ἐφίζειν ἄνδρας ἀνῆκας·
Ἀμφότερον, διά τε πῦρ τ' ὀλοὸν, διά τ' ἴβειμον ὕδωρ
Ἤομεν· ἐν δ' ἡμέας ἄγαγες ποτὶ πίονα χῶρον.
13 Βήσομαι ἐς τεὸν οἶκον, ἵν' ἐξαίτους ἑκατόμβας
Σοὶ ῥέξω· ἅμα καὶ εὐχωλάς μευ ἀποτίσω,
14 Ἃς χείλεσσιν ἐμοῖσι πιφαυσκόμενός τοι ὑπέστην,
Καὶ στόμα μευ ἀγόρευσεν ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
15 Ἱερά τοι ῥέξω, κατὰ πίονα μηεία καίων
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἅμα τε κριῶν θυέεσσιν·
Ἱρεύσω ἕλικάς τε βόας, καὶ μηκάδας αἶγας.
16 Δεῦτ' ἄρα, κέκλυτε πάντες, ὅσους φόβος εἷλε Θεοῖο,
Ὕμμι δ' ἀπαγγελέω, ψυχὴν μευ ὅσσ' ἔρεξεν.
17 Αὐτὸν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐβόησά τε καὶ ἱκέτευσα·
Γλῶσσα δέ μευ μιν ἄειρε, καί οἱ μέγα κῦδος ἔδωκεν.
18 Εἴ μοι ἀτασθαλίη φρεσὶν αἴσυλά τ' ἔργα μέμηλεν,
Οὔ τι μευ Ἀθάνατος φωνὴν βοόωντος ἀκούσει.
19 Ἀλλά γέ μευ ἔμπης Θεὸς ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Εὐχομένοιό τ' ὄπα ξυνίετο, πρόφρων τ' ἐπάκουσε.
20 Τῷ Θεοῦς αἰνείσθω, ὃς ἐμῆς οὐ νοσφίσατ' εὐχῆς,
Οὐδ' ἑὴν μειλιχίην μευ ἀπέτραπεν, ἀλλ' ἐλέησεν.

ΨΑΛ. ξζ'.

1 Ἵλαος ἄμμι γένοιτο Θεὸς, μάλα τ' ὄλβια δοίη,
Μειδιόων τ' ἀγανοῖσι προσώπασιν ἄμμι φαείνοι,
Ἡμέας τ' εἰσορόωντο, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιτο.
2 Ὄφρ' ὁδὸς ἔργα τε σεῦ γνωσθῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν,
Σόν τε φόως ζωαρκὲς ἐν ἔθνεσι παντοδαποῖσι.
3 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεὸς, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
4 Χαιρόντων λαοὶ, καὶ εὐφροσυνῇσι νόοιο
Πάντες ἀειδόντων· σὺ γὰρ ἐν λαοῖσι δικάζειν
Μέλλεις εὐνομίῃσι, καὶ ἔθνεσιν ἡγεμονεύειν,
Πομπός τε σφισιν ἔμμεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
5 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεὸς, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
6 Καὶ τότε καρπὸν ἑὸν φύσει ζείδωρος ἄρουρα,
Ἡμῖν δ' αὖτε Θεὸς Θεὸς ἡμέων ὄλβια δώσει.

7 Ὄλβια δώσει ἄμμι Θεὸς, βίοτον μέγ' ἀέξων·
Πάντα δέ μιν δείσει πολυφόρβου πείρατα γαίης.

ΨΑΛ. ξη'.

1 ἈΝστείη ὁ Θεὺς, σκιδναίατο δυσμενέοντες,
Οἵ τέ μιν ἐχθαίρουσιν, ἔσω προπάροιθε φύγοιεν,
Οἱ μὲν πρόσθε φύγοιεν ὁμοῦ, ὁ δ' ὄπισθε διώκοι.
2 Ἠΰτε καπνὸς ὄλωλε διασκιδνάντος ἀήτεω,
Ὥς ἄρα τοὺς δὲ διασκεδάσῃς, ἵνα τ' εἶεν ἄφαντοι·
Κηρὸς δ' ὡς κατατήκετ' ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ὥς τε Θεοῦ προπάροιθεν ὀλοίατο πάμπαν ἀλιτροί.
3 Γηθόσυνοι δ' ἄνδρες, τοῖσιν νόος ἐστὶ δίκαιος,
Γίνοιντ', ἠδὲ Θεῷ μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Καὶ μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰανθείη σφίσιν ἦτορ,
4 Μέλπετε δ' ὕμνοισιν Θεὸν ἄμβροτον, οὔνομα δ' αὐτοῦ
Κλείετ' ἀοιδῇσιν· κυδαίνετε Παμβασιλῆα,
Ὅς θ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἵζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Ὑψιμέδοντ' αἰνεῦντες, οὗ κλυτὸν οὔνομ' ΙΑΩ'·
Ὕμμι δ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἔσω προπάροιθε χαρείη.
5 Ὀρφανικῶν ὁ Θεός τε πατὴρ, χηρέων τ' ἐπαρωγὸς
Εἰνὶ δίκῃσιν, ὕπερθεν, ἵν' οἱ ἕδος ἱερὸν ἐστι.
6 Δώμαθ' ὑπωροφίους τε Θεός που δῶκεν ἐρήμοις,
Ἠδ' οἰκωφελίην, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Τοὺς δ', οἵπερ τε πέδῃσι σιδηρείῃσι δέδεντο,
Δεσμῶν ἐξανέλυσε, καὶ εἰρέρου ἔξαγεν αἰνοῦ·
Ἀλλ' οἱ ἀγήνορές εἰσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι πιθέσθαι,
Δίψῃ καρχαλέοι πολυκαγκέα γαῖαν ἔχουσιν.
7 Ὁππότε σῷ λαῷ σὺ, Θεὸς, ὁδὸν ἡγεμόνευες,
Καππέδιον δ' ἔστειχες ἐρημαίην διὰ χώρην·
8 Τόφρα μάλ' ἔτρεμε γῆ, ῥέε δ' οὐρανὸς ἄντα Θεοῖο·
Αἰπύ τ' ὄρος Σιναῖον ἀγακλυτὸν ἔτρεμεν αὐτὸ,
Ἄντα Θεοῖο, Θεοῖο ἀμύμονος Ἰσραήλου.
9 Ὕες ἐπὶ κλῆρον σὰ ἄδην, Θεὸς, ἠδέ μιν ὄμβρῳ
Ζώγρεις ἀσπασίῳ, καμάτῳ ἀδδηκότα λυγρῷ.
10 Κεῖθι δὲ σὸς καὶ ὅμιλος ἐνὶ κλισίῃσιν ἔμιμνεν·
Ὥς σὺ, Θεὸς, πτωχοῖσιν ἑτοίμασας ἤπια εἰδὼς,
Σῇ ἀγανοφροσύνῃ, ὅ,ττι σφίσιν ἄρκιον εἴη.
11 Ὕμνον ἀνὰ στόμ' ἔδωκε Θεὸς, χαρίεντά τε μῦθον·
Ἐσθλ' ἀγγελλουσέων πολὺς χορὸς ἦε γυναικῶν

12 Προτροπάδην φοβέοντο ὑπερμενέες βασιλῆες,
Καὶ φύγαδ' ἐμμώοντ', οἷς τε στρατοὶ ἄσπετοι ἦσαν·
Αἱ δέ τε θηλύτεραι ἀνδράγρια πολλὰ δάσαντο,
Οἴκοι μίμνουσαι, ἔλαχόν τ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
13 Εἰ καὶ αὐσταλέοι, κακὰ εἱμένοι, ἠδ' ἐνὶ τέφρῃ
Αὐχμεῦντες μένοιεν ἐνὶ τριπόδεσσιν ἔκηλθε,
Ὡς πτέρυγες δ' ἔσσεσθε πελειάδος, ἀργύρῳ ἶσαι
Στίλβουσαι, ξανθῷ πτερὰ δ' αὐτῆς χρυσῷ ἔοικεν.
14 Ὄφρα Θεὸς, τοῦ τε κράτος ἄσπετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,
Ῥεῖα διεσκέδασεν βασιλῆας τῇδ' ἐνὶ χώρῃ,
Ἤδ' εἰ καὶ ἄτησι κελαινιόωσα πάρος περ,
Λευκὴ ὥστε χιὼν ἔσεθ', ἢ Σελμῶνα παλιώσει.
15 Ὡς Βασάνοιο ὄρος, τοῖόν τ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο·
Ὡς Βασάνοιο ὄρος πολυδειράδος ὑψηλοῖο.
16 Τίφθ' οὕτω σκιρτᾶτ', ὄρε' ὑψηλὰ ὀφρυόεντα;
Τίπτε τόσον κορυφῇσιν ἀγαλλόμενοι εὐχετάασθε;
Τοῦτ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο ναίειν,
Ὥπερ ἐν Ἀθάνατός τ' οἰκήσει νωλεμὲς αἰεί.
17 Ἅρματα μέν τε Θεοῖο ὀπάονες οὐρανίωνες.
Ἄσπετος ἀμφιχυθεὶς πουλὺς στρατὸς, εἰκοσάχιλοι,
Ἄγγελοι ὠκυπέται μάλα μυρίοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν,
Ὡς τὸ πάλαι Σιναίῳ ἐν οὔρει παιπαλόεντι,
Ἔνθα τ' Ἄναξ ἐφάνη, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν.
18 Ὑψόσε μέν τ' ἀνέβης, ἄγαγες δ' ἀπὸ ληΐδα πολλὴν
Δυσμενέων, αὐτούς τε, φέρων ἔναρα βροτόεντα·
Πολλά τ' ἐδέξαο δῶρα διδωτέμεν ἀνθρώποισιν,
Οἳ σέο νηκουστῆς, ἰδ' οὐ βούλοντο πιθέσθαι,
Ὄφρα καὶ ἐν τοῖσδεσσιν Ἄναξ Θεὸς οἰκία ναίῃ.
19 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς θ' ἡμέας αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
Πολλὰ μάλ' ἐσθλὰ ἔοργεν· ὁ καὶ Θεὸς ἄμμι σόως τε.
20 Ἡμέων ὅς Θεός ἐστιν, ὁ μὲν Θεὸς ἤπια εἰδὼς,
Ζωγρῆσαί τ' εὖ οἶδε, φίλον τέ οἱ ἐστὶ σαῶσαι·
Τοῦ δ' ἐν γούνασι κεῖται ὁμῶς θανάτοιο τελευτή·
Πολλαὶ γάρ τε πύλαι ἰφθίμου εἰσ' ἀΐδαο,
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο Θεοῖο Ἄνακτος ἕκητι.
21 Κακκεφαλὴν Θεὸς οὖν οὐτήσει δυσμενέοντας·
Σφῆς γὰρ κακορραφίης οὔπω λήγοντας ἀλιτροὺς
Ἀκρὴν κακκορυφὴν βλήσει μάλα περ κομόωσαν.
22 Ὧδε δ' Ἄναξ ποῦ εἶπεν, Ἐμὸν νῦν λαὸν ἀνάξω,
Αὖτε δ' ἀναστρέψω, Βασανίτιδος ὡς ἀπὸ γαίης,

Ὡς τ' ἀφ' ἁλὸς πολιῆς, ὅτε βένθεα ποσσὶ πέρησας.
23 Ὄφρα τεὸν βάψῃς πόδα τε βροτῷ αἱματόεντι
Δυσμενέων, γλῶσσάν τε κυνῶν σῶν τῶδε μήνης.
24 Σεῦ προβιβῶντος ἴδον, Θεός, ἴχνια σῷ ἐνὶ νηῷ·
Ἴχνι' ὁρῶντο Θεοῦ ἅμα καὶ Βασιλῆος ἐμοῖο.
25 Πρόσθεν ἀοιδοὶ ἔσαν, κιθαρισταὶ δ' ἦλθον ὀπίσσω·
Κοῦραι δ' ἐν μέσσῳ πολυηχέα τύμπαν' ἔχουσαι.
26 Ἀνδρῶν ἐν ἀγορῇσι Θεὸν κυδαίνετε πάντες,
Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', Ἰσραήλοιό τε πηγῆς
Ὅσσοι ἐκγεγαῶτες, ἐῆς τ' ἔξεσε γενέθλης.
27 Ἔνθα μὲν ἦν μικρὸς Βενιάμιν ἀρχὸς ἁπάντων,
Ἔνθα καὶ ὄρχαμοι ἦσαν Ἰούδεω θυμολέοντος,
Τῶνδέ τε πουλὺς ὅμιλος, ἀολλέες οἵ σφιν ἕποντο,
Σὺν δὲ Ζαβουλῶνος καὶ Νεφθαλίμοιο μέδοντες.
28 Σὴν δὲ βίην ἵδρυσε Θεός σεο, κάρτος ὀπάζων·
Ἔμπεδον ἄμμι, Θεός, θείης, ὅσαπερ αὐτὸς ἔρεξας.
29 Εἵνεκα σοῦ νηοῦ περικαλλέος ἐν Σολύμοισι,
Σοί ποτε δώσουσιν βασιλῆες κάλλιμα δῶρα.
30 Δεινὸν ἐπιπλήσσων στίχας ἀνδρῶν ἐγχεσιμώρων
Δείδιξαι, ταύρων τ' ἀγέλην, πόριάς τ' ἐνὶ δήμῳ·
Ὄφρα θ' ἕκαστος σοίγε πεσὼν παρὰ ποσσὶ τεοῖσι
Κέρματά τ' ἀργυρέοιο φέρῃ, καὶ δῶσιν ἄποινα.
Λαοὺς δὲ σκέδασον, τρέωσιν ἵν' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Τοῖσίν τ' αἰὲν ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε.
31 Ἔνθα δ' ἐλεύσονται Αἰγυπτόθεν ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Αἰθιόπων δέ τε γαῖα Θεῷ τάχα χεῖρας ὀρέξει,
Αἰθιόπων, οἳ τηλόθ' ἔασιν τ' ἔσχατοι ἀνδρῶν.
32 Ἔθνεα πάντα Θεὸν, χῶραι ἅμ' ἀείδετε πᾶσαι,
Ὅσσων που βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέουσιν·
Αἶνόν τ' Ἀθανάτου λιγυρῇ ἀναμέλπετ' ἀοιδῇ.
33 Οὐρανῷ ὃς καὶ ἐφίζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Οὐρανῷ, ὅν τε πάλαι τεχνήσατο· ἔνθα δὲ φωνὴν,
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων, κρατερὴν ἀνενείκατο φωνήν.
34 Καὶ Θεῷ οὖν δότε κῦδος, ἀναγνόντες τόδε θυμῷ,
Ὡς κράτει περιβέβηκε, καὶ οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἔξοχ' ἐπ' Ἰσραήλον ἑὸν μῦθος ἄασπετον ὦρσεν,
Ἀγλαΐην τ' ἀνέφηνε, καὶ ὃν κράτος ἐν νεφέλῃσι.
35 Δεινὸς μὲν Θεός ἐστ' οἷς εἰν ἱεροῖσιν ἔδεσιν,
Ὅς τ' Ἰσραήλοιο Θεὸς, μέγα κάρτος ὀπάζει
Καὶ μένος ᾧ λαῷ· τῷ καὶ Θεὸς αἰνετὸς ἔστω.

ΨΑΛ.

Ψ Α Λ. ξθʹ.

1 Τειρομένῳ ἵληθι Θεός μοι, καί με σάωσον·
Ὕδατα γάρ μοι ἐπῆλθ', ὀλίγου δέ με θυμὸν ἀπηύρα.
2 Λίμνῃ ἐν ἀργαλέῃ ἔχομαι, δίνῃ τε βαθείῃ,
Ἰλύϊ καὶ πηλῷ πεπεδημένος, οὐδέ πη ἔστιν
Ἑστάμεναι, τόσση μοι ἄσις κέχυτ' ἀμφὶ πόδεσσι·
Δῦνον ὕδωρ βαθὺ, καί με κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Ὅς τέ μ' ὑποβρυχα θῆκ', ἀπόρσεν τ', οἴδματι θύων.
3 Κάμνω δήθ' ἰάχων τε διαπρύσιόν τε γεγωνώς·
Καὶ ὀλίγη ἔστ' ἔμοιγε δι' ἐκ φάρυγος ῥέει αὐδὴ
Καρχαλέης· κάμνω δ' ἐς ἐμὸν Θεὸν ὄμματ' ἀνασχών.
4 Ἦρα με μαψιδίως μάλα μυρίοι ἐχθαίρουσιν,
Οὐδὲ τρίχες τοσσαίδε καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Οἵ τέ με δυσμενέοντες, ἀναίτιον, οὔτι δίκῃσι,
Δηῶσαι μέμασαν, τῶν δὲ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Τόφρα δ' ἐγὼν ἀπέδωκα τό, τ' οὔτινος οὔποτ' ἀπηύρων.
5 Ἦ σὺ, Θεὸς, σάφα οἶσθ' ἃ χαλιφροσυνῇσιν ἔρεξα·
Οὐδ' ἐμὰ κρύβδα τεὰ ἔσ' ἀλιτήματα, οὐδέ σε λήθει.
6 Μή τι καταισχυνθεῖεν, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων
Ἴφθιμος Θεός ἐστι καὶ ὄρχαμος, εἵνεκ' ἐμεῖο,
Οἳ σοὶ ἐέλπονται· μὴ ἐλέγχεα τοῖσι γένοιτο
Λώβη θ' εἵνεκά μευ, οὓς σεῖο μάλ' ἵμερος αἱρεῖ,
Οἳ σπουδῇ τε σε δίζονται, Θεὸς Ἰσραήλου.
7 Αἴσχεα γὰρ σέθεν εἵνεκ' ὀνείδεα πολλά τ' ἀνέτλην·
Ὄμματά μευ ἐκάλυψε κατηφείη τε καὶ αἰδώς.
8 Ξεῖνος ἔγωγε τέτυγμαι ἀδελφειοῖσιν ἐμοῖσι,
Μητρὸς ἐμῆς τέκνοισιν ἀνέστιος ἀλλοδαπός τε.
9 Σεῖο τέτηκα πόθῳ, ζῆλος δὲ οἴκοιο τεοῖο
Θυμὸν ἐμὸν κατέδει· λώβη δέ τ' ἀτάσθαλος ἀνδρῶν
Οἵ τέ σε λωβήσαντ', ἐπὶ μοὶ, καὶ ὀνείδεα χεῦτο.
10 Ὁππότ' ἄρα κλαυθμοῖο τεταρπόμενος κρυεροῖο,
Ἄκμηνος καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Οὐκ ἀέκων· τόδε καί μοι ὀνείδισαν, ἠδ' ὀνόσαντο.
11 Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἔσσα ἀεικέλιόν τε κακόν τε·
Οἱ δέ με λώβευον, συγκρίνω τέ με θῆκαν ἀοιδὴν.
12 Ἥμενοι εἰνὶ πύλῃσιν ἐμεῦ κατὰ πόλλ' ἀγόρευον·
Καί μοι ἐφεψιόωντο ἀναιδέες οἰνοποτῆρες
(Οἶνος γάρ τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι)

Πολλά μοι, οὐκ ἐτεὰ γὰρ, πιστὸς δέ τε καὶ τὰ κέλευεν.
13 Αὐτὰρ ἔγωγέ σε λίσσομαι, Ἄναξ, μυθοεικεῖ ὥρῃ·
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Θεὸς, σὺ γὰρ ἔξοχα τῶν εἷς ἐλεήμων,
Μειλιχίῃ, ἐτεόν με σαωσέμεν ὥσπερ ὑπέστης.
14 Ῥῦσαί με ἐξ ἰλύος, ὑπόβρυχα μή με πιθείη·
Ἐξ ἀνδρῶν τε σαωθείην, ὅσσοι μ' ἐνὶ θυμῷ
Ἐχθαίρουσι, καὶ ἐξ ὑδάτων βαθυδινηέντων.
15 Μηδ' ἐμὲ κῦμα ῥόοιο μέλαν καθύπερθε καλύψαι,
Μηδέ μ' ὑπέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Μηδὲ φάρυγξ μοι ἔνερθε χάνοι δεινοῖο βερέθρου,
Μηδὲ καταβρόξειε βαθείης με στόμα λίμνης.
16 Σωύθεο, καὶ μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ἀγαθὴ γὰρ ἐτύχθη
Σή τ' ἀγανοφροσύνη καὶ ἐνηείη ἐρατεινή·
Καδδ' ἔλεον πολλὸν τὸν τεὸν καὶ ἀθέσφατον οἶκτον
Στρεφθείς μ' εἰσορόωο, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ.
17 Μηδ' ἀπὸ σοῦ θεράποντος ἀποστρέψας ὀπωπήν·
Ἄτη γάρ μοι ἐπῆλθε· σὺ δ' ἐμμαπέως μευ ἄκουσον.
18 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μιν σάω ἐγγύθεν ἐλθών·
Δυσμενέας δι' ἐμοὺς ἔμ' ὀϊζύος ἐξανάλυσον.
19 Λώβην μοι σὺ καὶ αἶσχος ἐμὸν καὶ ἐλέγχεά τ' ἔγνως·
Σεῦ προπάροιθέ τ' ἔασιν, ὅσοι μοι δυσμενέοντες.
20 Αἴσχεΐ μοι λώβῃ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Πένθος δ' εἶχον ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ, δέγμενος αἰεὶ,
Εἴ τινά που ἐμεῦ οἶκτος ἕλοι, ἀλλ' οὔτις ἔην γε·
Εἰ καί τις παραμυθήσαιτ', ἀλλ' οὔτιν' ἐφεῦρον.
21 Ἐσθέμεναι γὰρ χολήν μοι ἀδευκέα τ' ἐγγυάλιξαν·
Ὄφρα με δίψα κίχανε, πιεῖν τέ μοι ὄξος ἔδωκαν.
22 Τοῖσι βρόχος τ' εἴη, ἥ σφιν παρέκειτο τράπεζα·
Ὁππότε δ' εἰρήνην μεγάλην ὀΐετο θυμὸς,
Ἔνθα σφ' αἶσα γένοιτο κακῶν ἐπὶ πήματι κύρσαι.
23 Ἀχλὺς οὐλομένης σφι μέλαιν νέφος ὥστε καλύψαι,
Μή τι δυναίατο πάμπαν ἔτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι·
Τῶν δέ θ' ὑποχείων τεῖρε πλευράς τε καὶ ἰξύν,
Ὡς ἐρχμοὶ ὀδύνῃσιν ἀεὶ κύπτωσιν ἔραζε.
24 Δεινὸν σὸν ἐπὶ τοῖσι χόλον θυμαλγέα χεύαις·
Μῆνίς σου χαλεπή νέμεσίς τε σφέας καταμάρψαι.
25 Οἰκία δέ σφιν ἔρημα γένοιτο, μηδέ τ' ὀπίσσω
Ναίων τις κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσι λίποιτο.
26 Τὸν γὰρ ἐπιζαφελῶς ἐδίωξαν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὃν σὺ πάρος ἔπληξας· τοῖς δ' ἐκ σέθεν οὐταμένοισι

Μεῖζον

Μεῖζον ἔτ' ἄλλο κακὸν, καὶ ἔτ' ἄλγει ἄλγος ἔθηκαν.
27 Τῷ καὶ ἀτασθαλίην ἐπ' ἀτασθαλίῃφι πρόσθες
Δός σφισι· μηδὲ δικαιοσύνης ποτὲ σῆς ἐπιβῆσον.
28 Ἐκ δὲ ζωόντων πίνακος βίβλοιό τε φωτῶν
Πάγχυ τ' ἀλειφθεῖεν, καὶ ὀλοίατο· μηδὲ δικαίοις
Ἐγγραφθεῖεν ὁμοῦ, μηδέ σφ' ἐναρίθμιοι εἶεν.
29 Αὐτὰρ ἐγὼ δειλὸς πτωχός τε καὶ ἀχνύμενος κῆρ·
Σὸν δὲ φάος με σαώσειεν, Θεὸς, ὑψόσ' ἀείρεν.
30 Αἰνήσω λιγυρῇ Θεοῦ ἱρὸν ὄνομ' ἀοιδῇ·
Καί μιν κυδανέω, μυριοχέα θ' οἱ χάριν εἰδέω.
31 Καί τόδ' Ἄνακτι κε μᾶλλον ἅδοι φρεσὶν, ἢ ἐρίμυκος
Βοῦς νέος, ὃς κεράεσσιν ἀγάλλεται, ὁπλῇσίν τε.
32 Ταῦτα μὲν ὄψονται ἀγανὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες,
Καὶ μέγα χαιρήσουσι· καὶ ὔμμιν κεν φίλον ἦτορ
Ζώοισιν μετέοι, Θεὸν οἳ δίζεσθ' ἐνὶ θυμῷ.
33 Πτωχῶν γάρ τ' ἐπακούει Ἄναξ· τοὺς δ' οὐκ ἀθερίζει,
Οἵ θ' ἑοὶ εἰσ', εἰ καί ποτ' ἐέρχαται ἐν φυλακῇσιν.
34 Οὐρανὸς αἰνείτω μιν, ἰδὲ χθὼν, ἠδὲ θάλασσα·
Καὶ ὅ,τι που αὐτῇσιν ἔνι ζώει τε καὶ ἕρπει.
35 Ὅττι Θεὸς περίφρων ἐρατὴν Σιῶνα σαώσει,
Καί κεν Ἰουδαίης ἱερὰς δείμαιτο πόληας·
Ὡς ἔνθ' οἰκία τ' ἄνδρες ὁμοῦ καὶ κλήματ' ἔχωσιν.
36 Αὐτὴν δὲ κλήσονται ἑῶν γενεὴ θεραπόντων,
Κλῆρον τήνδε λαχόντες· οἱ οὔνομά θ' ὃν φιλέουσι,
Δώματα κάλ' ἕξουσιν ἐν αὐτῇ ναιετάοντες.

ΨΑΛ. ο'.

1 ΣΟὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσθαι με περίφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔργου μοι ἐπαρωγός.
2 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μεμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
3 Καί κε παλιμπλαγχθέντες, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλὰ,
Οἵ μοι ἐπαυχετόωνται, Αἶ, αἶ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
4 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερπίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φάος, εἴποιεν ὁμαρτῇ,

Αἰὲν

Αἰὲν ἀειρέσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
5 Αὐτὰρ ἐγὼ πτωχὸς καὶ ὀϊζυρὸς· σὺ δ' ἄμυνε,
Σπεῦσ' ἄγ' ἰὼν μοι ἄμυνε, Θεός· σύ μοι εἷς ἐπαρωγὸς,
Ὅς με κακοῦ παντὸς καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσας·
Μὴ νῦν δηθυνῆσθαί μοι, Ἀθάνατ', αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

ΨΑΛ. οα'.

1 ΣΟὶ, Ἄνα, θάρσυνος εἰμι, σύ μοι κράτος ἐστὶ καὶ ἄλκαρ
Ὧ τε πέποιθα· μὴ οὖν με καταισχυνέεσθαι ἔασον.
2 Εὐδικίῃ γὰρ τεῇ ῥῦσαι ἐμὲ, δὸς δ' ἀλεωρήν·
Εὐχομένοιο δέ μευ ὄπ' ἄκουσον, καί με σάωσον.
3 Καρτερὸν ἕρκος ἐμοὶ καὶ ἀθέσφατον ἕρμα γένοιο,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν σόος εἴω ἤματα πάντα·
Ῥύσθαί μ' ἠδὲ σαῶσαι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
Βουλόμενός μ' αἰεὶ σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι·
Ὅττι σύ μοι πέτρη πύργος τε καὶ ἄσπετον εἶλαρ.
4 Ῥῦσαι οὖν με, Θεὺς μου, ὑπ' ἐκ χειρὸς ἀδεοῦς ἀλείτεω·
Ἐκ χειρὸς ὑβριστέων, καὶ ἀπηνέα θυμὸν ἐχόντων.
5 Οὕνεκ', Ἄναξ ὁ Θεὸς, σύ μοι ἐλπωρὴ ἐτέτυξο·
Σὺ κράτος, ᾧ τε πέποιθ', ἐξ οὗ ἔτι τηλίκος ἦα.
6 Ἕρμα σύ μοι, ἐξ οὗ πρῶτόν με λοχεύσατο γαστὴρ,
Καὶ σύ με νηδυίων ἐρρύσαο μητέρος ἔξω,
Ἐκ δ' ἦλθον προφύωσδε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Τοὔνεκ' ἐπαινήσω σε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
7 Πολλοῖς ὡς τέρας εἰμὶ, τάφος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ἀλλὰ σὺ καρτερὸν ἕρμα, κακῶν τε μοι εἷς ἀλεωρή.
8 Πλεῖον δὲ στόμα μου ἔσεται αἴνοιο τεοῖο·
Πᾶν δ' ἦμαρ σὸν κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείσω.
9 Μή τοι ἀποβλητὸς ποτ' ἔω ἐνὶ γήραος ὥρῃ·
Μηδέ με κάλλιφ', ὅτ' οὐκέτ' ἐμοὶ βίη ἔμπεδός ἐστιν,
Οὐδ' ἶς, ἣ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
10 Δυσμενέες γὰρ πολλ' ἐπὶ μοὶ συμφράδμονες εἶπον·
Καὶ κατ' ἐμεῦ κακὰ ῥάπτοντες συμμητιόωντο,
Οἵτε μ' ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι.
11 Φὰν δὲ μετ' ἀλλήλοισι, Θεὸς δ' ἄρα μιν προλέλοιπεν·
Εἶδ' ἄγετ', ἀσπερχὲς μιν ὑπάζετε, ἕως κεν ἕλητε,
Οὐ γάρ τις τ' ἐπαρωγὸς, ὅς οἱ ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνῃ.
12 Ἀλλὰ σὺ μή με, Θεὺς, προλίπῃς δύστηνον ἐόντα,
Μηδ' ἀποχωρήσας ποτέ μευ ἀπὸ νόσφι λιασθῇς·

Ἆσσον

Ἄσσον ἰὼν ἐστὶ, Θεός μου, ἄφαρ μοι ἐπίῤῥοθος εἴης.
13 Αἰδὼς καὶ λώβη καὶ ὀνείδεα τοῖσι γένοιτο,
Φθίνοιέν τε κακῶς, οἵ μοι μάλα ῥαψαν ὄλεθρον,
Καί μ' ἐχθαίρουσιν, μέμασίν τ' ἀπὸ θύμον ὀλέσσαι·
Αἶσχος ἐλεγχείην τ' ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος
Εἶεν ἀεικελίως, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
14 Ἀλλ' ἔτι θαρσήσω, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι αἰεί·
Σὸν δ' αἶνον προφρων ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀείσω.
15 Εὐδικίην σου, ἠδὲ φόως, ἅ, τέ μ' ἔεθλα ἔοργας
Ῥυσάμενος, περίπαν ἦμαρ ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Τῶν δ' οὐκ οἶδά γ' ἀριθμὸν, ἐπεὶ μάλα μυρία εἰσίν.
16 Εἶμι δ' ἐγὼ πίσυνος βίῃ Ἀθανάτοιο Θεοῖο·
Σεῦ ἐστὶ δικαιοσυνῆς μεμνήσομαι, οὐδέ τοῦ ἄλλου.
17 Σὺ φρεσί μοι βουλήν, Θεὸς, ἔνθεο, καί μ' ἐδίδαξας,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔγωγε, νέος τ' ἔτι νήπια εἰδὼς,
Τηλίκος ἦν· σὺ δέ μοι ἀγαθὸς κουροτρόφος ἦσθα·
Ἐκ τοῦ δ' ἐξήγγελλα σὰ θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα.
18 Νῦν δ' ἄρα μή με, Θεὸς, προλίπῃσθα γεραιὸν ἐόντα,
Καὶ πολιόν· ἕως ὄφρα λέγω δυνάμιν τε βίην τε
Τῇδέ τε νῦν γενεῇ, πᾶσ' ἐσσομένοισί τ' ὀπίσσω.
19 Εὐδικίη δέ σου ὑψηλὴ, Θεὸς, ἔπλετο λίην,
Ὅς μάλα μέρμερα πολλά τ' ἔρεξας· τίς, Θεὸς, ἔτλη
Ἶσόν τι φράσσαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
20 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄλγεα λυγρὰ πόνον τε μοι αἰνὸν ἔδωκας,
Ζωγρήσεις ἐμέ τ' αὖτε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Νειόθεν ἐκ γαίης τ' ἐμ' ἀνάξεις, ἔκ τε βερέθρου.
21 Μᾶλλον τιμήεντά με θήσεις, κῦδος ἀέξων·
Ἠδὲ μεταστρεφθεὶς ἐμέ κεν παραμυθήσαιο.
22 Ναβλίῳ ἐγκελάδω σέ τε καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω,
Σήν τε, Θεός μου, ἀληθείην· φόρμιγγι λιγείῃ
Μέλπων σ' αἰνήσω, Ὅσιον κλέος Ἰσραήλου.
23 Χείλεά μου λίην κεχαρήσεται, εὖτέ σ' ἀείδω·
Ἠδέ τ' ἐμὴ ψυχὴ, ἥ τοι ζωάγρει' ὀφέλλει,
Οὕνεκά μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας.
24 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ πανημέριν καταλέξει
Τήν τε δικαιοσύνην σου ἰθείας τε θέμιστας·
Οὕνεκα λωβητοὶ καὶ ἐλεγχέες εἰσὶν ἅπαντες,
Οἵ μοι πῆμα φυτεύειν κακὰ μητιόωντες.

ΨΑΛ. οβ'.

1 ΣΑ'ς βασιλῆϊ δίδωθι δίκας, Θεὸς, ἠδὲ θέμιςας·
Εὐδικίην δὲ τεὴν υἱῷ βασιλῆος ὄπαζε.
2 Καί κεν ὅγ᾽ εὐνομίῃσι δίκην ἰθύντατα εἴπει
Σῷ ἐνὶ λαῷ, ἰδ᾽ ἰθείας κρίνῃσι θέμιςας
Ἐν πτωχοῖσι τεοῖσιν, ἵνα σφίσιν ὕβριν ἀλάλκοι.
3 Ἀνδράσιν εἰρήνην κὰν οὔρεα μακρὰ φέρῃσι,
Καὶ λόφοι εὐδικίῃ· τάχα δ᾽ ἄσπετος ἔσσεται ὄλβος
Ἐξ εὐηγεσίης, λαὸς δέ τε πόλλ᾽ ἀρετήσει.
4 Νείκεα δὲ κείνων τοῖς ἐν δίκῃ ἔσσετ᾽ ἀρωγὸς,
Οἵτινες ἐν λαῷ κεχρημένοι ἀνέρες εἰσὶ,
Μή τι πάθωσι βίῃ, πτωχῶν δέ τε τέκνα σαώσει·
Ὑβριςὰς δὲ διαρραίσει ὑπερηνορέοντας.
5 Τῷ σε καὶ ἁζόμενοι φρεσὶν ἀνέρες αἰδέσονται
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς, εἰσόκ᾽ ἔῃσιν
Ἠέλιος φαέθων τε, σελήνη τε πλήθουσα.
6 Ἔσται δ᾽ ὑετὸς ὡς δ᾽ αἴων νεοθηλέα ποίην,
Οὐρανόθεν καταβὰς, νέον ἣν ἀμητὴρ ἔειθοι·
Ὡς θ᾽ ὅτε ταρφειαὶ ψιάδες πίπτουσιν ἔραζε
Ὕδατος ἀμβρόσιαι, ἐπ᾽ ἀρούρας ἦκα ῥέουσαι.
7 Ἕως ὅγε κοίρανός ἐστι, μέγ᾽ ἀνθήσουσι δίκαιοι·
Ὄλβος τε πλοῦτός τε καὶ εἰρήνη ἄλις ἔσται,
Εἰσόκεν αἰγλήεσσα φανῇ ἀνὰ κύκλα σελήνη.
8 Τοῦ κράτος εὐρὺ θάλασσαν ἀπ᾽ ἄλλης ἔσσετ᾽ ἐπ᾽ ἄλλην,
Ἐκ μεγάλου ποταμοῖο ἐπ᾽ ἔσχατα πείρατα γαίης.
9 Γνὺξ δέ οἱ ἐγχρίμψουσιν ἀπόπροθι δώματ᾽ ἔχοντες
Γῇ ἐν ἐρημαίῃ, ἱκέται ἑὰ γοῦνα λαβόντες·
Καί κεν ἀνάρσιοι ἄνδρες, ὅσοι κακά θ᾽ οἱ φρονέουσι,
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
10 Ἀγλαὰ δῶρ᾽ οἴσουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
Ταρσοῦ εὐκτιμένης, νήσων θ᾽ αἳ εἰν ἁλὶ κεῖνται·
Ἀρραβίης, μάκαρός τε Σάβης βασιλῆες ἀγαυοὶ
Δώσουσιν γέρα οἱ κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
Καί κέν ἑ δωτίνῃσι Θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιςας.
11 Πάντες ἑ τιμήσουσιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Περιπροκυλινδόμενοι, αἰδέσσονται ἔθνεα πάντα.
12 Οὕνεκ᾽ ὀδυρόμενον κεχρημένον ἄνδρα σαώσει,

Πτωχὸν

Πτωχὸν λευγαλέον, τῷ τ' οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
13 Τειρόμενον πενίῃ κεχρημένον ἄνδρ' ἐλεήσει·
Τῶν δὲ βιαζομένων ψυχὰς δειλῶν τε πενιχρῶν
Ῥύσεται ἐξ ἄτης, καὶ ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσει.
14 Ψυχὰς δέ σφι δόλοιο καὶ ὕβρεος ἐξαναλύσει·
Τῶν δέ οἱ αἷμ' ἐρίτιμον, ὅτε θνήσκοντας ὁρᾶται.
15 Ζωὸς δ' ἦν ἔσεται, δῶρον δέ οἱ Ἀῤῥαβίηθεν
Ἄνδρες δώσουσι χρυσὸν τιμήεντα φέροντες·
Τῷ δὲ καὶ εὔξονται πάντ' ὄλβια συνεχὲς αἰεί,
Καί μιν ἐπαινήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
16 Εἰ σίτου ὀλίγον περ, ὅσον τις ἐδράξατο χειρί,
Γαίῃ ἔνι σπείρηται ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀλλά γε βειθοσύνῃ μέγα κεν φρίσσοιεν ἄρουραι,
Καί κ' ἄνεμός τ' ἔλθοι, ἐπί τ' ἠμύοι ἀσταχύεσσι
Λήιον ἀλδήσκοντος ἀθεσφάτου, ὡς ὅτ' ἀήτης
Κινήσῃ βαθέην Λιβάνοιο θυώδεος ὕλην·
Ποίη θ' ὡς ἐν ἀγροῖσιν ἅμ' ἀνθήσουσι πολῖται.
17 Ἄφθιτον οὔνομά οἱ, μενέει δέ τε νωλεμὲς αἰεί,
Ἄλληκτον δέ τ' ἔσται ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἵξεσθαί που μέλλει ἑοὺς καὶ παῖδας ὀπίσσω,
Καὶ παῖδας παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
Τοῦ δέ κεν ἔθνεα πάντ' ἀποναίατο οἶος ἔησι,
Φάντες μιν μάκαρ' ἠδὲ πανόλβιον ἔμμεναι αἰεί.
18 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ ὁ Θεὸς, Θεὸς Ἰσραήλου,
Θαύματα ὃς μοῦνος, καὶ θέσκελα ἔργα τελεῖ.
19 Νωλεμέως δ' ἑὸν οὔνομ' ἀγακλεὲς αἰνετὸν εἴη·
Κύδεος οὗ πλείη τε πέλοι ξύμπασα περὶ χθών.
Ὧδε μὲν, ὧδε γένοιτο· Θεὸς δέ τε καὶ τὸ τελέσσαι.
20 Ἤδ' εὐχέων Δαβίδεω Ἰεσσαίδαο τελευτή.

ΨΑΛΜ. ογ'.

1 Ἦ Ῥ' ἀγαθὸς Θεός ἐς Ἰσραήλοιο γενέθλην,
Ἁγνοῖσι κραδίην, καθαρὰς φρεσὶ μήδε' ἔχουσιν.
2 Ἀλλ' ἔμπης ὀλίγου με λίπον πόδες, οὐδέ τι εἶχον
Στήμεναι ἀσφαλέως, σχεδόθεν δέ μοι ἦεν ὄλεθρος.
3 Αἰνῶς γάρ τ' ἐμέγηρα νεμεσσήθην τ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀνδράσι νηπυτίοισιν, ἐπεὶ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀφρέας τ' ἐνόησα, καὶ εὖ ζώοντας ἀλιτρούς.
4 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ σφιν δεσμοὶ κηρεσσιφόρητοι,

Οὔτ' ὠδῖναι, νοῦσοί τε, κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐκ θυμὸν ἕλοντο·
Αἰεὶ δ' ἔμπεδα γυῖα, καὶ ὀστέα βεβείθασι
Δημῷ καὶ σάρκεσσι· βίηφί τε ἶφι πίθησι.
5 Οὔτε ποτ' οὖν αὐτοῖς κάκ' ἐπήλυθεν, οἷά περ ἄλλοις,
Ἄλγεα καὶ κάματοι, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
6 Τοὔνεκ' ἀγηνορίην ὅρμον θ' ὡς ἀμφὶς ἔχουσιν,
Ὕβριν τ' ἀργαλέην ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος.
7 Ὄμματα δὲ προὔχουσι, τόσον σφιν πὰρ ἔπεστιν·
Ὅττι νυ κῆρ ἐθέλει, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τοῦτο κατὰ σφέτερόν γε νόον γίνετ', ἢ καὶ ἄρειον.
8 Αἴσυλα πολλὰ χέοντες, ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται,
Ὕβριν τε προφέρουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Σχέτλιοι, ὑψαγόραι, ὑπέροπλά τε πολλά τ' ἔειπον.
9 Λάβρον δὲ στόμα θῆκαν ἐπ' οὐρανῷ ἀστερόεντι,
Κὰδ δὲ Θεοῦ μάλ' ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλον αὐτοῦ·
Γλῶσσά σφι στρεπτή, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους, καὶ ἐπ' ἀνδρῶν κεφαλὰ βαίνει.
10 Τοὔνεκα ὧ λαῷ θάμ' ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα·
Καὶ τόδ' ὀϊομένοισιν ἐπ' ἄλγεα πολλὰ χέονται,
Ὡς ὁπότ' ἐκ πλείου δέπαος ῥέει ἄσπετον ὕδωρ.
11 Ὧς δ' ἔφασαν, Πῶς οἶδε Θεὸς φρεσίν, ἢ ἐνόησεν;
Ἦ ῥ' Ὕπατος τάδε ἔγνω, ἅ τ' ἐνθάδε νέρθε γίνονται;
12 Οἱ μὲν ἀτάσθαλοι ἄνδρες, οἱ ὄλβοί εἰσ' ἐπὶ γαίης,
Οἳ ῥυδὸν ἀφνειοί, καὶ ἅλις σφι πλοῦτος ὀπηδεῖ.
13 Ἦ θὴν ἐκ κραδίης μετὰ λύματα πάντα κάθηρα
Μάψ· καὶ νιψάμενος χεῖρας καὶ ἀναίτιος αὔτως·
Καὶ τί γὰρ οὖν ἐμοὶ ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ;
14 Ὅττι πανημέριος χαλεπῇ μάστιγι δαμάσθην,
Πληγῇσίν τε καὶ ἠῶθεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν.
15 Ἀλλὰ πῇ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Εἴ γ' ὡς λαβραγόρης εἴην, ἀνεμώλια βάζων,
Ἦ κεν σῶν παίδων γενεῇ ἀλιτήμενος ἦα.
16 Ὄφρα μὲν οὖν σπουδῇ διζήμενος ἠδὲ μελετῶν
Ἤθελον ὡς σάφα ἰδμεν' ὅπως τάδε ἔργα γένηται,
Λίην μοι χαλεπόν τε καὶ ἀργαλέον δοάσσατ' εἶναι·
Ἦ τοι μὲν γὰρ ταῦτα Θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται·
Μὰψ δ' αὔτως ἐμόγησα, νόῳ ἀκίχητα διώκων·
17 Εἵως δῶμα Θεοῖο περικλυτὸν εἰσαφίκανον,
Ἱερόν, ἔνθα δ' ἔπειτα θεοπροπίας ἐρέεινον·

Καὶ

Καὶ τότε δ' ἀνθρώπων τούτων τέλος εὖ ἐνόησα.
18 Ἦ μάλα τούσδε καθεῖσας ἐπὶ σφαλεροῖσιν ἕδεσσι,
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ· ῥέα δ' ὑψόθεν ἐστυφέλιξας
Ἠδ' ἔβαλες, τοὶ δ' εἶθαρ ἐοικότι κεῖατ' ὀλέθρῳ.
19 Ὡς χαλεπῇ, ὡς ἐξαπίνης σφιν ἐπῆλθεν ὀϊζύς·
Πρόχνυ κακῶς φθινύθουσι, Θεοῦ μάστιγι δαμέντες,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος·
20 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐν ὀνείρῳ ἀνὴρ μάκαρ ἔμμεν' ὀΐει,
Ἐγρόμενον δ' ἐξ ὕπνοιο χρειώ μιν ἱκάνει·
Ὥς σύγ', Ἄναξ, σφιν ἀτιμήσεις εἴδωλον ἀμαυρόν,
Ὃ πρὶν ἐτεκτήναντο καὶ ἐν χρυσέοισιν ὀνείροις·
Τῶν δέ τ' ἀνεγρομένων ἄφαρ οἴχεται ὄλβος ἄφαντος.
21 Ἀλλά μοι οἰδάνετο κραδίη φρεσὶν ὁρμαίνοντι·
Ὡς ἴδον, ὥς μ' ἄχος εἷλε, νεφροὶ δέ μοι ἔνδον ἄμυχθεν.
22 Οὕτω γάρ που ἐγὼ φρένας ἐκπεπαταγμένος ἦα,
Καὶ λίην παρὰ σοί γε παρήορος ἠδὲ χαλίφρων,
Κτήνεϊ πάμπαν ὁμοῖος, ᾧ οὐ φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
23 Ἀλλ' ἔμπης ἔτ' ἐγὼ μετὰ σοί γε διαμπερές εἰμι·
Ἠδὲ σὺ δεξιτερῆς με λάβες, μὴ πήματι κύρσω.
24 Βουλῇ σῇ ἔμ' ἀγινήσεις, καὶ ἀμύμονι πομπῇ·
Καί μ' ἐς κῦδος ἔπειτ' ἀναδέξεαι ἄφθιτον αἰεί.
25 Τίς μοι ἐπήρατος ἄλλος ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι;
Οὔτε μέτα ἐπὶ γῇ, ὅτε μὴ σέθεν, ἵμερος αἱρεῖ.
26 Σάρκες ἐμαὶ κραδίη τε λγοίπασιν, οὐδ' ἔτι μοι ἴς,
Ἐξ ὀλιγηπελίης, μελέων δ' ἐξέφθιτο κῖκυς·
Ἕρμα δέ μοι κραδίης Θεός, αἶσά τε νωλεμὲς αἰεί.
27 Ὅσσοι γάρ τ' ἀπὸ σεῦ χάζονται, τῆλέ τ' ἔασι,
Φθήσονται, καὶ τούσδε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Πάντας ἀπέρραισας μοιχοὺς ὡς σὲ προλιπόντας.
28 Ἐσθλὸν ἐμοὶ δὲ Θεῷ χρίμψαι πέλας αἰὲν ἐόντι·
Τοὔνεκά τ' ἄσσον ἰόν τοι, Ἄναξ Θεός, ἶφι πιθήσας,
Θάρσυνός εἰμ', ἵνα πάντα μάλ' ἔργα τε σὰ καταλέξω.

ΨΑΛ. οδ'.

1 Τίφθ' οὕτω, Θεός, ἄμμε διαμπερὲς αἰὲν ἀπῶσας;
Τίπτε δέ τοι χόλος αἰνὸς ἀέξεται ἠΰτε καπνὸς,
Σοῖς οἴεσσι νομοῖο ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
2 Μνῆσαι σοῦ λαοῦ, πάλαι ὃν κεκλημένος ἦσθα,
Ἔθνεος, ὃ λάχες αὐτὸς, ἰδὲ κλήροιο τεοῖο,
Σιῶνός θ', ἱροῦ τοῦδ' οὔρεος, ἔνθα τε ναίεις.
3 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν κραιπνοῖσι πόδεσσι, καὶ ἄμμιν ἄρηγε,
Λώβην τιννύμενος καὶ λοίγια ἔργ' ἀνθρώπων,
Οἳ μάλα λυγρὸν ὄλεθρον ἀλαστόν τ' ἄμμι φύτευσαν,
Ἄλληκτόν τ' ἄτην, ἵν' ἔρημοί τ' αἰὲν ἔωμεν,
Καὶ κακὰ πάνθ', ἃ σὸν οἶκον ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔρεξαν.
4 Δεινὸν δ' ὠρύσαντο σῷ ἐν περικαλλέϊ νηῷ
Δήϊοι, ἐν δὲ τεοῖς σμερδνὸν βοόωντες ὁμίλοις
Σημαίας στήσαντο τρόπαιά τε σήματα νίκης.
5 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτοι, ἐπεὶ οὖν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει,
Ὡς ὅτε τις πελέκεσσι νεήκεσι δένδρεα τάμνει,
Ὑψόσ' ἀειρομένοις, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
6 Ὣς θ' οἳ δαίδαλα πάντ' ἄμυδις καὶ ἀγάλματα νηοῦ
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι ταμόντες,
Γλυφέα τ', ἔρραισαν, ξυά τε σφύρῃσιν ἔαξαν.
7 Σὸν περικαλλέα νηὸν ἐνέπρησαν πυρὶ κηλέῳ·
Πάγχυ δ' ἀμαλδύνοντες ἀεικίσσαντο χαμᾶζε
Οἶκον ἐΰκτίμενον, τοῦ καὶ τεὸν οὔνομα ναῖεν.
8 Εἶπον ἐνὶ φρεσὶ, Τούσδε διαρραίσωμεν ὁμοῦ πάντη·
Ὅσσοι γῇ τ' ἐνὶ τῇδε Θεοῦ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι,
Τοὺς δ' ἅμα πάντας ἐνέπρησαν πυρὸς αἰθομένοιο.
9 Οὐκέτι σήμαθ' ὁρῶμεν, ἅ, τε προπάροιθε πέφανται·
Οὐδ' ἔτι μάντις ἔτ' ἄμμι, θεοπροπίων εὖ εἰδώς·
Οὐδέ τις, ὃς σάφα οἶδεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠδ' ἐνόησεν,
Εἰσόκε ταῦτα γένοιτο, κακοῦ πότε τ' ἔσσετ' ἐρωή.
10 Ἀλλὰ, Θεός, τέο μέχρις ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως
Κερτομίας μέλλουσι καὶ αἴσυλα πόλλ' ἀγορεύειν;
Δυσμενέες τέο μέχρις ὀνείδεα μυθήσονται;
Ἦ λωβήσονται τεὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί;
11 Τίπτε δὲ χεῖρα τεὴν παύσας; τί δ' ἀνέσπασας αὖτε
Δεξιτερὴν, ἐπεὶ ἄρ μιν ἅπαξ ἐπὶ τοῖσιν ὄρεξας;

Μεσσόθεν

Μεσσόθεν ἐκ κόλποιο τεὴν πάλιν ἔξαγε χεῖρα,
Ὄφρ' αὐτοὺς βαρέα πλήξας ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃς.
12 Ὅτι Θεὸς βασιλεύς μοι ἐὼν πάλαι, ἐστὶ καὶ ἤδη·
Νίκην τ' ἠδὲ φόως μέσσην ἀνὰ γαῖαν ἔθηκε.
13 Πόντον μὲν σὺ βίηφι διέσχισας ἔνθα καὶ ἔνθα·
Θαλάσσης δ' εἰν ὕδάτεσσι καρήατα πυκνὰ δρακόντων.
14 Κήτεος οὐλομένοιο καρήατα σὺ ξυνέαξας,
Καὶ λαῷ μιν ἔδωκας ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
Λαῷ ἀνὰ λυπρὴν καὶ ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτῃ.
15 Σὺ κρήνας ποταμούς τε πάλαι ἐνὶ διψάδι γαίῃ,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἀνέῳξας, ἵν' ἀνέρες ἔνθα πίωσι·
Καὶ σὺ καταζήνασκες ὕδωρ ποταμῶν ἐριδούπων,
Ἰφθίμων, τοὶ δ' οὐ προέσσω ῥέον ἱέμενοί περ.
16 Σὴ μὲν θ' ἡμέρη ἐστὶ, τεὴ δέ τε νὺξ ἐρεβεννή·
Καὶ σύ γ' ἐποίησας λαμπρὸν φάος ἠέλιόν τε.
17 Πείρατα πάντα σὺ θῆκας, ἀθέσφατα οὔρεά τε γαίης·
Σὺ φλογερόν τε θέρος, καὶ χεῖμ' ὀμβρηρὸν ἔταξας.
18 Μνῆσαι, Ἄναξ, ὅτι τ' ἐχθρὸς ἀνὴρ κάκ' ὀνείδεα βάζει,
Ἔθνεα καὶ νενίηλα σὸν οὔνομα λωβεύουσι.
19 Ῥῦσαι δὲ ψυχὴν σῆς τρυγόνος ἠδὲ σάωσον,
Μηδὲ κακῷ μιν ὁμίλῳ ἔα ποτὲ κύρμα γενέσθαι·
Μηδ' ἐπιλήθεο πάγχυ τεοῦ λαοῖο πενιχροῦ.
20 Ῥήτρην ἐν φρεσὶ βάλλε, ἐπεὶ τάμες ὅρκια πιστά·
Πάντη γὰρ ναίουσι μελαίνης κεύθεα γαίης
Ἀνέρες ὠμησταὶ, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.
21 Ἀλλ' ἄγε τρυχομένοισι βίην καὶ λοιγὸν ἄμυνε·
Μηδ' αἰσχυνομένους, κενεούς τ', ἀπόπεμπε νέεσθαι·
Σὸν δ' ὄνομ' αἰνεόντων κεχρημένοι ἠδὲ πενιχροί.
22 Ὄρσεο, σήν τε δίκην δίκασον, Θεὸς, ὕβριν ἀλάλκων·
Λώβης δὲ μνῆσαι θυμαλγέος, ἥν σε καθ' ἦμαρ
Αἰεὶ λωβήσαντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως.
23 Μήποτε δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπιλήθεο φωνῆς,
Ὡς λαβρεύονται· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη
Σοὶ ἐπαναστάντων, καὶ συνεχὲς αἰὲν ὀρώρει.

Ψ Α Λ. οε'.

1 Κλειόμεν ὕμνοισίν σε, Θεὸς, σὲ κλειόμεν ἡμεῖς·
Ἠδέ τοι ἄλληκτον χαίρειν οἳ δάμεν, οἷά τ' ἔοργας·
Ἐγγύθι γὰρ τεὸν οὔνομ', ὃ καὶ τεὰ μέρμερα ἔργα
Θαύματα πολλά τ' ἔδειξαν, ἵν' ἀμφαδὰ πᾶσι γένηται.
2 Καιρὸν ὄφρα δίκης μνησικέα τ' ἔλλαχον ὥρην,
Ἦ νυ κεν ἰθείας κρεῖναι μέλλοιμι θέμιστας.
3 Πᾶσα χθὼν, καὶ πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Τηκόμενοι σείονται· ἐγὼ δέ τε κίονας αὐτῆς
Ἀσφαλέως ἀνέχω, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
4 Εἶπον νηπυτίοισι, Μὴ οὕτω νήπιοί ἐστε,
Μηδ' ἄνοοι μάλα τοῖοι· ἀλιτροῖς δ' ὧδ' ἀγόρευον,
Μὴ ὑψοῦτε κέρας, μηδ' αὔτως εὐχετάασθε.
5 Μὴ κέρας ὑμὸν ἀείρετ' ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Μηδέ ποθ' ὑψαγόραι, μηδὲ σκληραύχενές ἐστε,
Μηδέ θ' ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβάλλετ' ἀφραδίῃσιν.
6 Οὐ γάρ τ' ἀνδράσι τιμὴ ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Οὔτ' ἀπὸ δυσομένου, οὔτ' ἀργέσταο νότοιο·
7 Ἀλλὰ Θεὸς νέμει ὄλβον ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ,
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Μοῖραν τ' ἀμμορίην τε· ὁ γὰρ ταμίης ἐτέτυκτο
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν· τὸν μέν τ' οὖν κάββαλ' ἔραζε,
Ἠδ' ἀσύφηλον ἔθηκεν ἀτιμίῃσιν ἰάλλων,
Τῷ δ' εὖχος καὶ κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν·
Ὥς οἱ ῥηΐδιόν γ', ὅτε οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
8 Ἐν γὰρ χειρὶ Θεοῦ δέπας ἔστ' οἴνοιο ἐρυθροῦ
Πλεῖον, ὑπερχειλὲς, κεκερασμένου· ἐκ δ' ἄρα τοῦδε
Ἐξέχεεν πολλοῖσι πιεῖν· τρύγα δ' ἐκμυζῆσαι,
Καὶ πίεειν μέλλουσιν ἀτάσθαλοι ἀνέρες αἴης
Σύμπαντες τοῖς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
9 Ἀλλ' ἐγὼ ἀμφαδίην καταλέξω νωλεμὲς αἰεὶ,
Καὶ Ἰακωβιαδέων Θεοῦ ἄσπετον αἶνον ἀείσω.
10 Ἀλλά γε δυσσεβέων κέρα ἀνδρῶν πάντα κατάξω,
Ὡς ἀγαθῶν κέρα ὑψόσ' ἀερθῇ τηλεθόωντα.

ΨΑΛ. οϛ΄.

1 ΓΗ͂ ἐν Ἰουδαίῃ γνωτὸς Θεός· οὔνομα δ' αὐτοῦ
Εἰν Ἰσραήλου γενεῇ μέγα τ' αἰδοῖόν ἐστι.
2 Τοῦδε καὶ ἱερὴ κλισίη πέλει ἐν Σολύμοισιν·
Οἶκός τ' ἐν Σιῶνι περικλυτὸς, ὁππόθι ναίει.
3 Ἔνθ' ἄρ ὅγε ξυνέαξε βιοῦ πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Ἀσπίδα, καὶ ξίφος ὀξὺ, καὶ αἰνὴν δηϊοτῆτα.
4 Ἦ σὺ πολὺ κρείσσων, καὶ τιμηέστερός ἐσσι,
Κύδεϊ καὶ πολὺ μᾶλλον ἰδὲ κράτεϊ προβέβηκας,
Ἠὲ περ οἰοπόλων ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Πόλλ' ὅθι τ' ὠμοφάγοισιν ἐλώρια θηρσὶν ἔασιν.
5 Ἀνέρες ἴφθιμοι μεγαλήτορα θυμὸν ἔχοντες
Τεύχεα συληθέντες ἕλωρ δηΐοισι γένοντο,
Κοιμήσαντο δὲ μακρὸν ἀτέρμονα χάλκεον ὕπνον·
Οἳ δέ ποτ' ἄλκιμοι ἦσαν, ἀπὸ σφίσι κάρτος ὄλωλε,
Σφὴ δὲ βίη λέλυται, τῶν δ' οὔπη χεῖρες ἑτοῖμαι.
6 Ὡς σύγ' ὁμοκλήσας κρατερὸν σφ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλες,
Ὃς Θεὸς εἶς Ἰακώβου, ἅμ' ἡνίοχοί τε καὶ ἵπποι
Ὕπνον κοιμήσαντο κασίγνητον θανάτοιο,
Νήγρετον, ἔδδεισαν γὰρ σὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
7 Αἰδοῖος σὺ, σὺ εἶς, δεινός τε· τίς ἀντία σεῖο
Ἐστάμεναι, εἰ καὶ μάλα περ θρασυκάρδιος ἦσι,
Τετλαίη, ἐπεὶ ἄρ τοι ἅπαξ χόλος ἔμπεσε θυμῷ;
8 Οὐρανόθεν σὺ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ἔδωκας,
Σεῦ δὲ δίκην εἰπόντος ὄπ' ἔκλυε φῦλ' ἀνθρώπων·
Δεῖσε δ' ἐπιζαφελῶς, σίγησέ τε γαῖα μέλαινα·
9 Ὁππότε μὲν Θεὸς ὦρτο δικαζέμεναι ἔθνεα φωτῶν,
Πάντας δὲ πτωχοὺς καὶ ἐνηέας ἤλυθε σαῶσαι
Ἀνέρας, ὅσσοι ἔασιν ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντας.
10 Μῆνις ἐξ ὀλοῆς, θυμαλγέος ἔκ τε χόλοιο
Ἀνέρος ὑβριστέω, σοί γε κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν,
Ὅς μιν ἐρήτυες, ὄφρ' ἔτι μαίνετο οὐκέτ' ἀνεκτῶς·
Εἰ δὲ χόλον μετόπισθ' ἔχοι ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν,
Ἀλλ' οὔ τι πρήξει, σὺ γὰρ ὧν μηνίων ἀπερωεύς.
11 Εὔχεσθ' εὐχωλὰς Θεῷ ὑμετέρῳ καὶ Ἄνακτι,
Μηδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος, ἢ παλινάγρετον ἔστω,
Ἐκ δὲ τελεῖτ', ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδυνάων·
Ὅσσοι δ' ἀμφί μιν ἐστὲ φίλοι ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,

Ἀγλαὰ

Ἀγλαὰ καὶ δότε οἱ καὶ ἐναίσιμα δῶρα φέροντες,
Ὅς πάντων πέλει τ' αἰδοῖος δεινός τε τέτυκται.
12 Ὅς τ' ἀνδρῶν ἐυηγενέων φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Λαῶν τ' ἀρχοῖσι στηθέων ἐξήρπασ' ἀϋτμήν·
Καὶ δεινὸς βασιλεῦσι πέλει χθονὸς εὐρυοδείης.

ΨΑΛ. οζ'.

1 Φωνῇ μοι λιτάνευσα Θεὸν, Θεὸν ἐλλιτάνευσα,
Φωνῇ μοι βοόων· ὁ δὲ σύνθετο, καί μοι ἄκουσεν.
2 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ·
Μυδαλέον δέ τέ μοι ἕλκος ῥέε, τήκετο δὲ χρώς
Συνεχὲς, οὐδ' ἀνὰ νύκτα κακοῦ μοι γίνετ' ἐρωή,
Οὐδέ τι ἦν κατάπαυμα μελαινάων ὀδυνάων,
Οὐδέ τι θαλπωρή, τοῦ γάρ μοι ἀνήνατο θυμός.
3 Μέμνημαι δὲ Θεοῖο, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀπήχθην,
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ὀλοφυρόμενος φρεσὶ μερμήριξα,
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
4 Ὄμματ' ἄϋπνα τίθησθα, καὶ ἐγρηγόρθαι ἀνῆκας·
Τάρβος με φρένας εἶχ', εἰπεῖν δ' οὔ πω τι δυναίμην,
Δὴν δέ με ἀμφασίη ἐπέων λάβεν ἀχνύμενον κῆρ.
5 Ἤματα δ' ἄσσα παρῴχηκεν πάλαι, εὖ ἐνόησα,
Καὶ φρασάμην τὸ πρόσθε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς,
Ἠδὲ παλαιοτέρων γενεήν τε καὶ ἤματα φωτῶν.
6 Καὶ τότ' ἐμὴν ἔντυνον ἀοιδὴν νυκτὸς ἀμολγῷ
Μνωόμενος λιγυρήν· ἐν δὲ στήθεσσι φίλοισι
Πολλά γέ μοι κραδίη διελέξατο πορφύρουσα,
Πολλά τ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνείρετο ἠδὲ μετάλλα.
7 Ἦ ῥά που Ἀθάνατος συνελίξει νωλεμὲς αἰεί;
Οὐδὲ φιλοφρονέων ἔτι ἵλαος ἔσσεται αὖθις,
Ὡς τὸ πάρος περ ἔην, οὔτ' ἤπια δήνεα εἰδώς;
8 Ὤχετο μειλιχίη, ἔλεός θ' οἱ πάμπαν ὄλωλεν;
Ἦ ῥ' ἀνεμώλιος αἰὲν ὑπόσχεσις, ἥν περ ὑπέστη;
Καὶ ἅλιον ἔπος ἐστὶ διαμπερὲς, ἠδ' ἀτέλεστον;
Ἦ ῥά τὸ πάγχυ φέρουσιν ἀναρπάξασαι ἄελλαι;
9 Ἦ Θεὸς ἐκλάθετο φρεσὶν ἧσιν μείλιχος εἶναι;
Οὐδ' ἔτι οἱ ἅδε θυμῷ ἐνηείη ἐρατεινή,
Οὐδὲ φιλοφροσύνη, ἐπεὶ ἀσπερχὲς μενεαίνει;
10 Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ἦ ῥ' ἐφάμην, Τό μοι αἰνὸν ἄχος φρένα τύψε βαθεῖαν,

Νοῦσός τ' ἀργαλέη· ἔπι δ' ἐλπίδος αἶσα πέφανται
Φραζομένῳ τὸ πρόσθε κυλινδομένους λυκάβαντας,
Δεξιτερὴν ἅ,τ' ἔρεξε πάλαι Θεοῦ Ὑψιμέδοντος.
11 Ἔργων θεσπεσίων μεμνήσομαι Ἀθανάτοιο·
Θαύματα σοὶ φράσομαι, τὰ παλαιά τε δεινὰ πέλωρα.
12 Ἔργα τεὰ ξύμπαντα μετὰ φρεσὶ μερμηρίξω
Ὁρμαίνων, ἅ,τ' ἔρεξας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
13 Σοὶ, Θεὸς, εἰν ἱερῷ ὁδὸς, ὃς Θεὸς ἱρός ἐστι·
Σοὶ Θεῷ ἡμετέρῳ τίς κεν Θεὸς ἰσοφαρίζοι;
14 Ἦ σὺ μάλ' ἔκπαγλος Θεὸς ἔπλεο θαυματοεργός·
Σὺ σθένος ἐξαναφανδὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔδειξας,
Καὶ σὸν ἀείγνωτον κράτος ἐν λαοῖσιν ἔθηκας.
15 Λαὸν ἑὸν ἐξ ἄτης σὺ βραχίονι σῷ ἐσάωσας
Ἶφι τεὸν, Ἰακώβου Ἰωσήφοιό τε παῖδας.
16 Ὕδατ' ἴδεν σε, Θεὸς, σ' ἴδεν ὕδατα, δεῖδιέ τ' αἰνῶς·
Βένθεά τ' ἐρρίγησεν ἁλὸς πολιοῖο ἔνερθεν.
17 Ἄσπετος ὄμβρος ἔην, καὶ λαβρότατον ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· σμαράγησε δ' ἀθέσφατος αἰθὴρ·
Ταρφέα δ' ἀμφεποτῶντο τεὰ ψολόεντα βέλεμνα.
18 Δεινὴ δὲ βροντή σου ἀπ' οὐρανόθεν παταγήσεν·
Ἀστεροπῇσί τε σῇσιν ἐλάμπετο γαῖα πελώρη,
Τάρβησεν δ' ὑπένερθε, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών.
19 Πρήσσεις μὲν σὺ κέλευθον ἀν' ἠεροειδέα πόντον·
Πεζὸς ὁδὸν βαίνεις περόων μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Μέσσα δι' ὕδατα πολλά· σὰ δ' ἴχνια οὐκ ἐφαάνθη,
Οὐδέ τ' ἀείγνωτ' ἐστὶν ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν.
20 Ὡς οἴων μέγα πῶυ πάλαι σὸν λαὸν ἀγίνεις
Χειρί τε Μωϋσέω καὶ ἀμύμονος Ἀαρῶνος.

ΨΑΛ. οη'.

1 ΚΕκλυτε λαός μου, καὶ ἐμοὺς ἐπακούετε θεσμούς·
Κέκλυτέ μου μύθων, ἠδὲ ξυνίεθ', ὅ,ττι κεν εἴπω.
2 Αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐρέω, καὶ θέσφατα λέξω,
Καὶ ἔπεα σκοτόεντα, παλαιά τε πόλλ' ἀγορεύσω.
3 Τῶν τε πάλαι πυθόμεσθα, κλέος δέ τ' ἀκούσαμεν ἡμεῖς,
Εὖ δὲ τάδε φρεσὶν ἴδμεν, ἔειπόν τ' ἄμμι τοκῆες.
4 Οὐκ αὐτῶν παῖδας τάδε κεύσομεν, ἀλλ' ἀναφανδὸν
Δείξομεν, ὀψίγονοι ἵνα καὶ πεπυθοίατο φῶτες,
Γνώωσίν τ' αἶνον, μέγα τε κλέος Ἀθανάτοιο,

Καὶ κράτος, ὅσσα τε θαύματ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔρεξε.
5 Θέσφατα γὰρ πάλαι εἶν Ἰακωβιάδῃσιν ἔδωκεν,
Ἔμπεδα νωλεμέως, Ἰσραήλοιό τε παισὶ
Θεσμὸν ἔθηκε, τοκεῦσιν ὃν ἡμετέροις ἐπέτελλε,
Ταῦθ' ἵνα τε σφετέροισιν ἀπαγγείλωσι τέκεσσιν.
6 Ὄφρα καὶ ἐσσομένη γενεὴ τάδε πάντα πύθηται,
Ὀψίγονοι δέ τε παῖδες ἀπαγγείλωσι τέκεσσι,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
7 Ὄφρα Θεῷ ἔπ' ἐελπόμενοι μάλα θάρσυνοι ὦσι,
Μηδ' ἔργων λήθωνται ἐνὶ φρεσίν, ὅσσα ἔοργε·
Τῶν δ' ἐπιπείθωνται, καὶ ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
8 Μηδ' οἷοι πατέρες γενεὴ ἀτέραμνος ἔωσι,
Καὶ στρεβλή, ἥ τ' αἰὲν ἀνήνατο πάγχυ πιθέσθαι·
Ἀνθρώπων γενεή, τοῖς οὐ φρένες ἔμπεδοι ἦσαν,
Οὐδέ περ ἰθεῖα κραδίη, Θεῷ αἰὲν ἄπιστος.

9 Τοξόται Ἐφραιμῖται ἀγαλλόμενοι βελέεσσι
Προτροπάδην φοβέοντο καὶ ἔτρεσαν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Καὶ φύγαδ' ἐμνώοντο κατὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Καί περ ἐφ' ὑσμίνην κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
10 Οὐδὲ Θεοῦ ῥήτρην, οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν·
Αὐτὰρ ἑὸν κατὰ θεσμὸν ἀπηνήναντο βιῶναι.
11 Ἔργων δ' ὧν λελάθοντο μετὰ φρεσίν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Ὅσσα τε μέρμερ' ἔτευξεν, ἅ, τέ σφισι θαύματ' ἔφηνε.
12 Θαύματα πόλλ' ἔρεξε σφετέρων προπάροιθε τοκήων·
Τοὺς δέ τ' ἄγη ἔχεν Αἰγυπτίων ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Τάνιος ἐν πεδίῳ πολυπύρου, οἷ' ὁρόωντο.
13 Ὅς ῥ' ἅλα πορφυρέην διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τοῖσί τε μιν μέσσην δῶκεν καὶ ποσσὶ περῆσαι,
Ὕδατ' ἐπεὶ κορύφωσε, καὶ ὡς θημῶνας ἔθηκε.
14 Κυάνεον δὲ νέφος σφιν ἀπήμονα πομπὸν ἔδωκεν
Ἤματα, παννύχιον δὲ πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
15 Γῇ ἐν ἐρημαίῃ πολυδίψιῳ ἔσχισε πέτρας,
Τάων δ' ἔκ σφιν χεῦεν ἅλις, καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ
Δῶκε πιεῖν, ὡς ἔκ τε βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
16 Ἐκ δὲ καὶ αἰγίλιπος πέτρης χέεν αἰπὰ ῥέεθρα·
Ὕδατα πολλά θ' ἧκε ῥέειν ποταμοῖσιν ὁμοῖα.
17 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἔτι οἱ ἀλιτήμενοι ἦσαν, ἐρήμῃ
Ἐν γαίῃ ἐρεθίζοντες Θεὸν ὑψιμέδοντα.
18 Καὶ πειρῶντο Θεοῖο μετὰ φρεσί, καί μιν ἔροντο,
Εἴ σφιν ἐελδομένοισι πόροι μενοεικέ' ἐδωδήν.

Ἀλλὰ

19 Ἀλλά γ᾽ ἐφεψιόωντο Θεῷ, ἐπεὶ ὧδ᾽ ἀγόρευον,
Ἦ ῥα Θεὸς κ᾽ ἐν ἐρήμῳ ἐφοπλίσσειε τράπεζαν;
20 Πέτρην μὲν τ᾽ ἔπληξ᾽, ἐκ δ᾽ ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ᾽ ἐν γαίῃ ἀνεφαίνετο καλὰ ῥέεθρα·
Ἀλλὰ καὶ ἄρτον ὁμῶς οἶδεν σῖτόν τε διδοῦναι;
Ἦ κρέα ᾧ λαῷ κεν ἑτοιμάσσειε πάσασθαι;
21 Τοὔνεκ᾽ Ἄναξ τόδ᾽ ἄκουσε, χόλος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ·
Καδδ᾽ Ἰακωβιαδέων Ἰσραήλοιό τε παίδων
Δαίετο πῦρ οὐλοόν, χαλεπὴ δέ τε μῆνις ὄρωρεν.
22 Ὅττι Θεῷ οὔτοι πίσυνοι ἔσαν, οὐδ᾽ ἔειπεν·
Οὐδὲ πεποίθασίν γε, φόως ἐμὸν ὅ σφιν ἔμελλεν.
23 Εἰ καὶ ὅγ᾽ οὖν καθύπερθ᾽ ὕειν νεφέεσσι κέλευσε,
Τοῖσι πύλας ἀνέῳξε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
24 Μάννα δέ τ᾽ ἐσθέμεναί σφιν ἐπήρατον ὄμβρον ἧκε,
Σῖτον ἐπουράνιον καὶ ἀπ᾽ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
25 Ἄρτον δ᾽ ἰφθίμων βροτοὶ ἤσθιον οὐρανιώνων·
Ἄδδην θ᾽ ὡς κορέσωνται, ἅλις σφίσιν ἧκεν ἐδωδήν.
26 Πέμψας ἰκμαλέον εὖρον ὑπ᾽ οὐρανὸν ὦρσεν ἀῆναι·
Ἧφι βίηφί τ᾽ ἄγεν μέγ᾽ ἀργέσταο νότοιο.
27 Καί σφιν ἀπ᾽ οὐρανόθεν κρέα ἔδμεναι ὗεν ἔραζε,
Μυρία, θαῦμα ἰδεῖν, τὰ δέ τ᾽ ἀμφ᾽ αὐτοῖσι κέχυντο,
Ὥς τε θέρευς ὥρῃ πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους·
Ὗε δέ τ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
Ὡς ψαμάθους ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἃς οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι βροτόν, οὔτ᾽ ὀνομῆναι.
28 Καὶ τάδε καμμέσσον πεδίον κατέχευε χαμᾶζε,
Ἧ περ οἱ αὖλιν ἔθεντο, διὰ στρατόν, ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφὶ περὶ κλισίας, ἵνα μή τις τηλόθεν ἄλφοι·
29 Οἱ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείαθ᾽ ἕτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον,
Δαινύμενοι κρέα ἄασπετ᾽, ἄδην δέ σφ᾽ ἧεν ἐδωδῆς·
Ἀθρόα γάρ σφιν ἔδωκεν ἔδειν, ὅσα τ᾽ ἤθελον αὐτοί.
30 Δαίνυντ᾽, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐδέ τι τῶν δ᾽ ἀφάμαρτον, ὅσων σφέας ἵμερος ᾕρει·
Αὐτὰρ ὅτ᾽ οὔπω ἤδη ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μάσσακ᾽ ἔτι σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες·
31 Μῆνις σφέας κατέμαρψε Θεοῦ, ὅς τ᾽ αἰνὰ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Μείζονες οἵ τ᾽ ἄλλων καὶ πάσσονες εἰσοράασθαι,
Ἐκκριτοὶ Ἰσραήλου, ἀειπρεπέες τε πέλοντο,
Τοὺς ὅγ᾽ ἀπέκτεινε, πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσσας.

32 Ἀλλ' οὐδ' ὣς πω ἀτασθαλίης παύσαντ' ἀλεγεινῆς,
Θαύματα τοῦ δ' ὀνόσαντο, καὶ οὐ τεράεσσι πίθοντο·
Αἰεὶ γάρ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος.
33 Τῷ τέ σφεων ματίῃ ἐλεεινῇ ἤματ' ὄλεσσεν,
Ὥς τε βίον πολὺ παῦσαν ἄλῃ καὶ ὀϊζύϊ πολλῇ
Μηνῶν φθινόντων, περιτελλομένων τ' ἐνιαυτῶν.
34 Ὡς οὖν ἀπέκτεινεν, τότε μιν διζήμενοι ἦλθον·
Καὶ σπουδῇ λίσσοντο μεταστρέψαντες ὀπίσσω,
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι διζήμενοι εἰρόμενοί τε,
Καὶ μάλα πόλλ' ἱκετεύοντες Θεὸν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
35 Εὖ γὰρ τόδ' ἐγνώσανθ', ὅ σφιν Θεὸς ἕρμα καὶ ἄλκαρ,
Ὕψιστος γὰρ Θεὸς καὶ ἀλεξίκακος καὶ ἀμύντωρ.
36 Ἀλλὰ καὶ ὣς μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Μαψιδίως μιν ἔθελγον ἀνὰ στόμα κέρδε' ἔχοντες,
Ψεύδεσίν οἱ ἔπεσίν τε χαριζόμενοι δολίοισιν·
Εὖ μὲν γλῶσσ' ἀγόρευε, νόος δέ τε ἄλλο μενοίνα.
37 Οὐδὲ γὰρ ἰθεῖα κραδίη αὐτοῖσι τέτυκτο·
Ἐκ γάρ μιν τ' ἀπάτησαν ἰδ' ἤλιτον, ὃν δ' ὑπὲρ αἶσαν
Θεσμὸν ἐδηλήσαντ', οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν.
38 Αὐτὰρ ὁ μείλιχος αἰὲν ἐὼν φρεσί τ' ἤπια εἰδὼς,
Λαῷ ἵλαος ἦεν ἀλιβαίνοντί περ ἔμπης,
Οὐδ' αὐτοὺς ἀπόλεσσεν ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς·
Πολλάκις οὖν καὶ ἑὸν σβέσσεν χόλον, ἔσχε δὲ θυμὸν
Σκυδμαίνοντ', οὐδ' ἤθελ' ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν.
39 Εὖ μὲν γὰρ μέμνητο τόδε φρεσὶν ἠδ' ἐνόησεν,
Ὡς ἀμενηναὶ σάρκες ἔσαν, πνοιῇ ἀνέμοιο
Ἴκελοι, ἣ μάλα ῥίμφα παρέρχεται, οὐδ' ἀπονοστεῖ.
40 Ὁσσάκις οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ τόνγ' ἐρέθιζον;
Ὁσσάκις οἱ γαίῃ ἐν ἐρήμῃ θυμὸν ὄειναν;
41 Πειρήσαντο Θεοῖο ἅπαξ καὶ δεύτερον αὖθις·
Ἀλλά γε σημῆναι ὁσίῳ Θεῷ Ἰσραήλου
Τετλήκασιν ὑπερφιάλως, καὶ τέρματα θεῖναι.
42 Οὐδέ τι χειρὸς ἑῆς μεμνήαται, οὐδέ τ' ἀρωγῆς,
Οὐδ' ὅτε δυσμενέων τῆς βίης σφέας ἐξανέλυσεν.
43 Ὡς τέρα Αἰγυπτίων ἐνὶ γῇ Νείλοιο παρ' ὄχθας,
Καὶ ἑὰ σήματ' ἔφηνε (τάφος δ' ἕλεν εἰσορόωντας)
Τάνιος εἰν ἀγροῖσιν, ἃ θαύματα πολλά τ' ἔρεξεν.
44 Ὡς ποταμοὺς σφιν ἔθηκεν ἐρυθριόωντα ῥέεθρα,
Αἱματόεντά τε, θαῦμα ἰδεῖν· ῥέε δ' αἵματι Νεῖλος,
Νεῖλος, ὃ καὶ τὸ πάροιθεν ἵει καλλίρροον ὕδωρ·

Μή

Μή τις διψάων γε πίοι ποταμοῖο ῥοάων.
45 Ἧκε δὲ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Πανσυδίῃ, δειλοὺς δὲ βροτοὺς κυνόμυια δάμασσε·
Καὶ βατράχων κακὰ φῦλα, τά τέ σφισι λοιγὸν ἔφηκαν.
46 Τῶν δὲ φυτὰ βρούχοισιν ἔα μέλπηθρα γενέσθαι
Οὐλομένοις, φυτὰ καλ', ἠδὺν δέ τε καρπὸν ἀρούρης·
Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ
Ἀκρίδες ὀβριμοεργοὶ, ἀεικέλιος στρατὸς ἄλλος,
Τάων μὲν γὰρ ὅγ' ὦρσε μένος μέγα, τῇσί τε ἔργα
Πίονα, καὶ πτοίης τέρεν' ἄνθεα δῶκε νέμεσθαι.
47 Ἡμερίδας δ' ἠβώωσας ἔπληξε χαλάζῃ,
Καρπούς τέ σφιν ὄλεσσεν ἀλωάων ἐριθηλέων·
Παχνήεντα δὲ ὄμβρον ἵει καὶ ῥῖγος ἄλαστον,
Τῷ δ' ἔδμησε βλωθρὰς ἐρράισέ τε συκομοραίας.
48 Τῶν δὲ καὶ ἴφια μῆλ', ἵππους τε, βόας τε χαλάζῃ,
Πώεα καὶ ἀγέλας δῶκε ψολόεντι κεραυνῷ.
49 Τοῖς δ' ἄμοτον χαλέπαινε, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρε,
Δειμὸν δ' ἑὸν προέηκε μένος νέμεσίν τε καὶ ἄτην,
Καὶ ἐπὶ δαίμονας ὥστε κακοὺς, οἵ τ' ἔχραον αὐτοῖς.
50 Μῆνιν ἑὴν ἀφίει, καὶ ἀταρπιτὸν, ᾗ κε φέροιτο,
Λειήνας οἱ ἔθηκε, χόλου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή·
Τῶν δέ τ' ἐπισφοφάδην ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν,
Οὔτ' ἦν ὀλλυμένων τις ἐπίσχεσις, οὔτ' ἐλεητύς.
Λοιμόν σφεας τ' ἀνέηκε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι
Τηκεδόνι στυγερῇ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
51 Πρωτοτόκοισι δὲ πᾶσιν ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ
Κῆρα μέλαιναν ἐφῆκε· καὶ ἐν Χάμοιο δόμοισιν
Ἀρχὴν καὶ κορυφὴν ἀδροτῆτος ὄλεσσε καὶ ἥβης.
52 Ἐκ δ' ἑὸν ἤγαγε λαὸν ἀπ' αὐτόθεν ἠΰτε μῆλα,
Καί δι' ἔρημον ἀγίνεσκεν ὡς πῶϋ μέγ' οἰῶν.
53 Ἤγαγε δ' ἀσφαλέως, τοῖς δ' οὐ δέος ἦν ἀπολέσθαι·
Δυσμενέας δ' ἐκάλυψ' ὑπόερσέ τε κῦμα θαλάσσης.
54 Ἂν δ' ἄγαγεν ποτὶ γαῖαν, ἣ οἱ ἕδος ἱερὸν ἔσκεν,
Ἐς τόδ' ὄρος, τό περ οἱ ἐκτήσατο δεξιτερῆφι.
55 Καὶ πρὸ τῶν αὐτῶν μὲν γαίης ἐξ ἔθνεα βάλλε·
Τοῖσιν δ' ἐξείης κλῆρον καὶ μοῖραν ὄπασσε,
Δασσάμενος μέτρῳ· Ἰσραήλοιό τε φύλοις
Ναιέμεναι σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔδωκεν.
56 Οἱ δέ τε πειρήτιζον ὅμως Θεοῦ ὑψιμέδοντος,
Αἰνῶς μιν τ' ἐρέθιζον, ἃ θέσφατα δ' οὐκ ἐφύλαξαν.

57 Ἀλλ'

57 Ἀλλ' ἀναχασσάμενοι, πατέρες ὥς, ἦσαν ἄπιστοι·
Ὥς τ' ἀπατήλια τόξα παλίντονα τρέφθεν ὀπίσσω.
58 Αὐτὸν δὲ σφετέροισιν ἐπωβωμίῃσι τεμένεσσι·
Σφοῖσίν τ' εἰδώλοισι νεμεσσᾶσθαί μιν ἔφηκαν.
59 Ὄφρα Θεὸς τόδ' ἄκουσεν, ὀδώδυσται περὶ κῆρι·
Ἰσραηλιαδέων γενεή θ' ᾧ ἀπήχθετο θυμῷ.
60 Τῷ ῥ' ἴε, καὶ Σ λύεντος ἀπ' οἴκου νόσφι λιάσθη,
Καὶ κλισίην λίπε, τήν γε μετ' ἀνθρώποισιν ἔθηκεν.
61 Ἦν δὲ βίην δουρικλήτην δηΐοισιν ἔδωκε,
Κῦδος ἑόν τ' εἴασε καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινὴν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
62 Καὶ ἑὸν ὤλεσε λαὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶ, καὶ ἔκτανεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Μήνιε δ' ᾧ κλήρῳ, ἐπεί οἱ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
63 Τῶν μέν τ' ἠϊθέους πῦρ ἤνυσε· παρθενικαὶ δὲ
Ὤλοντ' ἀκλειῶς, νώνυμοί τ' ἦσαν ὀπίσσω,
Οὐδέ τις ἀμφ' αὐτῇσι γαμήλιος ἤεν ἀοιδή.
64 Ἄορι θεινόμενοι ἱρῆες πότμον ἐπέσπον,
Χῆραι δ' οὐκ ᾤμωξαν ἐπὶ κταμένοισι νέκυσιν,
Οὐδέ τις αὐτάων ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
65 Ἔγρετο δ' ἐξαπίνης ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ὡσεί τ' ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος αἶψ' ἀνόρουσεν·
Ὡς ὅτε τις δὲ γέγωνε βοήσας ἄλκιμος ἀνὴρ,
Ἥρως, ὁππότε οἱ γε μένος μέγα οἶνος ἀέξει.
66 Δυσμενέας δ' ὄπιθεν βάλ' ἀεικέσι πληγῇσιν,
Ἠδὲ μετάφρενον οὖτα· κακὸν δέ σφ' αἶσχος ἔχευε,
Ἄλληκτον, λώβην τε, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
67 Ἀλλά γ' Ἰωσήπου κλισίην ἀθέριζε καὶ οἶκον·
Οὐδ' ἐκ φῦλον ἐλέξατ' ἀμύμονος Ἐφραίμοιο.
68 Ἐκ δέ οἱ εἵλετο φῦλον Ἰούδεω θυμολέοντος,
Ἠδ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος, ὃ καὶ περὶ κῆρι φίλησεν.
69 Ἔνθ' ἑὸν ὑψηλόν τε καὶ ἱρὸν οἶκον ἔδειμεν,
Ὡς γαῖαν στήσας, τὴν ἔμπεδον αἰὲν ἔθηκεν.
70 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κεῖνον εἵλεθ' ἑὸν θεράποντα Δαβίδην,
Τὸν δ' ἀπὸ μεσσαύλοιο καλέσσατο μηλοβοτῆρα·
71 Εἵλετο δ' ἀργεννῶν ὀΐων ἐπίουρον ἐόντα
Θηλειῶν, τοκάδων, θῆκεν δέ τε ποιμένα λαῶν,
Ὄφρ' Ἰακωβιάδῃσι, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων,
Ὦ λαῷ ἀγὸς ᾖ, Ἰσραήλοιό τ' ἀνάσσῃ,
Ὃν κλῆρόν τ' ἴδιον μοῖράν τέ οἱ ἤθελεν εἶναι.

72 Ὣς ὁ μὲν ἰθείῃ κραδίῃ σφέας εὖ ἐνόμευεν,
Ἰδρείῃ τε νόου, πινυτῇσί τε χερσὶν ἀγίνει.

ΨΑΛ. οθʹ.

1 ΔΥσμενέοντα τεὸν, Θεὸς, ἔθνεα κλῆρον ἵκοντο,
Ἠδέ μιν εἰσῆλθον, φθῖσαν δὲ σὸν ἱερὸν οἶκον,
Σχέτλιοι, Ἱερσόλυμά τ' ἀμαλδύνοντες ὄλεσσαν.
2 Πολλὰ δὲ σώματα ῥῖψαν ἀκηδέα σῶν θεραπόντων,
Οἰωνοῖσί θ' ὑπουρανίοις δόσαν ὠμὰ δάσασθαι,
Καί σφιν ἑλώρια τεῦξαν, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες·
Σῶν δ' ὁσίων καὶ σάρκας ὁμῶς κατατεθνειώτων
Θηρσὶν ἐπιχθονίοις δῶκαν μέλπηθρα γενέσθαι.
3 Τῶν δ' αἷμ' ὥσπερ ὕδωρ ἀμφ' Ἱερσόλυμά τ' ἔχευαν·
Οὐδέ τις ἦν νεκύεσσι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἰῆλαι.
4 Γείτοσιν ἡμετέροις λώβη κακ' ἐλέγχεά τ' εἰμὲν,
Τοῖς δὲ περικτιόνεσσι γέλως καὶ ἄθυρμα καὶ αἶσχος·
Οἵ δέ τ' ἐφεψιόωνται, ὀνείδεά τ' ἄμμι τιθεῖσι.
5 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρι χολώσεαι ἀσκελὲς αἰεί;
Οὔποτε μῆνιν ἀπορρίψας φίλος ἔσσεαι ἡμῖν;
Ἦ ῥα σὸν οὐδέποτε σβέσσειας χόλον, ὅς τε δέδηε
Νωλεμέως, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
6 Ἐκ δὲ χόλον χεύαις μᾶλλον, καὶ θυμὸν ἰείναις
Ἄνδρας ἐπ' ἀλλοδαποὺς, οἵ σε φρεσὶν ἠγνοίησαν,
Καὶ χώρας, ἃς δυσσεβέες βασιλῆες ἔχουσιν,
Οὐδέ ποτ' ἐνναετῆρες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαντο.
7 Οἱ μὲν γάρ τ' Ἰάκωβον ἀμύμονα θουρείδι λύσσῃ
Δῄωσαν, κατά μιν τ' ἔφαγον μάλα νηλέϊ θυμῷ·
Ἠδέ μιν ἐξανύσαντες, ἃ οἰκία θῆκαν ἔρημα.
8 Καδδ' ἡμέων προτέρων μὴ μνῆσαι ἀτασθαλιάων,
Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρ', ἵληθί τε ὀπλιτάχιστα,
Μειλιχίῃ φθάνων, ὅτι τειρόμεθ' αἰνόθεν αἰνῶς.
9 Ἄμμιν ἄμυν', ὃς καὶ Θεὸς ἡμέων ἐσσὶ, φόως τε,
Ῥῦσαί τ' οὐνόματος σοῦ εἵνεκα κυδαλίμοιο,
Ἵληθ' ἡμετέρῃς διὰ σόν τ' ὄνομ' ἀμπλακίῃσιν,
Ἡμετέροιο βίοιο κάθηρόν τε ῥύπα πάντα.
10 Ἔθνεα τίπτε κεν ὧδε μετ' ἀλλήλοισιν ἔρειντο,
Ποῦ ἄρα τῶνδε Θεός; Γνωτὸν δὲ καὶ ἔθνεσιν εἴη,
Ἄμμι τ' ἀείζηλον πέλοι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Σὸν μνήμά τ', ὅπις τε, τίσις δέ τε σῶν θεραπόντων,

Λυγρῆς τῆσδε φονῆς τε καὶ αἵματος ἐκχυμένοιο.
11 Τῶν δὲ γόος στοναχή τε σέο προπάροιθεν ἵκοιτο,
Τοὺς ἄλυτοί τε πέδαι, καὶ καρτερὰ δέσματ' ἔχουσιν·
Οὕνεκα σοί τε μέγας καὶ ἀάγετος ἐστὶ βραχίων,
Καὶ μένος οὐκ ἐπιεικτὸν, ἄγ' ὄρσεο, τοὺς δὲ σάωσον,
Οἵ φασιν θανέειν, συγκρῇ πεπρωμένοι αἴσῃ.
12 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀπότισαι γείτοσιν ἁμοῖς
Κόλπον ἐπὶ σφέτερον λώβην καὶ ὀνείδεα χεύας,
Ὅσσα σε λωβήσαντο, Ἄναξ, καὶ ὀνείδισαν ἄντην.
13 Καί νύ κεν ἄμμες ὁμοῦ, οἱ λαὸς σεῖο πελόμεσθα,
Λαός σεῖο καὶ πῶϋ, τεοῦ ὄϊές τε νομοῖο,
Σοὶ χάριν εἵνεκα τῆσδ' εἰδήσομεν ἤματα πάντα,
Ἀλλήκτοις γλώσσῃσι τεόν τε κλείομεν αἶνον.

ΨΑΛ. π'.

1 Ὦ Πάτερ Ἀβραμιδέων, Ἰσραήλοιό τε ποιμὴν,
Ὅσπερ Ἰωσήφοιο φίλον γένος, ἠΰτε πῶϋ,
Οἰῶν ὡς ἐπίουρος ἀγινεῖς ἠδὲ φυλάσσεις,
Ἡμετέρην ὄπ' ἄκουε, καὶ εὐχομένοισιν ἄμυνε·
Ὅς θ' ἵζεις ἀνὰ μέσσα Χερουβαίων πετεηνῶν,
Ἵλαος ἄμμι φάεινε, καὶ ἀγλαὸν ὄμμα πίταινε.
2 Ἀντίον Ἐφραίμου, Βενιαμίνου, ἠδὲ Μενασσῆ,
Ὄρσεο νῦν πρόφρων ἡμῖν ἐπιτάρροθος εἶναι·
Σὴν τε βίην ὄρνυε, καὶ ἔρχεο ἄμμε σαῶσαι.
3 Στρέψον Ἄναξ, ἵνα τ' ἄμμι μετάτροπα ἔργα γένοιτο·
Ἄμμι δ' ἐσάντα ἰδεῖν ἀγανὴν σεῖο δεῖξον ὀπωπήν·
Ἀγλαὸν ὄμμα πίταινε, καὶ εὖ ἄρα γ' ἔσσεται ἡμῖν.
4 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς, στρατιῶν Ὄρχαμε πασέων,
Ἵλαθι Παμβασιλεῦ, οὗ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Σῷ λαῷ, τεὸ μέχρι χολώσεαι εὐχομένοισι;
5 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι τὰ δάκρυα σῖτον ἔθηκας,
Δάκρυά τ' ἤλιθα πόλλ' ἀμυδὶς ποτὸν ἔμμεν' ἔδωκας.
6 Γείτονες ἀνέρες ἄμμι κακὴν ἔριδα προφέρονται,
Ὡς γὰρ σοίγε φίλον, λωβητοὺς δ' ἄμμε τέθηκας·
Οἱ δέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐφ' ἡμῖν καγχαλόωσιν,
Ἄμμι δ' ἐφεψιόωνται ἐν ἀλλήλοισι γελῶντες.
7 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν

Ἄμμιν

Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ', αὐτίκα πάντες.
8 Ἐξ ἀπίης γαίης Αἰγυπτόθεν ἄμπελον ἐσθλὴν
Ἤγαγες· ἐκ δ' ἄμυδις βάλες ἔθνεα, τὴν δὲ φυτεύσας.
9 Τῇ δὲ τὸ γουνὸν ἔθηκας ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Εὐρύχορον· τῆς δὲ ῥίζαι τάχ' ἐν ἔγκασι γαίης
Νέρθεν ἐρηρέδαται, βέβριθε δὲ πᾶσα περὶ χθών.
10 Τῆς δ' ἡβωώσης σκιὴ οὔρεα μακρὰ κάλυψε·
Θάμνοι δ' ἀμφίκομοι κλήμης κέδρεσσιν ὁμοῖοι.
11 Ὡς ἡ μὲν, μέγα θαῦμα, πεφύκει τηλεθόωσα,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην ἔδμεν τανυήκεας ὄζους
Ἡμερὶς ἠΰκομος, περὶ τ' ἀμφί τε βότρυας αὐτῆς
Ἐς ποταμὸν σταφυλῇσι μέγα βρείθοντας ἧκε.
12 Τίπτ' οὖν αἱμασιὴν, τίπτ' οὖν ἑὸν ἕρκος ἔρειψας,
Πάντοσ' ἀμαλδύνων, ἵνα τὴν τρυγόωσιν ὁδῖται,
Τῇ μεταναστόμενοι, σταφυλὰς βίῃ ἁρπάζοντες;
13 Τὴν δέ τ' ἀγρ. χλούνης σῦς ἄγριος ὑληκοίτης
Αὐτῇσι ῥίζῃσι διαμπερὲς ἐξαλάπαξε·
Φηρσί τ' ὀρεσκῴοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται.
14 Ἵλαθι νῦν, ὁ Θεὸς πάσης στρατιῇσιν ἀνάσσων,
Γουνοῦμαί σε Ἄναξ, σὺ δὲ μείλιχον ἔνθεο θυμὸν,
Ἠδὲ μεταστρέψον· τὴν δ' ἄμπελον εἰσιδε περίφρων
Οὐρανόθεν καθορῶν, ἐλέαιρέ τε, κήδεό τ' αὐτῆς.
15 Καὶ ποτιδέρκεο γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο,
Κλήμης φυταλιῆς, τὴν δεξιτερὴ ἐφύτευσας·
Ὄζον θ' ὅν σοί τ' αὐτῷ ἐθρέψαο, καρτερὸν ἀέξων.
16 Ἄλλοτε μέν τ' ὀλοῷ πυρὶ καίεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πέλασσε·
Σεῖο δ' ὑπόδρα ἰδόντος ἐνίσσοντός τ' ἀπολεῖται.
17 Τῷ δὲ σύγ' ἀνθρώπῳ ἐπαμύνοις, χεῖρα θ' ὑπέρσχοις,
Ὃν σὴ δεξιτερὴ κύδηνέν τ' ἠδ' ἐσάωσεν·
Υἱῷ τ' ἀνθρώποιο πρόμος καὶ ἐπίρροθος εἴη,
Ὃν σοι ἐκαρτύνας, περί τ' ἄλκιμον ἔμμεν' ἔδωκας.
18 Τῷ ῥ' ἡμεῖς ἀπὸ σεῦ οὐκ ἂν χαζοίμεθ' ὀπίσσω·
Ζώγρει, καὶ νύ κεν ἄμμες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαιμεν.
19 Ἵλαθ' Ἄναξ, ὅσπερ ταμίης πολέμοιο τέτυξαι,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.

ΨΑΛ. πα΄.

1 ΔΕῦτ' ἄγ' ἀγαλλόμενοι ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα
Θεσπεσίοις, ἡμέων ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Μελπόμενοι δὲ Θεῷ ἀλαλάξατε τοῦ Ἰακώβου.
2 Ὕμνον ἑτοιμάσατε, γλυκερὴν ἔντυναι ἀοιδήν·
Μολπῆς δ' ἐξάρχοντες ἅμ' οἴσετε τύμπανον ἡδὺ,
Φέρτε δὲ φόρμιγγα γλαφυρὴν, νάβλην τε λίγειαν.
3 Ἰάχοι ἡ σάλπιγξ αἰνῶς νέον ἱσταμένοιο,
Ἡ θέμις, εἰν ὥρῃ ὅτε τ' ἤλυθεν ἱερὸν ἦμαρ,
Ἠδ' ἁγνὴ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο.
4 Ἡ μὲν γὰρ δίκη ἐστὶ Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Καὶ θεσμὸς, τὸν ἔθηκε Θεός ποτε τοῦ Ἰακώβου.
5 Τοῦτο δ' Ἰωσήφῳ μνημήϊον ἔμμεναι ἔδωκεν
Ἤματι τῷ ὅτε κεχυμένην Νειλωΐδα γαῖαν
Ἐξῆλθεν διαβὰς, γλώσσης ὅθι βαρβαροφώνου
Ἀγνῶστου, φθόγγοιό τ' ἀκούσαμεν ἀλλοδαποῖο.
6 Ἄχθος ἀπ' ὤμοιϊν καθελὼν, κεράμοιό τε χεῖρας
Παύσας, δυσπονέος καμάτοιό μιν ἐξανέλυσα.
7 Τειρόμενος κακότητί μοι εὔχεο ἠδ' ἐβόησας,
Ἔνθα σ' ἐγὼ ῥυσάμην, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα,
Ἔκ τ' ἐσάωσα δύης καὶ οἰζυροῖο πόνοιο·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησα, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς
Κευθμῶνός θ' ἱροῖο σ' ἀμειβόμενος προσέειπον,
Καὶ σέο πειρήτιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ.
8 Κέκλυτέ μου φωνῆς, λαός μου οἵτινές ἐστε,
Ὕμμι δὲ μάρτυρος ἔσσομ' ἐτήτυμος ὅρκια τέμνων·
Ὦ Ἰσραήλοιο φίλον γένος, αἴ μου ἀκούσαις·
9 Οὐ ξεῖνος παρὰ σοὶ θεὸς ἔσσεται, οὔτε θεοῖο
Αἰδὼς, οὔτε σέβας σέο ποτ' ἔξει ἀλλοδαποῖο.
10 Αὐτὸς Ἄναξ ὁ Θεός σου, ὅς ἐκ Νειλωΐδος αἴης
Ῥυσάμενός σ' ἀγαγόν τε, σοὶ ἦα τε πομπὸς ἀπήμων·
Εἶα δ' ἄγε σὸν στόμ' ἄνοιξον, ἐγὼ δ' ἐμπλήσω ἐάων.
11 Ἀλλ' ἔμπης λαός μου ἐμῷ οὐ πείθετο μύθῳ·
Καί μου ἀνηκούστησαν, ἐμεῖό τε νοσφίζοντο,
Ἠδέ μ' ἀπηνήναντ' Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
12 Τῷ σφέας εἴασ' ἔχειν, φρεσὶν ὅ,τι σφῇσι μενοίνων,
Ἔρξαι θ' ὡς ἔθελον, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσι κακῇς βουλῇσι πίθοντο.

13 Αἶθ'

13 Αἴθ' ὄφελέν μευ ἀκοῦσαι, ἐμοῖς τ' ἐπέεσσι πιθέσθαι
Λαός μευ, καὶ ἐμὰς ἴμεν Ἰσραήλ ἀταρπούς.
14 Ἦ τάχα κεν δηΐους αὐτὴν ὑπὸ ποσσὶ δάμασσα,
Χεῖρά τέ μευ τρέψας ἐπὶ δυσμενέεσσιν ὄρεξα.
15 Ἀθανάτῳ ψευδέεσσι χαριζόμενοι ὑπόειξαν,
Οἵ μιν ἀπεχθαίρουσι, κακὰ φρονέουσί τε θυμῷ·
Τοῖσι δ' ἂν ἄφθιτος ἦε βίος, καὶ ἀπείριτος αἰών.
16 Δῶκε δ' ἂν αὐτοῖσιν λευκ' ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
Σῖτόν τ' ἔξαιτον, πυροῖό τε πὰρ ἔδεσθαι·
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ ἐκ πέτρης ἧκα ῥέοντι
Ἐνδυκέως κορέσας σ' ἔθρεψά τε καὶ ἀπίτηλα.

ΨΑΛ. ϖβ'.

1 Ἰφθίμων ἀνδρῶν ἐνὶ βουλῇ ἠδὲ θοώκῳ
Παρστὰς, εἰνὶ θεοῖσι Θεὸς μέσσοισι δικάζει.
2 Ἕως πότε δ' εἰν ἀγορῇ σκολιὰς φίλον ὔμμι θέμιστας
Κεῖναι, καὶ ὀπίπεα φέρειν ἄνδρεσσιν ἀλιτροῖς;
3 Πτωχοῖσίν τε καὶ ὀρφανικοῖς ἐπιτάρροθοί ἐστε·
Ἀνδράσι δ', οὓς τε βίη κρατερή, πενίη τε δαμάζει,
Ἐνδικίαις ἀνέχοντες, ἀφ' ὕβριν ἀμύνετε λυγρήν.
4 Πτωχοὺς λευγαλέους, πενίῃ τ' ἀδδηκότας αἰνῇ
Ῥύσασθ', ἐκ χειρός τε σαώσατε ἀνδρὸς ἀλείτεω.
5 Οὐδὲν ἴσασιν, ἐπεί σφιν ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί,
Οὐδέ τι πέπνυνται, ἀλλὰ σκιαὶ ἀΐσσουσι,
Νήπιοι, ἠδ' ἀλόωνται ἀνὰ ζόφον ἠερόεντα·
Νέρθε δὲ κίνυνται ἅμα πάντα θεμείλια γαίης.
6 Ἦ ῥ' ἐφάμην, Θεοί ἐστε, καὶ υἱοὶ Ὑψιμέδοντος,
Σύμπαντές τ' ἐξ ἀθανάτου ἐγένεσθε τοκῆος·
7 Ἀλλ' εἰ γὰρ τιμήν τε λελόγχατε ἶσα θεοῖσιν,
Οὐρανόθεν τείης τ' ἐξ αἵματός ἐστε γενέθλης,
Μέλλετε δ' οὖν θανέεσθαι ὁμῶς μερόπεσσι βροτοῖσιν,
Ὥς τέ τις ὄρχαμος ἄλλος ἐπιχθόνιος πεσέεσθαι.
8 Ὄρσο Θεὸς, δίκασον δὲ δίκας ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν·
Ἔθνεα γὰρ πάντα κλῆρός τοι ἀκήρατος ἔσται.

ΨΑΛΜ. πγ'.

1 ΜΗ' τι, Θεὸς, σίγα, μηδ' ἄβρεμας ἧσο σιωπῇ,
Μηδ' ἀκέων, Θεὸς, ἔασ', ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Δυσμενέων γὰρ ὅμιλος ἀθέσφατον ὦρτο κυδοιμόν·
Οἵ τέ σ' ἀπεχθαίρουσιν ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως,
Ὑψοῦ κέρατ' ἔχοντες ὑπέρβιον εὐχετόωνται.
3 Καὶ λαοῦ κατὰ σοῦ μῆτιν δολόεσσαν ὕφηναν·
Σῶν δὲ κατὰ κρυφίων κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
4 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Δεῦτ' ἄγετ' οὖν, φθίσωμεν ἀπὸ χθονὸς ἠδ' ὀλέσωμεν
Αὐτοὺς πανσυδίῃ, ἵνα τ' ἔθνος μηκέτ' ἔωσι,
Μήτ' ὄνομ' Ἰσραήλου ἐν ἀνθρώποισι λίπηται.
5 Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
6 Ἀντία σεῦ κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἄγερθεν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαηλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖταί τ' ἀγανοί, ὑπέρφιαλοί θ' Ἁγαρηνοί·
7 Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται,
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πότμῳ πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης σχεδὸν πέδον ἀμφενέμοντο,
Οἳ Τύρον ὠγυγίην τ' εἶχον, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
8 Τοῖσι δ' ἅμ' Ἀσσύριοι μεγαλήτορες ἠγερέθοντο,
Καί σφιν ἑταῖροι ἔσαν, καὶ Λωτιάδῃσιν ὅμιλον,
Καὶ σθένεϊ στιβαρῷ τε βραχίονι πᾶσιν ἄμυνον.
9 Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὁμὸν τεύξαις μόρον, ὧδέ τε ῥέξαις,
Ὡς Μαδιανίτῃς, ὡς Σισάρῃ, ὡς Ἰαβῖνι,
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, Κισῶνός τ' αἰπὰ ῥέεθρα·
10 Οἳ πάλαι ἐν Ἐνδώρῃ ἀεικέα πότμον ἐπέσπον,
Πρόχνυ κακῶς τ' ἀπόλοντο, καὶ ὄνθος ὡς ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, πιαίνοντες ἀρούρας ἀργέτι δημῷ.
11 Οἷος δ' Ὠρηβόν τε Ζῆβόν τ' οἶτος ἵκανε,
Τοί[illegible] δὲ μέδουσι καὶ ἐκ σέο μοῖρα πέλοιτο·
Τῶν [illegible] τε ἡγεμονῆες ὁμὴν ἀναδέγμενοι αἶσαν,
Ζηβ[illegible] Σαλμουνᾷ τε γενοίατο πάντες ὁμοῖοι.
12 Οἳ φάσαν, Εἶδ' ἄγετ', ἄμμιν ἑλώμεθα δώματα καλὰ,
Δώματα καλὰ Θεοῦ κλῆρον καὶ κλῆσιν ἔχωμεν.
13 Οἷος δὲ τροχὸς εἶσι κυλινδόμενος διὰ γαῖαν,
Ἄστατος, ὥς τε σὺ τοῖσι, Θεός μου, πῆμα κύλινδε

Νωλε-

Νωλεμέως, ἵνα μήπη κακῶν κατάπαυμα γένοιτο·
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ μὲν ῥίμφα διεσκέδας' ἐς ἀνέμοιο·
Ὥς τε σὺ ῥεῖα διασκέδασον σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα.
14 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
15 Ὣς σφιν ἀπυζομένοις σῷ λαίλαπι πάρος ὀνύσταις,
Αὐτὸς τε κλονέων σῇ δειδίξαιο θυέλλῃ.
16 Τῶν δὲ πρόσωπα πλῆσον ἐλεγχείης τε καὶ αἰδοῦς,
Καὶ λώβης νεφέλῃ καὶ ὀνείδεος ἀμφικάλυψον·
Ὄφρα σὸν οὔνομ', Ἄναξ, διζήμενοι ἐξερέωνται.
17 Αἶσχος ὁμοῦ καὶ τάρβος ἔχοι σφέας πολεμοῦς αἰεί·
Εἶεν ἐλέγχιστοι ζώοντων, ὥς τ' ἀπόλοιντο.
18 Ὄφρα τ' ἀείζηλον τόδε ἀνθρώποισι γένοιτο
Γνωτόν θ', ὅτι σὺ μοῦνος, ὃς οὔνομ' ἐστὶν ἸΑΩ',
Εἷς ὕψιστος ἄ παρ' ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛ. πδ'.

1 Ὦ Ἄνα, δώματά σου ὡς καλὰ καὶ ἱμερόεντα,
Ὡς ἐρατοὶ κλισίαι, στρατιῶν Ὄρχαμ', ἔασιν.
2 Αὐλάων με Θεοῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ
Θεσπεσίῃ τε ποθῇ, ποθέοντα με καὶ λίπε θυμός·
Κὴρ σάρκες τ' ἀλάλαξαν ἐμοὶ Θεῷ αἰὲν ἐόντι,
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημέναι Ἀθανάτοιο.
3 Στρουθός οἱ αὐτῇ δῶμα, καλιὴν εὗρε χελιδών,
Ἔνθ' εὐνὴν ἀπαλῆσι νεοσσοῖσι στορέσῃσι·
Πὰρ βωμοῖσι τεοῖσιν, ὅ μοι βασιλεὺς τε Θεός τε,
Καὶ ταμίης πολέμοιο, καὶ Ὄρχαμος ἧς στρατιάων.
4 Ὄλβιοι, οἵ γε τεῷ οἴκῳ ἔνι ναιετάουσιν·
Αὐτοί σ' αἰνήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
5 Ὄλβιοι, οἷσί τε σὺ κράτος ἄσπετόν ἐσσι καὶ ἄλκαρ·
Οἷς τ' αἰεὶ φίλαι εἰσὶ τεαὶ περὶ κῆρι κέλευθοι.
6 Οἵ θ' ὁδὸν ὁππότ' ἴωσι δι' ἄγκεος συκαμίνοιο,
Πολλάς μιν κρήνας καὶ φρείατα μακρὰ τιθεῖσι,
(Μή ποτε δίψη ὑπό σφι λυοίατο γούνατ' ἰοῦσιν,
Ἱεμένοισιν ὁδοῦ) λίμνας δέ τε ὄμβρος ἀέξει.
7 Αἰὲν ἀεξόμενοι, ἐπὶ κάρτεϊ κάρτος ἔθηκαν·
Πάντες δ' ἐν Σιῶνι Θεῷ φαίνονται ἐνωπῇ.

8 Εὐχωλῆς μευ, Ἄναξ, στρατιάων Ὄρχαμ', ἄκουσον,
Ὅς τ' Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔπλεο, κέκλυθι φωνῆς.
9 Λεῦσσε, Θεὸς, σάκος ἡμέτερον καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ·
Ἵλαος ἔς τε προσώπατ' ἴδε Χριστοῖο τεοῖο.
10 Εἰν αὐλῇσι τεῇσι, καὶ ἐν προθύροισι δόμοιο
Βέλτερον ἦμαρ ἓν οἶον, ἢ ἄλλοθι χίλια μίμνειν·
Βούλομ' ὑπ' αἰθούσῃ ἔμμεναι, προθυρόν τε φυλάσσειν
Οἴκου ἐμοῖο Θεοῖο, ἢ ἐν κλισίῃσιν ἀλιτρέων
Πωλεῖσθαι, καὶ τῶν ὑπ' ἀγακλυτὰ δώματα ναίειν.
11 Καὶ γὰρ Ἄναξ ὁ Θεὸς πέλει ἠέλιός τε καὶ ἀσπίς·
Ἀμφότερον, χάριν Ἀθάνατος καὶ κῦδος ὀρέξει,
Οὔτ' ἀγαθόν τι δόμεν ποτ' ἀναίνεται, οὔτ' ἀναιδεῖ
Ἀνδράσιν, οἷσιν ὁδός τ' ἰθεῖα, δίκη τε μέμηλε.
12 Τρίσμακαρ ὅσπερ, Ἄναξ στρατιάων, σοί γε πέποιθεν.

ΨΑΛ. πε΄.

1 Ἦ σὺ μάλ' ἵλαος τεῇ, Ἀθάνατ', ἔπλεο γαίῃ,
Ῥυσάμενός τ' Ἰάκωβον, ἰδ' εἱρερὸν ἐξαναλύσας.
2 Ὅς τ' ἀφέηκας ἀτασθαλίην λαοῖο τεοῖο
Αὐτῶν τε ξύμπασαν ἀλιτροσύνην ἐκάλυψας.
3 Πάντα χόλον σβέσσας θυμαλγέα, μῆνιν ἀπειπὼν
Ἀργαλέην, ὃ πρόσθεν ἐπιζαφελῶς χαλέπηνας.
4 Ἀλλὰ μετάστρεψον, Θεὸς ὅσπερ τ' ἄμμι φόως τε·
Ἄνσχεο, μηδ' ἄμοτον μάλα χώεο, μηδ' ἔθελ' ἄμμιν
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, παῦε δὲ θυμόν.
5 Ἄμμι δέ τ' ἀσπερχὲς κεχολώσεαι ἤματα πάντα;
Ἀλλήκτοις γενεῇσι κότον τ' ἐν στήθεσιν ἕξεις;
6 Οὔ τι μεταστρέψας ἄμμ' ἐκ θανάτοιο σαώσεις,
Ὡς σοὶ ἀγαλλόμενος λαὸς σέο θυμὸν ἰανθῇ;
7 Μειλιχίην δέ σέο ἄμμιν, Ἄναξ, ἔλεόν τ' ἀνάφαινε·
Προφρονέως τ' ἐπάμυνε, φόως τε σὸν ἄμμιν ὄπαζε.
8 Ἀθανάτοιο Θεοῦ ὄπ' ἀκούσομαι, ὅ,ττι μοι εἴπῃ·
Ἰρήνην μὲν γάρ τε φιλαφρονέων ἐνὶ θυμῷ
Φησὶν ἑῷ λαῷ δώσειν, ὁσίοισί θ' ἑοῖσι·
Τῷ καὶ μηκέτι πάμπαν ἐπὶ πρότερ' αἴσυλα ἔργα
Αὖθις ἀναστρέψωσι χαλιφροσύνῃσι νόοιο.
9 Ἦ ῥα φόως τε καὶ ἄλκαρ ἑὸν τοῖσδ' ἄγχι πάρεστι,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, οἷς καὶ νόος ἐστὶ θεουδής·
Γαῖαν ἵν' ἡμετέρην τιμὴ καὶ κῦδος ἔχῃσιν.

10 Οἶκτος

10 Οἶκτος ἀληθείη τ' ἀλλήλοις ἀντεβόλησαν·
Δεδέχατ' ἀλλήλας, περιφῦσαί τ' ἠσπάζοντο,
Καὶ κύσαν εὐδικίη τε καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα.
11 Πότνι' ἀληθείη, κούρη μεγάλοιο Θεοῖο,
Ἔρνει ἶσ' ἀναθηλήσει χθονὸς ἐγγεγαυῖα·
Εὐδικίη δ' ἅμα κύψει ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
12 Ἐσθλὰ γὰρ καὶ δώσει ἱερὸν μῦθος Ἀθανάτοιο·
Γαῖα καὶ ἡμετέρη ὃν ἐοικότα καρπὸν ὀρέξει.
13 Τοῦ δὲ δίκη προελεύσεθ', ὅτ' εἰν ὁδῷ ἴχνια θήσει.

ΨΑΛ. πς'.

1 ΣΥνθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς·
Οὕνεκ' ἐγὼ δειλὸς κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός.
2 Ψυχὴν οὖν σὺ φύλαξον ἐμήν, ὅσιος γὰρ ἔγωγε·
Καί μοι ἐπεὶ Θεός ἐσσι, τεὸν θεράποντα σάωσον,
Ὅς τ' αἰεὶ μάλα σοί γε πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
3 Οἰκτείρόν με, Ἄναξ, ὅτι σοὶ ἐβόησα πανῆμαρ.
4 Θυμὸν σοῦ θεράποντος εὐφροσύνῃσιν ἴαινε·
Ἐς σὲ γάρ, Ἀθάνατε, ψυχὴν μου ὑψόσ' ἀνέσχον.
5 Ὡς σύ γ', Ἄναξ, ἀγαθός τ' ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐσσι·
Ἔξοχα μειλιχίην τε ἐνηείην τ' ἀναφαίνεις
Πᾶσίν σου ἱκέτῃσι, τεῒν δέ τε εὐχομένοισιν.
6 Εὐχωλήν μου, Ἄναξ, ἀγανοῖσι μάλ' οὔασι δέξαι·
Κλῦθί τέ μου φωνῆς, καὶ ἐμῶν ἐπάκουε λιτάων.
7 Ἤματι τῷ ὅτε τ' ἀργαλέη με κιχήσετ' ὀϊζύς,
Λισσόμενός σ' ἐπιβώσομ', ἐπεὶ σύ γ' ἀμείψεαι αὖτις,
Καὶ ὄπα μου ἵλαος ἀκούσεαι εὐχομένοιο.
8 Ἀθάνατ', οὐ νύ τις ἂν τλαίη φρεσὶν εἰνὶ θεοῖσιν
Ἶσον σοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην·
Οὐδέ τιν' ἔργ' ἔργοισι τεοῖσί ποτ' ἰσοφαρίζοι.
9 Ἀθάνατ', ἢ σοι ἐλεύσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
(Τεύξας γὰρ σὺ καὶ αὐτά) σέ τ' αἰδέσσονται ἐνωπῇ·
Τοί δέ θ' ὁμηγερέες τεὸν οὔνομα κυδανέουσιν.
10 Ὅττι σὺ μὲν μέγας ἐσσί, καὶ ἔρδεις θέσκελα ἔργα·
Ἔρδεις θέσκελα ἔργα, σὺ καὶ Θεὸς ἔπλεο μοῦνος.
11 Σὴν ὁδόν, Ἀθάνατ', οὖν σὺ δίδασκέ με, ὄφρα δαείω,
Καὶ τότε σῆς ἂν ἀληθείης στείχοιμι κέλευθον·
Ἄρσον ἐμὴν κραδίην, ἵνα τοι σὸν θυμὸν ἀρηρὼς
Οὔνομα σὸν κύδιστον ἐνὶ φρεσὶν αἰδέωμαι.

Αἰνήσω

12 Αἰνήσω σε, Ἄναξ ὁ Θεός μου, κηρόθι μᾶλλον
Κυδαίνων, κλείω τε σὸν ὄνομα νωλεμὲς αἰεί.
13 Ὅττι μάλ᾽ ὤκλειξας με, ὅ σοι ἔλεος μέγας ἐστί·
Ψυχὴν μου ἀΐδαο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Νειάτης, ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον.
14 Ἄντα δέ μου, Θεὸς, ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἀνέσαν·
Τβειστέων δέ θ᾽ ὅμιλος ἐμοὶ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν, καὶ μέμασάν με φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι·
Οὔτ᾽ ἐν σέ σφιν ἔθηκαν ἐνωπῇ, οὔτ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτε τι αἰδοῖ σεῖο ὕβρειν θυμαλγέα παῦσαν.
15 Ἀλλὰ σὺ μὲν Θεὸς ἐσσὶ μάλ᾽ ἤπιος ἠδ᾽ ἐλεήμων,
Ἀθάνατε, γλυκύθυμος, ἐνηὴς ἠδ᾽ ἀγανόφρων·
Ἔξοχα μειλιχίῃ τε ἀληθείῃ τε κέκασσαι.
16 Δεῦρ᾽ ἄγ᾽ ἰὼν στρέψας, ἵληθι δὴ, καί μ᾽ ἐλέησον,
Δὸς δὴ τεὸν μένος ἠὺ καὶ ἀλκὴν σῷ θεράποντι
Περσεφονέως· υἱὸν δὲ σάω σῆς ἀμφιπόλοιο.
17 Σῆμα δέ μοι δεῖξον μάλ᾽ ἀειφραδὲς εἰς ἀγαθόν περ,
Ὄφρα γε δυσμενέες τόδε τ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶεν,
Αἰδώς τέ σφιν ὁρῶσι, κατηφείη τε γένοιτο·
Οὕνεκ᾽ ἀρωγὸς, Ἄναξ, σύ μοι, ἠδὲ παρήγορος ἦσθα.

ΨΑΛ. πζ´.

1 Ἐἰν ἱεροῖσιν ὄρεσσι θεμείλια τοῦδε πέλονται.
2 Μᾶλλον Ἄναξ ἐφίλησε πύλας Σιῶνος ἐραννῆς,
Ἢ Ἰακωβιαδέων πάντ᾽ οἰκία τ᾽, ἄστεά τ᾽ ἄλλα.
3 Οἷόν σου ὄνομ᾽ ἐσθλὸν, ἰδὲ κλέος ἐρχομένης·
Οἷά σε κυδαίνουσι λόγοις, περί τ᾽ ἔμμεναι ἄλλων
Πασέων, ὦ σὺ Θεοῖο φίλη πόλι, φάσ᾽ ἄνθρωποι.
4 Παρ γνωτοῖσιν ἐμοῖς Αἰγύπτε, καὶ Βαβυλῶνος,
Τῆς τε Παλαιστίνης μνηστήσομαι, ἠδὲ Τύροιο,
Γαίης τ᾽ Αἰθιόπων, Ὅδε τις που τῆδ᾽ ἐνὶ χώρῃ
Πρῶτ᾽ ἦλθε περιφύωσδε, καὶ ἔνθα ἐγένατο μήτηρ.
5 Ἀμφὶ δὲ Σιῶνος, Σολύμης δέ τε κυδιανείρης
Ὧδ᾽ ἐρέουσι βροτοὶ, διά τ᾽ ἀγγελέουσιν ὀπίσσω,
Τῆς φύετ᾽ ἐκ γαίης κλυτὸς ἀνὴρ ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ,
Πολλῶν δ᾽ ἡρώων ἠδ᾽ ἔπλετο πατρὶς ἀρουρα·
Τὴν δὲ καὶ ὕψιστος πάντων ὕπατός τε μεδόντων
Στηρίξει κρατερῶς, ἵνα μίμνῃ τ᾽ ἀσφαλὲς αἰεί.
6 Ὁππότ᾽ Ἄναξ λαοὺς καταλέξει φῦλά τε φωτῶν,

Εὖ τε διακρίνων πεμπάσεται ἧ ἐνὶ βίβλῳ,
Γράψει ἀειφραδέως τόνδ' ἀνέρα κεῖθι γενέσθαι.
7 Σιὼ μὲν ἀοιδοὶ ἔσονθ', ἅμα τοῖσι δὲ καὶ κιθαρισταί·
Πᾶσαί μοι κρῆναι ἐνὶ σοὶ καὶ φρείατ' ἔασιν.

ΨΑΛ. πη'.

1 Ἀθάνατε κρείων, ὅς μοι Θεὸς ἐσσὶ φόως τε,
Ἤματ' ἐγὼ νύκτας τε μινυρόμενός σ' ἱκετεύω.
2 Κέκλυθί μοι φωνῆς, καί τοι καταθύμιος ἔλθοι
Εὐχωλή μοι ἐς ὦπα, βοὴ δέ τε οὔαθ' ἱκάνοι.
3 Λίην γάρ τε κακοῖσι συνέρρηγμαι πολέεσσι,
Τείρομ' ὀϊζυῖ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ὡς ὀλιγηπελέων, καὶ οἰόμενος θανέεσθαι
Τήκομαι, οὐδ' ἱερόν τ' ἔτι βείομαι, ἀλλά μοι αἰὼν
Φθίνουσα, σχεδὸν ἐγχρίμφθη Ἀΐδαο δόμοισι.
4 Τοὺς δοκέω ἔμμεν ὡς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Τοῖος ἰδεῖν, ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι·
Ὥς τις ἀνὴρ ἀλαπαδνὸς ἀκικύς τ' οὐτιδανός τε.
5 Εἰμ' οἷος νεκύων τις ἐν εἰδώλοισι καμόντων,
Ἄμμορος ὅς τ' ἔργων, τά τ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται·
Τοῖς ἴκελος, κτάμενοι οἳ κείαται εἰνὶ τάφοισι,
Τῶν τε σὺ οὐκέτι πω μιμνήσκεαι, οὔτ' ἀλεγίζεις,
Σῆς κομιδῆς καὶ χειρὸς ἐπεὶ ἄπο πάμπαν ὄλοντο
Ταμνόμενοι, τῶν τ' οὐκ ὄθεαι φρεσὶν οὐκέτ' ἐόντων.
6 Νέρθ' εἷσάς με βαθίστῳ ὀϊζύος εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἐς ζόφον ἠερόεντα, καὶ ἄσπετα βένθεα ῥίψας.
7 Μῆνις ἀργαλέης χαλεπόν με μάλ' ἄχθος ἐπείγει
Σεῦ μέγα χωομένου· τείρεις δέ με αἰνόθεν αἰνῶς
Πλημμυρείδεσσι κακῶν, καὶ κύμασι πᾶσι τεοῖσι.
8 Γνωτοὺς μοι πηοὺς τε ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἔθηκας·
Οἵ μοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἑταίρων
Τὸ πρίν, ἀτὰρ νῦν γε στυγέουσι με κηρόθι μᾶλλον
Πάντες, ἐπεὶ σύ σφεας ἐμοὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκας·
Ἐν φυλακῇ κατερύκομ' ἐελμένος· οὐδέ πη ἔστιν
Ἐκβῆναι, οὔτ' ἔνθεν ἐμοὶ ἐπιφυκτὰ πέλονται.
9 Τὼ δέ μοι ὀφθαλμὼ γοόωντέ τε μυρομένω τε
Οἴκτιστα φθινύθουσιν, ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς·
Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησ', ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι
Συνεχὲς ἤματα πάντα, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὀρεγνύς.

10 Ἦ ῥα καταφθιμένων ἐν ὁμίλῳ θαύματα ῥέξεις;
Ὄφρα σε κλείωσιν, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αὖθις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος;
11 Ἦ ῥά τις ἐν φθιμένοισιν ἀνὴρ σὴν ἀμφαδὰ θήσει
Μειλιχίην, ἢ ἀληθείην ποτὲ σεῖο καταλέξει
Εἰνὶ τάφῳ, πότμῳ τε τάφου κρυόεντος ἑταίρῳ;
12 Γνωτὰ δὲ θαύματά σεῖο ἔσεται χθονὸς εἰνὶ μυχοῖσιν,
Ἧ ζόφος οὐλόμενος ναίει, καὶ νὺξ ἐρεβεννή;
Ἠὲ δικαιοσύνη σεῖο ἐν ἠεροειδέϊ χώρῃ,
Ἧ λήθη πολύυπνος ἔχει μέγαρα σκιόεντα;
13 Ἀλλά σ', Ἄναξ, ἱκέτευσα, καὶ εὐχωλῇσιν ἐμῇσι
Σὲ φθάμενος λιτανεύσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
14 Τίπτε δ', Ἄναξ, ψυχήν μευ ἀπώθεαι ἠδ' ἀθερίζεις;
Τίπτε δέ μευ ἀπὸ νόσφι τεὴν ἔκρυψας ὀπωπήν;
15 Τείρομ' ὀϊζυῒ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, θάνατος δέ μοι ἄγχι παρέστη,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔην· σὰ δὲ δείματα θυμὸν ἀτυχθεὶς
Πάσχω, ἐπεὶ σύ γ' ἄλαστον ἐμοὶ φρεσὶ τάρβος ἐνῶρσας.
16 Σός μοι ἐπιζάφελος χόλος ἔχραε, καί μ' ἐτάραξε·
Δείματά σεῖο μ' ἔρραισεν, ἀπὸ χθονὸς ὤλεσέ τ' ἔμπης.
17 Ἠΰτε χείμαρροι ποταμοὶ περί τ' ἀμφί τ' ὄρουσαν·
Πᾶν δ' ἦμάρ μοι ἐπῆλθον, ὁμοῦ δέ με κυκλώσαντο.
18 Τῆλ' ἀπάτερθεν ἔθηκας ἐμεῦ ἑτάρους τε φίλους τε·
Γνωτοί τε πρὶν ἐόντες ἐμοὶ νῦν εἰσιν ἄφαντοι,
Καὶ κευθμῶνας ἔχουσιν, ἵνα σφέας μηκέθ' ὁρῶμαι.

ΨΑΛ. πθ'.

1 Μειλιχίην αἰεὶ ἀναμέλψομαι Ἀθανάτοιο·
Σὴν δέ τ' ἀληθείην, ὥς θ' ὅρκια πιστὰ πέλονται,
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἦ γὰρ ἐγὼν ἔφαμην, ἀγανοφροσύνην ἔλεόν τε
Ἔμπεδον αἰὲν ἔσεσθαι· ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Σὴ καὶ ἀληθείη θήσεις ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
3 Ὅρκια πιστὰ ταμὼν, ἐξαίτῳ μευ θεράποντι
Σοί τ' ἐθέμην, ἔφαμην τε, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον.
Ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον ἐμῷ θεράποντι Δαβίδῃ.
4 Δώσω τοι παῖδας παίδων μετόπισθεν ἔσεσθαι
Νωλεμὲς, οὐδέ ποτ' οὖν γενεὴ ἄσπερμος ὀλεῖται
Νώνυμος· ἱδρύσω δὲ τεὸν θρόνον ἔμπεδον αἰεί.

5 Οὐρανοὺς

5 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ἄναξ, τεὰ θαύματ' ἀείσει,
Σὴν δὲ τ' ἀληθείην ὁσίων ἀν' ὁμήγυριν ἀνδρῶν.
6 Τίς γὰρ ἐν οὐρανῷ ἐσθ' ὃς Ἄνακτι κεν ἰσοφαρίζοι;
Ἠὲ τίς Ἀθανάτῳ παῖς ἰφθίμων περ ἐόντων
Τλῆ ἶσον φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
7 Ἀνδρῶν ἐν ὁσίων ἀγορῇ Θεὸς ἠδὲ θοώκῳ
Λίην αἰδοῖος τέλεται, δεινός τε μέγας τε
Πᾶσι μάλ' ἀνθρώποις, οἵ μιν περί τ' ἀμφί τ' ἔασι.
8 Τίς τοι, Ἄναξ Θεός, ἶσος, ὁμοίης τ' ἔμμορε τιμῆς;
Τίς τοι, Ἄναξ, κρατερός περ ἐὼν, σθένος ἰσοφαρίζοι,
Ὃς ταμίης πολέμοιο τέλεις, στρατιῇσί τ' ἀνάσσεις;
Ἀμφὶ δὲ ἀληθείη σε τεὴ κυκλώσατο πάντῃ.
9 Σὺ κρατέεις πόντοιο, καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης
Ἰσχανάεις, παύεις δέ θ' ὕδωρ, ὅτε κύματ' ὀρώρῃ.
10 Αἴγυπτον νέκυν ὥς τε δαϊκταμένον ξυνέαξας·
Δυσμενέας δὲ διεσκέδασας κρατερῆφι βίηφι,
Σῷ τε βραχίονι· τοὶ δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη.
11 Σὸς μὲν τ' οὐρανός ἐστι, τεὴ δέ τε γαῖα μέλαινα·
Σὺ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθεν ἔθηκας,
Σὺ χθόνα τεῦξας ὁμοῦ, ὅσα τε χθόνα ναιετάουσιν.
12 Ἀμφότερον δὲ σὺ ποίησας, Βορέην τε Νότον τε·
Σοὶ δὲ γανύσσονται Θαβώρου ἑσπερίοιο,
Ἠῶου θ' Ἑρμῶνος ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα·
Καί νύ κεν οὔνομα τοῖσι τεὸν μέγα χάρμα γένοιτο.
13 Σοὶ κράτει, σθένεϊ τε κεκασμένος ἐστὶ βραχίων·
Ἴφθιμη δέ τε χείρ, καὶ δεξιὴ ὑψιμέδουσα.
14 Εὐνομίη τε δίκη τε τεοῦ θρόνου ἕρμα πέλονται·
Μειλιχίη καὶ ἀληθείη σέθεν ἄντα πάρεισιν.
15 Ὄλβιος ἔπλετο λαός, ἀοιδῆς οὐκ ἀδαήμων,
Ὅς τ' εὖ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί σοι ἀλαλάξαι.
Κεῖνοι σῆς γε, Ἄναξ, φάος ἀθρήσκουσιν ὀπωπῆς,
Σοῖς πίσυνοι ἀγανοῖσι προσώπασι, μειλιχίῃ τε,
Ἀσκηθέες ζώοντες, οἵ τοι κεχαρισμένοι εἰσί.
16 Οἱ δὲ σῷ οὐνόματι φρένα τέρψονται ἤματα πάντα,
Αἰεὶ γηθόσυνοι· καὶ εὔφρονα θυμὸν ἔχοντες
Εὐδικίῃσι τεῇσι διαμπερὲς ἀγλαϊεῦνται.
17 Σεῦ γὰρ ἕκητι μένος σφιν ἀέξεται· ὃς δέ τε πάσης
Κῦδός σφιν καὶ ἄγαλμα βίης καὶ κάρτεός ἐστι·
Σῇ δὲ φιλοφροσύνῃ καί κεν κέρας ἄμμιν ἀρθῇ.
18 Ἐκ γάρ τ' Ἀθανάτου ἔρυμ' ἀσφαλὲς ἄμμι καὶ ἀσπὶς

Γίνεται· ἐκ δ' Ὁσίου Ἰσραήλοιο μέδοντος
Ἡμέτερος βασιλεὺς, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν.
19 Ἦν δὲ πάλαι ὕπαρ ἐσθλὸν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἦεν,
Ὁππότε φαινόμενος δ' ὁσίῳ τεῷ ἤλυθες ἐναργὴς,
Ὧδέ τε προσέειπες, (θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή)
Ἰφθίμῳ ἥρωϊ φόως τε καὶ ἄλκαρ ἔθηκα,
Κυδήνας δ' ὑψοῦ τιν' ἀμύμονα φῶτα καθεῖσα,
Τόνδ' ἐπεὶ ἐξελόμην, πάντων προβέβουλα τε λαοῦ.
20 Εὗρον ἐμὸν θεράποντα Δαβίδην, καί μιν ἐλαίῳ
Ἐνδυκέως ἔχρισα, τῷ ἱρῷ μὲν λίπ' ἐλαίῳ.
21 Τῷ δέ τ' ἐμὴ χεὶρ ἄγχι παρέσσεται αἰὲν ἑτοίμη,
Ῥεῖ' ἐπαμυνέμεναι, ὅτε οἱ κακὸν ἐγγύθεν ἔλθῃ·
Τῷ τε βραχίων μὲν δώσει κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
22 Οὔτις ἑ δυσμενέων βίοτον δηλήσετ' ἀπηύρας,
Οὐ δόλῳ οὐδὲ βίηφι· κακὸν δέ οἱ οὔτις ἐποίσει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
23 Πάγχυ διαρραίσω δηΐους, ἕο τ' ἄντα δαμάσσω,
Ὥς οἱ μὲν πρόσθεν φεύγωσ', ὁ δ' ὄπισθε διώκῃ·
Τοῖσι μιν ἐχθαίρουσιν ἀεικέα λοιγὸν ἐφήσω.
24 Τῷ δέ τ' ἀληθείη μὲν ὁμοῦ ἔλεός τε παρέσται·
Καί νύ κεν οὔνομα μὲν κέρας οἱ καὶ κῦδος ὀφέλλοι.
25 Θήσω δ' οἱ ἐν χερσὶ μέγα κράτος ἠδὲ θάλασσαν,
Καὶ ἐνὶ δεξιτερῇ ποταμοὺς ἁλιμυρήεντας·
Ὄφρα τε παμβασιλεὺς, εὐρυκρείων τε γένηται
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Ἀσσυρίου ποταμοῖο ἐς Εὐφρήταο ῥέεθρα.
26 Ὧδέ τέ μοι ἐρέει, καί με προσπτύξεται ἄντην,
Ἄττα, πατὴρ σύ μοι ἐσσὶ, Θεὸς, πέτρη τε φόως τε.
27 Πρωτότοκόν μιν ἐ θήσω, ἀδελφειῶν ὄχ' ἄριστον·
Δώσω δ' οἱ κρατέειν, πάντων πέρι τ' ἔμμεναι ἄλλων,
Ὅσσοι τῶν βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες.
28 Μειλιχίην δέ οἱ αἰὲν ἐμὴν ἔλεόν τε καθέξω·
Ῥήτρην δ' ἀσφαλέως ἐμά θ' ὅρκια πιστὰ φυλάξω.
29 Ἄλληκτον γενεὴν, ἵνα μὴ ποτε νώνυμος εἴη,
Θήσω οἱ ἤματα πάντα, καὶ ὃν θρόνον ἔμπεδον αἰεὶ,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃσιν ἅμ' οὐρανῷ ἀστερόεντι.
30 Ἦν δέ τε παῖδες ἑοὶ θεσμόν μὲν ἠδὲ θέμιστας
Καλλείπωσιν, ἐμῶν τε παρεκβαίνωσι δικάων·
31 Ἦν δέ τ' ἀτασθαλίῃσι τὰ θέσφατά μοι ἀλίτωνται,
Μηδ' ἐθέλωσιν ἐμῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι·

32 Ῥάβδῳ

32 Ῥάβδῳ ζαφέας πληγῇσί τ' ἀεικελίῃσι δαμάσσω,
Ἄτην τινύμενος σφετέρην, καὶ σχέτλια ἔργα·
Καὶ ἱμάσω μάστιξι, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔρεξαν.
33 Ἀλλά γε μειλιχίην ἔλεόν τε μὲν οὐχ ἀλιώσω,
Οὔτ' ὀλέσω, ὃν πρὶν οἱ ὑποστὰς ἐξετέλεσσα·
Ὅρκια πιστὰ ταμὼν, οὐ ψεύσομαι οὔτ' ἀπατήσω.
34 Ῥήξης δ' ἀμνήμων ἔσομαι, καὶ συνθεσιάων,
Οὔτοι ὑπερβαίνων· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον αὖθις,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος ἔσσεται, ὅ,ττι περ εἴπον,
Ἔρξω δ' ὅ,ττι νύ μοι πότ' ἀμείψατο ἕρκος ὀδόντων.
35 Ὤμοσ' ἅπαξ ὁσίην μὲν, ὅ μοι ὅρκος μέγας ἐστὶ,
Μήποτε Δαβίδῃ ψευσησέμεν, ὅρκια δ' αἰεὶ
Πιστὰ φυλαξέμεναι, τελέσειν τε οἱ ὥσπερ ὑπέστην.
36 Οὐδέ ποτ' ἄσπερμον τέκος οἱ νώνυμνον ὀλεῖται·
Ἄλληκτον δ' αὐτοῦ γένος ἔσσεται αἰὲν ὀπίσσω,
Καὶ θρόνος οἱ παρ' ἔμοιγε διαμπερὲς, ἠέλιος ὥς.
37 Νωλεμέως ἔσσεται, μένει δέ τε ὥστε σελήνη·
Μάρτυρος ἠΰτε πιστὸς ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι.
38 Ἀλλά γε σὺ Χειστὸν σὸν ἀπώσαο τηλόθι μᾶλλον,
Ὅς τ' ἀπὸ θυμοῦ σοι, καί οἱ ἀπερχὲς κεχόλωσο.
39 Συνθεσίην ἀλίωσας, ἰδ' ὅρκια σοῦ θεράποντος·
Κὰδ δ' οἱ στέμμα βαλὼν κεφαλῆς κονίῃσι μίηνας.
40 Πάντα δ' ἄρ' ἕρκε' ἀμάλδυνας, καὶ τείχεα μακρὰ·
Κέρσας μετὰ πύργων ἔρυσας, καὶ ἐρείψας ἐπάλξεις.
41 Πᾶσι παρερχομένοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται·
Αἰδώς τε λώβη τε περικτιόνεσσιν ἔοισι.
42 Δηΐων δεξιτερὴν ἠδὲ κράτος ὕψωσ' ἀείρας·
Δυσμενέας δ' οἱ πάντας εὐφροσύνῃσιν ἴηνας.
43 Καί οἱ ἀνέγναμψας ξίφεος μεγάλοιο ἀκωκὴν,
Οὐδ' οἱ κῦδος ἔδωκας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Οὐδέ τι χαρμονίην, μελεὴ δέ οἱ ἄορος ὁρμή.
44 Παῦσάς μιν τιμῆς τε καὶ ἀγλαΐης ἐρατεινῆς,
Σιφλώσας· κατὰ δ' θρόνον ὃν βέβληκας ἔραζε.
45 Ὦκα δ' οἱ ἥβης ἄνθος ἀπώλεσας, αἶψα δέ γῆρας
Πρὶν ὥρη μιν ἔχειν· λώβῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψας.
46 Ἀλλὰ τέως τέο μέχρις ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ὀπωπὴν,
Ἀθάνατε, κρύψεις; λήσεις δέ με νωλεμὲς αἰεί;
Ἦ σ' ἄμοτον χόλος αἰρήσει, δειμεῖά τε μῆνις,
Καιομένη, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
47 Μνῆσαι ἐμεῖο, ὡς ἀβληχρός τ' εἴμ' ὠκύμορός τε,

Ὡς ὀλίγος βίος ἐστὶ, μινυνθάδιός τέ μοι αἰών·
Τῶν σὺ μάλ᾽ ἐν θυμῷ μιμνήσκεο· τίπτε γὰρ πάντων
Μὰψ αὔτως ποίησας ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων;
48 Τίς που ἂν ᾖ ζωὸς, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ὃς θάνατόν τε μόρον τ᾽ οὐκ ὄψεται ὀφθαλμοῖσι,
Κῆρα φυγὼν, ψυχὴν δ᾽ ἣν ῥύσεται ἐξ ἀΐδαο;
49 Ποῦ σου, Ἄναξ, ἔλεός τε φιλοφροσύνη τε παλαιὴ,
Πιστὴ, ἣν Δαβίδῃ ὑπέσχεο ὅρκον ὀμόσσας;
50 Μνῆσαι, Ἄναξ, λώβης τε καὶ αἴδους σῶν θεραπόντων,
Φράζεό θ᾽, ὥς μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι
Πολλῶν τε κρατερῶν τε φέρει κακ᾽ ὀνείδεα λαῶν·
51 Οἷοι δυσμενέες σου λωβητῆρες ἔασιν·
Οἷον ὄνειδος, Ἄναξ, ὡς αἴσχεα πολλά τ᾽ ἔχευαν,
Ὡς θυμαλγέ᾽ ἐλέγχειαν, Χριστοῖο τεοῖο
Ἴχνεσιν ἠδὲ πόδεσσιν ἐλέγχειαν ἀνέθηκαν.
52 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ· ὧδ᾽, ὧδε γένοιτο.

ΨΑΛ. ϟ'.

1 Ἦ Ῥα σύ γ᾽ εἶλαρ, Ἄναξ, ἀλεωρή θ᾽, ἣ σόοι εἰμὲν,
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἄμμι τέτυξαι.
2 Πρὶν ἢ οὔρεα μακρὰ χάος προφόωσδε τεκέσθαι,
Ἠέ σε τεκτοσύνῃσι καμεῖν κλυτὰ πείρατα γαίης,
Καὶ χθόνα πουλυβότειραν ἕδος μερόπων ἀνθρώπων,
Αἰὲν ἀπ᾽ ἀρχῆθεν Θεὸς ἔπλεο σὺ προπάροιθεν,
Ἔπλεο σὺ προπάροιθε, καὶ ἔσσεαι αἰὲν ὀπίσσω.
3 Ἐς πότμον κατάγεις δειλὸν βροτὸν, ἐς τε κονίην·
Εἶπες γὰρ, Στρέψασθε παλιμπετὲς ἔθνεα φωτῶν,
Κεῖσ᾽ ὅθεν ἐκγεγάασθε, καὶ αὖθις γαῖα γένοισθε.
4 Καὶ γὰρ ἔναντα σέθεν, χθιζὴ ὡς ἡμέρη οἴη,
Ὅσσα παρῴχηκεν, φυλακή θ᾽ ὡς νυκτὸς ἀμολγῷ
Ῥεῖα παρερχομένη, τοὺς χίλιοι εἰσ᾽ ἐνιαυτοί.
5 Τοὺς δ᾽ ἀπόερσας ὁμοῦ ποταμοῦ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρρῳ· οἱ δ᾽ ὦκα παρήλυθον ἠΰτ᾽ ὄνειρος,
Ποίη θ᾽ ὡς, ἥ τ᾽ εἶθαρ ἅμ᾽ ἠοῖ ῥεῖα παρῆλθεν·
6 Ἣ τε προῒ τέθηλε, καὶ ἀλδήσκουσα πέφυκε,
Ῥίμφα γὰρ παρμέμβλωκε, μινυνθάδιός τέ οἱ αἰὼν,
Ἠδὲ τάχ᾽ ἐξετάμη ποτὶ ἕσπερα, καὶ ἐμαράνθη.
7 Καὶ γὰρ σεῖο κοτέοντος ἀπολλύμεθ᾽, ἄμμι τ᾽ ἀνίη
Τάρβος τε φρένας εἷλεν, ὅτ᾽ ἄσπερχὲς μενεαίνεις.

8 Ἡμέ-

8 Ἡμέτερ' αἴσυλα ἔργα σέο προπάροιθεν ἔθηκας·
Καὶ ἀλιτήματα κρυπτὰ τεῆς μετὰ φέγγος ὀπωπῆς.
9 Ῥίμφα γὰρ ἡμετέρη διὰ σὸν χόλον οἴχεται αἰών·
Φεύγει δ' ἤματα πάντα κυλινδομένων λυκαβάντων,
Τῶν δὲ τάχα φθιμένων βίος ἄνεται, ὥς τε νόημα.
10 Ἔπτ' ἐτέων δεκάδες πέρας ἡμετέροιο βίοιο·
Εἰ δὲ καὶ ὀγδώκοντα περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Εἴδομεν ἠνορέῃ, (παῦροι δέ τε ἀνέρες εἶδον)
Ἀλλ' οὖν ἡβώοντες ὀϊζύομεν κακὰ πολλὰ,
Ἔκ τ' ὀλιγηπελίης, πρὶν γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,
Ζώομεν ἀχνύμενοι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ·
Ὡς ἄφαρ ἔκ τ' αἰὼν ἐτάμη, καὶ ἀφιπτάμεθ' ἡμεῖς.
11 Τίς ῥ' ἔγνω ὅσσον κράτος ἔπλετο σοῖο χόλοιο;
Οἷά σε αἰδεῖτ' ἀνὴρ, ὥς οἱ σὺ ἐείσατο μῆνις.
12 Ἤματ' ἀριθμῆσαι βιότου ὧς ἄμμε δίδασκε,
Καρδίῃ ὄφρ' εἰδῶμεν ἐπιφροσύνας ἀνηέσθαι.
13 Στρέψον, Ἄναξ· τέο μέχρι; σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν·
Μηκέτι νῦν χαλέπαινε τόσον δμώεσσι τεοῖσι.
14 Πρωῒ μάλ' οἶκτος ἕλοι σε, ἄδην δέ τε ἄμμι γένοιτο
Σῆς ἀγανοφροσύνης· καί κεν τότε γηθήσαιμεν
Θυμῷ νωλεμέως, κεχαρίμεθά τ' ἤματα πάντα.
15 Ἐσθλὰ δίδου πάλιν ἄμμι, γένοιτό τε ἐς τὸ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ νῦν δηθὰ κακοῖς ἐχόμεσθά γε πολλοῖς·
Εὔφρηνον δ' ἡμέας, ὅσαι ἡμέραι ἐκ σέθεν ἦσαν
Πρώην ἀργαλέαι, ὅτε κήδεά τ' ἄμμιν ἐφῆκας·
Ἐσθλὸν δ' ἀντὶ κακοῖο δίδους χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Νῦν τηρέσῃς, ἐτέων ἀνθ', οἷς ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
16 Ἔργον ἀρίζηλον τελέθοι δμώεσσι τεοῖσιν,
Αὐτοῖς τ' ἔργον σὸν, κῦδός τε σφοῖσι τεκέεσσιν.
17 Αἴγλη δ' ἄμμι φάοι τερψιμβρότος Ἀθανάτοιο,
Ἡμετέροιο Θεοῖο· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Χειρῶν τ' ἔργον ἀέξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων,
Χειρῶν ἔργον ἀέξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων.

ΨΑΛ. ζα'.

1 ἘΝ κεύθμωνι Θεοῦ ὡς ὑψίστου οἰκία ναίει,
Μιμνάζει μάλ' ἕκηλος ὑπὸ σκιῇ Ἀθανάτοιο,
(Ὃς πάντων κρατέει, ἐπεί οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν)
Ἀτρέμας ἔνθ' εὕδων, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἐστὶ κακοῖο.

Θαρ-

2 Θαρσήσας ἐρέω, Θεὸς ἔπλετό μοι ἀλεωρὴ,
Ἄλκαρ ἐμὸν, μέγα θ' ἕρμα, Θεός τε μάλ', ᾧ κε πεποίθω.
3 Ἦ νύ κέ σε ῥύσαιτο ὑπ' ἐκ παγίδος στονοέσσης
Ἰξευτέων, καί σοι ἀπ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι.
4 Ἀ πτερύγ σοι σκέπας ἔσται, ὅ,τε σκιῇ ἀμφικαλύψῃ,
Ἀσκηθής τ' ἔσεαι, πίσυνος πτερύγεσσιν ἔησι·
Τοῦ δέ τ' ἀληθείῃ σάκεϊ ὡς θάρσυνος ἔσεαι,
Ὡς σάκεϊ σιδαρῷ, ὡς ἀσπίδι τ' ὀμφαλοέσσῃ.
5 Οὔ σοι νυκτερινὰ φρεσὶ δείματα ταρβος ἐνόρσει·
Οὐδέ τι πτερόεις ὀϊστὸς, ὅ,τ' ἔνθα καὶ ἔνθα ποτᾶται
Ἤματι, θάνατόν τε φέρων καὶ κῆρα μέλαιναν.
6 Οὐ κακὴ ἴς λοιμοῖο, καὶ ἠεροφοῖτις ἐριννὺς,
Ἥ τε κρυφηδὸν ἀλᾶται ἀδευκέα νοῦσον ἱεῖσα·
Οὐ κὴρ οὐλομένη, ἣ καὶ μέσῳ ἤματι θύει
Ἀμφαδίην μάρψασα, καὶ ἐν φάει ἄνδρας ὀλέσσε.
7 Χίλιοι ἐγγύθι τοι περί τ' ἀμφί τέ σ' αἰπὺν ὄλεθρον
Ἀργαλέως ἀπολεῦνται ἐπήβιμοι ἔνθα καὶ ἔνθα·
Μυρίοι, ὅσσά τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Πάντες ἐπασσύτεροι ἐπὶ δεξιά σοι πεσέονται·
Ἀλλὰ σύ γ' ἀσκηθὴς καὶ ἄνουσος τῶνδε πεσόντων
Στήσεαι ἐν τοσούτῳ ἀπολλυμένων περ ὁμίλῳ,
Οὐδέ τοι ἀσσοτέρω κακὸν ἔσσεται, οὐδ' ὀλίγον περ
Οὔποτ' ἐπιγράψει χρόα σὸν θανατηφόρος ἰός.
8 Ἀλλὰ σύ γ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, ἠδὲ νοήσεις,
Οἷον σχέτλιοι ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄρνυντο,
Σφῇσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
9 Ὅττι σοι ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Καὶ κράτος ἔμμεν ἔφησθα· Θεὸν δέ τε ὑψιμέδοντα
Ἄλκαρ σοι πύργον τ' εἶλαρ τ' ἄρρηκτον ἔθηκας.
10 Οὔτέ τι πῆμα κακοῖό τοι ἔσσεται, οὔτέ τις ἄτη,
Οὔτέ τις οὖν λοιμὸς φθισίμβροτος, οὔτέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ σχεδὸν ἵξεται ὁππόθι ναίεις.
11 Ἄγγελοι οὐρανίωνες (ὁ γὰρ Θεὸς ὧδ' ἐπιτέλλει,
Ἐν πάσῃσιν ὁδοῖσι παρεισαμένους σε φυλάσσειν,
Ἠδ' ἐπὶ ἔργοις σοῖς, πομποὺς καὶ ἀπήμονας εἶναι)
12 Χερσ' ὑπερείδοντές σοι ἀμύντορες αἰὲν ἔσονται
Ὁππόθι κεν βαίνῃς· ἵνα μήποτε πήματι κύρσῃς,
Μηδὲ πόδα βλάψῃς, κόψῃς τε, λίθοιό τ' ἐπαύρῃς.
13 Τῷ μάλα θαρσήσεις, καὶ λὰξ ἐν θήρεσι βαίνων,
Σμερδαλέῳ τε λέοντι καὶ ἀσπίδι φοινηέσσῃ·

14 Καὶ δὲ

Καδδὲ νέον γε λέοντα δράκοντά τε ποσσὶ πατήσεις.
14 Οὕνεκά οἱ φίλος εἰμὶ, ἐπεὶ δέ με κηρόθι μᾶλλον,
Ἔξοχα, τῷ καὶ ἐγώ μιν ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Ἔρκος δ' ἔσσομαι αὐτῷ, ὅτ' οὔνομά μου σάφα οἶδε.
15 Λισσόμενός με βοήσει, ἐγὼ δ' ἐπακούσομαι αὐτοῦ·
Καί οἱ ὁμαρτήσω, παρά τ' ἔσσομαι ἤματι λυγρῷ,
Πρόφρων, καί μιν ἀτέρπεος οἰζύος ἐξαναλύσω,
Ῥύσομαι ἐκ τοῦ κακοῖο, καί οἱ μέγα κῦδος ὀρέξω.
16 Ἀλλὰ καί οἱ δώσω δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Ὄφρα τ' ἄλλῳ αἰῶνος ἔχῃ μακρῆς τε φίλης τε,
Αἰεὶ καὶ σόος ἦσι· φόως δέ μου οἱ ἀναδείξω.

ΨΑΛ. ϟβ΄.

1 Ἀθάνατ', ἦ καλόν σε κλείειν, καὶ σὸν ἀείδειν
Αἶνον, καὶ κλυτὸν οὔνομ', Ἄναξ, ὕπατε κρειόντων·
2 Σὴν ἀγανοφροσύνην ἅμα τ' ἠοῖ φαινομένηφιν,
Ἠδέ τ' ἀληθείην ἀγγέλλειν νυκτὸς ἀμολγῷ.
3 Ὀργάνῳ ὑμνείειν δεκαχόρδῳ αἰολοφώνῳ,
Μολπῆς τ' ἐξάρχειν, καὶ ναβλίῳ ἠχήεντι,
Καὶ καλὸν κιθαριζέμεναι φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Οὕνεκ' εὐφροσύνῃσιν, Ἄναξ, μοι θυμὸν ἴηνας,
Οἷον ἔοργας· ἐγὼ δὲ μετὰ φρεσὶν ἀγλαϊεῦμαι,
Χαιρήσω τ' ἔργοισιν, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
5 Ὡς μεγάλ' ἠδ' ἔκπαγλά σε, Ἀθάνατ', ἔργα πέλονται,
Ὡς πολυβενθέα τ' εἰσὶ τεοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
6 Νήπιος οὐ τόδε οἶδε, καὶ οὐκ ἐνόησε χαλίφρων·
7 Ὡς ὀλίγον περ ἀλεῖται ἀνέδραμον, ἠΰτε χόρτος,
Τηλεθόωσι δὲ πάντες ἀτάσθαλα μηχανόωντες,
Ὄφρα πρόρριζοι κακῶς ἀπολοίατο νωλεμὲς αἰεί.
8 Ἀλλὰ σύ γ' αἰὲν, Ἄναξ, πανυπέρτατος ἤματα πάντα.
9 Δυσμενέες γάρ σοι καὶ ἀνάρσιοι οἵπερ ἔασι,
Δυσμενέες σοι ὀλέονται, Ἄναξ· διὰ δ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Τρέσσουσιν πάντες, τοῖσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν.
10 Αὐτὰρ ἐμόν γε κέρας, κέρας ἠΰτε μονοκέρωτος,
Ὕψοσ' ἀειρόμενος μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔδωκας·
Καί κεν ἀλειφοίμην χλωρῷ ποτε καὶ λίπ' ἐλαίῳ.
11 Δυσμενέας δὲ παθόντας ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὄψομαι ὀφθαλμοῖσι· καὶ οὔασι πότμον ἀλιτρῶν
Πεύσομαι, οἱ ἐπ' ἐμοί γε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.

12 Ἀνθήσει δ' ὁ δίκαιος ἀνὴρ φοίνικι ἐοικὼς
Κλῆμ', ἀεξόμενος κέδρος ὣς μάλα τηλεθόωσα,
Βλωθρὴ, ἥν βήσσῃσιν ἐνὶ Λιβάνοιο πεφύκῃ,
Ἢ τῆς περὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἱεῖ τανυήκεας ὄζους.
13 Οἱ πεφυτευμένοι εἰσὶν ἐν οἴκῳ Ἀθανάτοιο,
Καί κεν τηλεθόωεν ἐν αὐλῆσιν Θεοῦ ἁμοῦ.
14 Οἴσουσιν δ' ἔτι καρπὸν ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ·
Καὶ λιπαροὶ, θαλεροί τ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔσονται·
15 Ἀνέρες ὄφρ' εἰδῶσιν, Ἄναξ ὅτι ἐστὶ δίκαιος·
Ἄλκαρ ἐμὸν, τῷ δ' οὔτις ἀτασθαλίη ἔνι πάμπαν.

ΨΑΛ. ϟγ΄.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, Ἄναξ, καὶ ὑπέρτατός ἐστι.
Κῦδός τ' ἀγλαΐην τ' ἐπιειμένος, εἱμένος ἀλκὴν
Ζώσατο· γαῖα δ' ἄρηρε, καὶ οὔποτέ κεν σφαλέοιτο.
2 Καὶ πάλαι ἑστήκειτο τεὸς θρόνος ἔμπεδον αἰεί·
Αὐτός τ' αἰὲν ἔησθα, πρὸ πασάων γενεάων.
3 Δεινὸν, Ἄναξ, βρέμεται ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα·
Ἠχὴν θεσπεσίην ποταμοὶ κελάδοντες ἱεῖσι·
Ῥοχθεῖ μὲν μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
Ὕψι δὲ κορθύεται, κορυφοῦταί τ' ἄσπετον ὕδωρ.
4 Ὕψι δ' Ἄναξ κρείσσων πολλῶν ὑδάτων ὀρυμαγδοῦ·
Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν μορμύρει, πολλὸν δ' ὅδε κάρτεϊ νικᾷ.
5 Θέσφατά σου μάλα πιστὰ πέλει· τεοῦ, Ἀθάνατ', οἴκου
Κόσμος ἀεὶ ὁσίη, καὶ ἀειπρεπὲς ἔπλετο κάλλος.

ΨΑΛΜ. ϟδ΄.

1 Ὄρσο, Ἄναξ ὁ Θεὸς, οὗ γάρ τις ἐστὶν ὅπις τε,
(Ἤ τ' ὀπίσω περ ἰοῦσα, κίχε βροτὸν, ὅς κεν ἁμάρτῃ)
Οὗ τίσις ἐστὶν ὅπις τε, Θεὸς, δεῦρ' ἄμμι φάεινε.
2 Ὄρσεο νῦν, πάσης ὅς τε χθονός ἐσσι δικαστὴς,
Κείνων ἔθνεα πάντα· καὶ ἐς θρόνον ὑψόσ' ἀερθεὶς
Τοῖσιν ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὄπαζε.
3 Ἕως πότ' ἀλεῖται, Ἄναξ, καὶ ἀτάσθαλοι ἀνέρες αὔτως,
Ἕως πότε δυσσεβέες καὶ ἀτάσθαλοι ἀγλαϊεῦνται;
Ἧπου γὰρ μοῖραν κενεαυχέες αἰὲν ἔσονται;

4 Ἕως πότ᾽ ἀγλωσσείῃ ἔπεα στερεὰ ἐκβαλέουσιν
Ὑψαγόρεαι; τέο μέχρις ὅσοι κακὰ μηχανόωνται,
Μὰψ ἐπιτολμήσουσιν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι;
5 Λαὸν σὸν ῥαίουσιν, Ἄναξ, τρύχουσί τε κλῆρον.
6 Χήρας τε, ξείνους τ᾽ ὀλέκουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ·
Παισί τ᾽ ἐπ᾽ ὀρφανικοῖσι φόνον καὶ κῆρα φέρουσιν.
7 Εἶπον δ᾽, Ἀθάνατος τοῦτ᾽ οὐκ ἴδεν ὡς ἐτέτυκτο·
Οὔτ᾽ Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔγνω, οὔτ᾽ ἐνόησεν.
8 Ἀλλὰ νοεῖτε καὶ ὔμμες ὅσοι φρένας ἠλεοί ἐστε
Ἐν λαῷ· πινυτοὶ πότ᾽ ἔσεσθε, ἀποφώλιοι αὔτως;
9 Ὃς μὲν τ᾽ οὖας ἔτευξεν, ὅδ᾽ ἄμμορος ἔσσετ᾽ ἀκουῆς;
Ὃς τε καὶ ὀφθαλμὸν τεκτήνατο, οὐκ ἂν ἴδοιτο;
10 Ἔθνεα δ᾽ ὃς μάστιγι δαμᾷ, οὐ τίσετ᾽ ἀλιτρούς;
Ὅς τ᾽ ἄνδρας πινυτὴν καὶ μήδεα πυκνὰ διδάσκει.
11 Ἀνδρομέου εὖ οἶδεν Ἄναξ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὡς μάλα κεινὰ, καὶ ὡς ἀνεμώλιοί εἰσι μενοιναί.
12 Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, Ἀθάνατ᾽, ὅστιν,
Ὅν τε σὺ πινύμενος τεοῦ ἐκ θεσμοῖο διδάσκεις.
13 Ὄφρα μιν εὔκηλον θείης ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Μή τι πάθῃ κακὸν, εἰσόκ᾽ ἀλείτῃ βόθρος ὀρυχθῇ.
14 Οὐ γὰρ Ἄναξ ὃν λαὸν ἀπώσεται, οὐδὲ μεθήσει,
Οὐδέ τι καλλείψας ὃν κλῆρον ἔρημον ἐάσει.
15 Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ εὐνομίῃσι δίκη κ᾽ ἰθεῖα γένοιτο·
Τῷ τε μάλ᾽ οἱ ἕψονται, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσι.
16 Τίς κακοεργοῖσίν μοι ἐπ᾽ ἀνθρώποισιν ὀρούσει;
Τίς νύ κεν ἀντίον ἔστῃ, ἐμεῦ εἵνεκ᾽, ἀλειτέων;
17 Εἰ μὴ Ἄναξ μοι ἀρωγὸς ἔην, σχεδὸν ἂν νεκύεσσιν
Ὡμίλευν, ψυχή τ᾽ ὀλίγου ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ἔνθα τε ναίουσιν σιγῇ εἴδωλα καμόντων.
18 Εἴποτ᾽ ὀλισθαίνειν ἐφάμην ποδὶ, καὶ πεσέεσθαι
Ὠΐσθην, ἔλεός σεῦ, Ἄναξ, ἐμοὶ ἕρμα τέτυκται.
19 Ὡς πυκιναὶ μελεδῶναι ἐμοὶ ἔσαν ἀμφ᾽ ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι, τεά μοι παραμύθια θυμὸν ἔτερπεν.
20 Ἦ σύγ᾽ ἀλιτροῖσι σφῷ ἐν θρόνῳ ἠδὲ θοώκῳ
Μίξεαι, οἱ θεσμῷ τε βίην ὕβριν τε φυτεύει;
21 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν συνίασιν ἐπ᾽ ἀνδρὶ δικαίῳ·
Ὅν τ᾽ ἀπὸ θυμὸν ὄλεσαν, ἀναίτιον αἷμά τε χεῦαν,
Κὰδ δ᾽ αὐτοῦ δικάσαντες ἀμύμονα φῶτα φονεύουσι.
22 Ἀθάνατος ἐστὶ μέγ᾽ ἔρυμα, κακῶν τέ μοι ἐς ἀλεωρὴν,
Καὶ πέτρη αἰπεῖα Θεός μευ, ᾗ τε πέποιθα.

23 Ὅς κακοφροσύνης σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Αὐτούς τε σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλέσσει·
Αὐτοὺς Ἀθάνατος Θεὸς ἡμέων πάμπαν ὀλέσσει.

ΨΑΛ. ϟε'.

1 ΔΕῦτ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ ἐπαγαλλώμεσθα χαρέντες·
Τῷ τ' ἀλαλάξωμεν, κράτος ὅς πέλει ἄμμι σόως τε.
2 Φθέωμεν ἄμμ' αἰνεῦντές μιν, ἰδ' ὑμνείοντες ἐνωπῇ·
Τῷ τ' ἀλαλάξαντες γλυκερῇ τερπώμεθ' ἀοιδῇ.
3 Ὅττι μέγας Θεός ἐστ' ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ βασιλεὺς μέγας, ὅς τε θεῶν ὕπερ ἐστὶν ἁπάντων.
4 Τοῦ δ' ἐν χειρὶ μυχοί, καὶ νείατα κεύθεα γαίης,
Τοῦ δ' εἰσὶν κορυφαί τ' ὀρέων καὶ περιφρόνες ἄκροι.
5 Τοῦ δὲ θάλασσα τέτυκται, ὃ γὰρ τεχνήσατο καὶ τήν·
Ἀλλά γε καὶ τραφερὴν τεκτήνατο χερσὶν ἑῇσι.
6 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν ἱκέται ἀζώμεθα Παμβασιλῆα
Προσπροκυλινδόμενοι· καὶ προσπίπτωμεν Ἄνακτι,
Ἡμέας ὅσπερ ἔτευξε, πάρος καὶ μηδὲν ἐόντας.
7 Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστ' ἡμέων, ἡμεῖς δέ τε λαὸς
Ὅν τρέφει ἐνδυκέως, ὀΐων πελόμεσθα ἑοῦ πῶϋ,
Τοῦ περικήδεται αὐτός, ἑὴν ὑπερέχε τε χεῖρα·
Σήμερον εἰ πείσεσθε, καὶ ἧς ἐπακούσετε φωνῆς,
8 Μηκέτι κῆρ ἀτέραμνον ἐνὶ φρεσὶν ὔμμι γένοιτο,
Οἷόν τε προτέροις πέλεν ἀνδράσι νεῖκος ὤρῃ
Λυγροῦ, πειρασμοῖό τε ἤματι γῇ ἐν ἐρήμῃ·
9 Ὄφρα με ὑμέτεροι πατέρες ποτὲ πειρήτιζον,
Καὶ δοκιμαζέμεναί μ' ἔτλαν φρεσί, θέσκελα ἔργα
Πολλά περ ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενοι, οἷά τ' ἔρεξα.
10 Τῇ δ' ἀνδρῶν γενεῇ μάλ' ἐτείρετό μοι φίλον ἦτορ
Τεσσαράκοντ' ἔτεα, σφέτερ' αἴσυλα ἔργ' ὁρόωντι·
Καὶ τότ' ἔφην, Ὅδε λαὸς ἀεὶ φρένας ἠλεός ἐστι,
Πλαγκτός τε κραδίην, καὶ ἐμὰς οὐκ οἶδε κελεύθους.
11 Τοὔνεκα χωόμενος φρεσὶν ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μή ποτ' ἐλεύσεσθαι αὐτοὺς ἐμὸν ἐς κατάπαυμα.

ΨΑΛ. ϟϛʹ.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· κλείετ᾽ Ἄνακτα
Ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναίετ᾽, ἀοιδῇ κλείετε πάντες.
2 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, αἰνεῦντες ἑὸν κλυτὸν οὔνομ᾽ ἀοιδῇ,
Λαῷ ἀπαγγέλλοντες ἑὸν μῦθον ἤματα πάντα,
Οἷος ὅδ᾽ ἀνέρας ἐστὶ φυλάξαι ἠδὲ σαῶσαι.
3 Κῦδος ἑὸν καταλέξατ᾽ ἐν ἔθνεσι, μέρμερά τ᾽ ἔργα,
Οἷά τε θαύματα ῥέξεν ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν.
4 Ἀθάνατος μὲν γάρ τε μέγας, μέγα τ᾽ αἰνετός ἐστι·
Δεινός τ᾽, αἰδοῖός τε θεῶν πέλει ἔξοχα πάντων·
5 Πάντες γάρ τε θεοὶ ἐθνέων, εἴδωλα πέλονται,
Οὐ θεοί· Ἀθάνατος δὲ καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔταξε.
6 Πὰρ δέ τέ οἱ τιμὴ, καὶ ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος·
Ὧ δ᾽ ἐνὶ νηῷ ὁμοῦ κάρτος καὶ κάλλος ἔασιν.
7 Εἶδ᾽ ἄγετ᾽ Ἀθάνατον κυδαίνετε φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Φάσθε δέ μιν περὶ μὲν τιμὴν περὶ δ᾽ ἔμμεναι ἀλκήν.
8 Τιμᾶτ᾽ Ἀθανάτου ὄνομα κλυτὸν, ὡς ἐπέοικεν·
Ἀγλαὰ δῶρα φέροντες ἑὸν δόμον εἰσαφίκεσθε.
9 Πρηνέες ἀζόμενοι ὁσίῃ ἱκετεύετ᾽ Ἄνακτα,
Κἀγιστῇ ὁσίῃ· καὶ ἑ δειδίτω πᾶσα περὶ χθών.
10 Φάσθε καὶ ἐν ἔθνεσσιν, ὅτ᾽ Ἀθάνατος βασιλεύει,
Ἱδρυνθῆ δέ τε γαῖα διαμπερὲς, εὖ ἀραρυῖα,
Οὐδέ τι κινυμένη κεν ἑοῖς ζομένοιτο θεμέθλοις,
Στῆ δὲ μάλ᾽ ἀσφαλέως, ἐπεί οἱ δίκη ἕρμα τέτυκται,
Λαοὺς οὕνεκα μέλλει ὅγ᾽ εὐνομίῃσι δικάζειν.
11 Οὐρανὸς εὐφραινέσθω, ἀγαλλομένη δὲ χαιρέτω
Γαῖ᾽ εὐρύστερνος· Συμβραχείτω δ᾽ οἶδμα θαλάσσης,
Πάντα τε τῇ ἐνεόνθ᾽, ἁλιοτρεφέ᾽ ὅσσα τ᾽ ἔασι.
12 Χαιρόντων δ᾽ ἀγροὶ, ὅσα τ᾽ ἐν ἀγροῖσι πεφύκει·
Καὶ τότε δένδρεα πάντα γανύσσεται, ἄσσα δέ θ᾽ ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, καὶ ὀϋθρεστιώη ἀλαλάξει,
13 Ἀντίον Ἀθανάτου, ὅτι ἦλθ᾽, ὅτι ἦλθε δικάζειν
Γαῖαν ἅπασαν· ἐπεὶ ὅ κεν ἰθείῃσι δίκῃσι
Κρίνει χθόνα πᾶσαν, ἀληθείῃσί τε λαούς.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. ϟζ'.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, οὗ εἵνεκ' εὐφροσύνῃσι
Γαῖά τ' ἰανθείη, ἅμα καὶ κεχαρηότα νῆσοι
Πᾶσαι, ταὶς περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.
Ἀμφὶ δ' ἑοῖ κύκλῳ νέφεα σκιόεντα κέχυνται,
2 Καὶ ζόφος ἠερόεις· ἅμα δ' εὐνομίη τε δίκη τε
Ὃν θρόνον ἱδρύσαντο, καί οἱ ἕδος ἀσφαλές ἐστι.
Τοῦ πρὸ μὲν ἤιε πῦρ, πάντη δηΐους τ' ἀμάθυνε.
3 Τοῦ δὲ καὶ ἀστεροπαὶ περί τ' ἀμφί τε γαῖαν ἔλαμψαν·
4 Ὡς ἴδεν, ὡς ῥίγησε καὶ ἔβρεμε πᾶσα περὶ χθών.
Ὡς δ' ὅτε κηρὸς τήκετ' ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
5 Ἐγγύθεν ὀρνυμένου· ὡς οὔρεα τήκετ' Ἄνακτος
Ἐγγὺς ἰόντος, Ἄναξ ὅς τε χθονὸς ἔπλετο πάσης.
Κήρυξ εὐδικίης τῆς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε·
6 Καὶ λαοὶ σύμπαντες ἑὸν μέγα κῦδος ὁρῶνται.
Τοὶ δὲ καταισχυνθεῖεν, ὅσοι τ' εἴδωλα σέβονται,
7 Θεοῖσιν ἀγαλλόμενοι καὶ δαίμοσιν οὐτιδανοῖσι.
Τὸν δ' ἅζεσθ', ὅσοι τε θεοὶ καὶ δαίμονές ἐστε.
8 Πευθομένη τόδ' ἔχαιρε γέγηθέ τε πότνια Σιών,
Κούρῃσιν δέ τ' Ἰουδαίης μάλα θυμὸς ἰάνθη,
Σῶν τε δικαίων εἵνεκ', Ἄναξ, ὁσίων τε θεμίστων.
Καὶ γὰρ, Ἄναξ, σύ γε πᾶσαν ὑπὸ χθόνα πολλὸν ἀέρθης
9 Ῥεῖ' ὕπατός τε, θεῶν τε μάλ' ἔξοχος ἔπλεο πάντων.
10 Ὕμμιν ἀπεχθέσθω κακὸν, ὅσοι Ἄνακτα φιλεῖτε·
Ὅσπερ ἑῶν ὁσίων ψυχὰς ζωήν τε φύλαξε,
Καί σφεας εἰρύσατο κρατερῆς ἐκ χειρὸς ἀλειτέων.
11 Νῦν φάος ἔσπαρται, (φύεται δέ τε καρπὸς ὀπίσσω)
Τοῖσι δικαίοισι γλυκερὸν φάος· ἀνδράσι δ' αὖτε
Χάρμα τ' εὐφροσύνη τ' ἰθὺ φρεσὶν ἦτορ ἔχουσι.
12 Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι· εὖ δὲ κλείετε κῦδος
Οὐνόματός θ' ἱεροῖο, καὶ οὗ μνημήϊον αἰνοῦ.

ΨΑΛ. ζη'.

1 Εἴδ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ καινὴν ἀναμέλψατ' ἀοιδήν,
Οὕνεκα μέρμερα ἔργα καὶ ἄσπετα θαύματ' ἔρεξε·
Δεξιτερῇ δ' οἱ ἔταξε φόως, ὅσιός τε βραχίων
Δῶκεν καμμονίην, καὶ ὑπέρτερον ἤρατο κῦδος.
2 Ἀθάνατος μέγ' ἔφηνε φόως δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἠδέ τ' ἀείγνωτον τόδε θῆχ', ὡς ῥεῖα σάωσεν
Ἀνέρας, ἐνδυκέως τε δίκην τε καὶ αἴσιμα ἔργα
Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ δεῖξεν, ἵν' ἔθνεά τ' εἰσορόωσιν.
3 Οἴκτου ἀληθείης τ' ἐμνήσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἐς δόμον Ἰσακίδαο· τὰ δ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Πάντ' ἴδεν ἠδ' ἐνόησε Θεοῦ ἔργ' ἡμετέροιο,
Ἵλαος οἷά τ' ἔοργ', ὅτε τ' ἀνέρας ὦρτο σαῶσαι.
4 Πάντα μάλ' Ἀθανάτῳ ἀλαλάξατε πείρατα γαίης·
Τῷδέ τ' ἀγαλλόμενοι οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Γηθεῖτ', ὔμμι τε πᾶσιν ἀνὰ στόμα χάρμα γένοιτο,
Καί μιν ἐπαινεῦντες λιγυρὴν ἐντύνατ' ἀοιδήν.
5 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι λιγείῃ κλείετ' Ἄνακτα.
Μέλπετέ μιν φόρμιγγι, μελιφθόγγοισί τ' ἀοιδῆς.
6 Σαλπίγγων τ' ἐνοπῇ, κεράων τ' εὐηχέϊ φωνῇ,
Φωνῇ ἀεξήλῃ ἀλαλάξατε τῷ Βασιλῆϊ,
Ἀθανάτῳ ἀλαλάξαντες κελαδήσατ' ἐνωπῇ.
7 Πόντος ἅμα ξυμβραγείτω ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ὅσσα τ' ἐν αὐτῷ ἔασι, (βοὴ δ' ἀλίαστος ὀρώρῃ·)
Γαῖά τε καὶ σύμπαντες ὅσοι μιν ναιετάουσι.
8 Χερσί τε ξυμπλαταγεῦντες ὁμοῦ ποταμοὶ ἐρίδουποι
Χαιρόντων· ἅμυδίς τ' οὐρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
9 Ἀντίον Ἀθανάτου, ἐπεὶ ἔρχεται ὄφρα δικάζῃ
Γαῖαν· φῦλα βροτῶν ὅ κεν εὐνομίῃ δικάσειεν,
Ἰθείας λαοῖσί τ' ἔνι κείνοις θέμιστας.

ΨΑΛ. ζθ'.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, ἅμα τρομεοίατο λαοί·
Τῷδε καὶ ἐν μέσσῳ ἱερῶν ἕδος ἐστὶ Χερούβων,
Ἔνθα καθέζετ' Ἄναξ, κλονέοιτό γε πᾶσα περὶ χθών.
2 Ἐν Σιῶνι μέγας πέλεται Θεός· ὕψι δ' ἀέρθη
Πάντας ὑπὲρ λαοὺς, ὑπὲρ ἔθνεα πάντ' ἀνθρώπων.

3 Αἰδοῖον μέγα τε δεινόν τε σὸν οὔνομα λαοὶ
Κλειόντων ἅμα πάντες, ἐπεὶ μάλα θ' ἱερόν ἐστιν.
4 Οὐρανίου Βασιλῆος, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Τίει τ' εὐδικίην, φιλέει δέ τε αἴσιμα πάντα·
Εὐνομίην σὺ τίθησθα βροτοῖς, ὁσίας τε θέμιστας,
Ἔν τ' Ἰακωβιάδησι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Δεῦτ' ἄγετ' ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ' Ἄνακτα,
Ἡμέτερόν γε Θεὸν, περί τε θρήνυι ποσὶν αὐτοῦ
Προσπροκυλινδόμενοι ἅζεσθ', ἐπεὶ ἱερός ἐστιν.
6 Εἰν ἱερεῦσιν ἔοισιν ὁμοῦ Μωσῆς τ' Ἀαρών τε,
Ἔν τέ οἱ εὐχομένοισι Σαμουῆλος λάσιον κῆρ·
Οἱ μὲν Ἄνακτ' εὔχοντο, ὁ δ' εὐχομένων ὄπ' ἄκουσε.
7 Τοὺς μὲν ὅγ' ἐκ στήλης προσεφώνεεν ἀχλυοέσσης,
Μέσσου τ' ἐκ νέφεος δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν·
Θέσφατα δ' οἱ ἐφύλαξαν, ἐφετμὴν θ' ἣν περ ἔδωκε.
8 Τῶν δ' ἐπάκουσας, Ἄναξ ὁ Θεὸς, σφίσι δ' ἵλαος ἦσθα·
Μειλίχιος Θεὸς ἦσθ', εἰ καὶ μετόπισθε νοήσας
Ἄτην τε σφετέρην ἀπετίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
9 Εἶτ' ἄγεθ' ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ' Ἄνακτα,
Ἡμέτερον ὃς Θεός ἐστιν, ἑὸν δ' ὄρος εἰσαφίκεσθε
Ἱερὸν, ἔνθα τέ μιν γουνούμενοι αἰδέσασθε·
Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἡμέτερον Θεὸς ἱερός ἐστι.

ΨΑΛ. ρʹ

1 ΚΛείοντες τὸν Ἄνακτα, μιῇ ἀλαλάξατε φωνῇ·
Τῷ δέ τ' ἀγαλλομένη ἀλαλάξαι πᾶσα περὶ χθών,
Ἔθνεά τε ξύμπαντα, βροτῶν τ' ἀπερείσια φῦλα.
2 Ἀθάνατον θεραπεύετ' εὐφροσύνῃσι νόοιο·
Μολπῇσι γλυκερῇσιν ἑῆς ἀντήσατ' ὀπωπῆς.
3 Ἴσθ' ὅτι μοῦνος Ἄναξ πέλεται Θεὸς, οὐδέ τις ἄλλος·
Ἡμέας δ' αὐτὸς ἔτευξ', οὐκ εἰμὲν δ' αὐτοχθόνιοι,
Οὐδέ τι αὐτογενεῖς, χειρῶν τ' ἔργ' ἡμετεράων,
Ἀλλὰ Θεόδμητοι, αὐτοῦ πελόμεσθα γὰρ λαὸς,
Λαὸς μέν τ' αὐτοῦ, ὄϊες δέ τε οἷο νομοῖο.
4 Εἰσοιχνεῖτε πύλας αὐτοῦ, περικαλλέα τ' αὐλήν,
Ὕμνοισιν λιγυροῖσιν ἑὸν κλέος ἀμφιέποντες,
Καὶ ἑὸν οἶκον ἐσελθέετ' ἀοιδιάοντες ὁμαρτῇ·
Τὸν δ' αἰνεῖτε, καὶ οὔνομ' ἑὸν κυδαίνετε μολπῇ.
5 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἀγαθός τε καὶ ἤπιός ἐστι,

Τοῦ καὶ ἐνηείη ἔλεός τε διαμπερὲς αἰεὶ
Μίμνει, ἀληθείη τε δι' ἀλλήκτων γενεάων.

ΨΑΛ. ρα'.

1 Μειλιχίην τε δίκην τε μιῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ·
Τῇ σ' ἀναμέλψομ', Ἄναξ, σὺ γὰρ ἀμφοτέρῃσι κέκασαι.
2 Εἶμι δ' ὁδὸν πινυτῇ, καὶ ἀμύμονα βίοτον ἀταρπὸν
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· πότε δ' ὥς ἐμ' ἐλεύσεαι; οἴκῳ
Ἐν ἐμῷ ἰθείῃ κραδίῃ πωλήσομαι ἔμπης,
Ὡς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἐὼν, καὶ ἀμύμονα εἰδώς.
3 Ὄμμασιν οὔπ' ἐκὼν κακὸν ὄψομαι, οὔτ' ἀσύφηλον,
Αἴσυλον οὐδέ τι μοι θήσω προπάροιθεν ὀπωπῆς·
Ἐχθρὰ δέ μοι τῶν δ' ἔργα, παρὲξ ὁδοῦ οἵ τ' ἀλόωνται,
Καί τε ἀπέκλιναν, τῶν δ' οὔπ ποθ' ἕξετ' ἐμεῖο.
4 Στρεπτὴ δὲ κραδίη τε σκολιόφρων τ' ἀνὴρ ἔρροι
Τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο· κακὸν δ' οὐ γνώσομαι οὐδὲ φιλήσω.
5 Τὸν δ' ὃς ἐλεγχείην λάθρῃ ἀνέθηκεν ἑταίρῳ,
Καί μιν ἀπόντα κακῶς μωμήσατο, πάμπαν ὀλέσσω.
Οὐδέ κ' ἀνασχοίμην ὑπερηφανέοντα δικαίων,
Ὄμμα θ' ὑπερφίαλον, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντα.
6 Ὀφθαλμοὶ δ' ἐμοὶ εἰσ' ἐπὶ πιστοτάτους ἀνθρώπων,
Χώρῃ ἐν ἡμετέρῃ, ἵν' ὑπωρόφιοί μοι ἔωσι·
Καὶ θεράπων ἐμὸς ἔσται ἀνὴρ, ὃς ἀμύμονα εἰδῇ.
7 Ὃς δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύεται, οὔτοι ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτεσθαί μιν ἀνέξομαι, οὐδέ τ' ἐμὸν δῶ
Ναίειν, οὐδέ μετ' ἄντα μένειν, ὃς ψεύδεα βάζει.
8 Πρωῒ δὲ πάντας ὀλέσσω, ἀτάσθαλοι οἵ περ ἔασι
Γαίῃ ἐν ἡμετέρῃ· ἵν' ἀπ' Ἀθανάτοιο πόληος
Πάντας ἀπορραίσω, ὅσοι κακὰ μηχανόωνται.

ΨΑΛ. ρβ'.

1 Εὐχωλῆς μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ἱκέτεω ὄπα δέξο
Ἵλαος, σέ τε φωνὴ ἐμεῖο βοόωντος ἱκέσθω.
2 Μὴ ἀπ' ἐμεῦ τρέπε ὦπε κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Νοσφισθείς· μάλ' ἑτοῖμά τοι οὔατ' ἀκουέμεν ἔστω,
Ἤματι λευγαλέῳ τάχα μευ φωνεῦντος ἄκουσον.
3 Ἤματα γάρ μευ ὄλωλε, καὶ οἴχεται ἠΰτε καπνός·
Ὀστέα δ' αὐάνθη, ὥς ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ.

4 Ὡς δ' ὅταν ἠέλιος βάλλῃ νεοθηλέα ποίην
Ἀκτίνεσσιν ἑῇς, ἡ δὲ βληθεῖσα μαράνθη·
Ὣς καὶ ἐμοὶ ἐμαράνθη ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ·
Οὕνεκά τε φρεσὶν ἐκλαθόμην σίτοιο πάσασθαι.
5 Οἴκτρ' ὀλοφυρομένῳ καὶ ὄπα στονόεσσαν ἱέντι
Σάρκες μοι φθινύθουσι, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα
Τηκεδόνι στυγερῇ, ῥινοῖο δέ τ' ὀστέ' ἔχονται.
6 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πελεκὰν ὡς οἶος ἀλᾶται,
Τοῖος ἐγὼ δειλός· ὥς τε γλαῦξ νυκτὸς ἑταίρη,
Ἥ τ' αἰεὶ μίμνει, ἔρημά τε οἰκία ναίει.
7 Κεῖμ' ἐγρηγορέων, καὶ ἄϋπνους νύκτας ἰαύω·
Στρουθὸς δ' ὥς τέ τις εἴμ' ἐπὶ δώμασιν οἶος ἐφίζων.
8 Δυσμενέες προσέπταν ἦμαρ ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
Αὔτως· ὡς καὶ ἐμοῦ κρατερή σφεας λύσσα δέδυκε,
Σὺν δέ τε ὅρκον ὄμοσσαν, ἐμοὶ κακὰ μητιόωντες.
9 Τοὔνεκα δ' ὡς σῖτον κόνιν αἰθαλόεσσαν ἔδεσκα·
Δάκρυσ' ἐμοῖσι ποτὸν μίξας, πίον ἁλμυρὸν ὕδωρ·
10 Σὸν δι' ἐπιζάφελόν τε χόλον μῆνίν τε βαρεῖαν·
Ὅττι με πρόσθ' ἀνάειρας, ἔπειτα δὲ καὶ στυφέλιξας.
11 Ἤματά μου σκιὴ ὣς φθεῖτ', οὐρανὸν ὁππότε μέσσον
Ἠέλιος προλιπὼν ῥέπῃ ἐς ζόφον ἠερόεντα·
Καὶ χρόα καρφόμενος ξηράνθην ἠΰτε ποίη,
Ἣ ὀλίγον τεθαλυῖά τ' ἐπὶ χρόνον, αἶψ' ἐμαράνθη.
12 Ἀλλὰ σύ γ', Ἀθάνατ', ἐσσί, μένεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Μνημοσύνη δέ τε σεῖο δι' ἀλλήκτων γενεάων.
13 Ὄρσεαι οὖν, Σιῶνά τ' ὀϊζυρὴν ἐλεήσεις·
Ἤδη γὰρ χρόνος ἦλθε, φίλη τ' ἐλεητύος ὥρη.
14 Ὅττι τεοὶ θεράποντες ἐρείπια περ φιλέουσι,
Τούς τε λίθους αὐτῆς, καὶ ἑὴν κόνιν ἀμφαγαπῶσιν,
Αἰδόμενοι ἀέρα τίωγε καὶ ἐν κονίῃσι πεσοῦσαν.
15 Ἔθνεα δ' ὡς δείσουσ' ὄνομα κλυτὸν Ἀθανάτοιο,
Ἁζόμενοι· πάντες δὲ τεὸν κλέος, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες.
16 Ὁππότ' Ἄναξ Σιῶνα φίλην, καὶ ἃ τείχεα δείμῃ,
Κύδεϊ ᾧ ὄλβων τότε ἀγλαΐη τε φανεῖται.
17 Ἀνδρῶν δ' οἰοπόλων, μεγάλη θ' οὓς ἵκετ' ἀνάγκη,
Εὐχωλῆς ἵλαος ἀκούσεται, οὐδ' ἀλογήσει.
18 Γράψει τις τόδ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ὄφρα τ' ἀοίδιμον ἦσι καὶ ὀψιγόνοις ἀνθρώποις·
Αἰνήσουσι δ' Ἄνακτα, οἳ κεν μετόπισθε γένωνται.

19 Ἐκ

19 Ἐκ θρόνου ὑψηλοῦ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν,
Ἀθάνατος καθορᾶτο, καὶ εἴσιδε γαῖαν ἔνερθεν,
Ὑψόθεν εἴσιδε γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
20 Ἀνδρῶν, οἳ κρατερῆσιν ἐέρχαται ἐν φυλακῆσι,
Τῶν δέ τ' ἀκοῦσαι τὴν στοναχὴν, καὶ δέσματα ῥῆξαι·
Αὐτοὺς καὶ θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
Οἳ πεπρωμένοι αἴσῃ ὀΐονται θανέεσθαι·
21 Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ θεῖναι ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος
Ἱερῇ ἐν Σιῶνι, καὶ ὃν κλέος ἐν Σολύμοισιν·
22 Ἱλαδὸν ὁππότε λαοὶ ἀγηγέραται, ἔκ τε πολήων,
Χωρέων θ', ὧν κρατέουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες,
Πάντες ἅμ', ἅζεσθαι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
23 Ἔβλαψέν μ' ἐν ὁδῷ, ἀμενήνωσεν δέ μοι ἀλκὴν,
Καί μ' ἀλαπαδνὸν ἔθηκε, φίλην αἰῶνα κολούων.
24 Φῆν ἄρα, Μή με, Θεός μου, ἀφ' ἥμισυ αἱρέο ζωῆς,
Μηδέ μοι ἐν μεσάτῳ δρόμῳ εἴη τέρμα βίοιο·
Σεῦ ἔτε' ἄλληκτα, ζώεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
25 Γαίης εὐρυχόροιο πάλαι σὺ θεμείλια θῆκας·
Οὐρανὸν ἀστερόεντα τεῇσί τε χερσὶν ἔτυξας.
26 Ἀλλ' ὃ μὲν οὖν κεν ὄλοιτο, σὺ δ' ἔσσεαι ἄφθιτος αἰεί·
Καί γε παλαιὸς ἅπας ὃ γένοιτό κεν ἠΰτε λώπη·
Ὡς δ' ὅτε τις τὴν χλαῖναν ἀπαὶ ἕο θῆκε παλαιὴν,
Ἄλλο δ' ἕσσατο φᾶρος, ὅ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς·
Ὣς σεῦ ἕκητ' ἀλλοῖος ὅδ' ἔσσεται, ἢ τὸ πάρος περ.
27 Ἀλλὰ σὺ αἰὲν ὁ αὐτὸς, ἀγήρως τ', ἀθάνατός τε·
Οὐδ' ἐτέων ποτέ τοι ἔσετ' ἢ βιότοιο τελευτή.
28 Τῶν δέ σέ θ' ἀζομένων παῖδες μενέουσί περ ἔμπης,
Παῖς δέ τοι ἔμπεδοι αἰὲν ἔσονται, τοῖσί τ' ὀπίσσω
Οὐδέποτ' ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλεῖται.

ΨΑΛ. ργ'

1 Αἶνε', ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κραδίη, ὅσα τ' ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πάντ' ἄμυδις κυδαινόντων οὔνομ' ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Αἶνε', ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μηδ' ἐπιλήθεο τῶνδ', ὅσα τοι ποτὲ ἐσθλὰ ἔοργεν.
3 Ὅς τοι περιφρονέως ἀλιτήματα πάντ' ἀφέηκεν·
Ὅς τέ τοι ἰητρὸς, νούσους καὶ ἀκέσσατο πάσας.
4 Ὅς βίοτόν σευ ἔρυτο, σέ τ' ἐξεσάωσεν ὀλέθρου·

Μειλιχίῃ τ' ἐλέῳ τε τεὸν στεφάνωσε κάρηνον.
5 Ὅς τε φίλα φρονέων στόμα σοι ἔμπλησεν ἐάων·
Ὡς δ' ὁπότ' αἰετὸς ὄρνις, ἐπεί μιν γῆρας ἱκάνῃ,
Γίνεται αὖ τε νέος, πτερά τ' ἐνδὺς, ἃ πρὶν ἔχευεν·
Ὡς ὅγε σε, ζωῆς εἴπερ τέ τοι ἄνθος ὀλώλῃ,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσει νέον ἡβώοντα.
6 Πᾶσι βιαζομένοισιν Ἄναξ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι·
Τῶν δ' ἕνεκ' ἰθείας αἰεί τ' ἔκρινε θέμιστας,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα δ' ὕβριν ἀλαλκών.
7 Ὅς τε πάλαι ἀνέφηνεν ἑὰς Μωσῆϊ κελεύθους
Θεσμοδόρῳ, τὰ δ' ἔργ' Ἰσραῆϊ οἷό τε ποιεῖν.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Οὔ οἱ ἔρις φίλη ἐστ', οὐ νεικέσει ἐμμενὲς αἰεί·
Μῆνιν ἀποῤῥίψει, οὔτ' ἀσκηθέως ἐνὶ θυμῷ
Χώσεται, οὔτε χόλον φρεσὶν ἤματα πάντα καθέξει.
10 Τέτληκ', οὐθ' ἡμέας ἔρδει οἷ' ἠλιτόμεσθα·
Οὔτε κακοῤῥαφίης μισθὸν κακὸν ἅμμιν ὀπάζει.
11 Ὅσσον δ' οὐρανός ἐστιν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν·
Τόσσον ὑπέρ τ' ἄνδρας, τοῖσιν νόος ἐστὶ θεουδής,
Οἵ τε μιν ἅζονται, χάρις αὐτοῦ καὶ ἐλεητύς.
12 Ὅσσον δ' ἠέλιός τ' ἀνιὼν ἀπὸ δυσομένοιο,
Τόσσον ἀφ' ἡμείων ἡμέων ἀλιτήματ' ἔθηκεν.
13 Ὡς δὲ πατὴρ ἑὰ τέκνα φιλοφρονέων ἐλέησεν·
Οὕτω καὶ φρεσὶν ᾗσιν Ἄναξ ἐλέησ' ἀνθρώπους,
Οἵ τέ μιν ἠδέσαντο, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
14 Ἡμέων γὰρ φύσιν οἶδε, δέμας δέ τε, ὡς ἀλαπαδνόν·
Εὖ τόδε καὶ μέμνηται, ὅτ' ἀβληχρὴ κόνις εἰμέν.
15 Οὐ μὲν γάρ τί που ἐστὶ μινυνθαδιώτερον ἀνδρὸς,
Οὔτε καὶ ὠκύμορος πέλεται βίος ἠΰτε ποίη·
Ἀνθεῖ δ' ἶσα τέθηλε, μινυνθά περ, οὔ τι μάλα δὴν,
Ἀνθεῖ ἐν ἀγροῖσιν, ὅσου αἰὼν τ' ὀλιγίστη.
16 Ἦλθε γὰρ ἐξαπίνης ἄνεμος, τὸ δέ τ' οἴχετ' ἄφαντον,
Αἶψα μιαινόμενον· χῶρος δ' ἑὸς οὐκ ἔτι μιν ἔγνω.
17 Ἀθανάτου δ' ἔλεος πρό τε πασέων γενεάων,
Ἐς πάντας τε διηνεκέως ἔσεθ' ὕστερον αὖθις
Τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐνὶ φρεσίν· εὐδικίη τε
Ἐς παῖδας παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
18 Εἰς αὐτοὺς ὅσοι τὰ ἃ ὅρκια πιστὰ φυλάξαν,
Καὶ μνήσαντ' ἐπέων, ἵν' ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.

19 Οὐ

19 Ὃν θρόνον εὖ ἵδρυσεν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἀθάνατος, καὶ βασιλήϊον ἑὸν πάντεσσιν ἀνάσσει.
20 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ἑοὶ Ἄγγελοι οὐρανίωνες,
Οἳ κράτεϊ προβεβήκαθ', ἑόν τ' ἐτελέσσατε μῦθον
Πρόφρονες, οὐδ' ἀπιθήσατ' ἐφημοσύνῃσιν ἑῇσιν.
21 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσσοι ἄρα οἱ στρατιαί ἐστε,
Ὀτρηροὶ θεράποντες, ἑὰς τελέοντες ἐφετμάς.
22 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὔμμες Ἄνακτ', ἑὰ ἔργα τοῦ πάντα,
Χώροις ἐν πάντεσσιν, ὅσοισι καὶ ἐμβασιλεύει·
Εἶτ' ἄγ', ἐμὴ ψυχή, σὺ δέ τ' αἴνεε καὶ τὸν Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρδ'.

1 Αἴνε', ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Ἦ μάλα μοι μέγας ἔπλευ, Ἄναξ, ὃς ἐμὸς Θεός ἐσσι·
Κῦδός τ' ἀγλαΐην τε τεὴν περιείματ' ἔθηκας.
2 Ἑσσάμενος λαμπρὸν φάος ὡς ἐυεργέα λώπην·
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθε τανύσσας, ἠΰτε δέρμα,
Ὥς ὅτε τις τανύσας κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
3 Ὅς τε δοκοὺς θαλάμων, ἠδ' ἴκρια ὧν ὑπερῴων,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἔστησεν ἐν ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι δὲ κυανέοισιν ἐφεζόμενος νεφέεσσι,
Κυδιόων φέρεται, ὡς ἅρμασι κολλητοῖσι,
Ῥίμφα βιβὰς πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
4 Καὶ Νόας οὐρανίους, ἑοὶ Ἄγγελοι οἵ τε πέλονται,
Οὐ χρόν' ἔχοντας ἔταξε, θοοὺς δέ τε ὥσπερ ἀήτας·
Καὶ θεράποντας ἑοὺς πυρὸς ὡς φλόγα αἰθομένοιο.
5 Ὅς πάλαι εὐρυχόροιο θεμείλια θήκατο γαίης
Ἀσφαλέ', ὄφρα μένῃσι μάλ' ἔμπεδος, αἰὲν ἐοῦσα,
Οὔποτε κινυμένη, διὰ δ' ἀμπερὲς ἑστηκυῖα.
6 Βένθεΐ μιν τὰ πρόσθ' ὡς φάρεϊ ἀμφεκάλυψας,
Οὐδέ πω ἀνσχεθέειν δύνατο ξερὸν ἠπείροιο,
Ἶζον γειτοσύνῃσι· καὶ οὔπω ἱκανόωντος
Ὕδατα τολμήεντ' ὑπὲρ οὔρεα μακρὰ βέβηκε.
7 Σεῖο δ' ὁμοκλήσαντος ἄφαρ φύγεν, ὥς τε σὺ φωνῇ
Δεινὸν βροντήσας, τάδε τ' ἐσσυμένως ἐφοβεῖτο,
Καί σε ὑποδδείσαντα κατῄε πολλὸν ἔνερθεν,
Ἐς μισγάγκειαν, ξυνέσιν θ' ὑδάτων ἐειδούπων.
8 Εἰς ὄρε' ἄψ ἀναβαίνει ὑποχθονίοισιν ἐναύλοις,
Καί ῥ' αὖθις καταβαίνει, ἰδ' ἐκ πηγέων προρέοντα

Ἐξ

Ἐξ ὀρέων ἐπὶ χεῖρ διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας
Σεύεται, ὄφρά θ' ἱκάνῃ ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὁππόθι σὺ ξυνόν σφιν ἕδος καὶ χῶρον ἔθηκας.
9 Τέρμα δὲ σύ σφιν ἔταξας, ὃ οὐ θέμις ἐστὶ περῆσαι,
Οὐδ' ἐξαῦθις ὑπὲρ χθόνα βήμεναι, οὐδὲ καλύψαι,
Εἴπερ κῦμά τε παφλάζῃ, μέγα δ' οἴδματι θύον
Μορμύρῃ πέλαγος, περόωσα ῥέον ἐμμενὲς αἰεί,
Ἠϊόνας δ' οὐδ' ὣς ὑπεράλλεται ἱέμενόν περ.
10 Πηγὰς ἐς ποταμοὺς καὶ πίσεα ποιήεντα
Ἄγκεά τε προέηκεν ἀν' οὔρεα μέσσα ῥέουσας.
11 Φηρσὶν ὀρεσκῴοις ἔνθεν ποτὸν ἔπλετο πᾶσι·
Καὶ ὄνοι ἀγρότεροι ἄφεσαν πολυκαγκέα δίψαν.
12 Πὰρ δὲ γένος ναίουσιν ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Δενδρέων ἐν ὄζοισιν ἀοιδιάον πυκινοῖσιν.
13 Ἐξ ὑπερωΐοφιν δεύει ὄμβροισι κάρηνα
Ἠλιβάτων ὀρέων, ἵνα μὴ ἀρδμοῖο χατίζῃ
Ὑόμενον οὐρανόθεν· βρίθει καρποῖσι τεοῖσι
Γαῖα, τεῶν τ' ἔργων πλῆτο ζείδωρος ἄρουρα.
14 Ἡ δέ τε τοῖο ἕκητι φύει ἐριθηλέα ποίην,
Θήρεσι μὲν ποίην, βοτάνην δέ τε ἀνθρώποισιν·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ γαίης προφέρει μενοεικέα σῖτον·
15 Οἶνόν θ', ὅς τ' ἀνδρὸς κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνει,
Ἠδέ τ' ἔλαιον, ὃ καὶ λιπαρὴν οἱ θῆκεν ὀπωπήν.
Ἄρτον τε, κραδίης ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή,
Ἄρτον θ' ἕρμα βίοιο, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.
16 Δένδρεά τ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἀλδήσκοντα τεθηλός,
Οὔτέ ποτ' οὖν νοτίης ἐπιδεύεται, οὔτε τὰ ἄλλα·
Καὶ κέδροι Λιβάνοιο θυώδεος, ἃς ἐφύτευσεν.
17 Ἔνθα σφὰς ὄρνιθες ἐτεκτήναντο καλιάς,
Ὄζοις ἐν πυκινοῖσι τετυγμένα δώματ' ἔχουσι·
Τῇσι μέτ' οἰκία καλά, φίλους κομέων τε τοκῆας,
Ναιετάει ἐλάτῃσιν ἐν ὑψηλῇσι πελαργός.
18 Ἄγριοι αἶγες ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
Πέτραι τε γλαφυραὶ πυκινὸς δόμος ἀρκτομύεσσιν·
Ἧ σόοι ἀμφότεροι, καί τέ σφιν φυκτὰ πέλονται,
Μήπως ὠμηστῇσιν ἑλώρια θηρσὶ γένωνται.
19 Τοῖο δ' ἕκητι σελήνη ἐν ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Πλήθει τε, φθίνει τε, καὶ εὖ ὥρῃσιν ἀνάσσει.
Πᾶν δ' ἦμαρ φέρεται λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἠῶθεν προϊὼν δρόμον ὃν τελύπευσεν,

Εὖ οἶδεν καταδῦναι, ὅταν μέλας ἕσπερος ἔλθῃ.
20 Σὺ κνέφας ἱερὸν ἧκας, ἰδ' ἤλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ σκιόωνται ἄγυιαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ τότε θηεία πάντα, τά τε τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Ἐξέρποντα θύραζε (κακὸς γὰρ λιμὸς ἀνώγει)
Περβλώσκουσ', εἴπου τι ἕλωρ καὶ κύρμα κιχεῖεν.
21 Καὶ τότε μὲν τῶν νέοι ἀναμὰς δύουσι λέοντες,
Οἴκτρ' ὠρυόμενοι, βρυχὴ δὲ τὸν οὐρανὸν ἵκει·
Ὡς οἵγε βρώμην τὴν παρὰ Θεοῦ αἰτίζουσιν.
22 Αὐτὰρ ὅτ' ἠέλιός γε νέον προσέβησεν ἀρούρας
Οὐρανὸν εἰσανιὼν, τότ' ἀολλέες ἠγερέθονται,
Ἄψορρον δ', ἐπεὶ οὖν καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κακκείοντες ἴασι, καὶ εἰν εὐνῇσι κέονται.
23 Πρώϊος αὖτ' ἀνὴρ προμόλεν καμάτοιο μεμηλὼς,
Ἠμάτιος τὰ ἃ ἔργα πονεύμενος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
24 Ὡς ἀπερείσια σεῖο, ὡς ποικίλα τ' ἔργα πέλονται,
Ἀθάνατ'· ἦ μάλα πάντα νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ἔρξας· γαῖα μέλαινα τεῶν ἔμπλητο ἐάων.
25 Ὡς καὶ ἀθέσφατος ἥδε καὶ εὐρὺ ῥέουσα θάλασσα,
Ἔνθα δ' ἅπαν νεπόδων τὸ γένος, καὶ μυρία φῦλα
Εἰν ἁλὶ νηχομένων, ἅμα μικρῶν τε μεγάλων τε.
26 Ἔνθα δὲ νῆες ἴασι πολύζυγοι, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.
Ἔνθα δ' ἁλὸς μέγα θαῦμα, πελώριος ὄβριμος ἰχθὺς,
Κῆτος, τόν τε σὺ τεῦξας ἀτεμβέμεναι ἐνὶ πόντῳ.
27 Σοὶ ἔπι ταῦτά γ' ἐέλπονται ποτιδέγμενα πάντα,
Εἰσόκ' ἐν ὥρῃ σφιν βρωτὺν μενοεικέα δοίης.
28 Τὴν δὲ σὺ μὲν δώκας, τὰ δὲ συλλέξαντο δοθεῖσαν·
Σεῦ ὅτ' ἀνοίξαντος χεῖρα πλήθουσιν ἐάων.
29 Τῶν δ' ἀπονόσφι τεὴν σὺ ἀποστρέψαντος ὀπωπὴν,
Ἔκπαγλα κλονέονται· αὐτὴν δ' ἣν ἀφέληαι,
Θνήσκουσιν, τάχα δ' αὖτε κόνις καὶ γαῖα γίνονται.
30 Πνεῦμά σου ἣν προΐηθα, τὰ δ' ἄλλα μετ' ἄλλα τέτυκται.
Οὐδὲ φύσις ποτ' ὄλωλεν, ἀεὶ γάρ τ' εἴαρος ὥρη
Γαίης ζειδώροιο νέον σὺ πρόσωπον ἔθηκας.
31 Ἄφθιτον, ἄλληκτόν τ' ἔσεται κλέος Ἀθανάτοιο·
Ἀθάνατος μέγα χαιρήσει ἔργοισιν ἑοῖσι.
32 Τοῦ δέ μιν εἰσορόωντος ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γαῖαν·
Τοῦ δὲ καὶ ἁπτομένου ὀρέων ἐκ καπνὸς ὄρουσεν.

33 Ὄφρα

33 Ὄφρ' ἂν γ' ἔπι ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο,
Κλείω Ἄνακθ', ὑμνήσω ἐμὸν Θεὸν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούναθ' ὀρώρῃ.
34 Ἡδέα μοι ἔσσονται ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὁππότε βουλόμενός μιν ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
Καί κεν Ἄναξ μοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο.
35 Γαίης ἐξαπολοίατ', ἀλιτροὶ ὅσοι περ ἔασι·
Μηδέ τ' ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔπι ζωοῖσι μετεῖεν·
Αἴνεε σὺ, ψυχή μου, Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρε'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', αὐτόν τ' ἐπὶ τ' οὔνομ' ἑὸν καλέσαντες.
Ἔργ' ὅσα τ' αὐτὸς ἔρεξ', ἐνὶ λαοῖς ἀμφαδὰ θέσθε.
2 Ὑμνοιάν μιν ἀείδετ', ἀείδετέ μιν λιγυρῇσι,
Πάνθ' ἑὰ μέρμερα ἔργα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες.
3 Ἱερὸν οὔνομ' ἑὸν μέγα τ' ὔμμιν χάρμα γένοιτο·
Τῷ δ' ἐπαγαλλόμενοι μάλ' ἐνὶ φρεσὶν εὐχετάασθε·
Τοῖσί γε γηθήσαι κραδίη, οἵ τ' Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐέλδονται, καί σφεας γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
4 Ἀθάνατον ζητεῖτε, τό, τε κράτος Ἀθανάτοιο·
Δίζετε νωλεμὲς αἰεὶ ἑὴν χαρίεσσαν ὑπωπήν.
5 Εὖ δέ γε μιμνήσκεσθε τάδε φρεσὶν, οἷά τ' ἔρεξε,
Θέσκελα, μέρμερά τ' ἔργα, (πάρος δ' ἔχεν εἰσορόωντας)
Θαύματα· οἷά τ' ἔειπεν, ἃ θέσφατα, ἠδὲ θέμιστας.
6 Ὑμμες οἱ Ἀβράμοιο ἀμύμονος ἐκ θεράποντος
Αἵματος ἐκγεγαῶτες, ἐῆς τ' ἐξ ἔστε γενέθλης·
Παῖδες Ἰακώβου, ὃν ἐλέξατο καὶ πέρι πάντων.
7 Αὐτὸς Ἄναξ Θεὸς ἁμὸς, ὅου δίκαι εὐρὺ ῥέουσι,
Καὶ ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν ἀγακλυταί εἰσι θέμιστες.
8 Ῥήσιος ἧς μέμνηται, ἰδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξε
Νωλεμὲς, ἠδὲ λόγον, τὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ἔτελλε,
Μέχρι τε χιλιάδος γενεάων ἔμπεδον εἶναι.
9 Πρὸς φίλον Ἄβραμον τάμεν ὅρκια συνθεσιάων·
Ἰσαάκῳ δ', ἵνα πιστὰ μένῃ, μέγαν ὅρκον ὄμοσσε.
10 Τὸν δὲ διηνεκέως Ἰακώβῳ θεσμὸν ἔθηκε,
Συνθεσίην Ἰσραήλῳ διά τ' ἀμπερὲς αἰεί.
11 Ὡς ἔφατ' οὖν καὶ ὑπέσχετ'· Ἐγὼ Χαναανίδα γαῖαν
Δώσω ὔμμιν ἔχειν, κλῆσιν, μοιρῶν τε δάσασθαι,
Ὕμμι τε καὶ παισὶ κλῆρον πατρώϊον εἶναι.

12 Ὄφρ' ἔτι παυρότεροι, λαοὶ δ' ὀλίζονες ἦσαν,
Ἐν δ' αὐτῇ ξεῖνοί τε καὶ ἀλλοδαποὶ ἄνθρωποι.
13 Καὶ μετανάσται ἔσαν, γαίης δὲ τὴν γαῖαν ἄμειβον,
Πολλῶν καὶ δήμων ἴδον ἄστεα, καὶ βασιλήων,
Πλαγχθέντες, λαοῖό τ' ἀπ' ἄλλου ἄλλον ἵκοντο.
14 Οὐδέ τιν' ὑβρίζειν σφέας εἴασεν, ἢ κακὰ ῥέζειν·
Τῶν δ' ἕνεκεν νείκεσσεν ὑπερμενέας βασιλῆας.
15 Μή πως ἅπτεσθε χειρῶν μου, ἀλλ' ἀπὸ χεῖρας
Ἴσχεσθ' αἰδεσθέντες· ἐμοὺς δέ τε μή τις ἐν ὔμμιν
Μάντιας ὑβρίζοι, μηδέ σφιν πῆμα φυτεύοι.
16 Ὣς ὅγ' ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαίῃ λιμὸν ἐνῶρσε κακόν, τρύχοντο δὲ λαοί,
Σῖτον ἐπεί σφιν ὄλεσσε, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Ἄρτον τοῦ βροτέοιο μέγ' ἕρμα μένος τοῦ βίοιο.
17 Ἀνέρα δὲ προύπεμψεν ὁδὸν σφιν ἑτοιμάσσασθαι,
Δῖον Ἰώσηφον, τόν τ' ἀνδράσι τηλεδαποῖσι
Δμῶ' ἔμμεναι περνάντες, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπηύραν.
18 Τοῦ δὲ πόδας δήσαντες ἀεικελίῃσι πέδῃσι
Σχέτλιοι ἔβλαψαν· χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα,
Ὀξείης τ' ὀδύνῃσι περὶ φρένας ἵκε σίδηρος.
19 Ὄφρ' ἔπος ἔμπεδον ἦν, ὃ θεοπροπέων ἀγόρευεν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον· τότε θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο
Ἠδὲ λόγος καθαρὸν καὶ ἀναίτιον αὐτὸν ἔθηκε.
20 Πέμψεν ἄναξ κήρυκα, δύης τέ μιν ἐξανέλυσε
Καὶ δεσμῶν, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον ὄρχαμος ἀνδρῶν.
21 Δῶκε δ' οἱ ἀρχὸν ἔμεν, καὶ ἐπίσκοπον οἷο δόμοιο,
Κήδεσθαί τε βίου, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσειν,
Πάντα μάλ' ὡς διέπῃ, τῶν τοῦ κράτος ἦ ἐνὶ οἴκῳ.
22 Ὄφρα καὶ οὗ λαοῦ ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Δήσαι, ἐρητύσαι τε, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Ἀνέρες ἐκ τ' αὐτοῦ βουληφόροι ἠδὲ γέροντες
Αἰδοῖοι πινυτήν καὶ μήδεα πυκνὰ δαεῖεν.
23 Ἤλυθεν Αἴγυπτόνδ' ἱερὸν μένος Ἰσραήλου·
Γῇ ἐνὶ Χαμιαδέων Ἰάκωβός τ' οἰκία ναῖεν.
24 Ἔνθ' ὃν λαὸν ἄεξε, καί οἱ μέγα κάρτος ὀφέλλων
Κρείσσονα δυσμενέων καὶ ὑπείροχον ἔμμεν' ἔδωκε.
25 Τῶν δὲ τὸ κῆρ ἔτρεψε, καὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκεν
Ὧ λαῷ, θεράποντας ἑοὺς ἀπατήλιά τ' ἔρδειν.
26 Μωσῆα σφιν ἔπεμψε περικλυτὸν ὃν θεράποντα·
Ἠδ' Ἀαρῶνα φίλον, τὸν ἐλέξατό οἱ ἱερῆα.

27 Οἱ δ' αὐτοῦ τέρατα σφισιν ἐν μέσσοισιν ἔφηναν,
Πολλά τε θαύματ' ἔρεξαν ἐνὶ Χαμηΐδι γαίῃ.
28 Τῇ δέ τ' ἐνὶ ζόφον ἧκε μελάντερον ἠΰτε πίσσαν,
Ἀχλὺς δ' ἦν ἐρεβεννὴ ἐπὶ χθονί· τοί δ' ἐτέλεσσαν
Πάντα μάλ' ὡς ἐκέλευσε, καὶ οὐκ ἀπίθησεν ἐφετμῇ.
29 Ὕδατα δ' εἰς αἷμα τρέψεν, καὶ ἀπώλεσεν ἰχθῦς.
30 Ἔβρυε δὲ χθὼν πᾶσ' ἑλεοθρέπτοις βατράχοισιν·
Οἵ τε σκιρτήσαντες ἀνάκτων δώματ' ἵκοντο,
Αὐτῶν καὶ θαλάμους ὑπερώϊά τ' εἰσανέβησαν.
31 Ἤλυθε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Τοῦ δ' ἐπιτελλομένου· φθεῖρές τ' ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν.
32 Ἀντ' ὄμβροιο χάλαζαν ἐφ' καρπῶν ὀλέτειραν,
Τῶν δ' ἐπὶ γῇ στεροπήν τε, πυρὸς φλόγα τ' αἰθομένοιο.
33 Τῇσι δ' ἐϋσταφύλους αὐτῶν ἔπληξεν ἀλωὰς,
Ἄμπελοι ἔνθα τ' ἔσαν, καὶ συκαῖ τηλεθόωσαι·
Τὰς δ' ἔβαλ' οὐρανόθεν, τάων δέ τε καρπὸν ὄλεσσε,
Δένδρεά θ' ὑψίκομα σφετέρην κατὰ γαῖαν ἔαξεν.
34 Ὡς ὅγε μῦθον ἔειπεν, ἄφαρ στρατὸς ἄσπετος ἦλθεν,
Ἀκρίδες οὐλόμεναι, τέττιγαν τ' ἄγρεια φῦλα,
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
35 Κατὰ δ' ἔφαγον βοτάνην, πᾶσάν τ' εἰληθηλέα πᾶσαν
Γαίῃ ἐνὶ σφετέρῃ, βρῶσαν δέ τε καρπὸν ἀρούρης.
36 Πρωτόγονα ξύμπαντα κατέκτανε τῶν δ' ἐνὶ γαίῃ,
Ἄργματά τε σφετέρης ἀδρότητός τε σθένεός τε.
37 Ἐκ δ' ἄγεν ὃν λαὸν, τοὶ δ' ἐξελθόντες ἔβησαν
Πληστέρῃ σὺν χειρὶ, καὶ ἐκ Νειλώϊδος αἴης
Ἄργυρον ἐπιχέοντο ἅλις χρυσόν τε φέροντες·
Οὐδ' ἄρα τις φύλοισιν ἐνὶ σφετέροισιν ἄκικυς,
Οὔτ' ἀλαπαδνὸς ἔην, πᾶσιν δὲ μάλ' ἔμπεδος ἀλκή.
38 Οὐδέ τι οὖν πένθος Νειλώϊδα γαῖαν ἵκανεν,
Οὐδὲ γὰρ Αἰγυπτίοισιν ἄχος γένετ' ἐξανιόντων·
Γήθησαν δέ τε θυμῷ, ἐπεί σφεας δείδισαν αἰνῶς.
39 Κυάνεον δὲ νέφος σκέπας ἔμμεναι ἐξεπέτασσε,
Λαμπέμεναί τ' ἀνὰ νύκτα πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
40 Οἱ μὲν δαῖτ' αἴτιζον, ὁ δ' ἐξ ἀλὸς ὄρτυγας ἧκεν·
Οὐράνιόν τε ἅλις σφιν ἀπ' αἰθέρος ἄρτον ἔδωκε.
41 Πέτρην μέν τ' ἀνέῳγ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάσι δ' ἐν γαίῃ νάεν, ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἵνα μή τι ποτοῦ ἐπιδευέες ὦσι.
42 Καὶ γὰρ ὑποσχέσιος ἱρῆς μιμνήσκετο θυμῷ,

Τὴν

Τὴν πάλαι Ἀβραάμῳ ὑπέσχετο ᾧ θεράποντι.
43 Ὣς ἐὸν ἐξάγε λαὸν ἐϋφροσυνῃσι χαρέντα·
Οὓς καὶ ἐλέξατο, ῥύσατ' ἐχθομένους μάλ' ὀδδοῖο,
Οἱ δέ τ' ἀγαλλόμενοι καὶ ἀοιδιόωντες ἔβησαν.
44 Τοῖσι δὲ καὶ χώρας ἐθνέων καὶ γαῖαν ὄπασσε·
Λαῶν ἀλλοδαπῶν τε ἀρούρας, πίονά τ' ἔργα,
Ἀλλότριον κάματόν τ' ἐχέμεν σφι κλῆρον ἔδωκεν.
45 Ὄφρα φυλάξαιεν τὰ ἃ θέσφατα, ὡς ἐπέτελλε,
Καὶ θεσμοῖσιν ἑοῖσι πιθοίατο. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψ Α Λ. ρϛ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Τίς κρατερὰ κλυτά τ' ἔργα λέγειν δυνατ' Ἀθανάτοιο;
Τίς δ' ἐὸν αἶνον ἅπαντα διειπεῖν, καὶ κλέος εὐρύ;
3 Ὄλβιοι, εὐδικίην οἷσιν φίλον ἐστὶ φυλάσσειν,
Οἷσίν τ' εὐνομίη αἰεὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
4 Μνῆσαι ἐμεῖο, Ἄναξ, ἵνα τοι κεχαρισμένος εἴην,
Ὡς λαός σὰ, ὃν τε φιλοφρονέων ἀγαπάζεις·
Καί μοι ἐπίσκοπος ἐλθὲ, καὶ εἰσιδὲ, καί με σάωσον.
5 Ὄφρα τεοῖσιν ἐπαύρω ἅμ' ἐκλεκτοῖσιν ἑάων,
Καὶ λαοῖο τεοῖο εὐφροσυνῃσιν ἰανθῶ,
Κλήρῳ τ' ἶσα τεῷ μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔησιν.
6 Ἡμεῖς ἡμετέροις σὺν πατράσιν ἠλιτόμεσθα,
Ἡμεῖς ἀασάμεσθα κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ,
Αἴσυλα πόλλ' ἔρδοντες ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
7 Οἱ πατέρες τεὰ θαύματ' ἐνὶ φρεσὶν οὐκ ἐνόησαν,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξας ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ·
Οὐδὲ τεῆς εὐεργεσίης μνήσαντ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλῆς, ὥς τέ σφε κε ἐλέησας· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Οὐ κλύον, ἀλλ' ἐρέθιζον, ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ.
8 Ἀλλὰ καὶ ὣς ὁ σφέας ἐρρύσατο, καὶ ἐσάωσεν
Οὕνεκ' οὐνόματος, καὶ ἵν' ἐν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Καὶ κράτος ἀμφαδὰ πᾶσιν ἀείγνωτόν τε πιθῆσιν.
9 Ἀλλά γ' ἐρυθραίην κρατερῶς ἐνένιπτε θάλασσαν·
Ἡ δέ θ' ὑποδδείσασα φύγε, χέτο δ' ἄσπετον ὕδωρ
Ξηρανθέν· πόντος δὲ διέτμαγη ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οἱ μέν τ' οὖν διὰ βένθε' ἁλὸς κίον ἀτρυγέτοιο,
Ὡς διὰ διψάδα γαῖαν ἐὴν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.

10 Τοὺς δ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐῤῥύσατο χειρὸς·
Καὶ δηΐων χειρὸς τε καὶ ὕβρεος ἐξανέλυσε.
11 Δηΐους κῦμ' ἀπόρουσε, κάλυψεν τ' οἶδμα θαλάσσης·
Οὔτις τῶν δ' ἐλέλειπτ', οὐτ' ἄγγελος ἀπονέεσθαι,
Ἀλλ' ἀπόλωλεν ἕκαστος, ἐπεὶ πιεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
12 Τόφρα πίθοντ' ἐπέεσσιν ἑοῖς, καὶ ὃν αἶνον ἄεισαν.
13 Οὐ δηὺν· ἔργων δ' αἶψα λελασμένοι, ἅ σφιν ἐώργει
Πολλὰ μάλ', οὐκέτ' ἑὴν βουλὴν ποτιδέγμενοι ἦσαν,
Σχέτλιοι· οὐδ' οἱ ἐπιβρέψαι σφέας ἤθελον αὐτούς·
14 Πείνασον δ' ἐν ἐρήμῳ· ἅ,τ' οὐ θέμις, αἰνὰ ποθεῦντες,
Γαστρὶ χαριζόμενοι, καί σφεας κακὸς ἵμερος ᾕρει·
Οἰοπόλῳ δ' ἐνὶ χώρῳ ἐπειρήσαντο Θεοῖο.
15 Οἱ μὲν τ' ἤτεον εἶδαρ, ὃ δὲ κρήηνεν ἐέλδωρ,
Νοῦσόν σφιν δ' ἅμ' ἐνῶρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Οὐδὲ μένος σφιν ἄεξ', ἢ μυελὸν, ὅ,ττι μενοινῶν·
Λεπτότεροι γὰρ ἔσαν, καὶ χείρονες ἢ τὸ πάρος περ,
Ἠδέ τ' ἀφαυρότεροι, καὶ ἐδητύος οὐκ ἀπόναντο.
16 Καὶ Μωσῆϊ μέγηραν ἀγασσάμενοι μάλα θυμῷ,
Ἀαρῶνί τ', Ἄναξ ὃν οἱ ἤθελεν ἱερὸν εἶναι.
17 Καὶ τότε δ' αὐτομάτη δεινὸν χάνεν εὐρεῖα χθὼν,
Κὰδ δ' ἔπιεν Δάθανον ὑπέρβιον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Καὶ ἀγέρωχον ὅμιλον Ἀβειρώνοιο κάλυψεν·
Ὥς οἱ μὲν ζώοντες ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
18 Μέσσῳ τῶν δ' ἐν ὁμίλῳ ἐκαίετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Σμυχόμενοι δ' ὀλοῇ φλογὶ δῃώθησαν ἀλιτροί.
19 Χρύσεον δὲ παρὰ ποσὶ νείατον Ὠρήβοιο
Πόρτιν ἐτεκτήναντο, Θεὸν δέ τε ὥς μιν ἔπισαν,
Ἀζόμενοι εἴδωλον, ὅ,τ' ἐν χοάνοισιν ἔτευξαν.
20 Ὥς οἵγ' εἰδώλοιο βοὸς σφὸν κῦδος ἄμειβον,
Ἀγραύλου βοὸς, ὃς νέμεται τέρεν' ἄνθεα ποίης.
21 Ἐκλελάθοντο Θεοῖο σαωτῆρος σφετέροιο,
Ὅς τε νέον τότ' ἐώργει ἐνὶ Νειλώϊδι γαίῃ.
22 Θαύματα πόλλ' ἔκπαγλα, τά περ τε ἴδε Χαμιὰς αἶα,
Μέρμερα, λοίγιά τ' ἔργα ἐρυθραίῳ παρὰ πόντῳ.
23 Φῆ ῥ' οὖν σφέας ὀλέσειν, εἰ μή μιν ἀρέσσατο Μωσῆς
Ἐσθλὸς ἑὸς θεράπων, ὃν ἐλέξατο καὶ πέρι πάντων,
Ὅσπερ ἐναντίον ἔστη, ἑῶν μενέων ἀπρωαδὶς,
Ῥωχμῷ ἐνὶ μέσσῳ, καὶ ἀπέτραπε παῦσέ τε θυμὸν,
Μὴ προτέρω ἐλάσῃ, λαούς τ' ἀπὸ πάμπαν ὄληται.
24 Ἀλλά γε πίονα γαῖαν, ἐπήρατον, ἔνθα ἀρούρης,

Οὐκ

Οὐκ ἀλέγον φρεσὶν, οὐδέ θ' ἑοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
25 Σφῇσι δ' ἐνὶ κλισίῃσιν ὀνείκεον ἀσχαλόωντες,
Οὔθ' ἅδε τι σφίν τῇδε, κόρος δ' ἕλεν, οἷά τ' ἔχεσκον·
Οὐδέ τ' ἐφημοσύνῃ ἐπεπείθοντ' Ἀθανάτοιο.
26 Τῷ καὶ ἑὴν ἐπάειρ' αὐτοῖς ἔπι χεῖρα βαρεῖαν,
Ὄφρα σφέας ὀλέσειε διαρραίσας ἐν ἐρήμῳ·
27 Τῶν δέ τε παῖδας ὀπίσσω ἐν ἔθνεσιν ἐξανύσειε,
Καὶ διὰ γαιάων σκεδάσας σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἐν λαοῖσι τιθείη ἀτιμήτους μετανάστας.
28 Ἀλλά γε Βηλφηγῶρα θεῶν αἴσχιστον ἁπάντων
Ἄζοντ', ἔθνεα ὥς, αὐτῷ τε συνήοροι ἦσαν·
Ἱερὰ δ' ἔσθοντες νεκύων κατατεθνειώτων,
Ἐξ εἰδωλοθύτων στυγερὴν σφίσι δαῖτ' ἀλέγυνον.
29 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι νοήμασί τε σφετέροισιν
Αὐτοῦ θυμὸν ὄρινον, ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν·
Ἐν δ' ἄρα τοῖσι δέδηεν ἄφαρ καὶ ἀέξετο λοιμός.
30 Ὦρτο δὲ δεινὸς ἀνὴρ, μάλα τε κρατερῶς ἐνεμέσσα,
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, Φινέης, καὶ τίσατ' ἀλείτας,
Ἣ θέμις, αἶψα, Θεὸν δ' ἱλάσσατο τοὺσδε κατακτάς·
Παύσατο δ' ἲς λοιμοῖο, κακοῖό τε γίνετ' ἐρωή.
31 Ὣς ὁ μὲν ἐσθλὸς ἐὼν λαῶν ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε,
Τῷ τε δικαιότατος δόατ' ἔμμεναι, οἷ' ἔρεξεν·
Ἧς δὲ δικαιοσύνης μνημήϊον αἰὲν ἔμιμνε,
Κλῆόν τ' ἔσσετ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισιν πυθέσθαι,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
32 Ἀλλά γέ μιν τ' ἐρέθιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ·
Ὥς τε κακῶς Μωσῆϊ πέλε σφετέρης ἕνεκ' ἄτης.
33 Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώρσαν δέ μιν οὕτως,
Ὥς καί μιν τ' ἀσύφηλον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐδὲ κατ' αἶσαν ἔειπεν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
34 Ἀλλ' οὐδ' ἔθνεα κεῖνα διαρραίσαντες ὄλεσσαν,
Ἄσσα τ' Ἄναξ κέλετο, κρατερὸν τ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
35 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν λαοῖσι καὶ ἀλλοδαποῖσι μίγησαν,
Καί σφιν ὁμοιώθησαν, ἰδὲ σφέτερ' ἔμμαθον ἔργα.
36 Τῶν τ' εἴδωλα σέβοντο. θεοὺς ὡς εἰσορόωντες·
Ἃ σφίσι τε βρόχος ἦν, μεγάλοιό τε πήματος ἀρχή.
37 Ἱρεύσαντο δ' ἔπειτα κακοῖσί τε δαίμοσι τέκνα,
Υἷας θυγατέρας τε, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες.
38 Ὦ πόποι, οἷον δή νυ χέον τόδ' ἀναίτιον αἷμα,
Αἷμα σφῶν τεκέων, ἅπερ εἰδώλοισι Χανάνης

Ἱέρδον

Ἱερδὸν συγκεῖσι· παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
39 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι μιάνθησαν σφετέροισι·
Πολλὰ δὲ μηχανόωντες ἐφοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ὡς ὅτε μαχλοσύνῃσι γυνὴ πόσιν ὃν περιλιποῦσα
Πολλὰ μεμοινῶς, πάντῃ φοιτῶσά τε θύει.
40 Τῷ τοῦ καθ' οὗ λαοῦ χόλος Ἀθανάτοιο δέδηε·
Κλῆρός θ', ὃν γὰρ ἐλέξατ', ἀπήχθετό οἱ περὶ κῆρι.
41 Τοὺς δ' ἔα ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι,
Ἔθνεσί τε δμωὰς δῶκ' ἔμμεναι οὐλομένοισι·
Δυσμενέες δέ σφεων κρείσσους, καὶ κοίρανοι ἦσαν.
42 Ἀνδράσιν οὖν δηΐοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοντο,
Οἵ σφεας ὑβρίζεσκον, ἐπεὶ καὶ χερσὶ δάμασσαν,
Αἰνῶς τε τρύχεσκον, ἐπασσόμενοι μένεϊ σφῷ.
43 Τοὺς δ' ὅγε πολλάκι ῥύσατ'· ἐπώρνυον δέ μιν αὖθις,
Σφῇ βουλῇ ἐρέθοντες· ὁ δ' ἄχνυτο, τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὸ μόρον ἐσυφέλιχθεν.
44 Τῶν δέ τ' οἰζὺν εἶδεν, ὀδυρομένων τ' ὄπ' ἄκουσε.
45 Μνήσατο δ' ἧς ῥήτρης, ἣν τὸ πρὶν τοῖσιν ἔθηκε,
Τέκνων ὅρκια πιστά· μεταλλήξας τε χόλοιο
Αὖτε μετέστρεψεν, μάλα γὰρ νόος οἱ ἐλεήμων.
46 Ἀλλά γε δυσμενέας, τοί τέ σφεας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν μετανασσήσαντες ἀπῆγον,
Πάντας ἐπέγναμψεν, τοῖσιν δέ τε οἶκτον ὄρινεν,
Ὡς σφισιν ἤπιοι ὦσι, φίλα φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
47 Ἄμμε σάωσον, Ἄναξ Θεὸς ἡμέων· ἐκ δέ τε λαῶν
Ἀψόρρους συνάγειρε κεδασθέντας κατὰ γαῖαν·
Ὄφρα σὸν ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇσι κλείοντες,
Τερπόμενοί τ' αἴνοισιν ἀγαλλώμεσθα τεοῖσιν.
48 Αἰνετὸς Ἰσραήλου Ἄναξ Θεός, αἰνετὸς εἴη
Νωλεμὲς ἤματα πάντα δι' ἀλλήλων γενεάων·
Πᾶς δέ τ' ἐπευφημήσαι ὁμοφθόγγῳ τινὶ φωνῇ
Λαὸς ἅμ', Ὧδε γένοιτο, λέγων· αἰνεῖτε δ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρζ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἀνέρες ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ οἷς ἐστὶν ἀρωγὸς,
Οὓς γὰρ ὅγ' ἐξανέλυσε δύης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς,
Ῥύσατο δ' ἐκ δηΐων ἀνδρῶν χειρός τε βίης τε,
3 Ἔκ τ' ἄρα γαιάων συλλέξατο παντοδαπάων,
Ὁππόθι περὶ κέδασθεν· ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Καὶ ἀπὸ δυσομένοιο ποτὶ ζόφον ἠερόεντα·
Ἐκ βορέω κρυεροῖο, καὶ ἐκ νότου ἀργέσταο.
4 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πλάγχθεν διὰ γαῖαν ἐρήμην·
Πολλὰ μὲν οὖν ἐμόγησαν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
Οὐδ' ἔτι που πόλιν εὗρον, ἐν ᾗ σφισι ναιέμεν εἴη.
5 (Τοῖοι ἀλῆται εἰσιν ἐπὶ χθονὶ) τεῖρεν ἄρα σφέας
Γαστέρα μὲν λιμὸς, δίψη δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο·
Ἐκ δ' ἔλιπε ψυχὴ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆε.
6 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
7 Τοῖς δ' ὁδὸν ἡγεμόνευε, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων,
Τὴν δ' ἰθεῖαν ἄγεν, πόλιν ὁππόθι ναιέμεν εἴη.
8 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἰσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
9 Οὕνεκα θυμὸν ἄδην κόρεσεν κεχρημένου ἀνδρὸς,
Δῶκε δ' οἱ ὅσσ' ἔθελεν· πεινῶντα δὲ πλῆσεν ἐάων.
10 Οἳ δὲ κακῶς αὐχμεῦσιν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ἑζόμενοι, ἠδὲ σκιῇ ἐν θανάτοιο μελαίνῃ,
Δεσμοῖσι δμηθέντες ὀϊζύος ἠδὲ σιδήρου·
11 Ὅττι Θεοῦ ἀλίτοντο ἐφετμὰς, οὐδ' ἐτέλεσσαν,
Βουλὴν δ' Ὑψίστου καὶ θέσφατα πύκν' ἀθέριζον·
12 Τῷ τέ σφεας καμάτῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἔδαμνα·
Ἐν δ' ἔπεσον κακότητι, καὶ οὐκ ἐπιτάρροθος ἦε.
13 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
14 Τοὺς δ' ἄρ' ὅγ' ἐκ ζόφου ἦγε, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς·
Οὐδ' ἔτι τοὺς θανάτοιο ἔχε σκιὴ, οὐδέ τι δεσμά·
Ἀλλ' ὁ τὰ μὲν ῥῆξεν, τοὺς δ' εἰρέρου ἐξανέλυσε.
15 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο

Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ᾽ ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ᾽ εἴσιδε φῦλ᾽ ἀνθρώπων.
16 Χαλκείας γὰρ ῥῆξε πύλας, καὶ ῥαῖσεν ὀχῆας,
Ῥεῖα διέτμηξέν τε, σιδηρείους περ ἐόντας.
17 Ἦ μάλ᾽ ἐπίστασον κακὸν ἄφρονες ἀνέρες αὔτως,
Νήπιοι, οἷά τ᾽ ἔρεξαν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς,
Σφῇσί τ᾽ ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε᾽ ἔχουσιν.
18 Οὐδέ σφεας σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
Δαῖτα δὲ παντοίην βρώμην τ᾽ ἀπανήνατο θυμός.
Ὣς οἱ μέν τ᾽ ἄκμηνοι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Σχέτλιοι, ἄγχι παρεστᾶσιν θανάτοιο πύλῃσι.
19 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ᾽ ἠδ᾽ ἐβόησαν, ὁ δ᾽ ἐκ κακότητος ἔλυσε.
20 Τοὺς δ᾽ ἅμα μῦθος ἔην, νούσοιο δὲ γίνετ᾽ ἐρωή·
Τοὺς δ᾽ ἰησάμενός σφιν ἀδάκεα πότμον ἄμυνε.
21 Κλειόντων δ᾽ ἄρα τοίγ᾽ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ᾽ ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ᾽ εἴσιδε φῦλ᾽ ἀνθρώπων.
22 Αὐτῷ δ᾽ ἱερὰ καλὰ, χέειν μενοεικέα δοῦλες,
Ἐρδόντων· ἑὰ ἔργα τ᾽ ἐυφροσύνῃσι νόοιο,
Σὺν μεγάλῳ τ᾽ ἀλαλητῷ ἀοιδῇσίν τε λεγόντων.
23 Οἳ ἅλαδ᾽ ἐν νήεσσι καπάσσι γλαφυρῇσιν,
Ἠδὲ κατὰ πρῆξιν πλείουσ᾽ ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ψυχὰς παρθέμενοι, περόωσί τε πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρὴν
Πλαζόμενοι, ᾗ γάρ σφι θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
24 Οἱ μέν τ᾽ Ἀθανάτου ἔργ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶνται,
Θαύματα μυχοῖ ἁλός τ᾽ ἐνὶ βένθεσιν ἀτρυγέτοιο.
25 Τοῦ γὰρ ἐρημοσύνῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα,
Ὠρώρει κατὰ πόντον, ἄφαρ δέ τε κύματα μακρὰ
Ἶσ᾽ ὄρεσιν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην,
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σμαραγεῖ δὲ κυκώμενον ὕδωρ.
26 Καὶ τοτὲ μέν τ᾽ ἀνέβησαν ἐς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ τοτὲ δ᾽ αὖ κατέβησαν ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Τοῦ δ᾽ ἐνὶ εὐρέϊ κόλπῳ ὀϊόμενοι θανέεσθαι·
Τήκεται οὖν σφίσι θυμὸς ἄλῃ καὶ ὀϊζύϊ λυγρῇ.
27 Ἀνέρες ὥς τ᾽ οἴνῳ βεβαρηότες, ἔνθα καὶ ἔνθα
Νευστάζοντες ὄλισθον, ἀμηχανίῃ δ᾽ ἔχε θυμόν·
Πλαγκτοσύνῃ δὲ κακῇ φρένας ἐκπεπαταγμένοι εἰσί,
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπὲρ ἐκ θανάτοιο φέρονται.
28 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ

Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
29 Καὶ τάχα νηνεμίην στόρεσεν μεγακήτεα πόντον,
Λαίλαπά τ' ἰσχανόων, ζαφόεντά τε κύματα παύων.
30 Οἱ δ' ὅτε κοίμηθέν τ' ἄνεμοι, μείδησέ τε πόντος
Ἀγλαΐῃ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀμφὶ γαλήνη,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ λιμένα τείλλιστον ἑῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ
Ἷξον, ἵν' ἀσπαστὸν σφιν ἐείσατο ὁρμηθῆναι.
31 Κλειόντων δ' ἄρα τοί γ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
32 Λαῶν δ' ἐν μεγάλῳ κυδαινόντων μιν ὁμίλῳ·
Αἰνεόντων τ' ἀγορῇ, βουλῇ τ' ἔνι δημογερόντων.
33 Ἣ τὸ πάροιθεν ἴσαν ποταμῶν μένος εὐρὺ ῥεόντων,
Ἔνθ' ὅ γ' ἐρημαῖόν τε πέδον, καὶ δάσκιον ὕλην,
Καὶ πηγὰς ὑδάτων πολυδίψιον αἶαν ἔθηκε.
34 Χώρην πυροφόρον, τῇ καὶ μάλα πὰρ ὑπ' οὖδας,
Θῆκε λίην λυπρήν, χάριν οἱ ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσας,
Τῶν δ' ἀτασθαλίην, οἵ πέρ μιν ναιετάουσιν.
35 Ὕλην αὖ τρέπεν ἐς λίμνην, καὶ διψάδα γαῖαν
Ἐς πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
36 Ἀνέρας ἔνθ' ἵζεν μεταναστὰς τὸ πρὶν ἐόντας,
Τοὺς τε κακὴ βούβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἔλαυνε,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ ἄλην καταπαύων, ὄφρα τ' ἔχωσιν
Οἰκία, καί σφιν ἔῃ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
37 Ὄφρ' ἀγροὺς σπείρωσι, φυτεύωσιν δέ τ' ἀλωὰς,
Αἵ σφιν ἀεξόμεναι ἅλις ὥρια πάντα φέροιεν,
Καρποῖσι γλυκεροῖσιν ἐπηετανὸν γανόωσαι.
38 Ὣς οἵ γ' ἄλλοτε μέν τ' ἀρετῶσιν, ὁ δ' ὄλβον ὀπάζει
Τοῖς καὶ ὀφέλλοντος μάλα μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα
Γίνοντ', ἀμφότερον δ', αὐτοί τε, κτήνεά τ' αὐτῶν,
Ἵπποι θ', εἰλίποδές τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα.
39 Ἄλλοτε δ' αὖ μινύθουσιν, ἀφαυρότεροί τε πέλονται,
Ὕβρει, καὶ κακότητι, δύῃ τ' ἀρημένοι αἰνῇ.
40 Ἀρχοῖσιν λώβην τε κακὴν καὶ ὀνείδεα χεῦε·
Τοὺς δ' ἄλλων ἀπάνευθε βροτῶν ἐφέηκεν ἀλᾶσθαι,
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' οὐ πάτος ἔσ' ἀνθρώπων.
41 Τειρομένους δ' ἐσάωσε, καὶ ὑψόσ' ἄειρε πενιχρούς,
Ἐκ τ' ἀχρημοσύνης, καὶ ὀϊζύος, ἣ πρὶν ἔχεσκε·
Φρήτρας σφιν καὶ φῦλα διδοὺς, ὡς πώεα μήλων.

42 Ἦ ῥα τάδ' ὄψονται, καὶ χαιρήσουσι δίκαιοι·
Καί κεν ἀτασθαλίη ξύμπασ' ἀκέουσα γένοιτο.
43 Ὃς πεπνυμένος ἐστὶν, ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα φυλάξει,
Τοῖοί δ' οἵ περ ἔασιν, ἕκαστός τ' Ἀθανάτοιο
Εἴσετ' ἐννεσίην, εὐεργεσίας τε νοήσει.

ΨΑΛ. ρη'.

1 Ἦ Μάλα μοι κραδίη, Θεὸς, ἐν στήθεσσιν ἑτοίμη·
Κυδεῖ μοι γλώσσῃ τε τεὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσω.
2 Εἶδ' ἄγετ', ἐγρήγορθε, μελίφρονα γῆρυν ἱεῖσαι,
Νάβλη, καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐνίσπετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν.
3 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ·
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
4 Οὕνεκα μειλιχίη σου ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἱκάνει.
5 Ὕψι, Θεὸς, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
7 Ἱερῷ ἐνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγὼ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγροὺς,
Καὶ διαμετρήσω βαθὺ ἄγκεα Σοκχώθοιο.
8 Ἔστιν ἐμὸς Γαλαάδος, ἐμὸς δέ τε ἐστὶ Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἴς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦδ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
9 Μωάβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίη δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἥ τ' ἀμφιπόλων θέμις ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὖ χέο μοι ὑποείκειν.
10 Τίς πόλιν εἰς ἄρρηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
11 Οὐκ ἄρα σὺ, πρὶν εἰ, Θεὸς, ἄμμε περ ἐστυφέλιξας;
Οὐ σὺ, Θεὸς, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
12 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἅλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.

13 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἔρξαιμεν ἀρωγῇ
Ῥεῖ'· ὃ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

ΨΑΛ. ρθ'.

1 ΜΗ' τι σιωπήσαις, Θεός, ὅς τέ μοι αἰνετὸς αἰεί,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Οὕνεκα λαβραγόραι ἐμὲ κερτομέουσιν ἀλιτροὶ,
Δυσσεβέων ἐπὶ μοὶ ἀνέῳκται τὸ στόμα τ' ἀνδρῶν,
Οἷσι δολοῤῥαφίη τε φίλη φρεσίν· οἳ κατ' ἐμεῖο
Γλώσσῃ κερδαλέῃ τὰ ψεύδεα μυθήσαντο.
3 Ἀμφὶ δέ μ' οὖν κατ' ἔβαλλον ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Ἔχθρ' ἀγορεύοντες· καὶ ἀναιτίῳ ἶφι μάχοντο.
4 Δυσμενέες μοι ἔασι, φίλα φρονέοντι περ ἔμπης,
Καὶ φιλότητος ἐμῆς μοι ἀεικέα δῶκαν ἀμοιβὴν,
Σχέτλιοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφισιν εὔχομαι ὄλβια πάντα.
5 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο κακὴν μοι ἔτισαν ἀμοιβὴν·
Ἔχθος τ' ἀντὶ φιλοφροσύνης μοι μισθὸν ὄρεξαν.
6 Ἀρχόν οἱ ἄνδρα κακὸν θείης· ἐπὶ δεξιὰ δ' αὐτῷ
Παρσταίη Σατανᾶς, ὀλοφώϊα δήνεα εἰδώς.
7 Κὰδ δ' αὐτὸν δικάσειε δικασπόλος, (ὅς τε θέμιστας
Ἐκ Θεοῦ εἴρυται) ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ·
Τοῦ δὲ καὶ εὐχομένοιο λιτὴ ἀλίτημα γένοιτο.
8 Ὠκύμορος γὰρ τέλοιτο, μινυνθάδιός τε οἱ αἰών·
Καὶ μοῖραν τιμὴν θ' ἕτερος λάβοι, ὅς κε λάχῃσι,
Τὴν αὐτὸς πάρος εἶχ', ὁ γὰρ μηκέτ' ἐπίσκοπος εἴη.
9 Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς λείποι, χήρην τε γυναῖκα.
10 Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα τέκνα τιθείη,
Παῖδες ἑοὶ πτωχοί τ' αἰεὶ καὶ ἀλήμονες εἶεν·
Καὶ ἐπεὶ οὖν ἑδέων καθέων τ' ἐξεῖρπον ἐρήμων,
Πλαγχθεῖεν κατὰ δῆμον, ἀναγκαίη δέ τ' ἐπείγοι,
Αἰτίζειν ἀκόλους, αἴ κέν τις πύρνον ὀρέξῃ.
11 Πάντα δ' ἑὸν βίοτον καταμάρψαι κερδαλεόφρων,
Τρώκτης, ὡς ἅψεα λίνου ἁλόντα πανάγρου·
Κτήματα δ', ὅσσα περ οἱ καμάτῳ καὶ χερσὶν ἄγειρεν,
Ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοιτο,
Οἵ τ' ἀπὸ κτήμαθ' ἕλωνται, ἀπουρίσωσί τ' ἀρούρας.
12 Μήτις ἑ εὖ ἔρξαι, μήτε πρόφρων ἐλεήσαι·
Μήθ' ἵλαος ἔοι οἷς ὀρφανικοῖσι τέκεσσι.
Πάγχυ δέ μιν ῥαίσειε κακὴ βιότοιο τελευτή·

Τοῦ δὲ καὶ ἄσπερμος γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Ὡς καὶ μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται,
Οἳ ἕο τεθνειῶτος ἄφαρ τ' ἄγχιστα γόωνται.
14 Ὅ,ττι δ' ἑοὶ πατέρες ποτ' ἀτασθάλλοντες ἔρεξαν,
Τοῦ δέ τ' Ἄναξ μεμνέσθω· καὶ ὅ,ττι περ ἤλιτε μήτηρ,
Μήποτ' ἀϊστωθείη, ἀτὰρ μένοι ἤματα πάντα,
Ὡς εἰ ἀνηλείπτοισι τύποις γεγραμμένον εἴη.
15 Ἀθανάτῳ δὲ παρεῖεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο
Συνεχὲς, ὥς μνήμην σφιν ἀπὸ χθονὸς αἰὲν ὀλέσσῃ.
16 Ὅττι οἱ οἶκτος ὄλωλε, καὶ οὐ μιμνήσκετο πάμπαν
Εὐεργός τ' ἔμμεναι, ἀλλ' ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσι·
Τρύχεσκεν δὲ κακῶς κεχρημένον ἄνδρα προΐκτην,
Πτωχόν θ' ὑβρίζεσκε βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Ὡς ἄνδρα κτάνῃ, ᾧ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
17 Ἀλλ' ἐπεί οἱ φίλη ἦεν ἐπαρή τ' ἀμμορίη τε,
Ἵξεται οὖν αὐτόν· καὶ ἐπεὶ μοῖράν τε καὶ ὄλβον
Οὔ οἱ ἀνὰ στόμ' ἔχειν ἐπιήνδανεν, οὐδέ ποτ' ἄνδρας
Ἐσθλ' ἀγορευέμεναι, τάδε τ' οὖν ἑκὰς ἔσσεται αὐτοῦ.
18 Ἀρὴν τ' ἀμμορίην τε ἐπεὶ ὡς εἵματα ἕσσαι,
Οὕτω καὶ ἦλθεν οἱ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Ὕδωρ ὡς ῥέοι ἐς χολάδας καὶ γαστέρα μέσσην,
Ἠΰτε ὑγρὸν ἔλαιον ἐς ὀστέα τ' ἄχρι περῆσαι,
Ἦκά οἱ ἐγχύμενον, δύνοι δέ τε μυελὸν εἴσω.
19 Εἴη οἱ ὡς λώπη, φᾶρός θ' ὅ μιν ἀμφικαλύψαι·
Ζωστήρ θ' ὡς, ὅν τε ζώσαιτό κεν ἤματα πάντα.
20 Τόνδε παρ' Ἀθανάτοιο ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο,
Οἵ μοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἳ δέ τέ μοι κακὰ μυσάμενοι, βιότοιο μέγηραν.
21 Αὐτὰρ, Ἄναξ, σύ γέ μοι, σύ μοι, Ἀθάνατ', ἔρδε περισσῶς,
Σοῦ ἕνεκ' οὐνόματος· ῥῦσαι δέ με ἐκ κακότητος,
Ἐσθλὸς ἐπεὶ ἔλεός σου, ἐνηείη τ' ἐρατεινή.
22 Καὶ γὰρ ἐγὼ δειλὸς, κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός·
Οὐτάμενον δέ μοι ἄχνυτ' ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
23 Ὡς σκιὴ ἀΐσσω, ὅτε ῥίμφα παρέρχεται ἤδη·
Ἀκρὶς δ' ὡς δεδόνημαι, ἀλώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
24 Πείνῃ μοι μάλα γοῦνα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
Σάρκες δὲ φθινύθουσιν, ἐπεὶ σφιν δημὸς ὄλωλε.
25 Τοῖσι δ' ἐγὼ λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιός εἰμι,
Οἳ νευστάζοντες κεφαλῇ μοι ἐφεψιόωνται.

26 Ἀλλ'

26 Ἀλλ' ἐπάμυνον, Ἄναξ ὁ Θεός μου, καί με σάωσον
Σὴν κατὰ μειλιχίην, ὅτι τοι νόος ἔστ' ἐλεήμων.
27 Πάντες ἵν' εὖ γνώωσιν, ὃ τοῦθ' ὑπὸ σεῖο τέτυκται,
Ἠδὲ σὺ χειρὶ τεῇ τόδε, Ἀθάνατ', ἔργον ἔρεξας.
28 Τοίδε καταρεόιντο, σὺ δ' ὄλβια πάντ' ἀγορεύοις·
Τοῖσι δ' ἀνισταμένοις λώβη καὶ ἐλέγχεά τ' εἴη·
Γηθήσαιμι δ' ἐγὼ, θεράπων (σὸς ὃς εὔχομαι εἶναι).
29 Οἳ κακά μοι φρονέουσ', αἰδῶ ἐπιειμένοι εἶεν,
Αἴσχεΐ τ' ἀμφὶ σφῶν κεκαλυμμένοι ἠΰτε χλαίνῃ.
30 Κλείω ἀνὰ στόμ' ἔχων ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Αἰνήσω τε μάλα μεγάλως· ἀνδρῶν δ' ἐν ὁμίλῳ,
Μέσσῃ τ' ἐν λαῶν πληθυῖ ἑὸν αἶνον ἀείσω.
31 Οὕνεκεν εἰνὶ δίκῃσι παρίσταται ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Τῷ δ' ἐπιδέξιός ἐστιν, ἀρῆς ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι,
Τῶν τε βίην, οἵτε σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,
Καί ἑ δικάζουσιν, μεμάασί τε θυμὸν ὀλέσσαι.

ΨΑΛ. ρι'.

1 ὯΔ' ἀγόρευεν Ἄναξ τῷ Ἄνακτί μου, εἶπέ τε μῦθον,
Εἴδ' ἄγε νῦν παρ' ἐμοὶ ἐπὶ δεξιτερῆφι κάθησο,
Ἕως ἂν δυσμενέας σοι ὑπὸ θρῆνυν ποσὶ θείω.
2 Σκῆπτρόν σου δύναμίν τε Θεός νύ κεν ἐκτανύσειε
Τῆλε μάλ' ἐκ Σιῶνος ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Ἔσσεαι οὖν ἐχθροῖσι σὺ κοίρανος εἰνὶ μέσοισι.
3 Λαός σοι ὑποείξουσιν μάλα πρόφρονι θυμῷ,
Ἄσμενοι, ἤματι τῷ, ὅτε τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν,
Καὶ στρατὸς ἀμφιχυθεὶς, ἱερὸν δέ τε κάλλος ὀπηδεῖ·
Σοὶ δέ τ' ἀπειρέσιος γόνος, ὡς ῥαθάμιγγες ἐέρσης,
Μυρίαι, αἵ τ' ἠοῦς ἐκ γαστέρος ἠριγενείης
Οὐρανόθεν πίπτουσιν ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.
4 Εἶπεν Ἄναξ καὶ ὄμοσσε, καὶ οὐ νόος ἐξάπατ' αὐτοῦ,
Ἦ σὺ μὲν ἱερεύς ἐσσι διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Ἤματα πάνθ' ἱερεὺς τάξιν κατὰ Μελχισεδίκου.
5 Σοὶ ἐπὶ δεξιόφιν σου καὶ βασιλῆας ἀράξει
Ἀθάνατος, πληγῇ τε βαλὼν καὶ χειρὶ βαρείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε κεν μιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.
6 Καὶ τότε κεν δικάσειεν ἀν' ἔθνεα· τοῦ δ' ὀλέκοντος
Λαοὶ ἅμα φθίσονται ἐπήτριμοι, εἰσόκε πολλαὶ
Αἰνῇσιν νεκάδεσσι μέγα στεινοίατο χῶραι,

Ἀνδρῶν

Ἀνδρῶν πιπτόντων· πολλὰς δέ κεν οὐτήσειεν
7 Ἰφθίμους κεφαλὰς γαίαν κατακοιρανεούσας.
Εἰν ὁδῷ ἐκ ποταμοῦ χειμάῤῥου ὃν ποτὸν ἕξει·
Τῷ κεν ἑὴν κεφαλὴν ὑψοῦ ἐπὶ πᾶσιν ἀείραι.

ΨΑΛ. ρια'.

1 ΠΑ'σης ἐκ κραδίης ἱερὸν μέλος Ἀθανάτοιο
Αἰνέσω εὐσεβέων ἐν ὁμηγύρει, ἠδ᾽ ἐν ὁμίλῳ.
2 Ἦ μεγάλ᾽ ἔργα Θεοῖο πέλει, τὰ δέ τ᾽ ἄνδρες ἐφεῦρον,
Ὅσσοι τοῦ σπουδῇ διζήμενοι, ἠδ᾽ ἐνόησαν,
Οἷς κατὰ θυμὸν ἄτ᾽ ἦ, καί σφιν περὶ κῆρι μεμήλη.
3 Τοῦ δ᾽ ἔργῳ μέγα κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὀπηδεῖ.
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη μένει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
4 Τεῦξεν ἃ θέσκελα ἔργα καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν,
Πάντες ἵνα μνήσαιατ᾽, ὅσοι μετόπισθε γένωνται·
Μείλιχος Ἀθάνατος, μάλα δ᾽ οἱ νόος ἐς ἐλεήμων.
5 Τοῖς δέ μιν ἀζομένοισιν ἔδωκ᾽ ἀπὸ ληΐδος αἶσαν
Ἔδμεναι, οὐδ᾽ ἀνένευσεν· ἐπεὶ τάμεν ὅρκια πιστὰ,
Αἰεὶ συνθεσίης μεμνημένος ἐς τὸ ὀπίσσω.
6 Ὣ λαῷ ἀναφανδὰ τὸ ὃν κράτος, οἷ᾽ ἔοργε,
Δεῖξεν, ἵν᾽ ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν σφι κλῆρον ὑπάσσῃ.
7 Ἀῤῥεκές ἐστι καὶ ἰθὺ τὸ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Οὐδ᾽ ἀφάμαρτε δίκης· ἐὰ θέσφατα δ᾽ ἔμπεδα πάντα,
Πισταί τε ξύμπασαι ἐφημοσύναι τελέθουσι.
8 Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἑστήκασιν,
Αἰὲν ἀληθείῃ τετυγμέναι εὐδικίῃ τε.
9 Ῥύσατο δ᾽ ὃν λαὸν, καὶ ὑπ᾽ ἐκ κακότητος ἔλυσε·
Ῥήτρην δ᾽ ἣν ἐπέτελλε, διαμπερὲς ὄφρα μένῃσιν·
Ἱερὸν αἰδοῖόν θ᾽ ἑὸν οὔνομα κυδάλιμόν τε.
10 Ἀρχὴ καὶ κορυφὴ σοφίης φόβος Ἀθανάτοιο·
Ὅσσοι δ᾽ ὣς ἔρδουσι, καθ᾽ ὃν νόον, ὡς ἐπέτελλε,
Πάντες πέπνυνται, φρεσὶ καὶ κέκρινται ἀγαθῇσι.
Τοῦ κλέος ἄσβεστον, καὶ ἀπείριτον ἔπλετο κῦδος.

ΨΑΛ. ριβʹ.

1 Ὄλβιός ἐστιν, ὃς Ἀθάνατον φρεσὶν ᾗσι φοβεῖται,
Τοῖο δ' ἐφημοσύνῃσι καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη.
2 Ἴφθιμος τ' ἐπὶ γαῖαν ἑὸς γόνος, ὅν κε λίπῃσιν·
Εὐσεβέων τ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε μάκαιρα.
3 Ὄλβος τε πλοῦτός τ' ἅλις ἔσσεται ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη αἰεὶ μένει, οὐδέ τ' ὄλωλεν.
4 Ἦ ῥα δικαίοισιν φάος ὄρνυται ἐν περ ὁμίχλῃ·
Αὐτὸς δὲ πρόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐστιν,
Αἰεὶ μειλιχίῃ τε κεκασμένος, εὐδικίῃ τε.
5 Ἀνέρι δ' αὖ ἀγαθῷ νόος ἐν φρεσὶν ἔστ' ἐλεήμων,
Τῷ καὶ ἑκὼν ἄλλοισι χαρίζεται ἤπια εἰδώς·
Πολλοῖσίν τ' ἐπίηρα φέρει, καὶ πρόφρονι θυμῷ
Χρηΐζοντι δανείζει, ὅ,ττι κε χρηιζόμενος ἔλθοι·
Καὶ τὰ ἃ ἔργα κομίζει ἐπιφροσύνῃσι νόοιο,
Ἠδὲ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύει.
6 Ἦ θὴν ἀσυφέλικτος ἐν ἀνδράσιν ἔσσεται αἰεί·
Κληδὼν δ' ἔσσετ' ὄπισθε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἷον ἔρεξε δίκαιος ἀνήρ, ἐρατὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Πᾶσιν ἐπ' ἀνθρώποισι, καὶ ὃν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Τοῦ δὲ μνημοσύνη χαρίεσσα καὶ ἄφθιτος ἔσται.
7 Ἄτρομος οὖν φρεσὶν ᾗσι, καὶ οὐ δέος οἵ ποτ' ἀκοῦσαι
Λυγρὴν ἀγγελίην, χαλεπὴν ἢ φῆμιν ὀπίσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἔσται,
Ἔμπεδος, ἄρρηκτος, πίσυνος Θεῷ, αἰὲν ἀρηρώς.
8 Εὖ δ' ἐστήρικται, καί οἱ ἀδδεὲς ἐν φρεσὶν ἦτορ·
Οὐδέ τι ταρβήσει, μενέει δέ τε πάμπαν ἕκηλος,
Εἰσόκε δυσμενέων ἀνδρῶν κακὸν οἶτον ὁρῷτο.
9 Πολλοῖς πολλά τ' ὄρεξε, καὶ ἐσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Καὶ πτωχοῖσιν ἔδωκε· μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Ἡ εὐεργεσίη, μετά τ' ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Καί κέν οἱ ἀγλαΐηφι κέρας καὶ κῦδος ἀρθῇ.
10 Καὶ τὸ μὲν ὄψετ' ἀλιτρός, ἄχος δέ μιν ἀμφικαλύψει,
Ὥς τε μέγ' ὀχθήσας καί κεν βρύξειεν ὀδόντας,
Τηκόμενος κραδίην, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύσσων·
Ἄπρηκτον δὲ κακοῖσιν, ὅ,ττι σφέας ἵμερος αἱρῇ,
Οὐδ' ἕξουσι τέλος, κενεὸν δέ τε ἔσσετ' ἐέλδωρ.

ΨΑΛ. ριγ΄.

1 ΑΙνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσοι θεράποντες Ἄνακτος,
Κλείετε Παμβασιλῆ, αἰνεῖτ' ὄνομ' Ἀθανάτοιο.
2 Οὔνομ' ἄρ' Ἀθανάτοιο περικλυτὸν ἤματα πάντα
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθε διαμπερὲς αἰνετὸν ἔστω.
3 Αἰνετὸν οὔνομ' Ἄνακτος ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος
Ἐς καταδυόντα, φόως ὅθεν ἔρχεται, ἠδ' ὅθεν ἀχλύς.
4 Ὕψι μάλ' Ἀθάνατος ναίει ὑπὲρ ἔθνεα πάντα·
Τοῦ δ' ἀνὰ κῦδος ἔβη ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
5 Τίς κ' ἀτάλαντος Ἄνακτι; τίς ἂν Θεῷ ἰσοφαρίζοι,
Τῷ Θεῷ ἡμετέρῳ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει;
6 Καδδ' ἔβη ἐξ ὕψους ἀγανοφροσύνῃσι νόοιο,
Ὄφρ' ἴδοι ὅσσα τέτυκται ἐν οὐρανῷ, ἠδ' ἐπὶ γαίῃ.
7 Ῥεῖα δέ θ' ὕψωσεν κεχρημένον ἄνδρα προΐκτην,
Ὄρσας ἐκ κόνιος, καὶ ἀπ' οὔδεος ὕψόσ' ἄειρε
Πτωχὸν ἀλαλήμενον, καὶ ἀεικελίης κόπροιο·
8 Ὄφρα μεθ' ἡγεμόνεσσιν ἑοῦ ἀρχοῖσί τε λαοῦ
Θείη ἀείζηλον, καὶ ἐν ἡρώεσσι καθίζοι.
9 Στείρῃ δ' αὖτε γυναικὶ φίλους οἰκῆας ὄπασσε,
Δῶκε δέ οἱ ἅμα τ' οἶκον ἔχειν, καὶ μητέρα τέκνων
Ἔμμεναι, ἣ δέ τ' ἰαίνετ' ἀγαλλομένη τεκέεσσιν.
Ἀθάνατον κλῄζετ', ἀείδετε Παμβασιλῆα.

ΨΑΛΜ. ριδ΄.

1 ΓΑῖαν ὅτ' Αἰγύπτου λίπεν Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οἵ τ' Ἰακώβου παῖδες ἀπ' ἀνδρῶν βαρβαροφώνων
Ἐξῆλθον, μεταναστάι ἀπ' ἔθνεος ἀλλοδαποῖο·
2 Ἔσκεν Ἰουδαίη ἕδος ἱερὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ δόμος Ἰσραήλου ἑὸς θρόνος, ἔνθα τ' ἄνασσεν.
3 Ὡς ἴδεν, ὡς ἔφυγεν, διά τ' ἔτρεσε λαῖτμα θαλάσσης·
Οἶδμα δ' Ἰορδάνεω ὀπίσω ῥέεν, ἠδ' ὑπεχώρει.
4 Οὔρεα δ' ἐσκίρτησαν ἐναντίον, ἠΰτε κριοί·
Καὶ λόφοι ὠρχήσαντ' ἀμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι.
5 Τίπτε θάλασσα τόσον φύγαδ' ἔτραπες; ἢ τί παθοῦσα;
Καὶ σύ γ', Ἰορδάνη, εἰπὲ, τί χάζεο πολλὸν ὀπίσσω;
6 Τίπτ' ὄρεα σκιρτήσατ' ἐναντίον, ἠΰτε κριοί;
Καὶ λόφοι ὠρχήσασθ' ἀμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι;

7 Πότνια

7 Πότνια Γῆ, τρέε σύ, τρεῖτ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
'Αντία γ' 'Αθανάτου, Θεοῦ ἀντία τοῦ 'Ιακώβου·
8 Πέτρην ὃς γλαφυρὴν λίμνην ποίησε βαθεῖαν,
Πέτρην τε λίθακα κρήνην μελάνυδρον ἔθηκε.

Ψ Α Λ. ριε'.

1 ΜΗ' νύ ποτ' ἄμμιν, Ἄναξ, τιμὴν δὸς, μή νύ ποτ' ἄμμιν,
'Αθάνατ', ἀλλὰ σῷ οὐνόματι κλέος ἐσθλὸν ὄπαζε
Μούνῳ, μειλιχίης καὶ ἀληθείης ἕνεκεν σῆς.
2 Τίπτε γὰρ ἀλλοδαποὶ ἡμέας ἀποκερτομέοντες,
Λαοί θ' ὧδ' ἐρέουσι, Ποῦ ἔπλετο νῦν Θεὸς αὐτῶν;
3 'Αλλ' ἡμέων Θεός ἐστιν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ἔρξεν ὅπως ἔθελεν, καί οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
4 Τῶν δέ γε εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρός εἰσιν·
Ἔργ' ἀνδρόκμητα, βροτέης τεχνήματα χειρός.
5 Τὰ στόματά σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἱεῖσιν·
'Οφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τε οὐδὲν ὁρῶνται.
6 Οὔατά τε σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔπω ἔκλυον αὐδῆς·
Ῥῖνας ἔχουσ', ἀλλ' οὔπις ἔπι σφέας ἤλυθεν ὀδμή.
7 Χεῖρές τε σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔτι ποτ' ἀμφαφόωνται·
Καί γέ σφιν πόδες εἰσὶν, ἕδος δέ γε ἔμπεδον αἰεὶ,
Οὐδέ τι κινύμενα περιβλώσκουσ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Καὶ μάσταξ, ἀτὰρ οὐ ποτιφωνήεντα γίνονται,
Οὐδέ ποτ' ἐκ φάρυγος διά τε στόμα γῆρυν ἱεῖσι.
8 Τῶν δέ γε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι τοῖσίν γε πίθονται.
9 Θαρσεῖτ' 'Αθανάτῳ 'Ισραήλοιο γενέθλη·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
10 Θαρσεῖτ' 'Αθανάτῳ ἱρὸν γένος 'Ααρῶνος·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
11 'Αθανάτῳ δὲ μάλ' ἐστὲ πεποιθότες, οἳ ἐνὶ θυμῷ
'Αθάνατόν τ' αἰδεῖσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖσιν ὅγ' ἄρρηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
12 Μνήσατ' Ἄναξ ἡμέων, ἡμῖν δέ τε ὄλβια δώσει,
Ὄλβια δώσει ὁμοῦ 'Ισραήλοιο γενέθλη,
Οἴκῳ τ' 'Ααρῶνος ἀμύμονος ὄλβια δώσει.
13 'Αζομένους τε Ἄνακτα, ἐμήν τ' ὄπιδα τρομέοντας
Πάντας ὅγ' εὖ ἔρξει, ἅμα μικρούς τε μεγάλους τε.
14 Ἦ κεν Ἄναξ ὑμέας ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀέξοι,

Ὑμέας, ὑμά τε τέκνα, καὶ ἀμφοῖν πλέον ὀφέλλοι.
15 Ὀλβιοδαίμονες ὔμμες ἕκητί γε Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.
16 Οὐρανὸν αὐτὸς Ἄναξ ἔχει, οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Γαῖαν δ᾽ ἀνθρώπων γενεῇ κεκτῆσθαι ἔδωκεν.
17 Οὔ πως Ἀθάνατον νέκυες κατατεθνειῶτες
Αἰνεῦσ᾽, οὔτ᾽ ἄρα τις τῶν οἳ ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν,
Ἔνθα σιωπῇ ὁμοῦ κέαται κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.
18 Ἀθάνατον δ᾽ ἡμεῖς αἰνήσομεν ἤματα πάντα,
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθεν ἀεί. Αἰνῆσατ᾽ Ἄνακτα.

Ψ Α Λ. ριϛʹ.

1 Ἀθάνατον φιλέω, ὅτι σώθετο, καί μευ ἄκουσε
Φωνῆς λισσομένοιο, καὶ ἔκλυεν εὐχωλάων.
2 Οὕνεκ᾽ ἐμὴν οὖας ἄκουσε, καὶ ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Τοὔνεκά μιν τ᾽ αἰεὶ ἐπιβώσομαι ἤματα πάντα,
Ὄφρ᾽ ἔτι που ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο.
3 Ἀμφὶ δέ μοι θανάτοιο πολύστονα δέσματ᾽ ἔχυντο,
Καί μ᾽ ἔχον, ὡς ἄψισι λίνου ἁλόντα πανάγρου,
Καὶ στυγεροῦ αΐδαο ἐμ᾽ ἄλγεα λυγρὰ κίχανον·
Ἄτῃ δ᾽ ἀργαλέῃ, ὀδύνῃ τ᾽ ἐνέκυρσα βαρείῃ.
4 Τόφρ᾽ ἱκέτευσα, καὶ οὔνομ᾽ ἐπ᾽ Ἀθανάτοιο κάλεσσα·
Λίσσομ᾽, Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μευ, καί με σάωσον.
5 Μείλιχος Ἀθάνατος καὶ ἐνηής, ἠδὲ δίκαιος·
Ἤπιος ἡμέτερος Θεὸς ἔπλετο, καὶ ἐλεήμων.
6 Οὓς γὰρ ἀμηχανίη ἔχει θυμὸν, νηπιέη τε,
Ἀθάνατος τοῖσδεσσι φύλαξ οὖρός τε τέτυκται·
Ὃς καὶ ἐμοὶ μάλα τειρομένῳ ἐπιτάρροθος ἦεν.
7 Ἀτρέμας οὖν ἧσο, ψυχή μευ, ὡς τὸ πάρος περ,
Ἡσυχίη ἔστω σε, ὡς πρὶν, ἔχοι φρένα, μηδέ τι τάρβει·
Ἔξοχα γάρ σ᾽ ὤνησεν Ἄναξ, πολλ᾽ ἐσθλά τ᾽ ἔοργε.
8 Ψυχὴν γὰρ θανάτοιο δυσηχέος ἐξελέλυσας,
Ὀφθαλμοὺς κλαυθμοῖο, πόδας μευ σφάλματος αἰνοῦ.
9 Τῷ κεν ἐγὼ εὔκηλος ἔτι ζωοῖσι μελείω,
Ἀθανάτοιο ἕκητι, καὶ ἔρδοιμ᾽ ὡς ἐπέτελλε.
10 Πίστευον, καὶ τοὔνεκ᾽ ἀπηλεγέως ἔπος εἶπον,
Λίην τειρόμενος περὶ ὀϊζυῖ καὶ κακότητι.
11 Ἦ ῥ᾽ ἔφαμεν σπεύδων (φύγαδ᾽ ἔτραπέ με δρόμος αἰνὸς)
Ψεῦσται πάντες ἔασι, καὶ οὐκέτι πιστὰ βροτοῖσιν.

12 Ἀθανάτῳ τίνα κεν δοίην ἐπιεικέ᾽ ἀμοιβὴν,
Ἠδὲ χάριν, πάντων ἕνεκ᾽ ἐσθλῶν, ὅσσα μ᾽ ἔοργεν;
13 Ἱρὸν ἐν χείρεσσιν ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οὔνομα τε σπένδων ἐπιβώσομαι Ἀθανάτοιο,
Λοιβὴν τῷδε καὶ οἴσομ᾽, ὅ με πρόφρων ἐσάωσε.
14 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο.
15 Κήδεται οὖν ὁσίων, ὅτε ῥα θνήσκοντας ὁρᾶται
Ἀθάνατος, τὴν δ᾽ οὐκ ἐάα θάνατόν τε μόρον τε
Νήποινον καὶ ἄπιτον, ἐπεὶ μάλα οἱ ἐρίτιμος.
16 Ὦ Ἄνα, ἦ μάλ᾽ ἐγὼ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Σὸς θεράπων μὲν ἐγὼ, σῆς καὶ πάϊς ἀμφιπόλοιο·
Δεσμὰ σύ μοι λύσας, καὶ ἐλεύθερον αὖθις ἀφῆκας.
17 Ἱρά τοι ῥέξω, χάριν εἰδέω θ᾽, οἷά μ᾽ ἔοργας,
Ἱράων· ἅμα καὶ ἐπιβώσομαι οὔνομ᾽ Ἄνακτος.
18 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο·
19 Οἴκου ἐνὶ προθύροισι, καὶ ἐν αὐλῆσιν Ἄνακτος,
Σοὶ, καλ᾽ Ἱερόσολυμ᾽, ἐνὶ μέσσῃ. Κλείετ᾽ Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ριζ΄.

1 Αἰνεῖτ᾽ Ἀθάνατον πάντ᾽ ἔθνεα φῦλά τε φωτῶν.
Λαοί μιν σύμπαντες ἰῇ ἀναμέλψατε φωνῇ.
2 Τοῦ γὰρ μειλιχίη μεγάλη πέλει, ἥ περ ἐς ἡμέας
Κέχρηται, καὶ ἀληθείη μένει ἤματα πάντα
Νωλεμέως. Αἰνεῖθ᾽ ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο.

ΨΑΛ. ριη΄.

1 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μειλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
2 Ἰσραήλοιο κλειτὸν γένος ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
3 Οἶκός τ᾽ Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
4 Ἁζομένων τε Ἄνακτα ἕκαστός θ᾽ ὧδ᾽ ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ᾽, ἔλεος δέ οἱ οὔποτ᾽ ὄλωλεν.
5 Ἀθάνατον λιτάνευσα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Στεινόμενός θ᾽· ὁ δ᾽ ἄκουσε, καὶ εὐρυτέρῃ με καθεῖσε

6 Πὰρ δέ μοι Ἀθάνατος, τῷ τε φρεσὶ θάρσυνός εἰμι·
Οὐδέ θ' ὑποδδείσω, ὅ μ' ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
7 Πὰρ δέ μοι ἵστατ' Ἄναξ, καί μοι ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶν δηΐων κακὸν οἶτον ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι.
8 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ βροτοῖσιν,
Οἵοισιν γὰρ ἔνεστιν, ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
9 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ μέδουσι
Λαῶν καὶ ἀρχοῖσιν ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον εἶναι.
10 Πάντα με φῦλα βροτῶν περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Δήϊοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεῖ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
11 Πάντη μ' ἔλσαντες περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Κυκλώσαντ'· αὐτὰρ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεῖ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
12 Ἠΰτε ἔθνεα πολλὰ μελισσάων ἀδινάων,
Ὣς περί μ' ἠγερέθοντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ὡς δ' ὀλίγον σέλας ὄρνυτ' ἀκανθέων καμομυάων,
Αἵ γε τάχ' ἐφθίατο, ἅμα δ' ἔσβη ἀκάματον πῦρ,
Φλόξ τ' ἐμαράνθη αἶψα, μινυνθάδιος δέ οἱ ὁρμή·
Ὣς νύ κεν οἱ σβεσθεῖεν, ἐπεὶ σφιν πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεῖ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
13 Ὦσας με κρατερῶς, ὄφρ' ἐν κονίῃσι πέσοιμι,
ἔμψυχον συσχίξαι· Ἄναξ δέ μοι ἦεν ἀρωγός.
14 Ἀθάνατός τέ μοι ἀλκή, ἀοιδή θ' ἱμερόεσσα·
Καὶ περὶ ἐχθρῶν μ' ἐσάωσε, φόως δέ τ' ἔμοιγε τέτυκται.
15 Χάρμα μέγ' ἠδ' ἀλαλαγμὸς ἐνὶ μεγάροισι δικαίων·
Οἵ τ' ἐπεὶ ἐν σόοι εἰσίν, εὐφροσυνήσιν ἀείρε·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Τῷ καὶ ἀείρει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελείει.
16 Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ὑπείροχος ἔπλετο πάντων·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Τῷ καὶ ἀείρει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελείει.
17 Οὐκ ἂν ἐγὼ φθιμένοις, ἀλλὰ ζωοῖσι μελείην·
Βείομαι, ἠδὲ τὰ ἔργα δίζομαι Ἀθανάτοιο.
18 Αἰνῶς Ἀθάνατός με κακῆς ὀδύνῃσιν ἔδωκεν·
Ἀλλ' οὐ μ' εἴασεν θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
19 Εὐδικίης δὲ πύλας μοι ἀνοίγετε· τῇσι δ' ἐσελθὼν
Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ χάριν εἰδέω, καί μιν ἀείσω·
20 Ἡ πύλη ἐστὶν Ἄνακτος, ἣ εἰσοιχνεῦσι δίκαιοι.
21 Σοὶ χάριν εἰδήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω·

Ὅττι μάλ' ἤκουσάς τε, φόως δέ τ' ἔμοιγε τέτυξαι.
22 Ὃν ποτε τέκτονες ἄνδρες ἐνοσφίσαντο δομῆες,
Πάμπαν ἀπόβλητόν τε καὶ οὐτιδανὸν φάσαν εἶναι,
Οὗτος μὲν ὁ λίθος περὶ πάντων γίνεται ἄλλων,
Ἔξοχά τ' ἐν τιμῇ, τοῦ τε χρεὼ ἐστὶ μάλιστα,
Ἕρμα δόμου, ξυνέσις τοίχων, μεγάροιό τε κάρτος.
23 Καὶ τὸ μὲν Ἀθανάτου ἔργον πέλεν, οὐδέ τι ἄλλου·
Ἄμμι δὲ καὶ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.
24 Ἡδέ τε ἡμέρη ἐστὶν, Ἄναξ ἣν αὐτὸς ἔταξε,
Καὶ ἱρήν μιν ἔθηχ', ἵνα τ' εἴη πᾶσιν ἑορτή·
Τῇ φρένα τερπόμενοι κεχαρησόμεθ', ἄμμι δὲ θυμὸς
Ἐν στήθεσσι γανύσσετ' εὐφροσύνῃσιν ἰανθείς.
25 Σώθεο, λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, καὶ ἄμμε σάωσον·
Λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, δὸς εἰρήνην τε καὶ ὄλβον.
26 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἔοι, εὖ θ' οἱ πέλοι, Ἀθανάτοιο
Οὐνόματι κρατεῖ τε ὃς ἔρχεται· ὔμμι δὲ πᾶσιν
Εὐχόμεθ' ὄλβια πάντ' ἐξ οἴκου Ἀθανάτοιο.
27 Ἀθάνατος Θεός ἐστι, φάος δέ τε ἄμμιν ἔδωκε·
Βωμοῦ εὐδμήτου ἱρήϊον ἄσσον ἄγοντες,
Τοῦδε πρὸς κεράεσσιν ἐν ἑλλεδανοῖσι δέεσθε.
28 Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, τεὸν δέ τε αἶνον ἀείσω·
Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι εἷς, κλείω δέ σε ὑψόσ' ἀείρων.
29 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.

ΨΑΛ. ριθ'.

א.

1 Ὄλβιοι, οἳ ἐν ὁδῷ καθαροὶ καὶ ἀμύμονές εἰσι·
Πείθονταί τε Θεῷ, ζώουσί τε ὃν κατὰ θεσμόν.
2 Ὄλβιοι, οἳ γὰρ ἑαῖς φρεσὶν εὖ ἀλέγουσι θέμιστας·
Οἵ τέ μιν ὀρθμέως πανθυμαδὸν ἀμφιπένονται,
Πάσης ἐκ κραδίης διζήμενοι εἰρόμενοί τε.
3 Οὐδέ τι αἴσυλον ἔρξαν· ἐῆς δ' ἴσασ' ἀταρπιτοῖσι.
4 Καὶ σὺ μάλ' ἠνώγεις τεὰ θέσφατα πάγχυ φυλάσσειν
Σπουδῇ, μηδ' ἀπιθῆσαι ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
5 Εἴθε νόος μοι ἑτοῖμος, ὁδός τ' ἰθεῖα γένοιτο,
Θέσφατά σὰ τελέσαι τε, καὶ ἔρξαι ὅσσ' ἐπιτέλλεις.
6 Τόφρα μοι οὐκ αἰδὼς ἔσεται κακὴ, ὁππότ' ἐφετμέων

Πασέων

Πασέων γὰρ ἐπέων τε μεταστρέπομ' ἠδ' ἀλεγίζω.
7 Σὰς δὲ δικαιοτάτας ἐπεὶ οὖν δεδάηκα θέμιστας,
Ἰθείῃ κραδίῃ πρόφρων τεὸν αἶνον ἀείσω.
8 Πειθοίμην κεν ἔγωγε θεοπροπίῃσι τεῇσι·
Μὴ σύ γέ με προλίπῃσθα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ב

9 Πῶς ἁγνὸς καθαρός τε πέλοι αἰζηϊὸς ἀνήρ;
Ἠέ τί κεν ῥέξας ἑὰ λύματα πάντα καθῆραι;
(Πολλαὶ ἐπεὶ νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν)
Ὃν βίον ἰθύνων κατὰ σὸν λόγον ἠδὲ θέμιστας.
10 Σπουδῇ σε ζήτησα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Μή με τεῶν ἐάσειας ἀποπλαγχθῆναι ἐφετμέων.
11 Θέσφατα γάρ μοι ἐνὶ κραδίῃ κειμήλια κεῖται·
Ἀτρεμέως τά τε κάτθου ἐνὶ φρεσί, μή σ' ἀλίτωμαι.
12 Αἰνετὸς, Ἀθάνατ', ἐσσί· τεάς με δίδασκε θέμιστας.
13 Τὰς δὲ δίκας, ὅσσαι γὰρ ἀπὸ στόματος προρέουσι,
Συμπάσας γλώσσῃ τ' ἐμῇ ἀμφαδίην κατέλεξα.
14 Ἐννεσίῃσι τεῇσιν ἀγαλλόμενος φρέν' ἐτέρφθην·
Ὡς εἰ χρήματα πάντ', ἄφενός τέ μοι ἄσπετον εἴη.
15 Ἕξω ἐνὶ κραδίῃ τεὰ θέσφατα μερμηρίζων·
Αἰδέσομαι τὰ σὰ ἔργα, κελεύθων δ' οὐκ ἀλογήσω.
16 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἰανθεὶς
Τέρψομαι· οὐδὲ λόγων ποτὲ λήσομαι, οὓς ἐπιτέλλεις.

ג

17 Σὸν θεράποντ' εὖ ἔρξον, ἵνα ζώοισι μετείω,
Σόν τε λόγον τελέσω, σῆς τ' ἐννεσίῃσι πίθωμαι.
18 Δὸς φάος, ἠέρ' ἀπῶσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα περικείμενα σῷ ἐνὶ θεσμῷ.
19 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀνὴρ ὥς οἰκία ναίων,
Ξεῖνος ἐγὼ μάλα τοῖος ἐπὶ χθονί· τοὔνεκ' ἐφετμὰς
Μή νυ τεὰς ἔχε νόσφιν ἐμεῦ ἀπὸ, μηδέ τι κεῦθε.
20 Ὡς λύτο μοι φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσί, σῶν γε θεμίστων
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημένον ἤματα πάντα.
21 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, καὶ ἀγηνορέα θυμὸν ἔχοντας
Νείκεσσας, συγχρὴ δ' αὐτοὺς κατέμαρψεν ἐπαρή,
Οἳ γὰρ ἀπεπλάγχθεν, καὶ σῆς ἀπίθησαν ἐφετμῆς.

22 Τῆλ' ἀπ' ἐμεῦ λώβην τε κακὴν καὶ ὄνειδος ἔρυκε·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατα σὰ ἐφύλαξα.
23 Ἑζόμενοι ἄμ' ἄνακτες ἐμεῦ κατὰ πόλλ' ἀγόρευον·
Αὐτὰρ ἐγὼ, ὅσπερ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Θεσμοὺς σὰ ὁσίους τε θέμιστας θῆκ' ἐνὶ θυμῷ.
24 Μαρτυρίῃσι τεῇσι μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθην·
Αἵ τέ μοι ὥς τε τινὲς βουληφόροι ἄνδρες ἔασι.

ד.

25 Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, ψυχὴ δέ μοι οὔδει ἐρείσθη,
Καὶ κονίῃσι μίγη· κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης,
Σὺ πρόφρων ζώγρει με κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
26 Ἔργ' ἔμ' ἔλεξα βίον τε, σὺ δ' ἔκλυες αὐδήσαντος·
Θέσφατα σὰ με δίδασκε θέμιστάς τ', ἱερὰ δαείω.
27 Σεῦ δέ τ' ἐφημοσύνας μοι ἐνὶ φρεσὶ βάλλε νοῆσαι,
Ὄφρ' εἰδέω οἷαί ποτ' ἔασιν, πῶς τε πίθωμαι·
Καὶ τότε θαύματα σὰ καταλέξω, θέσκελά τ' ἔργα.
28 Τήκετ' ἀνίῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πένθεσι τειρόμενος, σὺ δέ μοι φρένας ἐντὸς ἴαινε,
Σὴν καθ' ὑποσχεσίην, καί μοι κράτος ἐγγυάλιξον.
29 Δυσνομίην καὶ ψεῦδος ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἔρυκε·
Καὶ σὸν θεσμὸν ἔμοιγε χαρίζεο, καί μ' ἐλέαιρε.
30 Οἶμος ἀληθείης μοι ἅδε φρεσὶν ἔξοχα πάντων,
Τὸν δ' ἑλόμην· θεσμοὺς δὲ τεοὺς πρό μοι αἰὲν ἔθηκα.
31 Ἀθάνατ', οὔποτ' ἔγωγε τεῶν μεθέηκα θεμίστων,
Ἀλλ' ἔχομ' ἀστεμφέως· σὺ δὲ μή μοι ὀνείδεα χεύῃς.
32 Σοὶ ἐφομαρτήσω κραιπνῷ ποδὶ, σῶν δέ τ' ἐφετμέων
Θᾶσσον ὁδὸν μεμαώς· ἐπεὶ ἐν στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Εὔρυνας κραδίην, καὶ πρόφρονα θυμὸν ἔθηκας.

ה

33 Ἀθάνατ', ἀτραπιτὸν σὺ τεῶν με δίδασκε θεμίστων·
Τὴν δὲ φυλάξω ἔγωγε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
34 Δός μοι ἐπιφροσύνην, καὶ ἐνίπνευσον νόον ἐσθλόν·
Σὸν δέ τε θεσμὸν ἔγωγ' εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω,
Πάσης ἐκ κραδίης εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω.
35 Ἰθύνων με πάτοιο τεῶν ἐπίβησον ἐφετμέων,
Τῷ δ' ἔνι πομπὸς ἔοις· τῷ γὰρ μάλα θυμὸν ἐτέρφθην.

36 Τοίην τε κραδίην μοι ἐνὶ στήθεσσι πιθείης,
Ὥς μοι θέσφατα σὰ, οὐ κέρδεα τόσσα μεμήλῃ,
Μηδέ τι με πλούτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρῇ.
37 Ὄμματά μου ἀπόεργ᾽, ἵνα μὴ ματίην ἐσορῶμι·
Καὶ ζωόν με φύλαξον ἐν ἀβαπτοῖσι τεῇσι.
38 Σῷ θεράποντι τεὸν τελέσαις ἔπος, ὥσπερ ὑπέστης,
Ἔμπεδον· ὅς σε μάλα φρεσὶν ἅζομαι αἰδέομαί τε.
39 Αἶσχος ἐμὸν καὶ ὄνειδος ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ἔρυκε,
Ὃ φρεσί τε στυγέω· σαὶ γὰρ δίκαι ἐσθλαὶ ἔασι.
40 Σῶν ἐπέων ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ·
Σῇ δὲ δίκῃ ζώγρει μ᾽ ὀλιγοδρανέοντα περ ἔμπης.

ו

41 Σαὶ ἐυργεσίαι ἔμ᾽ ἱκοίατο· καί μ᾽ ἐλέησον,
Ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
42 Καὶ τότε λωβητῆρος ἐμοῦ τί ποτ᾽ ἀντίον εἴπω,
Ῥεῖά κεν εἰδείην· σῷ γάρ τε πεποίθεα μύθῳ.
43 Μή με λόγον σὸν ἀληθείην τ᾽ ἀπαίρεο πάμπαν
Ἐκ στόματος· σῆς γάρ τε δίκης μοι θυμὸς ἐώλπει.
44 Καὶ σὸν θεσμὸν ἔγωγε φυλάξω νωλεμὲς αἰεί.
45 Εὔκηλος δ᾽ ὁδὸν εἶμι διαμπερὲς, ὡς ὅτε τις φὼς
Εὐρυτέρῃ παρέλασσεν, ἣ οὐ στείνεσθαι ἔμελλεν·
Οὕνεκ᾽ ἐφημοσύνας σὰς ἐρευνᾶν ἤδε μελεδῶ.
46 Σὰς δέ τε παρ βασιλεῦσι θεοπρεπίας ἀγορεύσω,
Καὶ μάλα θαρσήσας, αἰδώς τέ μοι οὐκ ἔσετ᾽ ἄντην.
47 Σῇσί τ᾽ ἐφετμῇσι φρένα τέρψομαι, ἃς ἐφίλησα.
48 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσι καὶ ὕψόσε χεῖρας ὀρέξω,
Ὧν ἔραμαι· σὰ δὲ θέσφατ᾽ ἐμοὶ περὶ κῆρι μελήσει.

ז

49 Μνῆσαι σοῦ ἔπεος, τό τ᾽ ἔειπες σῷ θεράποντι·
Τῷ ἔπι καί μοι θυμὸν ἐέλπεσθαι ἀνέηκας.
50 Ἥδε τέ μοι θαλπωρὴ, ἐπεί μ᾽ ἐκίχανεν ὀϊζύς·
Σὸν γὰρ ἐμὲ ζώγρησεν ἔπος, καὶ θυμὸν ἔγειρεν.
51 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι λίην μοι ἐφεψιόωντο·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς θεσμοῖο τεοῦ ἄπο νόσφι λιάσθην.
52 Ἀθάνατ᾽, ἦ ῥα τεῶν μεμνημένος ἦα δικάων,
Ἃς τὸ πάλαι ἀνέδειξας· ἐμὸν δέ μοι ἦτορ ἴηνα.

53 Τάρβος με φρένας εἷλε, λίην ῥίγησα δὲ θυμῷ,
Εἵνεκα δυσσεβέων, οἳ θεσμὸν σὸν κατέλειψαν.
54 Θέσφατά σου μοι ἀοιδὴ, ὅπου ποτ' ἂν οἰκία ναίω,
Ξεῖνος ἐὼν μάλα τοῖος ἐπὶ χθονὶ, καὶ μετανάστης.
55 Ἀθάνατ', οὔνομά σου μεμνημένος ἐν φρεσὶ θῆκα
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, τεὸν θεσμόν τε φύλαξα.
56 Τοῦτό μοι ἦεν, ὅτι σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπείθην.

ח

57 Σὺ κλῆρος καὶ μοῖρά μοι, Ἀθάνατ', ἔπλεο μοῦνος·
Ἦ ῥ' ἐφάμην τελέσειν γε τεὸν λόγον, ὅν τ' ἐπέτελλες.
58 Σοὶ ἱκέτης, μάλα σ' ἐλλισάμην, γενόμενος ἄντην,
Πάσης ἐκ κραδίης· ἐλέαιρέ με, ὥσπερ ὑπέσχης.
59 Πῆ παρέβην, τί δ' ἔρεξα, τί μοι δέον, ἔργα τε πάντα,
Νῦν ἐμά τε, πρό τ' ἐόντ', εὖ ἐφρασάμην ἐνὶ θυμῷ·
Πρὸς δὲ θεοπροπίας σου ἐμοὺς πόδας ἔτραπον αἶψα.
60 Σπεῦσα, καὶ οὐ μώμησι παρέλκων, ἢ κλοτοπεύων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαὼς τάχ' ἐφετμάς σου ἐφύλαξα.
61 Κτήματα μέν μοι ἄφειλον ἀλιτρῶν οὐλαμοὶ ἀνδρῶν·
Ἀλλ' οὔπω θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
62 Ἐρχόμενος διὰ νύκτα μέσην τεὸν αἶνον ἀείδειν
Ὄρσομαι ἐξ εὐνῆφι, τεῶν ἕνεκ' ἐνδικιάων.
63 Πᾶσίν σ' αἰδομένοισιν ὀπάων εἰμ' ἕταρός τε·
Τοῖσίν θ' οἳ πείθονται ἐφημοσύνῃσι τεῇσι.
64 Σῆς, Ἄνα, μειλιχίης πλείη πᾶσ' ἔπλετο γαῖα,
Ἠδ' ἐλέοιο τεοῖο· σὺ θέσφατά σου με δίδασκε.

ט

65 Σὸν θεράποντα φιλοφρονέων πόλλ' ἐσθλὰ ἔοργας,
Ἀθάνατε, πρὶν ὡς ἔπος εἶπες, καί μοι ὑπέσχης.
66 Δὸς νόον ἐσθλὸν ἔμοιγε, καὶ ἰδρείην με δίδαξον·
Καὶ γὰρ ἔγωγε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πέποιθα.
67 Πρὶν ἔμ' ὀϊζυέμεν κακὰ πολλὰ, καὶ ἄλγεα πάσχειν,
Ἤμβροτον, ἀασάμην· νῦν σοῖς δ' ἐπέεσσι πίθησα.
68 Ἐσθλὸς μὲν σὺ τέτυξαι, ὁμῶς δέ τε ἐσθλὰ ἔοργας·
Θέσφατά σου με δίδασκε, καὶ εἰπέ μοι, ὄφρα δαείω.
69 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες
Ψεῦδος ἐτεκτήναντο κακορραφίῃσι νόοιο,

Ψεῦδος ἐμεῦ κατὰ ῥάψαν ὑπέρβιον ἀρτύναντες·
Σὰς δέ τ' ἔγωγε φυλάξω ἐφετμὰς κηρόθι μᾶλλον.
70 Πίονι ὡς δημῷ κραδίη αὐτοῖσι παχεῖα
Γίνεται· αὐτὰρ ἐμοὶ θεσμός σου θυμὸν ἰαίνει.
71 Ἐσθλόν μοι μάλα πολλὰ παθεῖν, καὶ πολλὰ μογῆσαι·
Θέσφατά σου φρεσὶν ὄφρα δαείω ἠδὲ νοήσω.
72 Πολλὸν ἐμοὶ κρείσσων στόματος σοῦ ἔπλετο θεσμός,
Χίλια ἢ χρυσοῖο καὶ ἀργυρείοιο τάλαντα.

י

73 Ἦ ῥα τεαὶ ἐμὲ τεῦξαν ἐπεκλήναντό τε χεῖρες·
Δός μοι ἐπιφροσύνην, σεῦ ἐφετμὰς ὄφρα δαείω.
74 Ἄνδρες σ' αἰδόμενοι ἐμὲ γηθήσουσιν ἰδόντες·
Οὕνεκ' ἔμοιγε τεῷ μύθῳ ἔπι θυμὸς ἐώλπει.
75 Οἶδ' ὅτι ἰθεῖαι τεαί, Ἀθάνατ', εἰσὶ θέμιστες·
Καὶ δίκῃ οὐδ' ὑπὲρ αἴσης ἐμοὶ ἐφέηκας ὀϊζύν.
76 Λίσσομ', Ἄναξ, σὴ μειλιχίη παραμύθιον εἴη
Θαλπωρή τ' ἐμοί, ὥσπερ ὑπέσχεο σῷ θεράποντι.
77 Σός τ' ἔλεός με κιχάνοι, ἵνα ζώοισι μετείω·
Θεσμὸς γάρ μοι χάρμα τεὸς πέλει, ᾧ περ ἐτέρφθην.
78 Αἰσχυνθεῖεν ὑπερφίαλοι, οἳ ἀναίτιον οὕτω
Μὰψ ἐμὲ σίφλωσαν, σκολιὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ ἐφημοσύνας σου ἐγὼ φράσσομαι ἐνὶ θυμῷ,
Συνεχὲς ὁρμαίνων, ὅττι μοι περὶ κῆρι μέλουσι.
79 Οἵ σε μάλ' ἅζονται, ποτί με στρεφθεῖεν ὁμαρτῇ,
Οἵ τ' εὖ εἰδότες εἰσὶ τεῶν μαρτυριάων.
80 Εἴη μοι κραδίη σῇσιν ἐνὶ δίκῃσιν ἀμύμων,
Ὡς μή μοι ποτὲ αἶσχος ἐλεγχείη τε γένηται.

כ

81 Ἦ μ' ἔλιπε ψυχή, ποτιδεγμένη ἠδὲ ποθεῦσα
Σόν τε φόως ἔλεόν τε· τεῷ γὰρ πεποίθεα μύθῳ.
82 Ἐφθίατ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι ἠδὲ ποθεῦντες
Σὸν λόγον, ὡς τὸ πρὶν μοι ὑπέσχεο, ὄφρα τελέσσῃς·
Καί ῥ' ἐφάμην, Πότε κεν μ' οὕτω παραμυθήσαιο;
83 Ἠΰτε γάρ τ' ἀσκὸς καπνῷ μεμορυγμένος εἰμί·
Ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὥς γε λελασμένος εἰμὶ θεμίστων.
84 Ποσσῆμαρ θεράποντι τεῷ κακὸν ὧδέ κεν εἴη;

Ἕως πότε δ' οἱ εἵμαρτο πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν;
Ἄνδρας δυσμενέας πότε τίσεαι, οἵ με ἐδίωξαν;
85 Βόθρους μοι ὤρυξαν ὑπέρβιοι, οὐκ ἐπὶ δίκησιν,
Οὐδὲ τεὸν κατὰ θεσμὸν, ἀγνωσσείῃσι νόοιο.
86 Πισταὶ ἐφημοσύναι σέο ἀληθέες εἰσί τε πᾶσαι·
Τοίγε δέ μ' ὑβρίζουσι βίῃ, σύ μοι ἔλθ' ἐπαρωγός.
87 Ἦ τ' ὀλίγου με φθῖσαν ἐπὶ χθονὶ νηλέϊ θυμῷ,
Τυτθὸν ἐδεήσάν τε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι·
Ἀλλ' οὐδ' ὥς ποτ' ἔγωγε τεὰς κατέλειπον ἐφετμάς.
88 Μειλιχίῃ με σάω, ἵνα τοι ζωάγρει' ὀφέλλω·
Σοῦ δὲ θεοπροπίην στόματος θεσμόν τε φυλάξω,
Πειθόμενος μύθῳ καὶ μαρτυρίῃσι τεῇσι.

ל

89 Μίμνει, Ἄναξ, ὁ λόγος σέο, ἐν οὐρανῷ ἔμπεδος αἰεί.
90 Σὴ δέ τ' ἀληθείη διὰ πασάων γενεάων·
Στήριξας χθόνα νέρθ', ἣ δ' ἵσταται ἀστυφέλικτος.
91 Ἔμπεδα μίμνουσιν τάδε σήμερον, ὡς ἐπέτελλες,
Ἣ θέμις ἐστὶν, ἐπεί σοι ὑποδρώωσιν ἅπαντα.
92 Εἰ μὴ χάρμα καὶ ἦδος ἐμοὶ τεὸς ἔπλετο θεσμὸς,
Ἔνθα κακῶς κεν ὄλωλα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ.
93 Οὐκ ἂν πώποτ' ἔγωγε τεῶν ἐπιλήσομ' ἐφετμέων·
Τῇσιν γὰρ ζώγρησας ἐμοὶ κεκαφηότα θυμόν.
94 Σὸς μὲν ἔγωγε· σάω με τεῶν ἔμπαιον ἐφετμέων,
Τὰς καὶ ἐπὶ σπουδῇ διζήμενον ὄφρα δαείω.
95 Δεγμένοι ἕως ἔμ' ὀλέσωσι σκοποὶ εἵατ' ἀλεῖται·
Ἀλλά γε θέσφατά σέο φράσομαι ἐγὼ ἐν φρεσὶ βάλλων.
96 Πάντων μὲν τέλος εἶδον, ὅσ' ἀνδράσι καλὰ πέφανται·
Σὴ δέ τ' ἐφημοσύνη λίην εὐρεῖα τέτυκται.

מ

97 Ὡς θεσμοῖο τεοῦ ἔραμαι, καὶ ἔμ' ἵμερος αἱρεῖ·
Αὐτὸν δὲ πρόπαν ἦμαρ ἔχω φρονέω τ' ἀνὰ θυμόν.
98 Δυσμενέων ἀνδρῶν με πέρι φρένας ἔμμεναι ἔθηκας
Σῇσιν ἐφετμῇσιν· πὰρ γάρ τ' ἐμοὶ αἰὲν ἔασι.
99 Πέπνυμαι τὸν νόον πέρι πάντων οἵ με δίδαξαν·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατά σέο ἐνὶ θυμῷ
Συνεχὲς ὁρμαίνω, τά τε μοι περὶ κῆρι μέμηλε.

100 Πρεσβυτέρους ξυνῇ φρεσὶ παλαιγενέεσσι κέκασμαι,
Οἳ πρότεροι ἐγένοντο, ἐγὼ δέ τε πλείονα οἶδα·
Πρόφρων οὕνεκα πείθομ᾽ ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
101 Ἴχνιά μου ἀφ᾽ ὁδοῖο κακῆς ἔτρεψα πόδας τε
Πάσης, νοσφισθεὶς, ἵνα σοῖς ἐπέεσσι πίθωμαι.
102 Οὔ τι τεῶν που ἔγωγε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Τῶν δ᾽ ἔχομ᾽ ἀστεμφέως· ὅτι μοι σὺ διδάσκαλός ἐσσι.
103 Σοῦ δ᾽ ἔπε᾽ ὡς ἐρατεινὰ καὶ ἡδέα μου ὑπερῴῃ·
Ἦ μάλα μάστακί μου μέλιτος γλυκίω πέλεν αὐτοῦ.
104 Σῇσιν ἐφημοσύνῃς ἐδάην πεπνυμένος εἶναι·
Τῶν ἐπεὶ οὖν ἔμπαιος ἑὰν φρένας ἔμμαθον ἐσθλὰς,
Ἐχθραί μοι δόλιαι πᾶσαί θ᾽ ὁδοὶ, αἴσυλά τ᾽ ἔργα.

נ

105 Λύχνος ποσσὶν ἐμοῖσι λόγος τεὸς, ἠδὲ ὁδοῖο,
Καὶ φάος ἀβλαπτοῖσιν, ἢ ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα κιόντι.
106 Ὤμοσα, καὶ τελέσω, ἐπεὶ ἄρ᾽ μέγαν ὅρκον ὄμοσσα,
Ἰθείας τε δίκας σου ἔρυσθαι ἠδὲ φυλάσσειν.
107 Ἦ μάλα πόλλ᾽ ἔπαθον, καὶ τείρομαι αἰνόθεν αἰνῶς·
Ζώγρησόν με, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
108 Λίσσομ᾽, Ἄναξ, στόματός μου ἑκὼν ἅ τοι ἱερὰ ῥέζω,
Σοὶ χαρίεντα πέλοι· σὺ δὲ σάς με δίδασκε θέμιστας.
109 Νωλεμέως ψυχή μου ὑπὸ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
110 Δυσσεβέες μοι κρύβδα βρόχον λοχόωντες ἔθηκαν·
Σῶν δέ τ᾽ ἐφετμέων οὔτι παρὲξ ἀλαλήμενός εἰμι.
111 Κλῆρον ἔμοιγε θεοπροπίας σου ἀκήρατον αἰεὶ
Ἔλλαχον· αἳ γὰρ ἐμῆς κραδίης μέγα χάρμα πέλονται.
112 Θυμὸν καὶ κραδίην μου ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκα
Θέσφατά σου τελέσαι, καὶ ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι,
Νωλεμὲς ἤματα πάντα, καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

ס

113 Ὡς ἀνεμώλια πάντα πολύτροπα δήνεα θυμοῦ,
Ὥς τέ μοι ἐχθρὰ πέλει· θεσμὸν δὲ σὸν ἀμφαγαπάζω.
114 Κευθμών μοι σὺ καὶ ἄσπις· ἔπος τεὸν ἐλπίδος αἶσα.
115 Ἔρρετε τῆλ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε·
Καὶ γὰρ ἐμοί γε πείσομ᾽ ἐφημοσύνῃσι Θεοῖο.

116 Στήριξόν με τεὸν κατ' ἔπος, (σὺ γὰρ ἔμμεναι ἔφησθα
Ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐμοὶ) ὄφρα ζωοῖσι μετείω·
Μηδέ μοι ἐλπίδ' ἐμὴν ὀλέσας, κακ' ἐλέγχεα χεύῃς.
117 Στήριξον, καί κεν σόος ἀπενθής τε γενοίμην·
Καί κε τεὰς ἀλέγοιμι θέμιστας νωλεμὲς αἰεί.
118 Συμπάντας δὲ, τεῶν οἳ ἀποκλίνουσι θεμίστων,
Πάγχυ διέρραισας στείβων ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι·
Ψευδὴς γὰρ δόλος ἐστ', ἀπάτη δ' ἀνεμώλιος αὐτῶν.
119 Σκωρίη ἶσα ἀΐστωσας κατὰ γαῖαν ἀλιτροὺς
Πάντας ὁμοῦ· τῷ καὶ φίλα μοι τεὰ θέσφατ' ἔασι.
120 Δείδιά σ' ἐκπάγλως, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Καὶ χρόα· σὰς τε δίκας αἰνῶς πέφρικ' ἐνὶ θυμῷ.

ע

121 Αἴσιμος ἦα, καὶ ἰθείας ἔκεινα θέμιστας·
Μή μ' ἔα ὑβρισῆσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
122 Εἰς ἀγαθὸν θεράποντος ὑπὲρ τεοῦ ἐγγυόωο·
Μηδέ μ' ἐφυβρίζωσιν ὑπέρβιοι ἀνέρες αὔτως.
123 Ὀφθαλμοί μ' ἔλιπον ποτιδέγμενοι ἕως με σαώσαις,
Ἔρξαις θ' ὥσπερ ἔφησθα, δίκαιά τε πολλά θ' ὑποστάς.
124 Σὴν κατὰ μειλιχίην, φίλα μοι φρεσὶ δήνεα εἰδὼς,
Ἔρξον· καί με δίδασκε σὰ θέσφατα, ὄφρα δαείω.
125 Σὸς θεράπων ἐγώ εἰμι· σύ μοι νόον ἐσθλὸν ὄπαζε,
Ὡς σὰ θεοπρόπια φρεσὶν εἰδέω ἠδὲ νοήσω.
126 Νῦν σὲ μάλα χρεὼ, Ἄναξ, τι μέγ' ἔρδειν, τοῖο γὰρ ὥρη·
Οἵ τι παρεξῆλθον θεσμὸν τεὸν ἠδ' ἀλίωσαν.
127 Φίλτεραι ἔν χρυσοῖο τεαὶ ἐμοί εἰσιν ἐφετμαὶ,
Αὐτάς τε προβέβουλ' ἐριτίμοιο χρυσοῖο.
128 Τῷ καὶ ἐφημοσύνας πάσας σὰς, καὶ περὶ πάντων,
Ἰθείας τε μάλιστα δικαίας τ' ἔμμεναι οἴω·
Πᾶσαν δ' ἤχθηρα σκολιὴν ὁδὸν, αἴσυλά τ' ἔργα.

פ

129 Θαυμάσιαί τε καὶ ἔξαιτοι τεαί εἰσι θέμιστες·
Τοὔνεκα δ' ἐνδυκέως αὐτὰς περὶ κῆρι φυλάσσω.
130 Ἀρχὴ σῶν ἐπέων φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκε·
Καί τε χαλιφρονέοντι σαοφροσύνης ἐπέβησε.
131 Τὸ στόμα μὲν ἀνέῳξα, κέχηνά τε, διψαλέος ὥς,

Ἀθμαίνων,

Ἀσθμαίνων, δὴ γάρ με ποτοῦ μέγας ἵμερος αἱρεῖ·
Ὥς με τεῶν μάλα τῶν γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἐφετμέων.
132 Ἔς μ' ἴδε, καί μ' ἐλέησον, ὅπως ἄρα τοι θέμις ἐστὶ
Τοὺς ἐφορᾶν τ', ἐλεεῖν θ', ὅσοι οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
133 Ἴχνια μοῦ ἴθυνε τεοῖσι λογίοισιν ἕπεσθαι·
Μηδέ τ' ἀτασθαλίη κρείσσων τις ἐμεῖο γένηται.
134 Ῥῦσαί μ' ἐκ τῆς βίης ἀνδρῶν ἔκ θ' ὕβριος αἰνῆς·
Οὕτω καί κε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθοίμην.
135 Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε· ἵλαος τε τεάς με δίδασκε θέμιστας.
136 Μυρί' ἀπ' ὀφθαλμῶν ποταμοῖο τε ἶσα ῥοῇσι
Δάκρυα θερμὰ ῥέουσιν ἐμοί, δεύουσι τε κόλπον,
Οὕνεκα σὸν θεσμὸν δειλοὶ βροτοὶ οὐκ ἐφύλαξαν.

צ

137 Ἦ σὺ δίκαιος, Ἄναξ, ἰθεῖαι σαί τε θέμιστες.
138 Θέσφατά σου, ἃ φυλασσέμεναι ἐπί τ' ἄμμιν ἔτελλες,
Ἦ μάλα ταῦτα δίκαιά τ' ἀληθέα τ' εἰσὶν ἅπαντα.
139 Τήκει μοι κραδίην νέμεσις, καὶ θυμὸν ἀμύσσει,
Οὕνεκα δυσμενέες μύθων σου ἐκλελάθοντο.
140 Σὸν μὲν ἔπος καθαρόν τε διαμπερές, ἠδ' ἀμίαντον,
Λάμπει δ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ·
Τοὔνεκα σῷ θεράποντι φίλον περὶ κῆρι τέτυκται.
141 Μικρός τ' οὐτιδανός τ', οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ
Εἰμ' ἐγώ· ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὧς ἐπιλήθομ' ἐφετμέων.
142 Εὐδικίη σου εὐδικίη πέλει ἄφθιτος αἰεί,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα· τεὸς δέ τε θεσμὸς ἀληθής.
143 Ἄτη με συνέχει, χαλεπή τε κιχήσατ' ὀϊζύς·
Αὐτὰρ ἐφημοσύναι γε τεαί μοι χάρματ' ἔασι.
144 Μαρτυρίῃσι τεῇσι συνήορος ἄφθιτος αἰεὶ
Εὐδικίη· δός ἐμοί γε νόον, καὶ βείομαι ἔμπης.

ק

145 Νειόθεν ἐκ κραδίης ἱκέτης τοι ἐὼν ἐβόησα·
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Ἄναξ, σὰ γὰρ θέσφατ' ἔγωγε φυλάξω.
146 Σοὶ ἱκέτης ἐβόησα, σὺ δ' ἔρχεο, καί με σάωσον·
Καί κεν ἔπειτα τεῇσι πιθοίμην μαρτυρίῃσιν.
147 Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,

Λισσό-

Λισσόμενός σ' ἐβόησα· τεῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
148 Πρωῒ μάλ' ὀφθαλμοὶ μὲν ἀπὸ γλυκὺν ἐσκέδασ' ὕπνον,
Φθὰν δ' οἱ ἐρχόμενοι περὶ τῆς ἠοίων φυλακάων·
Ὄφρα σὸν ὁρμαίνω πυκινῶς λόγον ἐν φρεσὶ βάλλων.
149 Μειλιχίῃ ὄπα ἄκουσον ἐμεῖο, ὃ μάλ' ἔσσ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατ'· ἠδὲ τεῇσιν ἔμ' ἐνδικίῃσι βίωσαι.
150 Ἐγχρίμφθεν πέλας, οἵ περ ἀτασθαλίῃσιν ἕπονται,
Οἷς τ' αἰεὶ ὕβρεις τε φίλη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθεν θεσμοῦ ἄπο νόσφι τεοῖο.
151 Καὶ σύ μοι, Ἀθάνατε, χριμφθεὶς πέλας αἶψα παρέστης·
Σαὶ δέ τ' ἐφημοσύναι παναληθέες εἰσὶν ἅπασαι.
152 Θέσφατά σὰ πάλαι οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὅττι σὺ ταῦθ' ἵδρυσας, ἵν' ἔμπεδά τ' αἰὲν ἔωσι.

ר

153 Φράζεό μευ κακότητα, δύης τε με ἐξανάλυσον·
Οὐ γὰρ ἐγὼ θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
154 Εἰνὶ δίκῃσιν ἔμοιγε παρείστασο, καί με σάωσον·
Κὰδ δ' ἄρα σὸν τὸν λόγον ζώγρησον ἔμ', ὥσπερ ὑπέστης.
155 Οὐ μέν πω πισαωθῆμαι σχεδόν ἐστιν ἀλιτροῖς,
Ἀλλ' ἄπο νόσφι· τεὰς ἐπεὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας,
Νήπιοι, οὐδ' εἴρονται ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα δαῶσι.
156 Σοὶ ἔλεός τε μέγας, καὶ μειλιχίη ἔνι πολλή,
Ἀθάνατε· ζώγρησον ἔμ' ἐνδικίῃσι τεῇσι.
157 Πολλοὶ μέν με δίωξαν ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες,
Καί μοι δυσμενέοντες ἐναντίβιον μαχέσαντο·
Ἀλλ' ἐγὼ οὔτι τεῶν γε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Σῇσι δὲ μαρτυρίῃσιν ἐπείθετό μοι φίλον ἦτορ.
158 Ἄνδρας ὑπερφιάλους εἶδον τετιηότι θυμῷ,
Ἀσχαλόων, ὅτι οὔτι τεοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
159 Φράζεο οὕνεκ' ἔμοιγε φίλαι τεαί εἰσιν ἐφετμαί·
Μειλιχίῃ με βίωσαι, Ἄναξ, ἐπεὶ ἔσσ' ἐλεήμων.
160 Ἀρχὴ σοῖο λόγοιο ἀληθείη ἐτέτυκτο·
Ἔμπεδον οὖν, ὅ,τε πρῶτον ὑπέσχεο, νωλεμὲς ἔσται,
Πᾶσαι ἅμ' ἰθεῖαί τε δίκαι τεαὶ ἐμμενὲς αἰεί.

161 Μαψι-

ש

161 Μαψιδίως με δίωξαν ἀναίτιον ὄρχαμοι ἀνδρῶν· 1
Σὸν δ' ἔπος αἰδεῖταί μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ, 2
Αἰὲν ὑποδδείσαντι μετὰ φρεσὶ, μή τι παρέλθω.
162 Σῷ ἔπει κραδίη μοι εὐφροσύνησιν ἰάνθη, 3
Ὡς ὅτε τις τ' ἐχάρη πολλῇ ἐπὶ ληΐδι κύρσας.
163 Ἐχθρόν μοι στυγερόν τε, μελαίνῃ κηρί τ' ἔοικε 4
Τὸ ψεῦδος· θεσμὸν δὲ τεὸν περὶ κῆρι φίλησα.
164 Ἑπτάκις ἤματος ἕκαστον ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀείδω,
Σῆς ἕνεκ' εὐδικίης, ἰθειάων τε θεμίστων.
165 Ἀνδράσιν, οἳ θεσμὸν καὶ θέσφατά σεῖο φιλεῦσι, 5
Πολλή ἄμ' εἰρήνη τε καὶ ἄσπετος ὄλβος ὀπηδεῖ·
Οὐδέ σφεας τι κακὸν δηλήσεται, οὐδὲ πεδήσει. 6
166 Δέγμενός εἰμι φόως σὸν, Ἄναξ, ἐτέλεσσά τ' ἐφετμάς.
167 Σὰς τε θεοπροπίας σπουδῇ ἐφύλαξ' ἐνὶ θυμῷ, 7
Τῇσιν καὶ πιθόμην, καὶ τὰς περὶ κῆρι φίλησα.
168 Σὰς μὲν ἐφημοσύνας τε θεοπροπίας τε φύλαξα·
Ἀμφαδὰ γάρ τοι ἔασιν ἐμαὶ ὁδοὶ ἔργα τε πάντα.

ת

169 Φωνή μου βοόωντος ἐσάντα τοι ἐγγύθεν ἔλθοι, 1
Ἀθάνατ'· ἐσθλὸν ὄπαζε σύ μοι νόον, ὥσπερ ὑπέστης.
170 Εὐχή μου ἱκέταο σέθεν προπάροιθε παρείη· 2
Ῥῦσαί μ' ἠδὲ σάω κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
171 Αἶνός κεν χειλέων ἀπ' ἐμῶν ῥέοι ὡς ἀπὸ κρήνης, 3
Ἤλιθα πολλὸς, ἐπεί με τὰ θέσφατά σεῖο ἐδίδαξας.
172 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ τεὸν λόγον ἐξαγορεύσει·
Πᾶσαι γάρ τε δικαιόταται τεαί εἰσιν ἐφετμαί. 4
173 Ἄλκαρ ἔμοιγε τεὴ χεὶρ, ἠδ' ἐπιτάῤῥοθος ἔστω·
Σὰς ὅτ' ἐφημοσύνας ἑλόμην, προβέβουλά τε πάντων. 5
174 Ἀθάνατ', ἦ με τεῆς γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἀρωγῆς,
Τείλλιστόν μοι σόν τε φόως, ἣν πού με σαώσῃς 6
Τειρόμενον· θεσμὸς δὲ τεός μοι χάρμα τέτυκται.
175 Ζώοι ἐμὴ ψυχὴ, ἥ δ' αἶνον σὸν καταλέξει, 7
Ἕως ποτ' ἐῇσι· δίκαι δὲ τεαί μοι ἀρηγόνες εἶεν.
176 Δειλὸς ἐγὼν ἀλάλημαι ὄϊς ὡς ἥ περ ὄλωλε· 8
Δίζεο σὸν θεράποντ', οὐ γὰρ σῶν λήθομ' ἐφετμέων.

ΨΑΛ. ρκʹ.

1 Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Τειρόμενος κακότητι καὶ ἄλγεσιν, ὅς δ' ἐπάκουσεν.
2 Ἐκ χειλέων, οἷσπερ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Ψυχήν μου ῥύσαιο, Ἄναξ, γλώσσης τ' ἀπατηλῆς.
3 Ἀλλὰ τί σοι δώσει; τί δ' ὀνήσει γλῶσσ' ἀπατηλὴ,
Γλῶσσα κακὴ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν;
4 Ὀξέα οἷα βέλεμνα, τά τ' ἀνέρες ἐν δαῒ λυγρῇ
Ἴφθιμοι περιεῖσ'· ὥς τ' ἄνθρακες ἀρκεύθοιο,
Τοῖς ὑπὸ θεσπιδαὲς πῦρ ὤρετο καιομένοισι·
Τοῖαι ἐπεσβολίαι φιλοκερτόμου ἀνδρὸς ἔασιν.
5 Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω, ἐπιδήμιος εἰνὶ Μεσήχῳ,
Ναίων τε συγχρῆσιν ἐνὶ κλισίῃσιν Ἐρεμβῶν;
6 Ψυχή μου μάλα δηθὰ μετὰ σφίσι ναιετάουσα
Πωλεῖθ', οἷσιν ἔεις ἡ φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
7 Παρ δέ μοι εἰρήνη· καί μιν περὶ κῆρι φίλησα·
Οἱ δέ μοι, ὥς σφιν ἔγωγε φίλα φρενέων ἀγορεύω,
Ἀντιβίην μαχέσαντ', ὡς εἰ ἄφαρ εἶεν ἕτοιμοι
Φυλόπιδα στῆσαι πολυάϊκος πολέμοιο.

ΨΑΛ. ρκαʹ.

1 Εἰς ὀρέων κορυφὰς ποτιδέξομαι ὄμματ' ἀνασχὼν,
Ἔνθ' ὅθεν ἄλκαρ ἔμοιγε φόως δέ τε ἱερὸν ἦλθεν.
2 Ἄλκαρ ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως τέ μοι ἱερὸν ἦλθεν,
Ὅσπερ γαῖαν ἔτευξε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
3 Οὐ πόδα τοι βλαφθῆναι ἰόντι τις αὐτὸς ἐάσει·
Οὐδ' ἄν τις βαίνοντα σ' ἀποσφήλειεν ὁδοῖο·
Τὸν δ' ἑκὰν βρίζοντα ἴδοις ποτὲ ὅς σε φυλάσσει.
4 Οὐκ ἂν ἀποβρίξειε φύλαξ μέγας Ἰσραήλου,
Νυστάζων, ἔτ' ἄρ μιν ἔχοι ποτὲ νήδυμος ὕπνος.
5 Ἀθάνατος μὲν σοί γε φύλαξ πέλει ἠδ' ἐπίουρος·
Ἀθάνατος σκιὴ ἐστι τεῇ ἐπὶ δεξιτερῆφι.
6 Οὔ σέ κεν ἠμάτιον πλῆξαι μένος ἠελίοιο·
Οὐδέ σέ κεν κεραέσσα βάλοι κατὰ νύκτα σελήνη.
7 Ἀθάνατος δέ σε ῥύσεθ' ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης
Ἐνδυκέως· σήν τε ψυχὴν βίοτόν τε φυλάξει.
8 Ἀθάνατός σε φυλάξει ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα,

Εἴτέ που ἐξέλθῃς, εἴτ' οὖν ποθὲν οἴκαδ' ἵκηαι,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ρκβ'.

ΓΗ'θησέν μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
1 Ὁππότ' ἔειπον ἐμοὶ, Ἴομεν ποτὶ δῶμα Θεοῖο·
Γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο,
Ὥς μοι ἔην ἀσπαστὸν ἄφαρ Θεοῦ οἶκον ἱκέσθαι.
Ὦ καλ' Ἱεροσόλυμα, τεῶν ἔντοσθε πυλάων
2 Στήσονται πόδες ἁμοὶ, ἰδ' εἰν αὐλῇσι τεῇσιν.
Ἔκτισαι Σόλυμα, πόλις ὡς εὖ ναιετάουσα,
3 Ἥ τ' εὖ ἁρμονίῃσί θ' ὁμοφροσύνῃσί τ' ἄρηρεν.
Ἔνθα δὲ φῦλ' ἀναβαίνουσιν, φῦλ' Ἀθανάτοιο,
4 Ἰλαδὸν ἐς θεσμοὺς τε καὶ ὅρκια συνθεσιάων,
(Ὅρκια πιστὰ, πάλαι ἅπερ Ἰσραὴλος ἔτεμνε)
Πάντες ἵν' αἰνίζοιατ' ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος.
Ἔνθα γάρ εἰσ' ἀγοραὶ ἐπιδήμιοι ἠδὲ θόωκοι,
5 Ἐν δὲ θρόνοι, ἐπὶ τοῖσι δικασπόλοι εἵαται ἄνδρες,
Οἴκου Δαβίδαο θρόνοι βασιλήϊοί εἰσιν.
6 Εἰ δ' ἄγετ' εἰρήνην Σολύμοις εὔχεσθε καὶ ὄλβον·
Τοῖσιν δ' εὐθενίη ἅλις ἔσσεται, οἵ σε φιλεῦσιν,
Οἵ τ' εὖ σοι φρονέουσι, μάλα σφίσιν ἔργ' ἀρετήσει.
7 Εἰρήνη τεθαλυῖα τεῆς ἐν ἐπάλξεσιν εἴη,
Εἰν αὐλῇσι τεῇσιν ἅμ' εὐθενίη τ' ἐρατεινὴ,
Αὐτοκασιγνήτη εἰρήνης ἱμερόεσσης.
8 Εἵνεκ' ἐμῶν τε κασιγνήτων, πηῶν θ' ἑτάρων τε,
Νῦν ἐρέω, Ἔν τ' ὄλβος, ἐν εἰρήνη τε σοὶ ἔστω.
9 Ἡμετέροιο Θεοῖο καὶ Ἀθανάτου ἕνεκ' οἴκου
Αἰνῶς μοι τὸ μελήσει, ἵν' εὖ σοι πάγχυ πέληται,
Ὅππως τ' ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ τεὸν ὄλβον ὀφέλλω.

ΨΑΛ. ρκγ'.

1 Ὄμματ' ἀνέσχον σοὶ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τῆλε μάλ', ἐν νεφέλῃσι καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι.
2 Ἠΰτε δ' ὀφθαλμοὶ δμώων ἐπὶ χεῖρας ἀνάκτων,
Ὄμματά τ' ἀμφιπόλοιο ἑῆς ἐπὶ χεῖρας ἀνάσσης·
Ὣς καὶ ἐπ' Ἀθάνατον Θεὸν ἡμέων ὄμματ' ἔασιν,
Εἰσόκεν οἰκτείρῃ ἡμέας, ἔλεός τέ μιν αἱρῇ.
3 Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἡμέας ἐλέαιρε·
Λίην γὰρ λωβητοὶ, ὀνείδεά τ' ἄμμιν ἔχυντο.
4 Ἀσχαλέης μάλα πάγχυ κορεσσάμεθα φρένα λώβης,
Ὕβριος οὐλομένης τε βροτῶν πολλ' εὐθενεόντων,
Οἵ τ' ὄλβῳ πίσυνοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες,
Ἡμέας λωβεύουσιν, ἐλέγχεά τ' ἄμμι τιθεῖσιν.

ΨΑΛ. ρκδ'.

1 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦν, νῦν Ἰσραὴλ ἂν εἴποι·
2 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦν, ὅτ' ἐπ' ἀνέρες ἄμμιν ὄρουσαν·
3 Τόφρα κεν αἶψ' ἡμέας κατέπινον θυείσῃ λύσσῃ,
Ὠμούς τε ζωούς τ', ἐπεὶ κεχολώατο λίην.
4 Καί νύ κεν οὖν ἡμέας κατά τ' ἔκλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
Ἄμμε δ' ὑπόβρυχα θῆκ', ἐπόρτε τε κῦμα ῥόοιο,
Ψυχήν θ' ἡμετέρην ποταμὸς χειμάρροος ὦσε.
5 Καί κεν ὕδωρ παφλάζον ὑπέρβιον οἴδματι θῦον
Ἡμέας ἀμφεκάλυψε, φίλον τ' ἀπαίνυτο θυμόν.
6 Αὐτὰρ Ἄναξ αἰνείσθω, ὅ,τε σφετέροισιν ὀδοῦσιν
Ἡμέας οὐκ εἴασεν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
7 Ὡς δ' ὅθ' ὑπεκπροφύγῃ δολίην παγίδ' ἄσμενος ὄρνις
Ἀνέρος ἰξευτέω, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν·
Ὣς ἡμέων τε ψυχὴ ὑπέκφυγεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Αὐτὸ παγὶς δολόεσσα, καὶ ἡμῖν φυκτὰ πέλονται.
8 Εἶλαρ τ' ἄμμι καὶ ἕρμα πέλει ὄνομ' Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.

ΨΑΛΜ. ρκε'.

1 Οἵ περ Ἄνακτι πεποίθασιν πισυνοί τε πέλονται,
Οἵ δ' ὄρος ὡς Σιῶνος, ὅ,τ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εὖ ὑπένερθεν ἄρηρε διηνεκέεσσι θεμέθλοις,
Ῥίζῃσίν θ' ἑδρῇσι, μένει δέ τε ἤματα πάντα.
2 Ὡς ὄρεα σκιόεντ' ἀμφὶ πόλιν Ἱεροσολύμων·
Οὕτω καὶ Θεός ἐστιν ἐὸν περί τ' ἀμφί τε λαὸν,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθ' ἔσεται διά τ' ἀμπερὲς αἰεί.
3 Οὐ γὰρ ἂν εὐσεβέων κλήρῳ ἔπι ῥάβδος ἀλειτέων
Μίμνοι (οὐδὲ γὰρ οὐδ' αἰεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)
Οὐδέ σφεας πληγῇσι διηνεκέεσσι δαμάζοι·
Μή ποτ' ἐπ' αἴσυλα ἔργα φερέοιατο φῦλα δικαίων,
Σφῇσί τε χερσὶ κάκ' ἐρδέμεναί σφεας θυμὸς ἀνώγοι.
4 Ἀθάνατ', ἐσθλοῖς ἐσθλὰ δίδου, ἠδ' ὄλβον ὄπαζε,
Οἷς κραδίη ἰθεῖα, νόος δέ τ' ἐναίσιμός ἐστιν.
5 Οἳ δέ τ' ἀτασθαλίῃσι παρὲξ ὁδοῦ ἰθυπόροιο
Ἐς σκολιὰ σφέτερ' ἔργα παρακλιδὸν ὁρμήθησαν,
Τοὺς ἅμ' ἀλιτροῖσιν Θεὸς ἐκβαλεῖ, οὐδ' ἐλεήσει·
Ὄλβος δ' Ἰσραήλῳ ἰδ' εἰρήνη ἅλις ἔσται.

ΨΑΛ. ρκϛ'.

1 Ὁππότ' Ἄναξ ὃν λαὸν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε,
Οἵ τε Σιώνιοι ὀψὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Εἰρέρου ἐξ αἰνοῖο Θεοῦ ἰότητι νέοντο·
Γηθοσύνη οὔπω οἰόμεθ' ὧδε γενέσθαι,
Ὡς εἰ νήδυμος ἄμμιν ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
2 Καὶ τότε δὴ στόματ' ἄμμιν ἐϋφροσύνης τε γέλω τε
Ἔβρυε, θεσπεσίας γλῶσσαί τ' ἔντυνον ἀοιδάς·
Καὶ τότε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον
Ἐν λαοῖς· Τῶνδ' εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξεν.
3 Ἦ θὴν ἡμέων εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξε·
Τοὔνεκεν ἄμμι τε θυμὸς ἐϋφροσύνῃσιν ἰάνθη.
4 Ἄμμε δ' ἀλόντας, Ἄναξ, τηλοῦ τ' ἀπὸ πατρίδος αἴης
Δηθά τ' ἀποπλαγχθέντας, ἐὸν ἡμέτερ' αὖθις ἀγίνει,
Λαόν τε περίφρων δὸς ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Ἦ κεν ὁδὸς γλυκερὴ καὶ ἐπήρατος ἄμμι γένοιτο,
Ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα μεσημβρίην κατὰ χώρην,

Ἔνθ' ἄφαρ ἀρδμοί ἔασι, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.
Δάκρυσιν οἳ σπείρουσιν, ἰδὲ κλαυθμῷ ἀλεγεινῷ,
Χάρμασιν ἀμήσουσιν, ἐϋφροσύνῃ τε νόοιο.
6 Ὃς δ' ἂν ὁδὸν βαίνῃ ἄμυδις, καὶ δάκρυα λείβῃ,
Ἐσθλὸν σπέρμα φέρων, ἐτεὸν δ' ὅγ' ἐλεύσεται αὖθις
Γηθόσυνος κραδίῃ, καὶ ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθεὶς,
Δράγματα πολλὰ φέρων, καὶ ἀμάλλας βωτιανείρας.

Ψ Α Λ. ρκζ'.

1 Εἰ μὴ οἶκον ἔδειμ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μὰψ αὔτως ἐμόγησαν ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ
Τέκτονες· εἰ μὴ Ἄναξ ῥύεται πόλιν ἠδὲ φυλάσσει,
Μὰψ ὁ φύλαξ ἐμόγησεν, ἀΰπνους νύκτας ἰαύων.
2 Μὰψ αὔτως κάματόν τε καὶ ἄλγεα πολλὰ πέποσθε,
Πρωῒ μάλ' ἐγρόμενοί τε, μάλ' ὀψέ τε κακκείοντες,
Σῖτον ἔδοντες ἑταῖρον ὀϊζυροῖο πόνοιο·
Ὣς γὰρ ὅγ' ὕπνον ἔδωκε, καὶ ἀνδράσιν οὓς ἐφίλησε.
3 Παῖδες κλῆρος ἔασι, τὸ ἀνθρώποισι δίδωσιν
Ἀθάνατος· τοῦ δ' ἐκ δόσις ἔπλετο καὶ γέρας ἐσθλὸν
Γαστέρος ἐκπεφυὼς καρπός τε τόκος τε γυναικός.
4 Ἰοὶ ὡς ἐν χειρὶ πελωρίου ἀλκίμου ἀνδρός·
Τοῖα τε τέκνα πέλει, ἅ, τε κυρίδιός τις ἔτικτεν.
5 Ὄλβιος, ᾧ τοῖσδεσσι μάλα βρίθουσα φαρέτρη·
Οὐκ ἂν οἱ αἰσχυνθεῖεν, ὅτ' ἀνδράσιν εἰνὶ πύλῃσιν
Ἀντιβίοισιν ὁμιλεῦντες, δίκῃ ἀντιάσωσιν.

Ψ Α Λ. ρκη'.

1 Ὄλβιος, ὅς τις ἀνὴρ ᾗσι φρεσὶν ἅζετ' Ἄνακτα,
Τοῦ τ' ὄπιδα ἁζομένων, στείχων θ' ὁδὸν ἣν ἐπέτελλε.
2 Καρπὸν ἐπεί κεν ῥεῖα φέροι σοι γαῖα τεῇσι
Χερσὶν ἀρηρομένη, κάματόν τε σὸν αὐτὸς ἔδοιο·
Ὣς ἄλις ὄλβον ἔχων μάκαρ ἔσσεαι, εὖ δέ τοι ἔσται.
3 Σὴ ἄλοχός τε φίλη, ὡς ἡμερὶς ἀγλαόκαρπος,
Βρίθουσα σταφυλῇσι παρὰ τοίχοισι δόμοιο·
Τέκνα δ' ἶσα φυτοῖσιν ἐλαίης τηλεθοώσης,
Καλὸν ἰδεῖν, ἱρῷ ἐνὶ κύκλῳ ἀμφὶ τράπεζαν.
4 Ὣς μάκαρ ἐστὶ ἀνὴρ, ὥς τ' ἔσσεται ὀλβιοδαίμων,
Ὃς φρεσὶν αἰδέεται ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο.

5 Ἐκ Σιῶνος Ἄναξ τοι ἀθέσφατον ὄλβον ὀρέξει,
Μυρία δῶρα διδούς· ἀρετῶντα δ' Ἱερόσολυμα,
Ὄσσα θ' οἱ ἐσθλὰ πέληται, ἐσόψεαι, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί τοι φίλα γοῦνατ' ὀρώρῃ.
6 Ἀλλά γε καὶ παῖδας παίδων σέθεν ἐγγεγαῶτας
Ὄψεαι, εἰρήνην Ἰσραήλοιό τε πολλήν.

ΨΑΛ. ρκθʹ.

1 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, νῦν Ἰσραὴλ ἂν εἴποι·
2 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, ἀλλ' οὐ μὰ κρείσσονες ἦσαν,
Οὔτ' ἄρα νικῆσαί με δύναντό ποτ', οὔτε δαμάσσαι.
3 Νῶτον ἐμόν γ' ἀροτῆρες ἀρήροσαν, ὦλκα βαθεῖαν
Ἔνθα καὶ ἔνθα ταμόντες, ἐμάκρυναν δέ τε ὄγμους.
4 Εὐδικίῃσι κέκασται Ἄναξ, δεσμούς τε λύγους τε
Ῥεῖα διατμήξας ἀνδρῶν κακὰ μηχανοώντων.
5 Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ, καὶ ἀποστρεφθεῖεν ὀπίσσω
Πάντες, ὅσοι Σιῶνι κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
6 Εἶεν δ' ἠΰτε ποίη ἐπ' ἀκροτάτοισι δόμοισιν,
Ἥ τε μαραίνεται αἶψα, πάρος τινά μιν καλαμάρψαι,
Χερσὶν ἀποδρέψαντα, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών·
7 Τῆς δ' οὔτ' ἀμητὴρ κατ' ἀρούρας ὄγμον ἐλαύνων
Ἣν χεῖρ', οὐδέ τ' ἀμαλλοδετὴρ ὃν πώποτε κόλπον
Ἐμπλᾷ, ὃς δράγματ' ἐν ἐλλεδανοῖσιν ἔδησεν.
8 Οὐδέ που οἱ παριόντες ὁδῖται ὧδ' ἐρέουσιν,
Ὕμμι φιλοφροσύνη, χάρις Ἀθανάτοιό τ' ὀπηδοῖ·
Ὕμμιν ἐν οὐνόματι κρατεῖ δέ τε Ἀθανάτοιο
Εὐχόμεθ' εἰρήνην τε καὶ ὄλβια πάντα γενέσθαι.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. ρλ'.

1 Βυσσόθεν εὐχόμενός σοι ἀνέκραγον, ἠδ' ἐβόησα,
Ἐκ δεινοῖό τ', Ἄναξ, ὄπα σοι προέηκα βερέθρου.
2 Σμώθε' Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Οὔασι καὶ φρεσὶ δέξαι ἐμεῦ ὄπα λισσομένοιο.
3 Ἀθάνατ', ἢν σύγ' ἀτασθαλίας φρεσὶν ὀξὺ νοήσῃς,
Ἀθάνατ', εἰνὶ δίκῃσι τίς ἂν ποτ' ἀναίτιος εἴη;
4 Σοὶ δ' ἔνι μειλιχίη, ἵνα σε βροτοὶ αἰδέονται.
5 Δέγμενος Ἀθάνατον μίμνω τετληότι θυμῷ,
Δέγμενός οἱ ἔπι ἔλπομ', ἑῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
6 Ἀθάνατον δ' αἰεὶ μίμνω τετληότι θυμῷ·
Οὐ τόσσον φύλακες, φυλακῇ ἀδδηκότες αἰνῇ
Νυκτερινῇ, μίμνουσιν ἀεὶ ποτιδέγμενοι ἠῶ,
Ἠῶ φαινομένην ποτιδέγμενοι, ὅσσον ἐμοὶ κῆρ
Νωλεμὲς Ἀθάνατον μίμνει ποτιδέγμενον ἔμπης.
7 Ἀθανάτῳ πίσυνος πέλοι Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οὕνεκεν Ἀθανάτῳ ἔλεός τ' ἔνι μειλιχίη τε·
Τῷ τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἄνδρας κακοῦ ἐξανδῆσαι.
8 Λύσει δὲ πρόφρων Ἰσραήλοιο γενέθλην,
Αὐτῆς τ' ἐκ πασέων μιν ῥύσετ' ἀτασθαλιάων.

ΨΑΛ. ρλα'.

1 Ἀθάνατ', οὔ μοι θυμὸς ὑπέρβιος, οὐδέ μοι ὄσσε
Ὕψι μάλ' ἠερέθονται ἀγλωοείῃσι νόοιο·
Οὐδὲ μενοινώω μεγάλα φρεσὶ, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσ' ὑπὲρ αἶσαν ἔασ'· ἐπεὶ οὔ μοι ταῦτα μέμηλεν.
2 Ἀλλ' ἀγανοφροσύνῃ νόον ἐν στήθεσσιν ἔθηξα,
Ἤπιος, ἀμπαύων· βρέφος ὡς, ὅ,τε θήσατο μαζὸν.
Μητρὸς, ἐμὴ ψυχὴ βρέφος ὡς, ὅ,τε θήσατο μαζόν
3 Ἰσραὴλε, Θεὸν ποτιδέγμενος ἐλπίδα θείης
Καὶ νῦν καὶ μετέπειτα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ΨΑΛ. ρλβ'.

1 Δαβίδαο, Ἄναξ, μιμνήσκεο, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, ὡς πόλλ' ἔπαθεν, καὶ πόλλ' ἐμόγησεν.
2 Ὡς ὄμοσ' Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τῷ Θεῷ Ἰακώβου
Εὔχετο πρόφρονι θυμῷ, ὑποστὰς, εἶπέ τε μῦθον·
3 Οὔποτ' ἐμὴν κλισίην ἐσελεύσομαι, οὔτε ποτ' οἶκον,
Οὔθ' ὑπὸ δὺς θάλαμόν ποτ' ἐμῆς ἐπιβήσομαι εὐνῆς·
4 Οὐδέ μοι ὀφθαλμοὺς μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψει,
Ὕπνον τ' οὐδ' ὀλίγον γὰρ ἐμοῖς βλεφάροισιν ἐφήσω·
5 Πρὶν ἕδος Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τῷ Θεῷ Ἰακώβου
Οἶκον ἐφευρέμεναι, ὅθι οἱ ναίειν φίλον εἴη.
6 Τοῦδ' ἄρα πυνθανόμεσθα καὶ Ἔφραθα, καί μιν ἔπειτα
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσιν ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
7 Ἱξόμεθ' ἐς κλισίην, ἱκέται δέ οἱ εὐξόμεθ' εἶναι,
Προσπροκυλινδόμενοι, ἵνα οἱ θρῆνυς ποσίν ἐστιν.
8 Ὄρσεο, Παμβασιλεῦ, τεὸν εἰς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Καὶ κατάπαυμ' ἀναβὰς, ὅθι τοι φίλον ἐστὶ καθίζειν·
Ὄρσεό τ' αὐτὸς σὺ, κράτεος δέ τε σοῖο κιβωτός.
9 Εὐδικίην ἑσσαίαθ' ὁμοῦ τεοὶ ἀρητῆρες·
Σοί θ' ὅσιοι μάλ' ἀγαλλόμενοι κεχαροίατο θυμῷ.
10 Εἵνεκα Δαβίδαο τεοῦ θεράποντος ἄκουσον,
Μηδ' αὐτοῦ νοσφίζευ, ὃν ἔχρισας λίπ' ἐλαίῳ.
11 Εἶπεν Ἄναξ Δαβίδῃ, ἰδ' ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Οὐδέ τι μάψ· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ', ὅ,τι κεν Θεὸς αὐτὸς ὀμόσσῃ·
Νημερτέως τόδε οὖν οἱ ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν,
Ἤ τινὶ τῶν παίδων, οἳ γάρ σέθεν ἐκγεγάασι,
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ὀπάσσω,
Ἀμφιέπειν, ὃ δὲ σύν τε θρόνον βασιλήϊον ἕξει.
12 Εἰ δὲ φυλάξουσιν παῖδες τεοὶ ὅρκια πιστὰ,
Συνθεσίας δέ τ' ἐμὰς καὶ ἐφετμὰς, ἅς κ' ἐπιτείλω·
Καί νύ κεν αὐτῶν παῖδες ἐπὶ θρόνῳ, ᾧ σὺ πάρος περ,
Ἔνθα καθίζοιεν, διά τ' ἀμπερὲς ἤματα πάντα,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
13 Οὕνεκ' Ἄναξ γαίης Σιὼν ἐκλέξατο πάσης,
Τῆς δέ μιν ἵμερος εἷλ', ἵν' οἱ ἦ ἕδος, ἔνθα τε ναίῃ.
14 Τοῦτο δέ μοι κατάπαυμα διαμπερές· (ὡς γὰρ ἔειπεν)
Ἐνθάδε τ' οἰκήσω, ὅτι με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

15 Σῖτος

15 Σῖτος δ' οἱ ἅλις ἔσται, ἐνιπλήσω δέ μιν ὄλβου·
Πτωχοῖσιν δ' αὐτῆς θήσω μενοεικέ' ἐδωδὴν,
Ἐνθέμεναι, ἵνα μὴ ἄρτου ἐπιδευέες ὦσιν.
16 Ἱρῆας δὲ φόως καὶ ἀρωγὴν εἵματα ἕσσω,
Ἠδὲ μάλ' ἐνδυκέως σφέας ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Χάρμα ὁσίοισί θ' ἑοῖσι μέγ' ἔσσεται, ἠδ' ἀλαλαγμός.
17 Ἔνθα κε Δαβίδαο κέρας καὶ κῦδος ἀέξων
Θρέψω, ὡς ὅτε ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἀέξῃ,
Καὶ θρέψῃ· μέγα δὲ Χριστοῖό τ' ἐμοῖο μεμηλὼς
Λύχνον ἑτοῖμον ἔθηκα, φάος τε οἱ ἔμμεν' ὀπίσσω,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
18 Ἀμφὶ δὲ δυσμενέας λώβην κάκ' ὀνείδεά θ' ἕσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανος θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀνθήσει, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

ΨΑΛ. ρλγ'.

1 Ὣς ἀγαθὸν καὶ τερπνὸν ἰδεῖν ἐρίηρας ἀδελφοὺς,
Οἵ θ' ἅμα ναιετάουσιν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
Ἀλλήλοισι φίλοι, καὶ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες.
2 Οἷον ἐπ' αἰδοίῃ κεφαλῇ εὐῶδες ἔλαιον,
Τιμῆεν, τὸ δέ τ' ἦκα καταλείβετ' ἐς ἀνθερεῶνα,
Ἀνθερεῶν' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ἀρητῆρος·
Τοῦ δ' ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κράατος ὀδώδει
Ἐκχυμένοιο μύρου, δεύοντο δὲ μίγματι κόλποι,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ δέ θ' εἵματα κατ' ἐδίηνε,
Κὰδ δ' ἔβη ἐς θυσάνους, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
3 Ὡς δ' ὅτ' ἐφ' Ἑρμῶνος κορυφὰς ῥαθάμιγγες ἐέρσης
Οὐρανόθεν πίπτουσ', ἐπί τ' οὔρεα μακρὰ Σιῶνος,
Τῷ μάλα πὰρ ὑπ' οὖδας, ἐπεὶ τεθαλυῖαν ἐέρσην
Πρώονάς τε γλυκερὰς ἔπε ζείδωρος ἄρουρα·
Ἔνθα γὰρ ἀνθρώποισι Θεὸς θαλίην τε χάριν τε,
Ὄλβον τε ζωήν τε διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκε.

ΨΑΛ. ρλδ'.

1 Δεῦτ' ἄγεθ' ὑμνείοντες ἀείδετε Παμβασιλῆα,
Πάντες ὅσοι θεράποντες ἰδ' ἄγγελοί ἐστε Θεοῖο,
Ἑσταότες διὰ νύκτας ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισι.
2 Χεῖρας ἀνασχόμενοι αὐτοῦ ἐνὶ πίονι νηῷ
Μέλπετε καὶ αἰνεῖθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
3 Σοὶ δὲ Θεὸς μάλα πάντα Σιωνόθεν ὄλβια δοίη,
Ὅς γαῖαν ποίησε, καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.

ΨΑΛ. ρλε'.

1 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον, καὶ ἀείδετε οὔνομ' Ἄνακτος,
Ὑμνεῖτ', ὦ θεράποντες ἀμύμονες Ἀθανάτοιο.
2 Ὕμμες οἱ ἑσταότες καὶ ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισιν,
Ἱροῦ εἰν αὐλῇσι δόμου Θεοῦ ἡμετέροιο.
3 Κλείετ' Ἄνακτ', ὅτι ἔστ' ἀγαθός· λιγυρῇσι δὲ μολπῇς
Αὐτοῦ οὔνομ' ἀείδετ', ἐπεὶ πολυήρατόν ἐστιν.
4 Ἐκ γὰρ Ἄναξ Ἰάκωβον ἐλέξατό οἱ περὶ πάντων,
Καὶ Ἰσράηλον κλέρας οἱ ἐξαίρετον εἶναι.
5 Οἶδα γὰρ οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἔπλετο, καὶ Θεὸς ἁμὸς
Κάρτει τε προβέβηκε, θεῶν περί τ' ἐστὶν ἁπάντων.
6 Ἔρξεν ὅπως ἐθέλει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Γαίῃ ἐν εὐρείῃ, ἔν τ' οὐρανῷ, ἔν τε θαλάσσῃ,
’ν βένθεσσί τε πᾶσιν, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
7 Τηλόθεν ἐκ γαίης, ὅθι τ' ἔσχατα πείρατ' ἔασιν,
Ἐξάγαγεν νεφέλας, καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἄερσεν
Ἀγκρεμάσας, στεροπὴν δὲ καὶ ὑετῷ ἐγκατέμιξε,
Θαῦμα ἰδεῖν, δεινὸν δὲ σέλας μερόπεσσι φαάνθη·
Ἐκ θαλάμων δ', ὅθι οἱ κειμήλια πολλὰ τέτυκται,
Χδ' ἄλτο παντίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.
8 Ὅς καὶ πρωτοτόκους ἐρεβώλακος Αἰγύπτοιο
Κτεῖν', ἀνδρῶν, κτηνέων τε, μιῇ καὶ ἀπώλεσεν αἴσῃ.
9 Ὅσπερ πολλὰ πάλαι σημήϊα σοὶ ἐνὶ μέσσῃ,
Αἴγυπτ', ἀμφαδὰ θῆκεν, ἔηκε δὲ μέρμερα ῥέξας
Ἐν Φαραῶνί θ' ἅμα, δμώεσσί τε πᾶσιν ἑοῖσιν.
10 Ὅς καὶ πολλάων πόλεων κατέλυσε κάρηνα,
Καὶ κρατερ' ἔθνεα πέρσε, καὶ ἔκτανε τοὺς βασιλῆας,
Ἰφθίμους, μεγάλους, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

11 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμορραίων βασιλῆα,
Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὤγον·
Ὅσσοι τ' ἐν Χαναᾶνι θρόνοι βασιλήϊοι ἦσαν.
12 Τῶν δέ τε γαῖαν ἔνειμε διαμπερὲς εὖ κατὰ μοῖραν,
Καὶ διαδασσάμενος κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκε,
Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ, ἀμύμονι ᾧ θεράποντι.
13 Ἀθάνατ', οὔνομά σοι ἄλληκτόν τ' ἤματα πάντα
Μίμνει, μνημόσυνον δὲ τεὸν διά τ' ἀμπερὲς αἰεὶ,
Πάσῃσιν γενεῇς, σόν τε κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
14 Ἀθάνατος γὰρ ἑοῖο θέμις δώσει λαοῖο,
Σημανέει τε· καὶ ἵλαος δμώεσσιν ἑοῖσι,
Μῆνιν ἀπορρίψας, ὅτι τε γνάμψας φίλον ἦτορ.
15 Εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρος, οἷσι πέποιθεν
Ἔθνεα, καὶ βροτέης τεχνήματα χειρὸς ἔασι.
16 Τὰ στόματά σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἱεῖσιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τε οὐδὲν ὁρῶνται.
17 Οὔατά τέ σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔτινος ἔκλυον αὐδῆς·
Οὐδ' ἄρα τις σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἀϋτμή.
18 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι σφιν θαρσυνοί εἰσι.
19 Κλείετ' Ἄνακτά γε ὔμμες, οἱ υἱέες Ἰσραήλου·
Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὔμμες, οἱ ἔκγονοί ἐστ' Ἀαρῶνος.
20 Κλείετ' Ἄνακτ', ὅσσοι Λευίταο ἐστὲ γενέθλης·
Κλείετ' Ἄνακτ', ὅσσοι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἐν θυμῷ ἅζεσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής.
21 Ἐκ Σιῶνος ἀειδέσθω κλέος Ἀθανάτοιο
Αἶνός θ', ὃς Σόλυμα κλυτὰ ναίει· Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρλϛ΄.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μειλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Κλείετε τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν οὐρανιώνων·
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
3 Κλείετε Παμβασιλῆ', ὅ,τε κοίρανός ἐστιν ἀνάκτων·
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
4 Μοῦνος ὃ μέρμερα ἔργα, καὶ ἄσπετα θαύματα ῥέζει·
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
5 Οὐρανὸν ὃς ποίησεν ἐπιφροσύνῃσι νόοιο·
Οὕνεκα μειλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.

6 Ὃς δ' ὑπὲρ ὑγρὸν ὕδωρ ἐπέτασσεν ἀπείρονα γαῖαν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
7 Τεῦξε δὲ λαμπτῆρας μεγάλας, περικαλλέα φῶτα·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
8 Ἥλιον οὐρανοῦ ὄμμα, βίου φάος, ἤματος ἀρχόν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
9 Μήνην τε πλήθουσαν, ἅμ' ἄστρασι, νυκτὸς ἀνάσσαν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
10 Ὃς καὶ πρωτοτόκους πλῆξεν Μεμφῖτιδος αἴης·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
11 Τῶν δὲ καὶ ἐκ μέσσων ἄγαγε κλυτὸν Ἰσραήλον·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
12 Ἰφθίμῃ μάλα χειρὶ, βραχίονί θ' ὑψόσ' ὀρεκτῷ·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
13 Πόντον ἐρυθραῖον διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
14 Ἰσραήλῳ ὁδόν τ' ἰέναι διὰ μέσσον ἔθηκεν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
15 Ἐκ δ' ὦσεν Φαραῶνα, καὶ ὃν στρατὸν, εἰς ἅλ' ἐρυθρήν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
16 Ὅς τ' ἄγαγ' ὃν λαὸν δι' ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτην·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
17 Ὃς μεγάλους δῄωσε καὶ ἰφθίμους βασιλῆας·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
18 Καὶ κυδροὺς βασιλῆας ἀγακλειτούς τε κατέκτα·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
19 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμορραίων βασιλῆα·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
20 Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὦγον·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
21 Τῶν δέ τε γῆν νείμας κλῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκεν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
22 Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ ἀμύμονι ᾧ θεράποντι·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
23 Ὃς θ' ἡμέων ἐμνήσατ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
24 Ἐκ δ' ἄρα θῆκε σαώσας, οἱ ἀνάρσιοι ἄμμι γένοντο·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
25 Ὃς πᾶσι ζωοῖσι δίδοι μενοεικέ' ἐδωδήν·
Οὕνεκα μειλίχος ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.

26 Κλείετ' ἀοιδῆσιν Θεὸν, ὅς τ' ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.

Ψ Α Λ. ρλζ'.

1 ΠΑρ' ποταμοὺς Βαβυλῶνος, ἐπ' Εὐφρήταο ῥοῆσιν,
Ἔνθα καθεζόμενοι ἐκλαιόμεν, ὄφρα Σιῶνος
Μνησαίμεθα γλυκερῆς, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Τῆσδε γὰρ αἰνῶς ἄμμιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
2 Φόρμιγγας δὲ μελιφθόγγους χλοερῇσιν ἐπ' ὄζοις
(Ἔνθα γὰρ ἰτέαι ἦσαν ἅλις ποταμοῖο παρ' ὄχθας)
Θήκαμεν ἀγκρεμάσαντες, ἐπεὶ ἔρος ὤλετ' ἀοιδῆς.
3 Καὶ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες, οἳ ἡμέας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν ἄγαγον δαμάσαντες ἀνάγκῃ,
Καὶ πόλιν ἐξαλάπαξαν, ἰδ' ἡμέων πίονας ἀγροὺς
Ἔργα τ' ἐδήωσαν, τότ' ἀειδόντων ὄπ' ἀκοῦσαι
Ἤθελον ἡμείων, μολπῆς δέ σφ' ἵετο θυμὸς,
Οἵην γηθοσύνῃ τις ἐνὶ φρεσὶ τέρπετ' ἀκούων.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Εἰδ' ἄγετ' Ἰσακίδαι, λιγυρῆς ἐξάρχετε μολπῆς,
Οἵην ἐν Σιῶνι πάλαι ἐντύνετ' ἀοιδήν.
4 Καὶ πῶς Ἀθανάτῳ ἀναμέλψομεν ἱερὸν ὕμνον
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ τηλοῦ ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Ὡς ὅτε τ' ἄμμι πάροιθε Θεὸς φρεσὶν ἔμβαλεν οἴμας;
5 Εἰ δέ τ' ἐγώ ποτ' ἔοιμι λησάμενος Ἱεροσολύμων,
Δεξιτερὴ κιθάρης μηκινδέος ἐκλελάθοιτο·
6 Ὦ Σόλυμ', ὦ πασέων πολὺ φιλτάτη ἄμμι πολήων,
Ἤν σύ μοι ἐκ θυμοῖο πέσῃς, αἱρῇ δέ με λήθη,
Γλῶσσά μοι ἐν στόματι προσφῦσά τε μοὶ ὑπερῴῃ
Μολπῆς τ' ἄμμορος εἴη, ἀκλεὼς τε γένοιτο σιωπῇ·
Ἤν μή μοι μέγα χάρμα, καὶ εὐχωλὴ περὶ πάντων
Ἱεροσόλυμά τ' ἔησι, τίω δέ μιν ἔξοχον ἄλλων.
7 Ἀθάνατ', ἤματι τῷ ὅταν Ἱεροσόλυμα σαώσῃς,
Μνῆσαι Ἰδουμαίων, οἳ Πέρσατε, πέρσατ', ἔειπον,
Πανσυδίῃ ἀλαπάξατ', ἵνα προθέλυμνος ὄληται.
8 Ἀλλὰ σὺ γαιάων Βαβυλὼν περὶ κάμμορε πασέων,
Καὶ σύγ' ἐρημαίη ποτὲ ἔσσεαι, ὥς νύ περ ἡμεῖς·
Τρὶς μάκαρ ἔσσετ' ἀνὴρ, ὅς σοι κακὰ πολλά κεν ἔρδοι,
Οἷά περ ἄμμιν ἔρεξας, ἵν' ἄντιτα ἔργα γένοιτο,
Καὶ σὺ τίνῃς ἄτης ἐπιεικέα μισθὸν ἀεργιο.

9 Τρὶς

9 Τρὶς μάκαρ, ὅς σὰ παῖδας ἕλοι, καὶ νήπια τέκνα,
Ἠδ' ἔπι τηλίκ' ἐόντα βάλοι λιθάκας ποτὶ πέτρας.

ΨΑΛ. ρλη'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον·
Αἶνόν σοι ἀναφανδὰ θεῶν προπάροιθεν ἀείσω.
2 Πρὸς τεὸν ἱερὸν οἶκον ὀρώμενος ὡς ἱκετεύσω,
Καὶ κλυτὸν αἰνήσω τεὸν οὔνομα, μειλιχίης τε
Εἵνεκ', ἀληθείης τε τεῆς· ὅτι σοῖσιν ἔπεσσι
Κύδηνας τεὸν οὔνομ', ὅπως ἐπὶ πᾶσιν ἀρθῇ.
3 Ἤματι τῷ ὅτε σοι ἱκέτης ἦα, ἠδ' ἐβόησα,
Σὺ πρόφρων μάλ' ἄκουσας, ἰδὲ φρεσὶ κάρτος ἔδωκας,
Πολλόν τε ψυχῇ μάλ' ἐνέσταξας μένος ἠΰ.
4 Ἀθάνατ', ἦ ῥά σε πάντες ἄμ' ὄρχαμοι, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέοντες
Πάντες ἐπαινήσουσιν, ἐπεὶ σὸν μῦθον ἄκουσαν,
Σεῖό τ' ὄπ', ἀγασσάμενοι ἔπεα φρεσὶν, οἷ' ἀγορεύεις.
5 Ὑμνήσουσι δ' ὁμοῦ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Κλείοντες τὰ ἃ ἔργ', ὅσα τ' ἤϊξεν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Οὕνεκ' Ἄναξ μέγας ἐστὶ, καί οἱ μέγα κῦδος ὀπηδεῖ.
6 Ὑψηλός περ ἐὼν, καὶ ὑπέρτατα δώματα ναίων,
Ἀλλὰ καὶ ὡς χθαμαλοὺς, καὶ ἐννέας ἄνδρας ὄπωπεν
Ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὑπερφιάλους μάλα τηλόθεν οἶδεν.
7 Εἰ δ' ἔχομαι κακότητι, μέσῃ τ' ἐν ὀϊζυῒ λυγρῇ
Πωλεῦμαι, σὺ δέ με ζωγρήσεις τειρόμενόν περ·
Χεῖρα σὴν ἀντιβίων ἀνδρῶν ἐπὶ θυμὸν ὀρέξεις,
Μή τι με σίνωνται, μάλα περ κεχολωμένοι ἔμπης·
Δεξιτερὴ δὲ τεὴ ἐμὲ ῥύσεται ἠδὲ σαώσει.
8 Ἀθάνατος τελέσει μοι, ὅ,τε κρῆναι ἔμελλε·
Μειλιχίη γὰρ τεὴ, ἔλεος δέ τε, ὦ σὺ κέκασσαι,
Ἀθάνατ', οὔποτ' ὄλωλε, μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Τῶν σύ γε μὴ χειρῶν ἔργα προλίπησθα τεάων.

ΨΑΛ. ρλθ'.

1 Ἠρεύνησας, Ἄναξ, με, καὶ ἔγνως σὸν κατὰ θυμόν.
2 Αἰεὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ σὺ παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νοέεις δ' ἔμ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα·
Καὶ σὺ καθεζόμενον, καὶ ἀνιστάμενόν με δοκεύεις·
Εὖ καὶ τηλόθεν οἶδας ἐμοῦ μηχεδήματα θυμοῦ.
3 Καί μ' αἰεὶ περί τ' ἀμφί τ' ἐών, σύ μοι ἄγχι παρέστης,
Εἴτ' ἂν ὁδὸν βαίνω, εἴτ' ἐν λέκτρῳ κατάκειμαι·
Σοὶ καὶ ἀείγνωτοι πᾶσαί μευ ἔασι κέλευθοι.
4 Οὔ τι ἐπὶ γλώσσῃ μοι ἔπος, τό περ οὐ σάφα οἶσθα,
Ἀθάνατ', ἄρρητον, πρὶν καὶ φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
5 Πάντη μ' ἰσχανόων ὄπιθεν καὶ πρόσθεν ἔεργας·
Ἐν τ' ἔβαλές μοι χεῖρ', ἵνα μήποτέ σε προφύγοιμι.
6 Ἥδε μοι ἰδρείη λίην περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο,
Τὴν δ' οὔ πως δύναμαι σάφα ἴδμεναι οὔτε νοῆσαι,
Οὕνεκά τε κρείσσων καὶ ὑπερτέρη ἐστὶν ἐμεῖο.
7 Ὅππῃ ἐγὼ ἀπὸ σεῖο, τεοῦ τε πνεύματος εἶμι;
Ἢ πόσε κεν φεύγοιμι τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς;
8 Εἰ μὲν γάρ τ' ἀναβαίνω ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν,
Ἦ ῥα σὺ κεῖθι πέλεις· εἰ δ' εἶν Ἀΐδαο δόμοισι
Νέρθεν ἐὼν λέχος ἐντύνω, σὺ καὶ ἔνθα πάρεσσι.
9 Εἰ δ' ἠοῦς πτερύγεσσιν ἀρθεὶς ἠεριγενείης
(Ἥ τε περὶ μάλ' ὀρνυμένη μάλα ῥίμφα ποτᾶται
Αἰθέρα καμμεσάτην, διά τ' ἔσχατα πείρατα γαίης)
Αὐτίκ' ἴω, καὶ ἐπ' ἐσχατιῇ ἁλὸς οἰκία ναίω·
10 Οὐδέ κεν ὥς σε λάθοιμι, τεὴ δέ με κεῖθί τ' ἐόντα
Χεὶρ ἂν ἄγοι φθάνουσα, κιχάνοι δεξιτερή τε.
11 Εἰ δέ ποθ' ὧδ' ἐρέω, Ἦ με σκότος ἀμφικαλύψει·
Ἀλλ' οὖν ἀμφί τέ μοι φάος ἔσσεται νυκτὸς ἀμολγῷ.
12 Οὐκ ἄν τίς σε λάθοι κεκαλυμμένος ἠέρι πολλῇ,
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν σόν γε διαδράκοι ὄμμα φαεινόν·
Σοὶ δέ τε νὺξ ἐρεβεννὴ ὁμῶς μέσῳ ἤματι λάμπει,
Ἶσά τοι ἄμφω ἔασ', ἠμὲν ζόφος ἠδὲ καὶ αὐγή.
13 Νεφροὺς γάρ μευ, ἐμοῦ τε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ
Οἶσθα σύ, κέκτησαί τε· πάλαι δ' ἐν γαστέρι μητρὸς
Λάθρῃ τε ξυνέπηξας ἐμέ, χροΐ τ' ἀμφεκάλυψας.
14 Τοὔνεκά σ' αἰνήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω,
Οὕνεκά τ' ἐκπάγλως οὕτω μέγα θαῦμα τέτυγμαι·

Ὣς

Ὡς περὶ μέρμερα ἔργ', ἅ, τε θαυμάσωσιν ἅπαντες·
Εὖ δέ τ' ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
15 Καὶ σύ γ' ἐμὸν δέμας οἶσθα, καὶ ὀστέα πάντα νόησας,
Οὐδέ τι σῶν ἔλαθέν σ', ὅτε κρύβδα τετυγμένος ἦα·
Ὄφρα σὺ δαιδάλλων μ' ἤσκησας, θαῦμα ἰδέσθαι,
Τέχνῃ θεσπεσίῃ, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Νειόθι, κρυπταδίοις ὡσεὶ ἐνὶ κεύθεσι γαίης.
16 Ὄφρ' ἔτι γ' ἔμβρυον ἦα, σύ μ' ὀφθαλμοῖσιν ὑπώπας
Ἡμιτέλεστον ἐόντα φίλης ἐνὶ γαστέρι μητρός·
Γεγράφαται δέ τε πάντα μέλη ἄψεα σῇ ἐνὶ βίβλῳ,
Εἰ καὶ μετόπισθε περὶ μὲν τ' ἄλλ' αὖτις ἐπ' ἄλλο,
Ἐξείης που ἔμελλε μετ' ἤματα πολλὰ τετύχθαι,
Σοὶ δ' ἄμ' ἀείζωα ἔσκε, πρὶν ἤ τι τούτων γενέσθαι.
17 Οἷά μοι, ὡς τ' ἐρίτιμα, Θεός, σὰ νοήματ' ἔασι·
Τῶν δ' ὡς θεσπέσιος καὶ ἀπείριτος ἐστὶν ἀριθμός.
18 Λίην γὰρ ψαμάθοισιν ἐοικότα, ἢ ἔτι πλείω
Φαίνετ' ἐμοί, πεμπάζεσθαι ὅτε θυμὸς ἀνώγει·
Ὄφρα με ὕπνος ἀνῆκεν, ἐγὼ ἔτι σοί γε μέτειμι,
Καὶ ἐγρηγορέων σέ τ' ὀΐομαι ἠδὲ σὰ ἔργα.
19 Ἦ σὺ κατακτάμεναι ἐθέλεις, Θεός, ἄνδρας ἀλιτρούς·
Χάζεσθ' οὖν ἀπ' ἐμεῖο μιαιφόνοι, αἱματόεντες.
20 Σχέτλια γὰρ κατὰ σεῖο ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον·
Μαψιδίως κατὰ σεῖό τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἄερθεν.
21 Ἦ οὐ μοι ἀπέχθονται, τοῖσιν σύ τ' ἀπέχθεαι αὐτός,
Ἀθάνατ'; οὐκ ἄρα τοῖς κῆρ ἄχθομαι, ἠδὲ νεμεσσῶ,
Οἳ σοι ἐναντίβιον κακὰ τε φρονέοντες ὄρουσι;
22 Ἀλλά γ' ἀπέχθονται ἀμοίβιον μοι κηρόθι μᾶλλον·
Ἐχθροὶ καί μοι κεῖνοι ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι,
Δυσμενέων τε μοι εἰσὶν ἐν αἴσῃ θυμοραϊστέων.
23 Εἶδ' ἄγ' ἐρεύνησόν με, Θεός, φρεσίν, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Γνωτή σοι κραδίη μου ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Πειρῶ ἐμεῖ', εὖ ἴσθι τ' ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
24 Εἴσιδέ με, φράζευ τε, καὶ ὀφθαλμοῖσι δόκευε,
Εἴ πνά που λυγρὴν θυμαλγέα τ' εἶμι κέλευθον,
Ἐσθλὴν δ', αἰὲν ἐοῦσαν, ἐμοὶ ὁδὸν ἡγεμόνευε.

ΨΑΛ. ρμ'.

1 Ἀθάνατε, πρόφρων ῥῦσαί με ἀπ' ἀνδρὸς ἀλείτεω,
Ἔκ τε βίης με σάωσον ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
2 Ὧν κραδίη κακὰ μήδετ' ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ φυλάσσει·
Οἳ ἐπεὶ οὖν ξυνιόντες ἀολλέες ἠγερέθονται,
Ἔνθα πανῆμαρ ἐγείρουσιν πολέμους τε μάχας τε.
3 Γλώσσας μὲν τ', ὀλοὰς τ', ὄφις ὥς, θήγουσιν ὀδόντας·
Χείλεσι δ' ἀσπίδος ἰὸς ὑπὸ σφετέροισιν ἐτύχθη.
4 Ἀθάνατ', ἀνδρὸς ἀλείτεω ἐμοὶ ἀπὸ χεῖρας ἄμυνε·
Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ὑβριστέων ἠδὲ σάωσον·
Οἵ μοι ἔφαντο πόδας τ' ἐλάσαι, βλάψαι τε κελεύθους,
Καὶ βαίνοντά μ' ἀποσφῆλαι μεμάασιν ὁδοῖο.
5 Λάθρη ἔμοιγε βρόχους θῆκαν, ῥῶπάς τε λύγους τε
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες·
Ἂν δ' ὁδὸν ἠδ' ὑπὸ ἴω πέταζον λίνα ποσσὶν ἐμοῖσι,
Στῆσάν τε σκόλοπας παγίδας τέ μοι, ὥς κεν ἁλώω.
6 Εἶπον Ἄνακτι, Σύ μοι Θεός ἐσσι· κλῦθι δὲ φωνῆς
Εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἐμῶν ἐπάκουε λιτάων.
7 Ὅς τε Θεός μοι, Ἄναξ τε, φύσις τε καὶ ἄσπετον ἔρκος·
Ῥύσκευ με σύ γέ μοι, κόρυς ὥς, κάρη ἀμφικαλύψας,
Ἤματι τῷ ὅτε περ τε μάχην εἰσήλυθον ἀνδρῶν.
8 Μήποτε δυσσεβέεσσιν, Ἄναξ, κρήηνον ἐέλδωρ,
Μηδ' ἀρετὴν σφιν ἔασον, ὅ,τι φρεσὶ μηχανόωνται,
Μή πως ὥς πολὺ μᾶλλον ἀγήνορα θυμὸν ἔχωσιν.
9 Οἵ με περιστιχόωνται, ἀποκτεῖναι μεμαῶτες,
Τῶν δ' ὕβρεις τε βίη τε ἐπ' αὐτῶν κεφαλὰς πίπτοι·
Σφὶ δ' ἄτη αὐτοῖσιν ἐπίσσυτον κακὸν εἴη,
Καὶ τευχόωσιν, ὅ,τι σφοῖσιν χείλεσσι ζυτάζουσι,
Σφῆσι κακορραφίης κεκαλυμμένοι, οἳ ἀγορεύουσι.
10 Τοῖσι κυλινδόμενοι πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο
Ἐνσκιμφθεῖεν· ὁ δέ σφεας ῥίπτοι, τοὶ δὲ πέσοιεν
Ἐν πυρὶ, ἔς τε βέρεθρον, ὅθεν πάλιν οὐκ ἀναβαῖεν.
11 Λαβραγόρης, ὅς τε γλώσσῃ κρύβδ' ἀνέρα δάκνει,
Μή ποτε δηναιὸς, μηδ' ἔμπεδον οἰκία ναίοι,
Ὠκύμορος δὲ μάλ' εἴη ἐπὶ χθονὶ, ὅς ἀγορεύει·
Καὶ κακὸν ἐξόπιθεν τε ἀτάσθαλον ἄνδρα διώκοι,
Εἰσόκ' ἀνηκεστόν τε κίχῃ, ὅ δὲ πότμον ἐπίσπῃ.
12 Οἶδ' ὅτ' Ἄναξ νεῖκος κρινέει κεχρημένου ἀνδρὸς,

Παρσαῖς δ' εἰνὶ δίκησι πενιχροῖς ἔσσετ' ἀρωγός.
13 Ἦ θὴν οὔνομά σεῖο κλείουσιν φῦλα δικαίων·
Ἄνδρες θ', οἷς νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, οὔτ' ἀλιτήμων,
Σοὶ πάρα τ' οἰκήσουσι, τεῆς προπάροιθέ τ' ὀπωπῆς.

ΨΑΛ. ρμα'.

1 ΠΡὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα, σὺ δεῦρό μοι ὦκα παρείης,
Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅτε τοι ἱκέτης ἐβόησα.
2 Εὐχή μευ σέθεν ἄντ' ἰθὺς κίοι ἶσα θυηλῇ,
Τῆς ὀδμὴ ἡδεῖα διαμπερὲς αἰθέρ' ἱκάνει·
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, σοί θ' ὑψόσε χεῖρας ὀρεγνὺς,
Εἴλω, ὡς ὅτε τις ποτὶ ἑσπέρα ἱερὰ ῥέζει,
Δείλη τε προτὶ σοίγε φέρει κεχαρισμένα δῶρα.
3 Μάσακί μευ φυλακὴν θέο, Ἀθάνατ', ἔμπεδον αἰεί·
Καὶ χειλέων μοι ἔρυσο πύλας, ἔχε δ' ἕρκος ὀδόντων.
4 Μὴ κακῷ ἐγχρίμψαις κραδίην μευ, αἴσυλα ῥέζειν,
Τοῖσι μέθ', οἷς ὕβρεις τε φίλη καὶ σχέτλια ἔργα·
Μηδέ τι μοι θαλέων σφετέρων ποτὲ ἔδμεναι εἴη.
5 Πλήξαι γάρ με δίκαιος ἀνὴρ, κεχαρισμένος ἔσται,
Καί κεν ἐμοὶ ἐπίηρα φέροι πληγῇσιν ἐῇσι·
Καί μοι ἐπιπλήξαι· τὸ δὲ ὡς ἐείπιμον ἔλαιον
Ἦκα καλειβόμενον, κεφαλήν κέ μοι οὐ κατεάξῃ·
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἔτι εὔξομ' ἐνὶ σφετέροισι κακοῖσιν.
6 Ἴφθιμοι δ' ἄρα τῶν δὲ δικασπόλοι, ἠδὲ μέδοντες,
Λειπόμενοι ὅτε μίμνον ἐπηρεφέας κατὰ πέτρας,
Μῦθόν μευ μαλακόν τ', ὄπα καὶ μελίγηρυν ἀκοῦσαν,
Γνῶσάν θ', ὡς γλυκερή μοι ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή.
7 Ὡς ὅτε τις τ' ἐπὶ γῇ τάμνων ὦλκα βαθεῖαν ἀρόρῃ,
Ἢ ξύλα δανὰ κέασσε, καὶ ἔσχισεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Πολλὰ, τὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἅλις κεκεασμένα κεῖται·
Ὣς κεῖτ' ὀστέα τ' ἁμὰ κεδασθέντ' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ἂν στόμα τε γναθμοῦ τε βερέθρου σμερδαλέοιο.
8 Ἀλλὰ, Θεὸς, σοὶ ἔγωγε, σοὶ, Ἀθάνατ', ὄμματ' ἀείρω,
Σοὶ δέ τ' ἐγὼ πίσυνος· μὴ ψυχήν μευ παραβάλλευ.
9 Ἀλλὰ σάω με, ἵνα προφύγω βρόχον, ὅν μοι ἔθηκαν,
Μηδέ μέ που μάρψῃ κακοεργῶν δίκτυα φωτῶν.
10 Αὐτοὶ δὲ σφετέροισιν ἐνιπλήξωσι λίνοισιν
Ἄνδρες ἀλιτροί· ἐγὼ δ' ἄμυδις τύγε ῥεῖ' ὑπαλύξω.

ΨΑΛ.

ΨΑΛ. ρμβʹ.

1 ΠΡὸς τὸν Ἄνακτα βόησ' ὀπὶ μοῦ, ἱκέτης τέ οἱ ἦα·
Ἐλλισάμην ὀπὶ μοῦ ἱρὸν μέγα Ἀθανάτοιο.
2 Πὰρ δ' οἱ μῦθον ἔχευα, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπον·
Ἄτην τε συγερὴν καὶ ὀϊζυὴν μοῦ κατέλεξα.
3 Ὁππότ' ἀμήχανος ἦα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Δὴ τότε σὺ φρεσὶ σῇσιν ἐμὴν εὖ οἶσθα κέλευθον·
Εἰν ὁδῷ, ἣν περ ἴω, κρύβδα βρόχον ἄνδρες ἔθηκαν.
4 Παπταίνων ἐνόησ' ἐπὶ δεξιά, εἴ τιν' ἴδοιμι,
Μὰψ, ἐπεὶ οὔτις ἔην, γνῶναι ὅς μ' ἤθελεν ἄντην·
Φυκτὰ μοι ὤλετο πάντα, κακῶν δ' οὐκ ἦν ἀλεωρή·
Οὔτις ἐμῆς ψυχῆς ἔθελε φρεσὶν, οὔτ' ἀλέγιζε.
5 Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα λέγων, Σύ μοι ἕρμα καὶ ἐλπὶς,
Καὶ ἀλέη, καὶ μοῖρα πέλεις ἐνὶ γῇ ζωόντων.
6 Νῦν δ' ἐμέθεν ξυνίες ὦ κ', ὀλοφυρομένοιό τ' ἄκουσον,
Λίην γὰρ δέδμημαι ὀϊζύϊ καὶ κακότητι·
Ἐκ δὲ βίης με σάω, ῥῦσαί τ' ἐξ ὕβρεος ἀνδρῶν,
Οἵ με διώκουσιν, καὶ γάρ μου κρείσσονές εἰσιν.
7 Ἐκ φυλακῆς ἄναγε ψυχὴν μοῦ, ἥ περ ἔερκτο,
Ἀργαλέης, ἵνα σὸν κλέος οὐρανόμηκες ἀείσω,
Σόν τ' ὄνομ' αἰνήσω· ἢ κ' ἀνέρες ἔνθα δίκαιοι
Ἀμφί μοι ἠγερέθοιατ' ὁμοῦ ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Ὅττι σύ μ' ἐσθλὰ ἔοργας, ἐνὶ φρεσὶν ἤπια εἰδώς.

ΨΑΛ. ϛμγʹ.

1 ΚΛῦθί μου εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἄκουε λιτάων·
Σοῦ δὲ ἀληθείης τε καὶ εὐδικίης ἕνεκεν σῆς.
2 Μή μοι ἐειδμαίνης θεράποντι σῷ εἰνὶ δίκῃσι·
Σεῖο γὰρ ἀντίον οὔτις ἐνὶ ζωοῖσιν ἀμύμων,
Οὐδέ τ' ἀναίτιος ἔσται, ὅταν σύ γε νείκεα κείνῃς.
3 Καὶ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν ἐδίωξεν ἀνάρσιος ἀνὴρ,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, βίοτον δέ τε κάββαλ' ἔραζε·
Καί μ' ὑπένερθε καθεῖσε, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ναιέμεν, ἶσα νέκυσι παλαι περ ἀποφθιμένοισι.
4 Τοὔνεκ' ἀμηχανίη μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός·
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

5 Ἤματα, τὰ πρὶν ἔτυχθεν, ὀΐομαι, οὐδέ με λήθη
Τῶνδ' αἱρεῖ· ἄνυσις δὲ παροιχομένων γλυεάων
Μνησάμενος, σά τε πάντα μετὰ φρεσὶ βάλλομαι ἔργα,
Ὁρμαίνω τ' ἐνὶ θυμῷ, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
6 Σοὶ ἱκέτης μὲν ἔγωγε, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὄρεξα·
Ψυχή μου ποθέει σε διαμπερὲς, ὡς ὅτε γαῖα
Δίψῃ καρχαλέῃ χάνεν ὑετῷ ὑψὲ ῥέοντι.
7 Κλῦθί μου, Ἀθάνατ', ὦκα, κακῶς κεκαφηότα θυμόν·
Μὴ ποτέ μου ἀπονόσφι τεὴν τρέψειας ὀπωπὴν,
Μὴ καὶ ὁμοῖος ἔω τοῖς εἰς ἀΐδαο μολοῦσι.
8 Μειλιχίην ἄρ' ἔμοιγε πιφαύσκεο σὴν ἔλεόν τε
Πρωῒ μάλ', οὕνεκα σοί γε πέποιθα· καί με δίδασκε
Τὴν ὁδὸν, ἥν μ' ἰέναι χρὴ, ἐπεί σοι θυμὸν ἀείρω.
9 Δυσμενέων μ' ἐκ χειρὸς, Ἄναξ, σάω· ἐς σὲ γὰρ αἰεὶ
Τειρόμενος φεύγω, σὺ δέ μοι δηΐων ἀλεωρή.
10 Περιφρονέως με δίδαξον ἐφημοσύνῃσι τεῇσι
Πείθεσθαι, ἔρδειν θ' ὅ, τι τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὅττι σύ μοι Θεὸς ἐσσὶ, πρὸς δ' ἐγὼ εὔχομαι εἶναι·
Πνεῦμα δέ σου ἀγαθόν με ἀγινέοι ἄμπεδον ἰθύ.
11 Ζώγρει μ' οὐνόματος τεοῦ εἵνεκεν, ἠδὲ βίωσαι,
Ἀθάνατ' εὐδικίης τε τεῆς ἕνεκέν με σάωσον,
Ῥῦσαί τε ψυχήν μου ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς.
12 Μειλιχίῃ δὲ τεῇ (μάλα γὰρ σύ μοι ἵλαός ἐσσι)
Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφείης,
Καὶ πάντας μοι θυμὸν ἀπορραῖσαι μεμαῶτας
Πρόχνυ κακῶς ὀλέσαις· θεράπων γὰρ ἔγωγέ τοι εἰμί.

ΨΑΛ. ρμδ΄.

1 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς μοι κράτος ἱρὸν, ὅς τε
Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τε, πτόλεμόν τε,
Οὗ τ' ἔμαθον βουλῇσι μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ
Δάκτυλοι, ἠδὲ μάχης εὖ εἰδότες εἰσὶν ἁπάσης.
2 Ὅς μοι ἐνηείη ἔλεός τ', ἐμὸν ἕρμα καὶ εἶλαρ,
Πύργος ἐμὸς καὶ ἀρωγὸς, ἐμὸν σάκος, ᾧ τε πέποιθα·
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖν ὑπένερθε ποδοῖϊν.
3 Ἄνθρωπος τί γάρ ἐστιν, Ἄναξ, ἵνα μιν τ' ἀνὰ θυμῷ
Γνώμεναι ὡς ἐθέλῃσθα; τί καὶ πάϊς ἀνθρώποιο,
Ὄφρ' οὕτως αὐτοῖο μεταστρέπῃ, ἠδ' ἀλεγίζῃς;

4 Ἄνθρωπος ματίῃ ἀλεγεινῇ πάμπαν ἔοικε·
Τοῦ δ' ὀλίγος τε βίος, σκιῇ ἴκελος, ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ῥίμφα παρερχομένῳ, χρεῖ δ' εἴδεται οἱ βραχὺς αἰών.
5 Ἀθάνατε, κλῖνον τεὸν οὐρανὸν, ἠδὲ κάτελθε·
Μοῦνον δ' ἠλιβάτων ὀρέων καὶ δακτύλῳ ἄκρῳ
Ἅπτεο, τοὺς δέ τε καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσεις.
6 Δεινὸν δ' ἀστράψαις, σκέδασίν τ' αὐτοῖσιν ἐνείης,
Τῶν δ' αἰπεινὰ κάρηνα βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ·
Οὐρανόθεν δὲ τεὰ προΐεις ψολόεντα βέλεμνα,
Τοῖσιν ἀφαρμένα τάρβος, ἴδ' ἄσπετον ἐν κλόνον ὄρσαις.
7 Χεῖρα τάνυσσον ὕπερθ', ἐμ' ἔρυσαί τ', ἠδὲ σάωσον
Πολλῶν ἐξ ὑδάτων, ἵν' ὑπόβρυχα μή με πιθείη,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶν δέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χειρός τε βίης τε·
8 Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψευδέεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
9 Σοί γε, Θεὸς, νεότευκτον ἐγὼ ἀναμέλψομ' ἀοιδὴν·
Ναβλίῳ εὐκελάδῳ, δεκαχόρδῳ τ' αἶνον ἀείσω.
10 Ὅς τε φόως βασιλεῦσι δίδοις· ἠδ' ἐξανέλυσας
Ἄορος οὐλομένοιο τεὸν θεράποντα Δαβίδην.
11 Δεῦρ' ἄγ' ἰών μοι ἀρωγὸς, ἔρυσαί μ' ἠδὲ σάωσον,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶν δέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χειρός τε βίης τε,
Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψευδέεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν.
12 Υἱέες ἡμέτεροι, φυτὰ ὡς ἐν γουνῷ ἀλωῆς,
Ἡβώοντες, ἕκαστος ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
Θυγατέρες στῆλαι ὡς τοίχων ἐν συνεοχμῷ,
Ἀμφότεραι, κόσμος τε καὶ ἄσπετον ἕρμα δόμοιο,
Καλαὶ, εὔξεσται, νηοῖό τε εἶδος ἔχουσαι.
13 Ἄμμιν ἐυκτίμεναι μέγα βεβρίθασιν ἀλωαὶ,
Καρποῖς παντοίοισιν ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ δ' ἔμβρυά τ' εἰς ὀΐεσσι
Χίλια, καὶ δεκάχιλ', ἐν ἀγυιῆς ἡμετέρῃσι.
14 Ζαχρηεῖς δὲ βόες, ζυγὸν οἵ θ' ὑπὸ ῥεῖα φέρωσιν,
Αἴθωνες, μεγάλοι· ἐπὶ δ' εἰρήνη ἅλις ἐστὶν,
Οὐ δ' ἰὼν ποτὲ φλοῖσβος ἰωκή τ' εἰσελασάντων,
Τῶν δ' οὐκ εἴσιθμη, οὔτ' ἔκβασίς ἐστι πολιτέων,
Δμηθέντων πολέμῳ, οὔτ' ἔρεος, οὔτε βοητὺς,
Οὐδέ τις ἔσ' οἰμωγὴ ἐν ἡμετέρῃσιν ἀγυιῆς.

15 Ὄλβιος

15 Ὄλβιος ἐστὶ ὁ λαὸς, ᾧ ἤδέ γε μοῖρα πέληται·
Ὄλβιος ἐστὶ ὁ λαὸς, ᾧ Ἀθάνατος Θεὸς ᾖσι.

ΨΑΛ. ρμε΄.

1 ΚΥδανέω σε, Θεὸς μου Ἄναξ, ὕμνοισιν ἀείρων·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
2 Ἤματα πάντα κε τοι εἰδέω χάριν, ἠδέ σ᾽ ἀείσω·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
3 Ἀθάνατός ἐστι μέγας, μέγα τ᾽ αἰνετός· οὐδέ κέ τις μιν,
Ὅσσος ἢ ὡς μέγας ᾖ, μάλα περ διζήμενος εὕροι.
4 Ἐρχόμεναι γενεαὶ, πρὸ μὲν ἄλλη, αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἄλλη,
Κλείουσιν τεὰ ἔργ᾽, ἐρέουσ᾽ ἅ, τε καρτερὰ ῥέξας.
5 Σόν τε κλέος καὶ κῦδος ὑπείροχον ἀγλαΐην τε
Θεσπεσίην λέξω, σά τε θαύματα θέσκελά τε ἔργα.
6 Σὸν κράτος ὀβριμοεργὸν ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἤτοι ἐγὼ μέγεθος καὶ κῦδός σευ καταλέξω.
7 Μειλιχίην μεγάλην σευ ἐρεύξονται στομάτεσσιν,
Μνησάμενοί σευ ἐννείης, ὅσα τ᾽ ἐσθλὰ ἔοργας·
Σὴν τε δικαιοσύνην λιγυρῇ κλείουσιν ἀοιδῇ.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ, καὶ μείλιχος ἠδ᾽ ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ᾽ οἱ νόος ἐστ᾽ ἐλεήμων.
9 Πανάγαθος καὶ πᾶσιν Ἄναξ· ἐφ᾽ ἃ ἔργα δὲ πάντα
Αὐτοῦ μειλιχίη ἀγανοφροσύνη τε νόοιο.
10 Πάντα σὰ ἔργα, Ἄναξ, σ᾽ αἰνήσει· ἠδέ σ᾽ ὁμῶς πάντη
Σοὶ ὅσιοι κλείουσι, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
11 Κῦδος σὸν, καὶ σὴν ὑπάτην βασιληΐδα τιμὴν,
Ἥ τε σὺ πάντων μὲν κρατέεις, πάντεσσι δ᾽ ἀνάσσεις,
Λέξουσιν, δύναμίν τε τεὴν κλείουσι βίην τε.
12 Ὄφρ᾽ εὖ γινώσκωσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Οἷα σὺ καρτερὰ ῥέξας, ὅου σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ὡς σκήπτροιο τεοῖο θ᾽ ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος,
Ὡς εὐρυκρείων τε, καὶ ὡς βασιλεύτατός ἐστι.
13 Ἤτοι σκῆπτρον, Ἄναξ, σκῆπτρον τεὸν, ἄφθιτον αἰεί·
Σὴ δέ τε κοιρανίη διὰ πασάων γενεάων,
Μίμνει τ᾽ ἤματα πάντα διαμπερὲς ἑστηκυῖα.
14 Πᾶσιν Ἄναξ πίπτουσιν ὑποσχὼν χεῖρα κραταιὴν
Ἔρμα πέλει· πάντας δ᾽ ἤδη ἐρειπόντας ἐγείρει.
15 Πάντων σ᾽ ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι εἰσορόωσι·
Τοῖσι δὲ σὺ τροφὸς εἶς, καὶ ἐν ὥρῃ εἶδαρ ὀπάζεις.

16 Χεῖρα

16 Χεῖρα τεὴν ἀνέῳξας, ἰδὲ ζωοῖσιν ἔδωκας
Πᾶσιν ὅ,τ' ἄρκιον ᾖ, ὅ τε σφεας ἵμερ⊙ αἱρῇ.
17 Πάσης Ἀθανάτοιο ὁδοῖς δίκη αἰὲν ὀπηδεῖ,
Πάντεσσιν δ' ἔργοισιν ἑοῖς ὁσίη τε χάρις τε.
18 Ἄγχι μάλ' Ἀθάνατ⊙ πᾶσίν μιν λισσομένοισι.
Πᾶσιν ἀπὸ κραδίης ἐτεόν μιν λισσομένοισι,
19 Κρηῆναι κεν τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐέλδωρ,
Ὅ,ττι φίλον σφι, δίδως, καὶ ὅττι κεχρημένοι εἶεν·
Καί κε σφῆς τε βοῆς ἐπακέσαι, ἠδὲ σαώσαι.
20 Πάντας Ἄναξ ἐφύλαξ', οἵ μιν περὶ κῆρι φιλεῦσι·
Πᾶσι δὲ δυσσεβέεσσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
21 Αἶνον δ' Ἀθανάτοιο ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Πάντα δ' ὅσα θνητά, θνητῆς δ' ἔξεισι γενέθλης,
Οὔνομα τοῦδ' ἱερὸν κλειόντων νωλεμὲς αἰεί.

ΨΑΛ. ρμϛ'.

1 Αἶνε', ἐμὴ ψυχή, ἱρὸν μένος Ἀθανάτοιο.
2 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτα διαμπερές, ἕως μοι ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένει, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο·
Ἕως ζωοῖσι μέτειμι, Θεοῦ ἐμοῦ αἶνον ἀείσω.
3 Μὴ πίσυνοι ἀρχοῖσιν ἐπιχθονίοισι γένηαθε·
Μή τ' ἄλλῳ τεῳ, ὃς θνητῶν ἔξεστι τοκήων,
Ὧ οὐκ ἄρκιόν ἐστι φόως ἐμὸν, οὔτέ τι ἄλκαρ.
4 Τῶδ' ἐπεὶ οὖν ἄφαρ ἔπταθ' ἀπὸ στήθεσφιν ἀϋτμή,
Ὅς δέ τε θυμὸν ἄϊσθεν, ἀπὸ ψυχήν τ' ἐκάπυσσε,
Νεῖται ἑὴν ἐπὶ γῆν, ὅθεν ἤλυθεν· ἤματι κείνῳ
Ἦ μάλα πάντ' ἀπόλωλεν ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
5 Τρὶς μάκαρ, ᾧ Ἰακωβιαδέων Θεός ἐστιν ἀρωγός·
Οὗ καὶ ἐπ' Ἀθανάτῳ Θεῷ αὐτοῦ θυμὸς ἐώλπει.
6 Οὐρανὸν ὅσπερ ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ γαῖαν ἔτευξεν,
Ἠδ' ἅλα πεφυρέην, ὅσα τ' εἰν αὐτοῖσι πέλονται·
Ὅς ῥ' ἐτεὸν διὰ πάντα τελεῖται, ὥσπερ ὑπέστη,
Νωλεμὲς, αἰεὶ δ' οἱ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
7 Ὅς τε βιαζομένοισι παρίσταται εἰνὶ δίκησιν,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα θ' ὕβριν ἀλάλκων·
Πεινάουσιν ἔδωκεν Ἄναξ μενοεικέ' ἐδωδήν·
Τῶν δ', οἵ τ' ἐν φυλακῇσιν ἐέρχατο, δέσματ' ἔλυσεν.
8 Ἀθάνατ⊙ τυφλοῖσι φάος τε καὶ ὄψιν ἔδωκεν,
Ὀφθαλμῶν δέ τ' ἀκέσατ' ἀεικελίην ἀλαωτύν·

Ἀθάνατος κυφοὺς τῆς χαμαὶ τ' ἀνέγειρε πεσόντας·
Ἀθάνατος φιλεῖ ἄνδρας, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσιν.
9 Ἀθάνατος ξείνοισι παρίσταται, ἠδὲ φυλάσσει
Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς ῥύεται, χήρας τε γυναῖκας·
Ἀνδρῶν δ' αὖτε διαρραίει ὁδὸν ἔργα τ' ἀλιτρῶν.
10 Ἀθανάτοιο βίη βασιλεύσει νωλεμὲς αἰεί·
Ἥ τε μάλ' ἤματα πάντα Θεός σε, πότνια Σιών,
Ἀλλήκτοις γενεῇσιν ἀνάξει. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρμζ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτα· ὅτι καλὸν ἀειδέμεναι Θεὸν ἁμόν·
Ἡδύ τέ μιν μέλπεσθαι ἀοιδῇσι λιγυρῇσιν,
Ἠδέ μιν αἰνίζεσθαι ἔοικε μάλ', οὐκ ἀπέοικεν.
2 Ἱεροσόλυμά τ' ἔδειμεν Ἄναξ, καὶ τείχεα μακρά·
Ἰσραήλοιο ξυναγείρατό τ' αὖ μετανάστας.
3 Ἠκέσατ' ἀνέρας, οἷσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Ἕλκεά τ' εὖ κομέων, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσων,
Φάρμαχ', ἅ κεν παύσησι μελαινάων ὀδυνάων.
4 Ἀλλά γε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως πεμπάσσατο, λέκτο δ' ἀριθμόν,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἀστέρ' ἕκαστον.
5 Ἦ μέγας ἄμμιν Ἄναξ· τοῦ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Καὶ νόος ἐν στήθεσσιν ἀμέτρητος καὶ ἀπείρων.
6 Ἄνδρας Ἄναξ ἀγανοὺς καὶ ἐνηέας ὑψόσ' ἀείρει·
Τοὺς δέ τε κάββαλ' ἔραζε καὶ ἐστυφέλιξεν ἀλιτρούς.
7 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον λιγυρῇ μέλποντες ἀοιδῇ,
Καὶ Θεὸν ἡμέτερον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ.
8 Οὐρανὸν ὅς περ ὕπερθε μέγαν νεφέεσσι κάλυψεν,
Ὅς τε καὶ ὄμβρον ἑτοιμάσατο χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὅς τε καὶ οὔρεσι δῶκε φύειν νεοθηλέα ποίην.
9 Κτήνεσί τε βρώμην, σφέτερόν θ' ἅλις εἶδαρ ὀπάζει
Φηρσὶν ὀρεσκῴοις, κοράκων τ' ἀπτῆσι νεοσσοῖς,
Οἳ μέγα πεινάοντες ὄπα τρηχεῖαν ἱεῖσιν.
10 Οὐ σθένος ὄβριμον οἱ κρατερώνυχος εὔαδεν ἵππου·
Οὔτ' ἀνδρὸς σκελέεσσ' ἐπιτέρπεται, οὔτε πάχιστος
Μυῶν τε κνήμη, περί τ' ἔμπεδα νεῦρα πέληται.
11 Τοῖσί μιν ἀζομένοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἀνθρώποισι
Τέρπετ' Ἄναξ, ἐλέῳ δέ θ' ἑῷ ἐπ' ἐελπομένοισιν.
Ὦ Σόλυμ', αἴνε' Ἄνακτα, Θεὸν δέ σε αἴνεε, Σιών.

13 Ὅτι

13 Ὅττι πύλας σοι ἔθηκε πύκα σιδαρῶς ἀραρυίας,
Καὶ κάρτυνεν ὀχῆας, ἕδος τοι ἵν' ἀσφαλὲς εἴη·
Σοί τ' ἔνι σοῖσι τέκεσσιν ἀθέσφατον ὄλβον ὄπασσεν.
14 Εἰρήνην σοι ἔθηκε τεῆς ἀνὰ πείρατα γαίης·
Ἄδδην τ' ἄμμιν ἔδωκε μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς,
Παμπάλη ἠδέ σε θρέψεν ἅλις, πυροῖό τ' ἀώτῳ.
15 Ὥς τι ἔπος προέηκεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὣς τόδε ῥίμφα θέει, τῇ δ' ἄπρηκτος ἔπλετο μῦθος.
16 Εἴριον ὡς νιφάδας ταρφειὰς ἧκεν ἔραζε,
Καὶ τότε νηγατέῳ μάλ' ἰάνθη γαῖα χιτῶνι,
Ἀμφότερον, λευκῷ τ' ἰδέειν, μαλακῷ τε φορῆναι·
Πάχνην χειμερίην, ὥσπερ κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο καὶ ἐκέδασσεν ἐπὶ χθονὸς εὐρυοδείης.
17 Κρύσταλλον προέηκεν ἐὸν ψωμοῖσιν ὁμοῖον·
Τίς κεν ῥῖγος ἐὸν μίμνοι τετληότι θυμῷ,
Ὁππότε χειμέριος δυσθαλπὴς ἤλυθεν ὥρη;
18 Ὡς δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, τὰ δ' αὐτίκα πάντα λέλυνται,
Τηκομένων δ' ἄρα τῶν δυσχείμερα δεσμὰ ὄλωλε·
Πνείει δ' ᾧ ἀνέμῳ, καὶ ὕδωρ ῥέει ὡς τὸ πάρος περ,
Τοῖο ἕκητι, ὑπαὶ ῥιπῆς νότου ὑγρὸν ἀέντος.
19 Ὃν λόγον ἐκφαίνει Ἰακωβιάδῃσι, θέμιστας
Ἠδὲ θεοπροπίας Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
20 Οὐχ ἕτερόν του λαὸν ἐπὶ χθονὶ τοιάδ' ἔρεξεν·
Ἄλλοι δ' οὐκ ἴσασιν ἀθέσφατα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρμη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτα, κλείετ' ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ὑψόθεν αἶνον ἀείδετ' ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
2 Κλείετέ μιν πάντες, χορὸς ἱερὸς, Ἄγγελοι αὐτοῦ·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἐὼν στρατοὶ οὐρανιώνων.
3 Κλείετε δ' ἠέλιός τε σελήνη τε πλήθουσα·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἅμ' ἀστέρες αἰγλήεντες.
4 Καί μιν ἐπαινείτω ὑπὲρ οὐρανὸν οὐρανὸς εὐρύς·
Ἀλλὰ καὶ ὕδαθ' ὁμοῦ ὑπὲρ οὐρανὸν ὑψόθ' ἐόντα.
5 Πάντα τάδ' αἰνείτω ὄνομ' ἱερὸν Ἀθανάτοιο·
Ὃς μὲν γάρ τ' ἔπος εἶπεν, ἄφαρ τ' ἐτέτυκτο ἅπαντα,
Αὐτίκα καὶ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο καὶ ἔργον.
6 Καὶ τὰ μὲν οὖν ἕστησε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃ· τοῖσιν δέ τε θεσμὸν ἔθηκε,

Θεσμὸν, ὃν οὔτε παρεξελθεῖν θέμις, οὔθ' ἀλιῶσαι.
7 Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὔμμες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Φῦλα δρακόντων, ἠδὲ πελώρια κήτεα πόντου,
Νέρθε τε βένθεα πάντα, καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης.
8 Πῦρ, κρυερή τε χάλαζα, χιὼν, καὶ νήχυτος ἀτμὶς,
Ἠδ' ἄνεμος ζαὴς, ὃς ἑὸν τ' ἔπος ἐξετέλεσσεν.
9 Οὔρεα, σύμπαντές τε λόφοι, καὶ τρεφόωνες ἄκροι·
Δένδρε', ἅ, τ' ἀνθρώποισι φέρει μελιηδέα καρπὸν,
Καὶ πᾶσαι κέδροι, αἵ τ' ὀδμὴν χαρίεσσαν ἱεῖσι.
10 Θῆρές τ' ἀγρότεροι, κτιλέων δέ τε ὅσσα κάρηνα,
Πῶϋα, μῆλά τε πάντα· καὶ ἑρπετὰ πουλυέλικτα,
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα.
11 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ὅσοι κατακοιρανέουσι
Γαῖαν ἀπειρεσίην· καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων,
Λαοὶ, καὶ λαῶν ἡγήτορες, οἵ τε θέμιστας
Εἰρύαται, πάντες τε δικασπόλοι ἀνέρες αἴης.
12 Σὺν δὲ καὶ ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι·
Πρεσβύτεροι γενεῆ, ἅμα καὶ νέοι ἡβώοντες.
13 Κλειόντων τε καὶ αἰνεόντων ὄνομ' Ἀθανάτοιο·
Οὔνομα γὰρ τοῦδ' οἶον ὑπείροχον ἔπλετο πάντων,
Κῦδος ὑπὲρ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
14 Λαοῦ δ' ὕψος ἄειρεν ἑοῦ κέρας ἀγλαΐην τε·
Αἶνος ὅ κεν καὶ ἀοιδὴ ὁμοῦ ὁποίοισιν ἑοῖσι
Πᾶσιν ἔοι, παίδεσσιν ἀμύμονος Ἰσραήλου,
Λαῷ, ὃς φίλος οἱ, μάλα τ' ἐγγύς. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρμθʹ.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· τοῖο δὲ αἶνος
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ἔοι ὁσίων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ.
2 Τῷ φρένα τερπομένη Ἰσραήλοιο γενέθλη
Χαίροι, ὅς μιν ἔτευξεν· ἐϋφραινοίατο θυμῷ
Ἀγλαὰ τέκνα Σιῶνος, ἀγαλλόμενοι βασιλῆϊ.
3 Τοῦ δ' ὄνομ' εἰνὶ χορεῖσιν ἀοιδῇσι κλειόντων·
Καί μιν ἀειδόντων τυπάνοισί τε καὶ κιθάρῃσιν.
4 Ἀθανάτῳ γὰρ λαὸς ἑὸς κεχαρισμένος ἐστὶ,
Τοῖσι δ' ὅγ' ἦρα φέρει, μάλα τε φρέας ἀμφαγαπάζει·
Ἄνδρας τε πτωχοὺς καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχοντας
Ῥύεται, ἐνδυκέως τε φόως αὐτοῖσι διδώσει
Ἀγλαὸν ἀμφότερον, κόσμον τ' ἔμμεναι καὶ ἀρωγήν.

5 Ἀνέρες

5 Ἀνέρες οὖν ὅσιοι κεχαρείατο κυδιόωντες,
Γηθοσύνῃ τ' ἀλαλάξαιεν σφοῖς εἰνὶ λέχεσσιν.
6 Αἶνόν θ' ἱμερόεντα Θεοῦ, χαιρέεσσαν ἀοιδὴν,
Ἂν στόμα, καὶ ξίφος ἀμφήκες μετὰ χερσὶν ἔχοιεν.
7 Ἔθνεά τε κλεῖναι, καὶ ἐοικότι δοῦναι ὀλέθρῳ,
Καὶ λαοὺς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς.
8 Σειρῆσι κρατερῆς αὐτῶν βασιλῆας ἀγαυοὺς
Ξωδῆσαι, ἀρχοὺς τε σιδηρείῃσι πέδῃσιν.
9 Ὄφρα δίκην ποτὲ τοῖσι, τίσιν τ' ἐπὶ πάγχυ φέροιεν,
Γραφθεῖσαν ζαθέῃ ἐνὶ βίβλῳ· ἥδε γε τιμὴ
Πᾶσιν ἑοῖς ὁσίοισιν ὀπηδεῖ. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛ. ρν'.

1 ΔΕῦτ' ἄγετε, ξυνὴν δὲ Θεῷ ἐντύνετ' ἀοιδήν·
Κλείετε δή μιν ὕπερθεν, ἣ οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι·
Κλείετε δ' αὖ μιν ἀείδοντες καὶ ἐν αἰθέρι δίῃ,
Ἡ κράτος οἱ μέγα τ' ἐστὶ, μάλιστα δὲ πᾶσι πέφανται.
2 Κλείετέ μιν κρατερῶν ἕνεκ' ἔργων, ὅσσα ἔοργε·
Κλείετέ μιν μολπῇσιν ἀείδοντες λιγυρῇσιν,
Ὡς θέμις ἐστὶν, οὗ κράτος ἠδὲ κῦδός τε μέγιστον.
3 Αὐτὸν ἀειζήλῃ σάλπιγγος κλείετε φωνῇ,
Ναβλίῳ συνηχάδῳ, ἅμα καὶ φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Κλείετέ μιν τυπάνοισι, καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ·
Κλείετέ μιν χορδῇσι, καὶ ὀργάνῳ ἠχήεντι.
5 Κλείετε μιν λιγυρὰ κρατέοντες κύμβαλα χερσὶ,
Κύμβαλα χαλκεόφωνα, μέγαν τ' ἀλαλαγμὸν ἰέντα.
6 Ὅττι περ οὖν πνείει, καὶ ἔχει ζωαρκέ' ἀϋτμὴν,
Κλειέτω ἣ φωνῇ τὸν Ἄνακτα. Κλειετ' Ἄνακτα.

ΤΕΛΟΣ.